

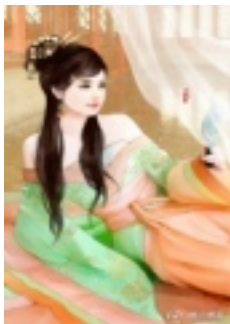
Huyền Vũ Dạ Nguyệt

Contents

Huyền Vũ Dạ Nguyệt	2
1. Chương 1: Trong Cái Rủi Còn Có Cái May	3
2. Chương 2: Xuyên Qua, Liền Gặp Soái Ca, Bất Quá Không Phải Dành Cho Ta	5
3. Chương 3: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân	8
4. Chương 4: Diện Kiến Các Thành Viên Trong Gia Đình	9
5. Chương 5: Sinh Thần Mỹ Nhân Tỷ Tỷ	12
6. Chương 6: Xăm Thượng Thượng	14
7. Chương 7: Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Ca	18
8. Chương 8: Sau Con Mưa Trời Lại Sáng	21
9. Chương 9: Yên Huân	25
10. Chương 10: Hảo Bằng Hữu	26
11. Chương 11: Nụ Hôn Đầu Môi	29
12. Chương 12: Ký Ưc Tuổi Thơ	32
13. Chương 13: Hoảng Sợ	36
14. Chương 14: Tâm Sự Của Hoàng Bá Thuần	40
15. Chương 15: Hấn Trách Ta ?	42
16. Chương 16: Hội Hoa Đăng (thượng)	45
17. Chương 17: Hội Hoa Đăng (hạ)	48
18. Chương 18: Sinh Khí	50
19. Chương 19: Nhiều Nhi, Đùng Đi	54
20. Chương 20: Đi Tu	57
21. Chương 21: Nói Rõ Tâm Tư	59
22. Chương 22: Học Phật, Tĩnh Tâm	60
23. Chương 23: Bái Người Làm Sư Phụ ?	63
24. Chương 24: Vấn Đề Trước Mắt Tạm Thời Được Giải Quyết	65
25. Chương 25: Muội Vốn Là Thục Nữ	67
26. Chương 26: Yêu Cái Rắm	70
27. Chương 27: Sinh Thần Của Ác Nhân	71
28. Chương 28: Suýt Bị Gian Dâm ?	74
29. Chương 29: Có Ôn Tắt Trà, Có Thù Tắt Báo !	76
30. Chương 30: Điểm Yếu Của Hấn	78
31. Chương 31: Nữ Nhân Ngu Ngốc	81
32. Chương 32: Thích Làm Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân	83
33. Chương 33: Tuyệt Đối Không Thể	86
34. Chương 34: Chấp Nhận	89
35. Chương 35: Mỹ Vị Của Tình Yêu	91
36. Chương 36: Sự Tra Tấn Này, Hấn Thụ Không Nổi	93
37. Chương 37: Tô Châu (thượng)	97
38. Chương 38: Tô Châu (hạ)	99
39. Chương 39: Chuyện Xưa	102
40. Chương 40: Rắc Rối Bắt Đầu	104
41. Chương 41: Đã Đủ Phiền	106

42. Chương 42: Thâm Tàng Bất Lộ	108
43. Chương 43: Cừ Nhân Trong Tội	111
44. Chương 44: Bị Hạ Được	115
45. Chương 45: Yêu	117
46. Chương 46: Nhận Định!	121
47. Chương 47: Đối Mặt	123
48. Chương 48: Nhật Thăng Nguyệt Trầm	126
49. Chương 49: Hồi Tâm Chuyển Ý	129
50. Chương 50: Khuôn Mặt Thứ Hai	131
51. Chương 51: Ngày Đại Hỉ	135
52. Chương 52: Khởi Đầu	137
53. Chương 53: Thưởng Nguyệt	139
54. Chương 54: Việc Tốt Không Ra Khỏi Cửa, Việc Xấu Cứ Tranh Nhau Mà Ra	141
55. Chương 55: Không Thể Hoàn Thành Hiếu Đạo	143
56. Chương 56: Chờ Chàng Quay Đầu Lại	146
57. Chương 57: Thất Vọng	149
58. Chương 58: Quý Đạo Xoay Chuyển	151
59. Chương 59: Tiểu Tiểu Điều	153
60. Chương 60: Gặp Lại	156
61. Chương 61: Liễu Thiên Nguyệt	159
62. Chương 62: Gặp Lại	162
63. Chương 63: Hoa Khai	164
64. Chương 64: Xuất Sơn	167
65. Chương 65: Bạn Đồng Hành	170
66. Chương 66: Phát Sinh Vấn Đề	172
67. Chương 67: Xa Lánh	174
68. Chương 68: Đồng Tâm Kết	176
69. Chương 69: Sảm Sỡ Phụ Nữ Trung Niên	178
70. Chương 70: Cường Đoạt Trong Đêm	181
71. Chương 71: Cổ Nhân	183
72. Chương 72: Quan Hệ Của Chúng Ta	186
73. Chương 73: Xin Lỗi	189
74. Chương 74: Người! Vô Sĩ!	191
75. Chương 75: Liễu Thiên Nguyệt Ta Không Có Tỷ Tỷ	194
76. Chương 76: Ta Là Liễu Hạo Minh	197
77. Chương 77: Sống Lại	200
78. Chương 78: Ta Nghĩ, Ta Muốn	203
79. Chương 79: Ta Thích Ăn Cay	205
80. Chương 80: Đã Lâu Không Gặp	208
81. Chương 81: Hồi Kết	211
82. Chương 82: Ngoại Truyện 1: Chút Ít Chuyện Cũ (1)	213
83. Chương 83: Ngoại Truyện 2: Chút Ít Chuyện Cũ (2)	215
84. Chương 84: Ngoại Truyện 3: Chút Ít Chuyện Cũ (3)	217

Huyền Vũ Dạ Nguyệt

Giới thiệu

Truyện xoay quanh một cô gái tài sắc vẹn toàn, ngoan ngoãn, dễ mến. Đó là Khả Tâm Nguyệt đương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyen-vu-da-nguyet>

1. Chương 1: Trong Cái Rủi Còn Có Cái May

“Tổng giám đốc hồ sơ người cần đây” mở cửa bước vào một cô gái ăn mặc động phục của công ty khỏe môi trần ngập ý cười, bê hồ sơ đến bàn tổng giám đốc.

“Ân” Vừa xoay người lại, là một cô gái có đôi mắt đen nhánh như hắc trân châu thượng hạng, thuộc loại mỹ nhân mắt ngọc môi đỏ, nhan sắc đủ khiến cho đàn ông mê mẩn.

Một mỹ nhân xinh đẹp trẻ trung như vậy lại chưa chồng hề có nam nhân kề cạnh? Phải làm việc tận ca đêm?

“Tổng giám đốc đã khuya rồi, cô...” Thư ký có hảo tâm nhắc nhở giờ giấc cho vị ‘tổng giám đốc’ độc thân của mình nghe, thật là một người cuồng công việc, chẳng trách đến 25 tuổi vẫn không có một mảnh tình nào cả, tất nhiên là chỉ dám nghĩ thầm thôi, chẳng dám nêu lên ý kiến đâu.

Dừng bút lại, xoắn ống tay áo dài lên, nhìn đồng hồ, nàng nói “Ân đang sắp xếp về đây” thư ký gật đầu vội bước ra ngoài, hy vọng tổng giám đốc mau chóng lên xe hoa, bởi vì nếu cứ ‘độc thân’ ngày nào thì nàng phải tăng ca theo ngày đó. (Hóa ra là vậy, còn tưởng có lòng tốt ai ngờ...>

Một chiếc xe hơi đang vi vu trên một đường cao tốc với tốc độ tên lửa, vì đã khuya nên ít xe, ‘thừa nước đục thả câu’, bất chợt một bóng trắng từ đầu lao tới khiến nàng hoảng hồn > đạp phanh thật mạnh, cô nhanh chóng xuống xe.

“God, chuyện gì thế này? Đúng là con mẹ nó, hư mất cái xe của bà rồi” khi thấy xe yêu của mình bốc khói lên, nàng đã quên mất rằng nàng vừa đụng trúng ai, điên cuồng hét lên.

“Meo...meo...”, bất chợt một tiếng kêu meo meo ngân vang, hai mắt nàng sáng rực như đèn pha rọi tới liền ngồi xổm nâng lấy chú mèo trắng tinh có bộ lông mượt mà lên “Nha

, thật là yêu chết người nha”

Thân là thành phần của hội cuồng mèo nàng liền phần khởi ôm lấy nó xoa xoa đầu rồi nói “Nào, ngoan ngoan để chị yêu yêu cưng nhá”

Bất chợt nó vùng vẫy, dùng chân đá một phát ngay mặt nàng rồi nhảy ra, theo phản ứng nàng từ bực nhọc tới vui vẻ như mèo vờn chuột đã quên mất rằng đây là đầu liền chạy theo chú mèo yêu kia.

Một chiếc xe với tốc độ kinh hồn lao tới, theo phản xạ nàng chỉ kịp dùng tay che đi ánh sáng chói lọi của đèn xe, sau đó “Rầm”, tất cả xung quanh nàng chỉ còn là một mảnh hư không.

Tứ chi khoan khoái, gân cốt thư giãn, nha, cái cảm giác lâng lâng này thật là thích thú, có lẽ do ngày thường nàng chỉ biết ngồi tại văn phòng ký hồ sơ vạch kế hoạch mà đã quên mất cái loại hưởng thụ như vậy, bả vai vốn nặng nề, nay liền biến mất

Một làn khói trắng xuất hiện, dần dần hiện lên một bóng trắng “Này”

Xoay đầu lại, cái gì đây??? “Người là thần tiên, hay ma quỷ, vì sao có khuôn mặt y chang ta, người muốn gì” trong hoảng loạn nàng liền nói.

Bất chợt bóng trắng xinh đẹp kia liền cười khanh khách nói “Ta chính là tổ tiên của nhà ngươi, người nói đi chúng ta đương nhiên phải giống nhau!”

Mày nhếch lên, khuôn mặt nàng đơ ra, bóng trắng đó liền hiện lên thân thể mặc một bộ đầm màu trắng, chân trần đi tới liền vỗ nhẹ mặt của nàng một cách quý quyết “Ta đến đây để đưa ngươi về một nơi chơi rất vui”

Hất tay của cái người xưng là ‘tổ tiên’ ra vì tay nàng ta lạnh như băng, ta nói “Vui chơi ư? Chẳng lẽ ngoài thế kỷ 21 còn có chỗ vui chơi?”

“Chính xác”, nói xong một lỗ đen cuốn nàng vào trong đó “AAAAAAA”, trong hoảng loạn nàng liền la hét như heo bị thiến.

Bất chợt có rất nhiều hình ảnh hiện hữu lên không gian ba chiều này, một giọng nói quen thuộc cất lên, nàng nhận ra đó là giọng nói của cái người xưng hô là ‘tổ tiên’ của nàng.

“Tên ta là Huyền Vũ Dạ Nguyệt, sinh sống tại Thần Trường quốc, là con thứ ba trong một gia đình giàu có. Trên thì có ba sư phụ dưới thì có phụ thân – Huyền Vũ Tuấn Quyết, mẫu thân – Khả Tâm Lan, đại ca – Huyền Vũ Dạ Mạc 20 tuổi, nhị tỷ – Huyền Vũ Dạ Tuyết 18 tuổi.

Từ nhỏ ta đã bá sư học đạo, có ba sư phụ và nằm vùng trong một u cốc thâm sâu, ba sư phụ tính tình quái dị nhưng rất thương ta, truyền hết tuyệt học cả đời cho ta.

Ta từng mơ ước khi xuất sơn ta sẽ ‘tiêu dao giang hồ’, nào ngờ chưa thực hiện được liền bị quỷ sai câu nhầm hồn, ta không biết nên khóc hay nên cười khi ‘nhất kiến chung tình’ với Diêm ca, khi ta biết ta có một người chất yếu mệnh là nhà ngươi, nhân lúc người chết ta liền câu hồn của người chuyển đến thân thể của ta.

Tới đây thì nhà ngươi biết rồi đó, hãy cố sống thật tốt, tuyệt không được bạc đãi bản thân mình và hãy thực hiện theo di nguyện của ta, hãy cố sống tốt a.....”

Mở mắt lại, câu đầu tiên ta nói “Lão tử nó, đau muốn chết, bộ muốn ta chết thêm một lần nữa à, **”

Đập vào mặt ta là một quyển sách “Lão tử nó, người có tôn trọng ta không thì bảo”, chỉ tay lên trời, ta hùng hồ nói.

‘Qua, qua, qua’ một chú quạ đen bay ngang qua, ta liền thu hồi lại khí thế chim công của mình bình tâm tìm sách ra đọc, ta nhận ra bây giờ cũng không có ai, làm trò cũng vô ích chi bằng im lặng là vàng.

> “Cái quái gì thế, đúng nực cười”, dù miệng nàng chữi rửa thậm tệ nhưng vẫn mở ra đọc.

Cái nước này cái gì Thần Trường thần tiên gì đó không có ở trong lịch sử, bất chợt nàng ngồi cười trong thực dâm dẳng “Lão tử nó, thật quá may mắn đi, hắc hắc”

Hãy nhớ trong Thần Trường quốc này, có 5 đại gia tộc không thể đặc tội, thiên tử cũng phải nể mặt họ đến 7 phần, sự tồn vong của quốc gia đều dựa vào họ “Xì, nhầm chán, có chém quá không???”

- Xếp thứ nhất Gia Tộc Hoàng Bá: ‘Hoàng Bá Thủ Thiêm’, là người nắm quyền các sông bạc,kỹ viện, võ quán, ngành biển , thậm trí có nhiều tửu lâu rải rác khắp nơi, con trai trưởng Hoàng Bá Thuần 25t, con trai thứ Hoàng Bá Thuật 22t.

- Xếp thứ hai Gia tộc Huyền Vũ: kinh doanh đá quý mã não phỉ thúy, lụa, tơ, còn lại ta nhớ rõ rồi, không thêm đọc nữa.

- Xếp thứ ba Gia tộc Âu Nhã: ‘Âu Nhã Vũ Kinh’, bạch đạo hắc đạo cũng tham gia, kinh doanh vũ khí và đồ gốm, trên có hai vị nhân ‘Bạch Cẩm Yến’ – ‘Bạch Cẩm Vi’ hai chị em cùng một chồng, 3 tiểu thiếp....hừ không sợ bị bệnh liễu hay liệt dương sao? Dưới có Âu Nhã Uyên 18t luôn là niềm tự hào của gia tộc, con thứ Âu Nhã Vỹ 18t và Âu Nhã Vũ 17t.

- Xếp thứ tư Gia tộc Mộ Dung: ‘Mộ Dung Húc’ binh bộ thượng thư của triều đình , trên có phu nhân Nhược Vân, dưới có Mộ Dung Vô Nhai 22t , thứ nữ Mộ Dung Miễn Miễn 15t , nắm giữ hơn 1/3 binh của Thần Trường, gia tộc hào môn đời đời làm quan. Chẹp nghe cái tên ‘Vô Nhai’ là biết hắc suất rồi, hắc hắc

- Xếp thứ năm Gia tộc Bạch: ‘Bạch Nhất Đạt’, là ca ca của 2 tỷ muội Yến-Vi có gia tộc Âu nhã hậu thuận, kinh doanh ngành y quán, tiệm đồ cổ, trên có phu nhân Hà Muội, con trưởng Bạch Hữu Nam 20t, thứ nữ Bạch Cầm Hỷ 18t

Ngoài ra còn có -Kinh thành đệ nhất mỹ nam đương nhiên là:

-Kinh thành ngũ đại tài tử Phong Lưu

-Kinh thành Đệ Nhất Hoa Khôi –Mộng Mộng bán nghệ không bán thân, biết bao nhiêu nam nhân mến mộ , cầm kỳ thi họa ~> Thông (tức hiểu)

-Kinh thành đệ nhất song xú (tức song sinh) Tổ Lạc Hiểu-Tổ Lạc Quyên

Cất sách vào vạt áo, nàng la lên “AAAA, cổ nhân....ách...cổ đại...ta đến ngoạn với người đây, hắc hắc”

2. Chương 2: Xuyên Qua, Liền Gặp Soái Ca, Bất Quá Không Phải Dành Cho Ta

Trong một khu rừng: ‘cực kỳ’ hoang vu, ‘cực kỳ’ tĩnh lặng, và ‘cực kỳ’ quỷ dị, tiếng chim hót liên miên, bất chợt một tiếng gầm lên “Con mẹ nó, đi hết năm ngày, cũng không có một bóng người, cái tổ tiên ngu xuẩn kia, quảng đâu không quảng liền quảng một ‘thục nữ’ xinh đẹp mỹ miều như ta vào rừng, ngay cả thức ăn cũng chẳng có” một nữ tử tóc tai rối xù, mặt mày đen đúa(vì nhiều ngày không tắm không chải tóc) quần áo có thể so sánh với 1 tên khất cái, à không bọn mọi rợ ‘ăn lông ở lỗ’ mới chuẩn xác.

“oa oa oa mày thật khổ Tâm Nguyệt à, nếu không phải hiện đại thường xuyên leo núi, chắc ta về đến nhà thì chân không què cũng bị phế”, vừa than thở số phận hẩm hiu của mình và khoe mẽ mình giàu có

Thay vì than thở, nàng liền lái sang chuyện khác, vì đầu óc của nàng dùng để kinh doanh chứ không phải để nghĩ bậy, bất chợt trên đầu nàng xuất hiện một bóng đèn sáng lấp lánh, theo như phim cổ trang thường thì người ta sẽ cải trang thành nam nhi, thế ta có nên học hỏi, học hỏi họ không a?

Bỗng một chiếc xe ngựa từ đâu xông tới, một cái đầu xuất hiện nói “Này, vị tiểu cô nương, cần hóa giang không?”

Xoay đầu lại nhìn miệng ta há to, thiếu điều chảy nước miếng nữa thôi, như thế nào mà các ‘cổ nhân’ lại soái tới nỗi này hả?

Một thân vận trường bào, tóc xõa ngang thắt lưng ướt chùng chùng còn trắng còn mượt mà hơn nàng! Đôi mắt sáng đẹp, da trắng tựa ngọc thạch, thiên, nếu có thể xin hãy ban cho con một đạo sắc xét đánh chết con đi.

“Tiểu cô nương?” thấy nàng ngẩn ngơ, nam tử gọi nàng, ba hồn bảy vía của nàng đều bị hắc gọi về, vội ho khan “À, nếu công tử không ngại” hoan hô, được cứu rồi, quả thật trời cao không hề ghen ghét anh tài.

Nở ra nụ cười nhân hậu, hắc nói “Không”, rồi xốc nàng lên ngựa không ngại quần áo của nàng như một kẻ khuất cái mà nguyên ý ngồi chung với nàng, chỉ điều này thôi, nàng đã cảm động muốn chết rồi, nhưng là nàng không muốn dùng phương thức ‘dùng thân báo đáp’ vì nàng ‘kén cá chọn canh’ là nhất, hai nàng chán ghét cuộc sống hôn nhân.

Sau khi xe ngựa đi tới một thị trấn gần kinh thành ta liền cáo biệt với vị ân công kia, nhìn bóng ngựa nếu một ngày nào đó gặp lại, ta sẽ trả ơn lại cho vị ân công soái ca này, lau đi nước miếng muốn rơi xuống ta liền tiến về thành. (Hám trai vẫn hoàn hám trai)

Khoan đã, ta để ý rất nhiều người ngắm ta như ‘kỳ trân dị thú’ vậy??? Nhìn vào gương đồng tại một quán lẻ đường “Á, hóa ra là thế”

Trong gương đồng nàng cũng không nhận ra chính bản thân mình, không thể tin được cái soái nam nhân kia sao có thể chịu đựng được cả ngày phải đối diện với một xấu nữ như nàng?

Thôi quên đi, suất nam nhân không phải dành cho ta, đừng quên bài học kia, phải, vội bình tâm lại, lục lại hành lý của ta và bắt đầu tập sống với cổ nhân, hắc hắc.

Thoải mái ra sức mua sắm người ta bảo phụ nữ không mua sắm thì thôi, đã làm thì phải làm cho chót, nào là quần áo, hài, kiếm và trang sức, bất quá chỉ toàn dành cho nam nhi, hắc hắc

Tâm nguyện của ta là có thể giả trai trà trộn vào đám suất nam nhân kia, sau đó....hắc hắc, nghĩ tới đây nàng liền lên nụ cười đậm đắng của mình khiến mọi người kinh hoảng liền tránh nàng như tránh ‘ôn dịch’ vậy.

Đặt chân vào tiệm thuốc ta cần phải mua một số đồ, trong trên xe nhàm chán ta đã nghĩ sẵn, nên mua một số thuốc bào chế để phòng, ân nhất quyết như vậy đi.

Sau khi nằm xuống giường mềm mại trong một khách điếm, ta liền nằm thẳng cẳng, ngủ lúc nào không hay, có lẽ từ khi leo lên ghế ‘tổng giám đốc’ ta đã không vận động nhiều đến vậy.

Sáng hôm sau, tiểu tổ tiên kia có hình dạng như thế nào ta liền hóa trang lại giống như thế đó, ta không hiểu cái ‘tiểu tổ tiên’ kia đẹp như tiên nữ mà lại thích dán vết sẹo lên má, chẳng lẽ ở ‘cổ đại’ đây chính là một của họ???

Nhún nhún vai, ta nghĩ thế nào cũng không ra được cả, thôi mệt quá, khỏi nghĩ

Nhớ tới đây ta có ba sư phụ, ừm, nhắm mắt lại hồi tưởng, trong trí nhớ của ‘tiểu tổ tiên’ họ rất tốt với nàng ta, bất quá tính tình của họ thật kỳ quặc, thế mà cũng làm được ba huynh đệ với nhau???

Nhớ lại đây khi còn nhỏ nàng ta rất thông minh hoạt bát là một kỳ tài nên 3 lão đã chấm trúng nàng ta, vì nàng ta có một vết sẹo ở mặt do 3 tuổi mẫu thân không cẩn thận nên làm phỏng??? Ừm, ta thật nghi ngờ, ai lại nhẫn tâm để lại sẹo trên khuôn mặt của một mỹ nữ như ta (==)???

Đúng là trời cao luôn ghen ghét anh tài >

Nên họ đã tống khứ nàng ta đi với ba lão sư phụ kia? Bất quá nàng ta đồng ý và còn sống rất tốt nữa, vừa có thể học võ công hộ thể, vừa có thể tự chữa trị ỉn, thứ lợi như vậy sao nàng ta không làm?

Aiz, hóa ra ‘tiểu tổ tiên’ của ta cũng gian xảo không kém ta (Sư phụ của Dạ Nguyệt được gọi là Tam Quỷ vì rất là độc ác, việc gì không biến thái k làm, việc xấu kể trăm năm chưa hết.... , hồi trẻ thôi, nay đã thoái ẩn giang hồ, k nhận đệ tử , bất quá 15 năm trc’ thấy một tiểu hài nhi quá ư là...xuất sắc nên...không ngừng ngại ‘chôm’ đi, ách phải nói là ‘xin’ mới chuẩn xác)

“Ừm...ừm....” ngâm nga lên hai ba tiếng, ta liền xé nát bộ quần áo mới mua để thỏa cơn tức giận hiện tại, như thế nào mà lại khó mặc như vậy! ‘Cổ đại’ hảo phiền phức nha.

Tự trấn an bản thân mình không ỉn biến thành bạo long phun hỏa, ta liền lục lọi trong trí nhớ của ta, cuối cùng mới có thể mặc xong cái bộ áo lộm thộm này, thật phiền, nguyên lai cổ đại thực không dễ sống!

Một thân hắc y (Hắc bào và hắc y khác xa nhau rất nhiều, gọi bào tức là sang trọng, gọi y tức là giản dị, cầu kỳ), bất quá ta thích mấy miếng ngọc bội giả này liền gắn hết lên, hắc hắc.

Cứ như ta cải lão hoàn đồng, từ 25 tuổi liền biến trở lại 10 tuổi nha! Bất quá như vậy cũng tốt thông thường các nam nhân 15 tuổi chưa có yết hầu, ừm, thật hảo tiện lợi mà.

Búi tóc lên thành cục bánh báo lấy trâm mà sư phụ tặng cố định lại tóc, rồi ung dung thanh toán tiền đi về nhà.....như thế nào ta lại nghĩ đi về nhà?

Ngủ xuân sao có thể vừa đến liền giam mình trong khuê phòng chứ? Nhân lúc trời còn sớm phải đi ‘tham quan, tham quan’ đôi chút, ân, nhất quyết như vậy đi!

“Này tên tiểu tử mặt sẹo, mắt hí kia tránh đường cho đệ nhất sơn trang qua mau” một cỗ xe ngựa chạy như tên bắn như đi đầu thai đi tới, xa phu đánh xe liền quát.

Ta vội tránh ra, hừ, đệ nhất sơn trang chẳng phải là cái gì Hoàng cái đó Bá Bá cái gia gì đó sao?

Khẩu khí thật lớn, chắc rằng cũng là mấy hạng người hống hách xem thường kẻ khác như trong phim đây.

Vừa đặt chân vào thành, cả người ta chấn động, trong tim có một luồng nước ấm áp chảy tới là ta bủn rủn tay chân vì hồi hộp, ta cá rằng cái biểu hiện này trăm phần trăm không phải ta mà chính là khối thân thể này đây.

Trong thành náo nhiệt, kẻ thì buôn bán, người thì qua lại, ai cũng có phần công việc của mình, trên đôi môi đều nở nụ cười, các cổ nhân đang đứng trước mặt ta! Thiên a, một khung cảnh tuyệt mỹ

Ta hảo thích!

Nhìn một gia đình ba người thực vui vẻ, bất chợt ta nhớ tới ông nội ta...., còn trí nhớ của tiểu tô tiên thì hoàn toàn không hề có một mảnh hồi ức tuổi thơ???

Aiz,cũng phải từ nhỏ đã theo sư phụ học võ làm sao mà có thời gian suy ngẫm về gia đình, vội vươn tay ra hít một hơi, a, như thế nào mà lại lại thoải mái như thế, thời cổ đại chưa bị ô nhiễm như hiện đại, hít một cái liền khoan khoái tinh thần.

Dù đang vui vẻ tận đáy lòng, nhưng biểu hiện trên khuôn mặt nàng đều không thay đổi vẫn lạnh lùng do nhiều năm làm tổng giám đốc tích lũy rất nhiều kinh nghiệm, trên thương trường không thể để lộ bất kỳ biểu hiện gì cả, ừm ừm vừa đi vừa híp mắt thật là hảo một nha.

Bỗng rất nhiều người ồ ạt ủa về nơi mà ta đang đứng, cứ như thể họ đang tị nạn không bằng? Có phải nước sông Hoàng Hà lại dâng lên

“Này này tránh ra tránh ra”, một tên chạy lên đẩy nàng ra, thật là con mẹ nó ngày gì mà ai cũng coi ta như không khí bảo tránh là liền tránh sao?

Tiện tay tóm cổ áo tên kia hỏi “Này biết điều không đó tiểu huynh đệ ta đứng đây trước mà người không có mắt à”

Tên kia quay đầu lại, ách ách một soái ca nha , vừa tròn 1 tuần đến đây đã gặp được 2 đại soái ca nghe, chẹp, cổ đại cũng thú vị không kém nha.

Nam tử này không giống vị công tử kia, có chút lạnh lợi và ánh mắt phong trần, bộ dạng phong lưu, nhưng nhìn bộ đồ của hắn thì biết gia đình hắn không phải hạng ‘xoàn’.

“Ấn ân ta có lỗi được chưa đừng cần ta”

“Ngô, vị huynh đài có chuyện gì ‘thú vị’ ở phía trước?” thấy hắn lịch sự, cư xử nho nhã trong lòng ta sinh ra không ít hảo cảm với hắn, ta liền hỏi.

Tên kia giật mình nhìn ta với ánh mắt thật kinh ngạc và đáp “Vị huynh đại, huynh không biết chuyện gì sao?”

Ta lắc đầu, cười nói “Chẳng giấu gì ngươi, ta đây mới đến kinh thành lần đầu, cho nên thiếu hiểu biết”

“Nguyên lai là vậy” hắn gật đầu, rồi nói “Ấn, đi theo ta”, nhất lời ta liền nổi gót đi theo họ.

Trên đường vừa đi vừa giảng giải cho ta biết rằng nguyên lai gây ra mớ lộn xộn này là đang tề tựu tại Trà Lâu Đệ Nhất quán uống trà nên nhiều người kéo đến để xem mặt, tên của vị công tử này là ‘Ấu Nhã Vũ’ cũng vì háo sắc, ách không phải vì muốn biết mặt nên đã không ngừng ngại dẫn ta xem.

Đối diện Trà Lâu Đệ Nhất Quán có 2 vị công tử đã bao hết để nhìn rõ kỹ mặt mỹ nhân, một tên hắc y là ta, một tên tử bào là hắn.

“Ngô, thật là lâu” nhần mày ta nói

“Vị huynh đệ chờ đợi mỹ nhân chờ lâu thêm một chút cũng xứng đáng nha” Ấu Nhã Vũ nho nhã nói, hắn thật là háo sắc mà, bất chợt ta cảm thấy ta quên mất thứ gì đó mà không thể nhớ ra???

“Ấn, vị huynh đệ có thể cho tại hạ biết danh tánh?” thấy nàng ngần ngại hắn hỏi coi như là một thông lệ.

“Ngô, tiểu đệ họ Tần, tên Bạch” lục lọi trong đầu không ra cái gì cả, liền lao đầu vào cột nói lại ra một cái tên ra.

“Ngô, hữu lễ Tàn đệ” hần chấp tay cung kính nói với nàng, nàng cũng chấp tay giống hần tạ lễ, rất may nàng có xem qua phim cổ trang cách thức họ chào nhau thật thật nhàm chán, so với hiện đại còn nhàm chán gấp đôi, gấp hàng vạn lần!

Vừa chấm dứt cuộc đàm thoại thì bên kia xuất hiện hai tiểu cô nương, vận áo đỏ và áo tím.

Theo ta nhận xét cái tiểu cô nương vận váy đỏ có dáng vẻ cao sang quyền quý, đôi tay cầm chiếc quạt lông rất đẹp ướm chừng là đồ quý hiếm, nhìn như thế nào có chút phong tình khiêu gợi, quả thật rất đẹp nhưng ta lại thích cô gái áo tím kể bên, thật ngây thơ đáng dấu nhỏ bé mảnh khảnh, theo ta biết ở cổ đại này không cần người đẹp chân dài, cỡ như nàng ta thì chính là một đại mỹ nữ rồi.

Khoan đã chẳng phải tên là Âu Nhã Uyên mà cái nam nhân kế bên cạnh ta là Âu Nhã Vũ... “Ách thì ra Âu huynh là đệ đệ của vị mỹ nữ bên kia”, đến bây giờ ta mới nhớ ra, a, uống công ta kiến thức uyên bác, làm tổng giám đốc của một tập đoàn mà có trí nhớ kém như vậy?

“Ngô, thật xấu hổ bị đệ biết, ân, là vì ta từ nhỏ được đưa tới Hàn Châu học tập nên chưa một lần được chạm mặt với tỷ tỷ ta, nhân cơ hội này ta liền xem xem” hần ái ngại tuôn một tràn ra, ta gật đầu nói “Vậy hiện giờ huynh đã học hết chứ?”

“Ân”, hần gật đầu nói tiếp “Cũng tới giờ huynh phải về nhà diện kiến phụ mẫu huynh, bái biệt”

“Ân, cáo biệt”, nàng đứng lên cung tiễn hần, nhìn bóng lưng hần đi, ta cảm thấy ta và hần thật trùng hợp, bất quá ta học võ, hần thì học chữ, aiz, giờ cũng không còn sớm, phải đi về diện kiến hai người cha – mẹ từ trên trời rơi xuống đây.

3. Chương 3: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Như thế nào mà vừa gặp nhau đều hiểu nhau? Ta vẫn còn nhớ khi ở hiện đại so với nữ nhân ta gần gũi nam nhân nhiều hơn nhưng mà ta lại không chọn ai trong họ cả, chỉ chuyên tâm đến tiền đồ của ta.

Thay vì nhìn mỹ nữ uống trà ta có thể tự về nhà trang điểm mình thành ‘đại mỹ nữ’ để tự ngấm mình trong gương không sướng hơn là xem họ uống trà nhàm chán như vậy?

Vả lại ta cũng đâu có biến thái tới mức này cơ chứ!

Rời khỏi tửu lâu ta liền tìm kiếm đường về nhà, bất chợt trước mặt ta có rất nhiều kẻ đang tùm năm tùm bảy, theo bản năng ‘nhiều chuyện’ của ta đương nhiên là chen vào coi rồi, đập vào mắt ta là một đôi tình nhân đang chơi mèo vờn chuột giữ phố?

“Buông ta ra”, nhặn mày, đại mỹ nữ cau có nói, nhưng giọng vẫn yêu kiều và mềm mại, aiz, thế này thì làm nên tích sự gì cơ chứ?

“Mộng Mộng, nàng có biết ta ngưỡng mộ nàng đã lâu không, thay vì ở thanh lâu nàng liền theo ta, ta hứa không bạc đãi nàng”, một công tử khuôn mặt cũng tầm thường thôi, nhưng lộ ra bản chất ‘trư ca ca’ cực kỳ dâm loạn ôm ấp mỹ nữ giữ đường.

Cho dù là ‘gái’ thì vẫn không thể khinh bỉ vờn bắt nhau ngoài đường như vậy! Không được rồi không thể để hần làm càn, ta liền tiến lên “Thả nàng ra”

Bất chợt tất cả đều im lặng hướng mắt nhìn về phía nàng, tên Vương Bát Đản kia cười ti tiện “Xú nam nhân, cút”

“Ta không nói hai lời”

“Người đâu, bắt tên xú nam nhân này lại” vừa ôm chặt mỹ nữ hần ra lệnh, rất nhiều hộ vệ lực lưỡng tiến tới, ta hiểu rồi, hóa ra mọi người không dám can thiệp là vì gia thế tên trướng thối kia cũng không phải hạng ‘xoàn’.

Chỉ vài cú đâm thì những tên ‘lực sĩ’ liền hóa thành ‘liệt sĩ’, đảo người ta liền hướng tới cổ hần nói “Buông”

Mắt hần lộ ra kinh hách, ta bóp chặt cổ hần, hần liền buông tiểu mỹ nhân kia ra, nàng nói “Công tử cảm tạ người nhưng mà...”

Không nghe lời tiểu mỹ nhân kia ta không thương tiếc hướng tới một bảo bối của hắn, “Dá”

“Á”, hắn ôm hạ phúc của mình la một cách thảm thiết, mọi người bên đường hoảng sợ liền sơ tán.

Tiện thể ta kéo tay tiểu mỹ nhân đang ngăn người ra đi, nàng lúc này mới nói thêm “Công tử, hắn là người Bạch gia, rất có tiếng tăm tại kinh thành, ngài vì hạng nữ nhân như tiểu nữ đắc tội với hắn quả không nên!”

“Người là người, ta cũng là người, là người thì nên bình đẳng, yên tâm đi, hắn không dám đụng vào ta đâu”, tùy tiện băng huơ vài câu ta nói

Bất chợt tiểu mỹ nhân kia xụ mày nói “Ân, cảm tạ công tử, nếu có dịp gặp lại tiểu nữ sẽ báo đáp công ơn của công tử”

Tiến biệt nàng ta, ta mới nhớ ra là ta muốn hỏi đường về ‘Huyền Vũ sơn trang’ sao lại quên nữa rồi? Aiz, thật thảm, rõ là chưa già mà lại lú lẫn như vậy?

Khoan đã mà nàng ta nói cái gì Mộng Mộng cơ? Chẳng lẽ là Mộng Mộng sao, ách, quả thật là xứng đáng với chữ ‘hoa khôi’ mà, đủ lực hấp dẫn mị chết các nam nhân.

Mà cái nam nhân kia họ Bạch, hừ, chẳng qua chỉ xếp hạng 4, còn thua xa gia tộc ta đến tận hai bậc mà ở đó lớn lối, nếu gặp lại cô nãi nãi tình nguyện thưởng cho người hai cặp mắt gấu trúc, hừ.

Aiz, nói nhiều quá, nếu không về nhà nữa thì chắc phải nán lại ở tửu lâu thêm một đêm, không được, ta muốn về nhà, ân, về nhà là về nhà.

Trở lại với con phố khi này, trong một căn phòng tao nhã, đỉnh lưu hương nhả ra làn khói thơm mát, nơi có hai vị công tử tiêu sái đủ mị hoặc điên đảo chúng sinh, và hoàn toàn hóng hớt cảnh tượng ban này, tên trường bào đập chết phiến vào tay ra vẻ tiếc nuối nói “Nha, thật đáng tiếc, sắp sửa thành công đột nhiên ở đâu xuất hiện một Trình Giaỏ Kim cẩu đường, thật xui xẻo”

Hừ lạnh, lưỡi biếng nhếch mép, tên bạch bào nói “Nếu đệ thích huynh sẵn sàng làm lại một tuồng cho đệ diễn”

“Ách, nha, dấu sao cũng....không nên quá tuyệt tình...ách” nói xong câu này hắn liền im miệng sợ đại ca hắn sẽ giết người diệt khẩu, thu hồi lại ánh mắt dã thú của mình, tên bạch bào nhàn nhã hớp miếng trà nhạt.

“Cũng phải hiện tại hồng nhan tri kỷ của đại ca cũng không tệ, lấy nàng ta ra so với Mộng Mộng như phượng hoàng so sánh với tiểu diểu”, tên trường bào dường như không sợ chết liền lên tiếng riu rít nói.

Tuy rằng đang khen ngợi nhưng vì sao hắn không thể nghe ra giọng khen ngợi? Cứ như đang ‘phỉ báng’ hắn? Hắn hừ lạnh “Nếu cần thiết huynh thật muốn kiếm người về khâu miệng của đệ lại”

Theo phản ứng hắn liền bịch lấy miệng của mình, lắc đầu một cách thảm thiết, thêm một tiếng hừ lạnh “Không nói nữa”

Liền rời đi, lúc này tên trường bào thở phào nhẹ nhõm, cũng nhờ ơn ‘đại tẩu tương lai’ mà hắn thoát kiếp nạn, phải, tối nay là thọ thân của ‘đại tẩu tương lai’ nếu không đại ca hắn còn lâu mới tha cho hắn.

4. Chương 4: Diện Kiến Các Thành Viên Trong Gia Đình

Lưu lạc khắp đầu đường xó chợ cuối cùng ta cũng tìm được rồi, mừng rỡ cả nước mắt!

Quá hoành tráng, quá xa xỉ, cổng chính 2 bên đều đề thơ tuy không thông thuộc thơ pháp nhưng có thể nói nét bút như rồng bay phượng múa vậy, thật đẹp mắt.

Hàng cây xanh xanh ở bên trong nhô ra, ta liền bước lại gần, mới đầu họ còn đuổi ta đi nếu không phải ta chìa ra miếng ngọc có khắc Huyền thì chắc giờ này ta nằm ngoài phố chứ không hề được chặn ẩm nệm êm như bây giờ đâu

Theo sự sắp xếp của quản sự ta được đưa tới cái nơi tên , đặt chân vào một làn gió nhẹ thổi vào mặt ta thật là mát rượi cả người, tự ngắm nhìn nơi mà mình sẽ ở cả đời, ta nhận xét nơi thật thanh tịnh và sạch sẽ, có thể biết dù đi vắng nhưng vẫn được chăm sóc quét dọn mỗi ngày.

Ta thích nhất là những cây đào ở đây rất đẹp, tuy chưa tới mùa nhưng cũng đang nở hoa, vươn tay hứng lấy một cánh anh đào đang rơi xuống, ừm, ta bắt đầu thích nơi này, ta thích nhất mùi đào, ta có sở thích cùng ‘tiểu tổ tiên’ của ta sao?

Đặt tay lên bàn đá lạnh tanh có chút khoan khoái cả người, chà chà nguyên liệu là cẩm thạch nha chẳng qua chỉ là nơi cư ngụ không cần phải hoang phí như vậy, còn có cả một hòn non bộ to lớn như một núi giả nữa, còn có cả hồ cá nữa, oa cổ đại khiến ta mở rộng tầm mắt!

Liên mở cửa bước vào phòng của ta, tuy có hơi nhỏ hơn phòng ta lúc trước, nhưng không thể so sánh ‘cổ đại’ với khách sạn năm sao được, nhưng có cảm giác thật là ấm cúng, bức bình phong là một bức thêu hoa đào trong thuật tráng lệ và tinh tế, ta thích nhất là bình phong này.

Còn nhiều bức họa non nước, đồ cổ không ít nha ‘chôm’ đôi chút chắc không ai phát hiện đau há, chắc bán được nhiều tiền hắc hắc, đang cười nhớn nhớn thì đập vào mặt ta là “cái WTF”

Màu hồng? Như thế nào là màu hồng , từ cổ chí kim đến đây ta chúa ghét màu hồng, dù anh đào là màu hồng nhưng cũng không có ý nghĩa là ta thích màu hồng đâu?

Thật muốn cầu xé hết những vật dụng màu hồng này, nằm trên nó nàng sẽ gặp ác mộng mất, thiên ơi, có cần thiết phải ‘chơi’ nhau như thế không?

Đang đau đầu với một màn màu hồng chết người này thì cánh cửa phòng được bật ra “Muội muội, nghe nói muội đã về, lại đây tỷ ôm một cái nào”

Từ bức bình phong bước ra ta liền giật mình như thế nào lại là tiểu cô nương áo tím ở tửu lâu kia?

“Ngô, dâm tặc, sắc lang” nàng ta hét lên như heo bị chọc tiết, làm ta giật mình sợ tới độ phải trấn tĩnh nàng ta nói “Ngô là muội, Dạ Nguyệt là Dạ Nguyệt”, ta liền mở đôi mắt hí ra.

“Dạ Nguyệt”, dù không còn la hét nhưng nàng ta đã bình tĩnh đôi chút, từ giọng nói đôi mắt ta nhận ra nàng ta có chút nghi ngờ ta liền đưa cho nàng ta ngọc bội, nàng mới ôm ta “Àn, thật xin lỗi, thật xin lỗi vì tỷ quá vô tâm”

Bất tri bất giác ta liền vỗ lưng nàng ta, nàng ta nhìn ta thêm một lần nữa rồi nói “Vết sẹo này, đã 10 rồi vẫn chưa trị khỏi sao?”

Vết sẹo? A, ta sờ sờ lấy mặt ta, nhớ lại cuốn thì có nhắc nhở ta không được tháo ra? Nên ta nhất quyết theo lệnh, giả vờ nói “Àn” rồi buồn bã, thật ra ‘diễn xuất’ là nghề của ta, ta lo làm ‘tổng giám đốc’ nên mới bỏ qua nghề ‘diễn viên điện ảnh’ của ta, aiz nhớ lại hồi xưa ta biết ta đã đánh mất đi nhiều thứ. >

“Tỷ xem nè mắt muội vẫn như xưa, vì vết sẹo này nên muội mới ô...ô...” tự nghĩ mình thật sự rất là bệnh hoạn

Vừa dứt lời thì vị mỹ nữ tỷ tỷ bổ nhào tới ôm ta không ngừng khóc, nước mắt ôi nước mũi, áo ta mua mắc lắm nha, uống quá đi, ô...ô...ô...dù ta khóc thầm trong lòng nhưng biểu hiện của ta vẫn rất nhàn nhã, ta vội nói “Tỷ đừng có xúc động quá, muội nghẹt thở mất...”

“Àn, phải đó nhị muội nên để cho tam muội một chút không khí để thở” một nam nhân đứng trước cửa , bắt chợt ta ôm lấy ngực ta, á á á chói mắt quá , một nụ cười đủ mị hết mọi nữ nhân, nếu không có miễn dịch trong người chắc ta mất máu chết mất, da hơi ngăm tôn lên sự trắng duật của nam nhân này, đáng đáp thì ôi thôi không cần bàn chỉ cần sắc nữ thấy liền muốn bổ nhào tới ăn sống thôi!

Nụ cười luôn gương trên khóe môi như mang đến cho ta một cảm giác mùa xuân, bắt chợt ta muốn chảy cả nước miếng, như thế nào mà nam nhân cổ đại lại mỹ tới thế cơ chứ?

“Đại ca hảo xấu người ta đang xúc động mà ô...ô...ô”

“Lau nước mũi đi, để người ta biết trong bộ dạng này chắc nhị muội phải thoái vị nhường lại cho Mộ Dung Miễn Miễn mất” nhún nhún vai Huyền Vũ Dạ Mạc hảo tâm đáp

Mỹ nữ tỷ tỷ nói lại “Muội mới không thêm cái thứ hư danh kia”, rồi tự chu chu môi một cách thỏa mãn.

“Tam muội tuy đi 10 năm nhưng bộ dáng nghịch ngợm cùng đôi mắt hạnh sáng ngời vẫn không lúc nào thay đổi, lại đây đại ca hảo hảo ôm nào” dứt lời thì đại ca anh tuấn ôm ta vào lòng

Chep, đại ca ta thật nam tuấn hơn người thân nhiệt nóng ấm, mùi hương thiết hảo hấp dẫn

Trong lúc ta mê mẩn cái ôm ấm áp mị người thì mỹ nữ tỷ tỷ liền phá vỡ bầu không khí xúc động này “Phải rồi, vì sao tam muội lại vận áo nam trang?”

À há, tới giờ trở tài của ta đây, ta lắc đầu nói “Nhìn xem muội bộ dạng thế nào mà mặc đồ nữ nhi, muội thấy đồ nam nhi vẫn hợp với muội hơn”

Nhăn mày Huyền Vũ Dạ Mạc lên tiếng “Vớ huynh, muội luôn đẹp nhất”

Bất chợt ta cảm động, quyết ăn đậu hủ của mỹ nam đại ca một lần nữa >

“Ngốc tử, chúng ta là người nhà không được nói ‘đa tạ’, yên tâm đi huynh nhất định sẽ tìm thần y chữa trị uội” càng nói giọng hần có chút khàn khàn chứng tỏ hần rất thương yêu tiểu muội này

Ta liền nói “Ách, không cần đâu đại ca, huynh xem các sư phụ muội là thần y tuyệt thế mà vẫn không chữa trị được uội, huống hồ muội không quan tâm đến dung nhan của mình như thế nào, bởi vì đã có huynh cùng tỷ chăm sóc rồi” ta cảm thấy ta thật là hai mặt quá, nhưng mà ta phải tuân theo di huấn của ‘tiểu tổ tiên’ kia nha, thật xin lỗi đại ca, nhị tỷ.

Sờ sờ đầu của nàng một cách nhu tình, hần thực tâm mà quan tâm chăm sóc nàng, bất chợt trước cửa lại xuất hiện thêm hai người, hai người đều độ tuổi trung niên, nam tuấn mỹ, nữ xinh đẹp, dù có già nhưng vẫn lộ ra nét trẻ trung của mình

Vị thiếu phụ kia có đôi mắt hạnh giống ta, rưng rưng nước mắt nhìn ta, như thế nào mà tuôn nước mắt nhanh như vậy, có thể san sẻ cho ta bí quyết không?

Vội lắc đầu gạt đi những suy nghĩ quẩn ta liền tiến lên “Thỉnh an phụ thân, mẫu thân”

Mẫu thân ta lập tức bật khóc y chang mỹ nữ tỷ tỷ bay đến ôm ta, nữa lại một lần áo ta đã được hủy hoại đến cực đỉnh, thôi xong hết rồi! >

“Hảo hài tử, ô...ô...ô...thật bất hiếu mà...” ta nhăn mày, nha như thế nào mới gặp mặt đã gọi ‘bất hiếu’? Nha, ta ‘bất hiếu’ khi nào?

“Con đó thật là hư đốn, đi hết 10 năm mà chỉ gửi có 2 bức thư về đây quá đáng hơn nữa là trong thư duy nhất 4 chữ rồi hết, con có biết nương con ngày đêm nhớ nhung con không, thiên, còn quần áo thật không ra thể thống gì cả”

Nghe lão cha ta nói mà đầu óc ta ong ong cả lên, có thật là vị ‘tiểu tổ tiên’ kia bất hiếu đến vậy không? Đi hết 10 năm 2 bức thư, 5 năm mới gửi 1 thư?

Nha, nhưng ‘oan có đầu, nợ có chủ’ vì sao lại xỉ vả vào mặt kẻ thế thân này?

Aiz, ta liền chứng tỏ bản năng ‘diễn trò’ của mình, cố rặn ra nước mắt một cách đau khổ nói “Ô...ô...ô...hài nhi bất hiếu, hài nhi biết sai rồi, chỉ là e ngại đường núi xa muôn trùng nên hài nhi không thể về nhà vào tết nguyên đán, cũng ngại vì ở nơi u cốc sâu thẳm vật dụng thiếu thốn nên...ô...ô...ô...”, nói thật ra thì đúng là ngại, lực lại trong trí nhớ của ta, nếu ta nhớ không nhầm thì nơi đó như bồng lai tiên cảnh, vật chất không thiếu thốn thậm chí uống nước bằng ly vàng, ăn cơm bằng đĩa mã não...

Bao giờ phụ nữ cũng yếu đuối nhất nên nàng dựa vào lòng của mẹ mà khóc ô oa lên, nàng ta liền trách lão cha nàng “Cái ông này chẳng phải Nguyệt nhi đã trở lại rồi sao”

Đối mặt với nhiều nước mắt nước mũi, và sự oan trách, Huyền Vũ Tuấn Quyết liền chào thua nói “Được rồi, ta chịu thua hai người, Nguyệt nhi nên thay đồ đi, thật không ra thể thống gì cả, vả lại tới nay là sinh thần của Tuyết nhi, con cũng nên chuẩn bị đi”

Dứt lời thì bốn tên đại hán khiêng hai thùng đi vào, nha, hóa ra tới nay là sinh thần của tỷ tỷ sao, nàng đã hiểu ra vì sao đại sảnh lại được trang trí long trọng như vậy rồi, ta đáp “Àn, nhưng phụ thân đại nhân xin

nghe hài nhi nói vài câu, vận nữ trang cũng được nhưng mà xin hãy đáp ứng cho tiểu nữ đeo khăn sa che mặt được chứ? Không vì Nguyệt nhi tự ti về bản thân của mình nhưng là mặt mũi và danh dự của gia tộc, thỉnh xin phụ thân hãy đồng ý”

Dứt lời nàng liền quỳ xuống trước mặt của Huyền Vũ Tuấn Quyết “Tam muội/Tam muội”, đại ca ta cùng đại tỷ ta liền đồng thanh hô

“Ta....” Huyền Vũ Tuấn Quyết bị dọa đến á khẩu, mẫu thân ta đỡ tay lên nhưng ta kiên quyết không đứng lên, quả thật lão nương ta đã cắn câu, hắc hắc, bà liền hướng tới lão cha ta, nói “Ông mau đồng ý đi”

Nhìn thấy nước mắt của thê tử mình tuôn ra như dòng suối thì ông cắn răng “Được”

Cười thầm vì mưu kế của ta đã thành công, nương theo sức của mẹ ta, vội đứng lên nói “Đại tạ phụ thân”

Huyền Vũ Tuấn Quyết thở dài, nói “Hảo, con không muốn người làm phụ thân này không cường cầu con, con muốn làm sao cũng được, ta sẽ hảo hảo bù đắp cho con, đường đi xa xôi, Tâm Lan, Mạc nhi, Tuyết nhi, lui ra cho Nguyệt nhi nghỉ ngơi” dù ông không đồng tình với điều kiện của con gái mình nhưng vẫn ráng nhẫn nhịn, vì ông đã không thể giáo dưỡng nó nên người là lỗi của ông, ông không cường cầu chỉ cầu mong nó sống hạnh phúc là được.

Tiếng của phụ thân ta vừa dứt thì mẫu thân theo gót phụ thân ta đi, tỷ tỷ mỹ nữ cười cười, đại ca lại nở ra nụ cười giết chết hàng ngàn thiếu nữ với ta.

Cửa phòng vừa đóng “ai nha, thật là hảo một mỗi nha, gia tộc hào quang đều hữu lễ vậy sao, hảo phiền” (do giới bên kia Tâm Nguyệt không hề có gia đình, vừa sinh ra được thừa kế gia sản của ông cô, rồi ông cô tạ thế), đúng quá một mỗi vì phải diễn xuất, tới thời gian đi đánh cờ với chu công gia gia đây (ngủ)

5. Chương 5: Sinh Thân Mỹ Nhân Tỷ Tỷ

Mặt trời ca ca xuống núi để nhường lại phần công việc ặt trăng muội muội, tại một con phố của kinh thành, nhiều cỗ ngựa xa xỉ , bước xuống đều là những thượng khách xa xỉ vận quần áo xa xỉ, đi qua một cánh cổng xa xỉ, để bước vào một tòa nhà xa xỉ, tiếng ồn ào bát nháo, tiếng giày của nhiều thượng khách...v.v., tiếng xe ngựa hí...hí, vì hôm nay là sinh thân của

Là gia tộc thượng đẳng đứng thứ 2 kinh thành không ít công tử, hoàng thân, quý tộc đều đến góp vui, 1 là để gặp mặt mỹ nhân, 2 là bàn chuyện cưới hỏi, nhân tiện đến bàn chuyện làm ăn.

Sâu nhất , xa nhất trong căn nhà xa xỉ (do từ nhỏ Nguyệt rất ư là thích tĩnh lặng không thích ai làm phiền trong lúc gặp chu công, nên phụ thân đại đã xây riêng một phòng cho nàng), bất chợt trong căn phòng xa xỉ đột nhiên hét lên, phá tan màn đêm tĩnh lặng “Á á á,hảo ồn ,hảo buồn ngủ, ồn chết đi được, mẹ nội nó”

Một con heo, ủa một cô nương từ trong chắn từ từ lách ra, cái miệng chu chu, lằm bằm, đột nhiên cửa phòng mở ra, một cô gái khoảng chừng 15t , 16t, mặc áo nha hoàn, tóc được búi thành hình tròn vắn sang 2 bên, được thắt lại bởi 1 cộng tơ hình con bướm, nhìn phi thường lạnh lợi, nhanh nhẩu đáp “ Tiểu thư người đã tỉnh, nô tỳ tên Di nhi từ nay hầu hạ tiểu thư”

“Ách, Di nhi chuyện gì mà hảo ồn thế, ta ngủ không được” tùy hứng ta trào phúng hỏi.

“Ngô, tiểu thư người đã quên tối nay là sinh thân của nhị tiểu thư sao”, Di nhi ngạc nhiên nói, mặt ta đỏ bừng, trời ạ sao ta lại nhanh quên thế? Một tiếng hừ lạnh, ta nói “Con mắt nào người thấy ta quên”

Di nhi bị vẻ mặt nghiêm nghị cùng ánh mắt lạnh băng làm đến sợ hãi vội lắc đầu rồi nói “Ấn, để nô tỳ giúp tiểu thư ‘mục dục căn y’! ”

“Cái cái gì mục dục căn y?” ngờ người ra ta hỏi, Di nhi nhăn mày “Là vệ sinh thân thể”

Ồ, hóa ra là thế ta vội lắc đầu ngăn cản Di nhi bước vào phòng ta “Ấn, được rồi, không cần em lo lắng, ta biết tự xử”

“Tự xử?” Di nhi nhăn mặt như khi ăn ớt mà hỏi, “Ách, ý là để ta tự làm” ta làm sao có thể quên được đây là ‘cổ đại’ đi dùng ngôn ngữ ‘hiện đại’ nói với nàng ta cứ như ‘ông nói gà, bà nói vịt’ vậy, aiz.

“Ngô, không được theo lệnh của lão gia...” Di nhi vội im miệng, thu hồi lại ánh mắt băng giá mỗi khi ai dám cãi lời ta, ta liền hung hăng bày ra bộ mặt của ta “Di nhi, em không nói, ta không nói thì ai biết được”

“Nhưng là...” Cúi đầu tận ngực Di nhi thật sự là tội nghiệp phải hầu hạ một người ‘lạnh hơn băng’ như Khả Tâm Nguyệt, nàng liền nói “Được rồi, lui ra”, nàng không thích ai hầu hạ cả, nàng muốn tự do.

“Khoan đã”, đang muốn cất bước ra đi liền dừng lại cước bộ, Di nhi sợ hãi run rẩy, nàng cười thật đậm, nói “Cởi ra”

Quay đầu lại Di nhi kinh hách lên “Nga~”, chưa kịp nói gì liền bị nàng lôi kéo vào trong phòng.

Dang tay ra tỏ ra bộ dạng nhằm chán ghét một cái, ta bắt Di nhi vào phòng là để lột áo nha hoàn của nàng ta, chứ không hề có ý đồ bắt lương đầu.

Ta chỉ muốn làm một người tàng hình, sống bình bình thản thản, tự do tự tại là mãn nguyện rồi, không nhất thiết phải lui tới cái nơi quyền quý cao sang đó.

Vì kiếp trước ta cũng chính là một trong những kẻ đó, ta không muốn phải bị những lễ nghi phiền phức kia níu giữ thêm một lần nữa, quá đủ rồi, ta muốn giống những chú chim trên trời đang cánh bay cao.

Tự chỉnh trang y phục của bản thân ta, xeo, khăn che, y phục nha hoàn, đủ, hoàn hảo.

Ta liền ung dung tiến vào nơi của mỹ nữ tỷ tỷ ta, để tặng quà, ta không muốn phải ra gặp mặt chỉ tổ làm mất mặt gia đình thôi, khi bước chân vào, không thấy tuyết ở đâu cả? Ngược lại là có những hoa liên đường xinh đẹp ngọt ngào xung quanh rất thơm, xung quanh tràn đầy sức sống không hề lạnh lẽo.

Bất chợt ta nghe thấy có tiếng bước chân đang đi tới, theo bản năng ta liền phi thân vào ngọn núi giả nấp đi, nga~, nguyên lai ta biết võ công sao? ==’

Hảo vui, hảo vui, ta vội ngẩng nhìn hai người đang di chuyển tới đây, thì miệng ta liền há ra tới mang tai.

Một nam tử vận áo lam bào, tóc xõa xuống tới đai hông, đôi mắt chim ưng không lạnh băng mà nhu tình, ngũ quan tuấn mỹ, cả người đều toát nên cái đẹp và sự sang trọng, trong phong lưu có chút tiêu soái, thân hình cao to ngất ngưỡng ướm chừng 1m85, nong theo ánh trăng chiếu lợi vào mặt của đại nam nhân kia.

Ta liền tự lấy tay bịt miệng lại kéo không chịu được xúc động la lên thì chết mất, theo sau là tỷ tỷ mỹ nhân của ta, a, nguyên lai là thế, khỏi cần xem đoạn sau ta cũng biết là chuyện gì rồi.

Bất chợt tim ta nhói đau lên, hảo đau, vừa được lên thiên đường phút chốc lại rơi thẳng xuống địa ngục

Vị soái ca đoán cũng không cần đoán ta biết ngay là Hoàng Bá Thuần rồi là tỷ phu tương lai của ta , giọng hần trầm ổn rất mị hoặc nhân tâm hần giành chức là chuẩn xác nhất và không ai dám bức mãi cả “Tuyệt nhi, đây là quà sinh thần của huynh tặng muội hài lòng chứ?” nói xong khoe môi hần không tự giác gương lên, khiến cho kẻ đang núp đùm nước miếng chảy ròng ròng

Dứt lời bàn tay thon dài chìa ra một chiếc sáo bằng thủy tinh trong suốt được điêu khắc khá tinh tế và đẹp “Oa, thật đẹp nha Thuần caaa, quá quý giá rồi , muội, muội sợ...” Huyền Vũ Dạ Tuyết mặc dù vui nhưng có chút ái ngại nói

“Không, tặng uội, cái gì cũng không quý giá cả, muội là nhất mà”, bất chợt hần cười lên, nụ cười đủ điên đảo chúng sinh.

Trời ạ, không cười thì thôi đã cười thì không ai sánh bằng, thật là suýt quá á á á, bất chợt đầu nàng lại hiện về tư chất của một ‘gian thương’, chắc chắn, chà bán hần ta đi làm nam kỹ chắc thu được một đồng tiền!

Ta thở dài khi thấy hai người ân ái nắm tay nhau đi ra ngoài, bước ra ta liền cười gượng gạo, trở lại cửa, ngẩng nhìn ánh trăng bạc sáng lấp lánh trên kia, ta không còn dũng khí để đi gặp mặt tỷ tỷ nữa, vì ta đã phạm một sai lầm đó là ‘yêu’ nam nhân của tỷ tỷ, ta vội lắc đầu, tự trấn an mình rằng không được tái phạm.

“Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu”, cười nhạt nhẽo ta liền đọc lên bài thơ này, chúc tỷ hạnh phúc!

“Hay cho câu ‘yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu’ ” Xoay người qua thì thấy một mỹ nam nhân khác hần vận áo bạch bào, phía dưới phụ hoa thêm vài cây trúc, một nụ cười ôn nhu khắc trên môi không quá mức ma

mị, ánh mắt không quá gian tà, hần có đôi nét giống với đại ca của hần, hần chính là – Hoàng Bá Thuật, mỉm cười trong khăn che mặt, ta cúi người xuống giống như các tỳ nữ hành lễ với đại nhân nói “Nô tỳ tham kiến Hoàng Bá công tử”

Hần gật đầu hỏi “Người là người mới? Người nhìn từ trên xuống dưới không giống một nha hoàn tỳ nào cả, nhất là đôi mắt, thật đẹp, ta hảo thích”

“Ngô”, ta tròn mắt nhìn hần, thích cái rằm, rồi lại cười nũng nịu nói “Công tử đừng trêu ghẹo nô tỳ nữa, nô tỳ vừa mới được chuyển vào đây đã một”

Hần cười nhẹ với hành động khả ái của nàng, hần nói “Ân, người có thể cởi khăn ra cho bổn công tử ngắm chứ” đôi mắt của cô nương này tuyệt đối thuộc hàng thượng phẩm, chắc chắn là một đại mỹ nhân!

Nghe thấy câu nói này liền mất hết tình cảm, nhưng ta đang giả trang làm ‘người hầu’ sao có thể thưởng hần một chưởng được?

Được không làm thì thôi đã làm thì liền làm cho chót, vội rặn ra nước mắt ta nói “Không giấu gì công tử, từ nhỏ nô tỳ đã có một vết sẹo ở mặt rất xấu xí, nên lão gia trước khi mua nô tỳ về căn dặn không được tháo khăn che ra nếu không sẽ phạt nô tỳ vì dám dọa khách nhân trong phủ, nô tỳ...nô...tỳ”

Vừa nói xong, thỳ vị Hoàng Bá Thuật này nhìn ta bằng ánh mắt khác, cũng giống như đại ca của ta vậy “Tại hạ xin lỗi vị cô nương này mới đúng, thật thất lễ, đã mạo phạm cô nương, làm cô nương nhớ lại chuyện không vui”

6. Chương 6: Xăm Thương Thương

Một đêm trôi qua êm đềm như vậy, cổ đại quả thực hảo nhiều soái ca nha, nhưng bắt quá không soái ca nào là của ta!

Aiz.....không nhắc nhở mình không được buồn, không được động tâm, trần trọc cả đêm không ngủ được kết quả là ta mang đôi mắt gấu mèo đến thỉnh an Phụ thân và phụ mẫu ta.

Đại ca của ta liền hỏi “Đêm qua muội ngủ không ngon? Đại ca đã ra hạn chế là không ai được bước tới Đào Thanh Các rồi mà, hay là do thủy thổ không đúng?”

Ta quơ quơ tay đáp “Di ,không phải đâu ca ca, tại sáng hôm kia muội ngủ nhiều quá, nên tối không ngủ được, muội xúc động vì gặp được lại người thân nên nhất thời không ngủ được”

Mẫu thân ta lại một màn nước mắt giọt ngắn giọt dài nói “Thật tội nghiệp, tiểu hài tử, từ nay sẽ không ai hiếp đáp con nữa, hài tử ngoan của ta” nói xong liền lãng sang chuyện khác “Hôm nay phải đi chùa An Tự cầu phúc cho tỷ tỷ con cũng là cho con luôn, nào không thể để trễ nãi giờ lành được, đi thôi”

À há, ta biết rồi tính khí của ‘tiểu tổ tiên’ giống ta cũng giống như vị lão nương này đây, tùy hứng thay đổi, hảo thật quá thú vị.

Dứt lời mẫu thân đại nhân không mảy may mà ném ta vào kiệu và đi lên núi. Tỷ tỷ, đại ca của ta cũng đi theo.

Ngồi kiệu cũng không hề sướng gì đâu nhá, cứ như bị nhốt trong quan tài vừa nực, vừa chật mà vừa khó thở, đường lên núi lại dốc, ngồi tới mông cũng bị tê liệt cảm

> tiếng cửa kiệu ngừng, thật là con mẹ nó ơi cuối cùng cũng tới, oa oa oa, mừng tới nỗi phải cảm tạ trời đất.

Vừa bước xuống kiệu, biết bao ánh mắt dồn dập lên ta cỡ 5 giây rồi quay sang tỷ tỷ mỹ nhân, đại ca của ta cùng mẫu thân, cũng phải ha, ta biết mình là ‘xú nữ’ không ‘long lanh’ như họ.

Tuy hồi xưa ta không hề thích đi chùa nhưng mà chùa cổ đại mang cho ta cảm giác lâng lâng và mới lạ, ta luôn ham thích cái mới mẻ, liền nổi rớt theo mẫu thân ta.

Ta cũng thỉnh xâm cầu lộc, đi tới chỗ đại sư giải xâm, bỗng sắc mặt vị đại sư từ trầm sang vui, từ vui thì biếng sắc, sau đó thở dài và cười, nói “Vị thí chủ tuy là xâm thượng thượng, nhưng thí chủ có rất nhiều tai kiếp, nếu thí chủ vượt qua thì thiên hạ này nhân duyên, tài phú, thí chủ sẽ hưởng không hết”

Cái WTF (= =) đương nhiên là ta có tướng ‘phú quý’ rồi, hiện tại gia tộc ta ‘giàu điều đỏ’, aiz, sao có cảm giác như có mùi vị ‘lừa gạt’ ở đây nhỉ

Aiz, thôi cứ như câu cửa miệng của ta: ‘thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng’, ta đứng qua bên kia tỷ tỷ mỹ nữ của ta cũng đến giải xâm, hắc hắc, với tài năng và công lực của ta đương nhiên nghe được họ nói gì rồi ‘tò mò ghê’, bất chợt đại ca đến chung vui với ta, đại ca đặt tay lên miệng ta vội gạt đầu cả hai đều cười và vĩnh tại lên nghe.

Sắc mặt lão ta tái lại nói “Vị cô nương này, khuyên cô nương nên nhớ câu của lão nạp ‘khổ ải vô biên, quay đầu là bờ’, đừng lún quá sâu, không thuộc về mình hà tất cưỡng cầu”

Ngớ người ra, Huyền Vũ Dạ Tuyết hỏi “Ngô, tiểu nữ không hiểu câu nói của đại sư?”

Dứt lời thì vị đại sư quay đầu bức về am đường bỏ lại tỷ tỷ mỹ nhân ngồi ngơ ngác không biết gì, mẫu thân ta tiến tới phá vỡ không khí im lặng “Tuyết nhi con không sao chứ, đại sư Am Tĩnh luôn luôn phán đoán rất chính xác, 100 người lên chùa chỉ có những người thật sự hữu duyên mới được đại sư ‘chỉ điểm’, không phải có chuyện gì chứ, Tuyết nhi đừng làm mẫu thân sợ?”

“Ngô, là do lỗi Tuyết nhi tri thức kém, không thể nào hiểu được câu nói thâm sâu của đại sư” lắc đầu nàng ngược mặt lên nói với mẫu thân mình muốn trấn an bà, ta tiêu sái bước qua nói “Tỷ tỷ, có câu: ‘Thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng’ không nên suy nghĩ nhiều, tới đâu hấn tới, nào cùng xuống núi muội sẽ mua hồ lô nhào đường cho tỷ ăn”

Thấy ta cùng đại ca ca khuyên nhủ suốt con đường xuống núi cuối cùng tỷ tỷ đã quên hết chuyện hôm nay mà cười đùa với ta, trở lại phòng ta cũng suy nghĩ câu nói của đại sư, nhưng đầu óc ta là dùng để kinh doanh thôi chứ không phải là ‘giải xâm’ giống vị đại sư kia.

Người ta nói đúng, ăn không ngồi rồi rất là buồn chán đến nay đã một tháng rồi đúng là buồn chết ta rồi, làm ‘tiểu thơ khuê các’ không được tùy tiện bước ra cửa sao?

A hảo buồn, hảo khổ a, cuối cùng ta cũng chịu không nổi mà hành động, vận áo bạch bào phụ họa thêm vài trang sức ở thắt lưng, hóa trang thành một đại nam nhân có hơi xấu nhưng ta có ham cái đẹp đâu? Kiếp trước đủ đẹp rồi kiếp này lạnh nhạt sống qua một kiếp.

Hứ, mỗi bức tường này sẽ cản trở được bốn cô nương sao?

Roạt một cái phi qua tường ta vui vẻ cười, bất chợt ta lại muốn khóc vì sao ‘may mắn’ không bao giờ đến với ta, đã bị đại ca tóm gọn “Muội đi đâu đó, ăn mặt như thế này, ahahahahaha, cười chết đại ca rồi”, hấn vừa đi ngang qua, bất chợt lại tóm được một tiểu nghịch ngợm, vốn định hảo hảo trừng phạt, cho đến khi nhìn kỹ vào khuôn mặt của Huyền Vũ Dạ Nguyệt thì hấn không thể nào làm mặt lạnh mà phải bật cười.

Ta chu chu mỏ, nắm lấy cái mũi tội nghiệp đã bị đụng trúng mà lâu bầu, ra sức nũng nịu “A đại caaaaa, muội chán aaaaa, vừa mới về chưa hề được đi đâu mà phải sống cuộc sống không khác gì ngồi tù, thà giết chết muội còn hơn”

“Thật sự chán như vậy sao?” hấn hỏi, ta vội gạt mặt nũng nịu, hấn lại cười lên một trận ra hồn rồi nghiêm mặt nói “Hảo, đại ca cùng muội đi dạo phố”

“Oa, thật sao, cảm tạ huynh nha” ta bay tới ôm lấy đại ca, hấn liền vỗ vỗ đầu ta một cách sủng nịnh, ta lại ra điều kiện “Nhưng là đại ca phải gọi muội bằng đệ!”

Mây kiếm gương lên, ta giải thích “Là vì muội đang vận nam trang nha, như thế nào lại gọi một nam nhân là ‘muội’ được chứ”

Nhéo mũi ta, hần nói “Thật phục muối...đệ...”, hần vội sửa lại rồi cùng ta đi dạo phố, dẫn ta đến đệ nhất lầu ăn cơm và ‘kiến thức, kiến thức’, đại ca đòi bao hết tửu lâu nhưng ta khuyên đại ca là nhiều người ăn mới vui chứ!

Cuối cùng dưới sắc đẹp hoa tàn nguyệt héo của ta, đại ca đã thua thảm hại liền chiều theo ta, hắc hắc.

Bây giờ ta mới chú ý đại ca ta thật tiêu soái, bất quá khi đại ca cười với ta nhiều tiểu cô nương đã không tự lượng sức mà ngã gục và dùng mắt ‘hình viên đạn’ dò hỏi toàn người của ta....aiz, ta có từng nói nam nhân đẹp là tai họa chưa?

“Dạ mạc huynh, lâu ngày không gặp, hữu lễ”, một bóng dáng tiêu soái đi tới, cung kính lễ phép chào

Xoay người qua, á á á, đây chẳng phải là cái nam nhân cho ta hóa giang sao, không nhận được sự vui vẻ ta hét lên “A” một cái thật lớn, kéo theo là một trận ho khan do bị sắc nước cơm, ho đến điên loạn, đại ca ca ta vỗ vỗ lưng đưa ta nước uống hỏi “Đệ đệ không sao chứ”

Ta lắc đầu, mặt đỏ bừng do ho liền nói “Ân, đệ không sao, khục....khục...”

Hần tò mò ngạc nhiên hỏi “Chà Dạ Mạc huynh, từ khi nào mà huynh biến thành như vậy, từ đâu có thêm một tiểu đệ?”

Nguyên lai là do ta đang mặc nam trang ta làm sao có thể quên được hôm đó ta như thổ dân ‘ăn lông ở lỗ’? Bất quá giờ ta là xấu nam nhưng mà vẫn đỡ gớm hơn, nên hần ta không hề nhận ra ta cũng đúng!

Trở mặt, đại ca ca ta hừ lạnh với cái tên tiểu tử không mời mà đến, hần ta cư xử hảo tự nhiên tùy tiện giắt ly trà trong tay đại ca ta uống một cách thật tiêu soái, bất chợt Huyền Vũ Dạ Mạc lên tiếng “Triển đệ, xem ra đệ đạt đến cảnh giới mê hoặc cả nam tử rồi”

“Phụt...ttt”, đang nhàn nhã thoải mái uống trà vì câu nói mỉa của Huyền Vũ Dạ Mạc, hần vội phun hết hớp trà trong miệng một cách hùng hồ như nước sông Trường Giang cuộn cuộn phun tới, rất may đại ca ta cũng là kỳ tài luyện võ liền tránh né ‘nước bắn’ như trách ôn dịch rồi cười mỉa “Sao, huynh nói sai?”

Lau đi nước thừa trên miệng, hần hung hãn trừng mắt với đại ca ta “Này, khục... khục...thân là đại nam nhân không nên mở nhon như vậy, vả lại ta có bao giờ trêu ghẹo huynh mà huynh lại nói ta ‘nam không ra nam nữ không ra nữ’ ”

Ta thấy hần khiển trách đại ca ta, ta vội hòa giải “Ca không phải như vậy đâu nhá, ca nghĩ đi đâu, đệ có phải sắc nam đâu, đệ chỉ ái mỹ nhân thôi nhá”

“Hừm... Ai biết được đệ đang nghĩ gì, nghĩ gì cũng đừng nên mà bị tên tiểu tử thói này mà mê hoặc” hừ lạnh, đại ca ta cương ngạnh nói, lần đầu tiên ta nhìn thấy vẻ mặt cùng với thái độ này của đại ca, hay do ta chưa hiểu rõ đại ca?

“Caaaa, huynh quá đáng”, nhưng ta cũng có cảm xúc nha, nên liền lên tiếng trách móc, thấy ta giận đại ca ta bỗng nhiên xuống nước nói “Hảo, đại ca có lỗi”

Thấy hai người xưng ‘huynh’ gọi ‘đệ’ mà quên mất hần, hần liền ho khan nhắc nhở “E hèm chỗ này còn có một người nha không phải là vô hình đâu, ân, cho hỏi vị huynh đệ này là?”

“Tiểu đệ họ Tần tên Bạch” theo lễ nghĩa ta liền đáp, hần là ân công của ta, cái gì ta cũng đáp ứng, có ơn thì báo, có thù phải trả chính là câu cửa miệng thứ 2 của ta.

Huyền Vũ Dạ Mạc hừ lạnh đáp “Cứ ăn đi, làm gì mà để ý đến tên này làm gì?”

“Này này Mạc huynh, huynh nói vậy là không đúng rồi Đông Phương Triển ta hành tẩu giang hồ mà quen thêm nhiều huynh đệ tốt chứ sao không?”

Hóa ra hần ta xếp thứ bốn sao? Ừm ‘Đông Phương Triển’, tên rất đẹp rất oách “Vị huynh đệ này không biết huynh đệ có cùng thân thích với Dạ Mạc huynh” sau khi ba hoa một hồi thì Đông Phương Triển liền hỏi.

“Ta ..ta đương nhiên là biểu đệ của huynh ấy rồi phải không đại ca ca” ta có hơi ấp úng rồi kều lấy tay đại ca nói, đại ca ta tiếp tục hừ lạnh lộ ra bộ dạng chim công của mình và lôi kéo ta đi bước ra tửu lâu, im lặng suốt đường đi , ta đành phải lên tiếng “Đại ca, lý do gì ca lại ghét Triển huynh đến thế hả?”

Trầm mặc, Huyền Vũ Dạ Mạc tỏ ra vẻ chán ghét ta vội nói “khực, thú thực với ca, lần trước đệ về kinh thành, Triển huynh đã cho đệ hoá giang suốt đường đi đó, nếu không đệ đã chết đói hoặc khi về đến kinh thành đệ đã tàn phế rồi”

“Hừmm...k nên quá thân thiết với tên đó, mà hần ta không làm gì muội chứ...” bất ngờ hần hỏi lại ta

Ta liền nói “Ca giả sử huynh đi trên đường thấy một tên khuất cái huynh có động lòng với hần ta không? Mặc dù hần ta là nữ nhi, Triển huynh thì không, không những thế mà còn tốt bụng uội hóa giang đó! Hần ta vẫn giữ lễ suốt đường đi, mà ca ca có gì thù oán với Triển huynh?” cho dù có chết ta cũng phải rặn hỏi ra lý do, muốn biết vì sao đại ca đối với chuyện của Đông Phương Triển lạnh lùng như thế?

“Hần ta, hần ta cùng với Hoàng Bá Thuần, Hoàng Bá Thuật và Bạch Hữu Nam cùng một loại người, phong lưu đa tình, tác oai tác oái, lại rất đa tâm nữa, muội nhớ kỹ không nên nhìn bề ngoài của một nam nhân mà phán đoán và nhận thức là tốt, muội còn nhỏ không hiểu đâu” hần nói đồng nói tây ta liền khoanh tay trước ngực nhìn hần.

Hần mới nhắm mắt nói sự thật “Thú thật lần trước đại ca bị hần ta bỏ xuân được vào rượu của đại ca khiến cho đại ca....”

Ta hoảng hồn hỏi “Ách, thế đại ca,... huynh.....”

“Ngốc tử, đại ca ngươi có nội công mà, ta đã nhin rất đau khổ rất khổ sở mới không dụng vào Mộng Mộng cô nương....” nghĩ tới đây hần thật tức, vốn là nam tử ‘đầu đôi trời chân đạp đất’ mà bị chính bạn thân mình hạ được, mối thù này thật nhục nhã, khiến hần mất mặt trước Mộng Mộng cô nương, aiz.

“Hóa ra là thế, thế đại ca Huynh, huynh.....” bất chợt ta liền bịch lấy miệng không dám nói bừa, vì ta biết đại ca ta ‘thù dai’ hơn cả ta nữa.

“Hỏi đi, có gì thì nói ta, ca không thích muội thế này đâu” nhìn vào mắt Huyền Vũ Dạ Nguyệt, Huyền Vũ Dạ Mạc nhú mày nói

Nha, là huynh tự chui đầu vào rọ thoi “Huynh còn là xử nam à?” vừa dứt lời ta cảm thấy hối hận không ngó, vì ánh mắt của đại ca quá mức lạnh lùng không ngừng bắn sang ta, ta nhin không được đành bật khóc “Ồ...ô đại ca kêu người ta hỏi mà đại ca hung dữ quá ô... ô” đành phải dùng kế rót nước mắt vậy

Cắn chặt răng, hần liền nuốt hết cục tức “Ngoan, đại ca xin lỗi, bất quá vấn đề đó đại ca trả lời không được”

Nhìn đại ca giờ đây khuôn mặt thẹn thùng thiếu điều đỏ mặt là ‘chuẩn xác’ ta nhin không được liền bật cười lên “há há há, đại ca là xử nam, a, vậy đại tẩu tương lai há phải hạnh phúc lắm sao”.

Bỗng một tiếng mũi tên cắm đằng sau cây cột phá hồng bầu không khí vui vẻ của bọn ta, rất may ta liền né sang một bên, đại ca ta cũng thế, quay mặt lại thì, aiz, ‘oan gia ngõ hẹp’.

“Tên xử nam kia, tháng trước nhà ngươi làm bốn công tử xem chút nữa là không thể ‘khai chi tán diệp’, hôm nay bốn công tử thế phải làm lại những hành động của ngươi đối với bốn công tử” Bạch Hữu Nam nói một lèo, không hề để ý tới Huyền Vũ Dạ Mạc đang ở kế bên nàng.

“Hô, hóa ra Bạch công tử muốn giết người nhà họ Huyền sao?”, đôi mắt híp lại, sự ôn nhu hoàn toàn biến mất, Huyền Vũ Dạ Mạc lạnh lùng nói.

Đại ca ta dùng giọng nói cực lạnh nói với tên cầu Bạch giờ đây hần ta sắc mặt từ trắng sang đen, xác thật là bản mặt phi thường thối, lấp ba lấp bắp trả lời không nên lời “Ngô.....Bạch ...đệ.... nào...đám...chẳng hay....tên xử...ý... vị huynh đệ kể bên là....”

“Là biểu đệ của Huyền mỗ, không biết đắc tội gì với Bạch công tử” bình thần trả lời, Huyền Vũ Dạ Mạc hoàn toàn chiếm thế thượng phong, bây giờ ta lại thấy được mặt khác của đại ca, quả thật hảo nam nhân a, không biết ai tốt số lụm được cái nam nhân này làm ‘trượng phu’ đây.

Hắn lắc đầu, khua tay múa chân “Ngô nào dám....mào dám.....chỉ là một chút hiểu lầm thôi.....tha tội”, liền ngoảnh đầu đưa đám tay sai đi mất dạng

Dứt lời thì con hẻm đã vắng tanh, lúc này đại ca ca trờng ta, ta liền giải thích “Ân, đại ca là tại muội sai, trong khi muội về kinh thành ở giữa phố thấy hắn ta đang trêu ghẹo Mộng Mộng cô nương nên muội ‘thấy bất bình liền ra tay tương trợ’ hảo hảo giáo huấn hắn ta cùng thuộc hạ hắn ta một trận”

“Hừ, sao muội không nói sớm, nếu biết hắn ta phi lễ với Mộng Mộng ta sớm đã chết hắn ta, đúng là....”

“Cẩu Bạch, ca há...hắc hắc”, ta liền che mồm vào, vì đại ca ta một bụng ‘văn chương’ căn bản chữ thề cũng không ra một câu, aiz.

Huyền Vũ Dạ Mạc liền cười một trận sảng khoái nói “Muội thật không thực nữ”

Nhún nhún vai ta đáp “Ân, muội không thực nữ nên đại ca mới có thể làm quân tử”

Bất chợt hắn lại cười lên, ta vội hỏi “Đại ca có ý với Mộng Mộng cô nương?” chẳng tráchTriển huynh lại hành động như thế, nguyên lai cũng là giúp đại ca thôi, hắc hắc

“Chớ nói bừa”, bất chợt mặt Huyền Vũ Dạ Mạc trầm lại rồi lạnh lùng cất bước ra đi, phải ha, ta làm sao quên được ‘cổ đại’ nhiều lễ nghi, cái này cũng không được cái kia cũng không được, xem ra đại ca và Mộng Mộng ‘hữu duyên vô phận’

7. Chương 7: Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Ca

Từ sau vụ của tên Cẩu Bạch kia, kéo được tình huynh muội của ta và đại ca càng gần thêm, đại ca ca càng thương ta hơn thì thoảng rãnh liền đưa ta đi dạo, phụ thân mẫu thân cũng vậy, ta có thể cảm thấy gia đình này thật sự quá ấm áp ta nên cảm ơn ‘Tiểu tổ tiên’ mới đúng quả thật không hề gạt ta.

Nhưng ta ghé nhất ăn không ngồi rồi, vì thế nhân lúc đại ca và phụ thân đi bàn công chuyện, mẫu thân cùng tỷ tỷ đi bãi phóng thân thích, ta đã tẩu ra được và rất là thành công, hắc hắc.

Tung tăng trên đường thì giống như ngày đó, rất nhiều đám người ồ ạt ủa về chỗ có tên , là một thanh lâu sao? Có gì vui? Tiện tay kéo một người ra hỏi

Nguyên lai hôm nay tổ chức buổi bầu chọn 5 năm một lần, chẹp, nghe thú vị nhỉ, ta liền hớn hở chen chúc vào đám đông một cách dễ dàng nhìn lên thượng đài, woa, phần thưởng quá hấp dẫn, chiếc đàn tỳ bà thủy tinh trong suốt thật là quá đẹp (rất mê âm nhạc nên được học rất nhiều thứ về âm nhạc)

Nghe mấy kẻ xung quanh ta nói, chiếc tỳ bà kia thuộc về người đoạt giải nhất thôi, chiếc tỳ bà kia quá đẹp, quá lung linh, bất chợt nó tỏa ra hương thơm quyến rũ đến mê ly như dụ dỗ, lôi kéo ta vào cuộc, cuối cùng ta đầu hàng, vì không cưỡng lại ‘dung nhan’ quyến rũ của tỳ bà.

Hít một hơi, ta liền lên vào trong, đập xiu vị cô nương kia, nhanh chóng ‘chôm đồ’ và ‘bản hiệu’ của nàng ta, tẩy xeo đi, trang chút xíu điểm, vừa mới làm xong ta cảm nhận nhiều ánh mắt không tốt nhìn ta? Chẳng lẽ ta xấu làm sao?

Một cô nương cỡ 30, trang điểm lòe loẹt ăn mặc như mụ ‘tú bá’ nhanh chóng chạy lại gần tay dùng ánh mắt chiêm ngưỡng ngắm ta như dị thú và nhìn xuống ngực ta theo bản năng ta liền che lại ngực, như thế nào mà ‘tú bà’ lại có hứng thú với ‘ngực’ ta???

“Nhiều Nhiều cô nương, người thật đẹp, ta khuyên cô nương năm sau nên phác họa gởi tới ‘Bình Thiên Quán’ ”

là nơi bầu chọn ra các mỹ nam, mỹ nữ

Bây giờ ta mới biết ta hiểu lầm về nàng ta, nàng ta chỉ nhìn tấm bảng có đề tên ta, e hèm là tên của vị cô nương kia ‘Nhiều Nhiều’.

Ta gạt đầu, nàng ta cũng hướng tới ta gạt đầu nói “Nhiều nhiều cô nương lượt sau là tới lượt cô đó.”

“Ăn đa tạ ma ma” buộc miệng ta nói lớ gọi một người trẻ trung thành ‘ma ma’??? Thật muốn cắn lưỡi tự tử quá T.T

“Ách, ta tên là Thẩm Hồng cứ gọi là Hồng tỷ tỷ được rồi”

“Àn, Hồng tỷ tỷ, hữu lễ” ta vui mừng hướng tới nàng mà nói, bất chợt bên ngoài có một người gọi lớn tên ta >

Tuy rằng ta không thích màu hồng, nhưng mà chỉ có nàng ta là kẻ xui xẻo bị ta chọn trúng, aiz, hết cách, đành phải nhắm mắt nghĩ lại một bài, phải, trong phim truyền hình gần đây, có một bài hát rất hay, tên nàng rất thích, liền bài đó đi.

Đàn là nàng tự đánh, rất may rằng trong trí nhớ của ‘tiểu tổ tiên’ có từng học qua thầy đàn, đó không là vấn đề, liền đứng ra sân khấu, ngồi xuống nàng bình tĩnh đàn khúc nhạc dạo đầu, sau khi thanh thanh giọng nàng liền cất tiếng hát mềm mại vốn có của mình ra hát:

Màn đêm buông xuống

Vàng thái dương đi nghỉ

Dưới nền trời sẫm tối xa xa

Ánh sao sáng lấp lánh

Thầm huyền hoặc chàng là bầu trời của thiếp

Tự do bay lượn quên hết nhân gian

Ở bên thiếp cùng nhau ca hát

Ngồi dưới mảnh trăng cong cong

Tới khúc này nàng liền tung vạt áo lên cây bê luôn cây đàn, cùng phi thân lên xà ngang của ung dung mà hát, đặt toàn bộ tâm trí vào bài hát tuyệt không để ý đến mọi người, nàng tuyệt đối không biết rằng sắc mặt cùng với giọng hát của nàng truyền cảm tới mức độ nào.

Mùa thu sớm qua

Đông lạnh mau tới

Thấy lá mai hoa

Rơi rơi ngay trước mắt

Bóng đêm lóng lánh

Lại chiếu không đến khuôn mặt chàng

Tự bản thân quyến luyến

Dòng hồi ức một khi trở lại thật khó ngừng

Tuyết hoa hồng mai vô định giữa không trung

Chàng quan tâm khiến thiếp cảm động

Nhớ tới sự ôn nhu của chàng

Lòng thiếp cũng ứng hồng như đoá mai kia

Kỳ thật thiếp cũng sợ tuyết lạnh đau đớn

Tuyết hoa hồng mai vô định giữa đêm đông băng giá

Nén thấp lên dễ khiến thiếp mơ về mộng đẹp

Gió Bắc nhẹ thổi giọt lệ chậm chậm rơi

Tùy hứng nàng liền đặt đàn trên xà ngang, phi thân như trong phim, xoay vòng thật là đẹp xuống và kết thúc bài hát với câu:

Đành tưởng niệm để yêu nhờ gió trôi phiêu lãng

Không quay trở lại...

Bất ngờ không khí tại liền trở về trạng thái của kỷ băng hà, im lặng tới mức quỷ dị, nàng khẽ ngẩng nhìn sắc mặt của mọi người, chẳng lẽ nàng hát tệ và múa tệ đến mức này sao?

“Clap, clap, clap”, một tiếng vỗ tay của vị khách nhân trên lầu, kéo theo là nhiều bóng dáng đứng lên, vỗ tay “Hoan hô, thật tuyệt”, tiếng la hét ưc chừng kéo lên tới tận chín tầng mây, khoa trương hơn nữa là nhiều người xúc động tới nỗi leo lên trên sân khấu chỉ để giựt được khăn che mặt mỏng (ở nhà dùng khăn che mặt dày, ở đây dùng khăn che mặt mỏng để tạo cho người ta cảm giác thần bí) của ta xuống.

Buổi ca hát từ đó mà náo nhiệt sân khấu bị đập phá, nên Hồng tỷ tỷ liền trao chiếc Đàn thủy tinh lưu ly cho ta bảo ta xứng đáng với nó, còn tính mời ta làm ca kỹ với giá cao ngất ngưởng?

Ta bảo để ta suy nghĩ lại, vừa dứt lời thì cánh cửa phòng của Hồng tỷ tỷ cũng bị đập đổ xuống, những nam nhân với ánh mắt dâm tà có, ngưỡng mộ có tìm hết mọi cách để tiếp cận ta, hết cách ta liền phi thân qua cửa sổ dùng khinh công phi đi.

Trong một căn phòng của Di Hồng Lâu vừa tận mắt chứng kiến tất cả, vẫn có 2 tên, bạch bào và hắc bào vẫn im lặng không lên tiếng, dường như đã bị cướp mất hồn.

Phá vỡ bầu không khí buồn chán đó bằng một tiếng > cửa phòng đổ, một nam tử tiêu sái phong lưu với dáng vẻ hấp tấp đi tới khiến 2 nam tử cảm thấy bức mình, công tử vận áo bạch bào lên tiếng “Bạch công tử, Thuật mỗ biết công tử giàu có, nhưng nên biết cư xử hữu lễ”

“Thất lễ, thất lễ, Nam đệ sẽ chú ý, nhưng mong hai vị công tử giúp đỡ, đưa cho Nam đệ biết thêm chút thông tin về ‘Nhiều Nhiều’ cô nương” Bạch Hữu Nam nhất thời thất sắc nhưng vội nói, bằng giá nào hắn cũng phải đào cho được cái đại mỹ nhân xinh đẹp có giọng hát thánh thót như chim vàng oanh kia về.

Nhăn mày, Hoàng Bá Thuật nói “Không phải Bạch công tử đang để ý Mộng Mộng sao?”

“Người xưa có câu: Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, Nam đệ nhất định tìm được nàng ta, còn Mộng Mộng quên đi, nàng ta bất tuân đệ không cần nữ nhân như thế” Bạch Hữu nam nói một cách tự mãn và trào phúng.

Hoàng Bá Thuần hừ lạnh “Rất tiếc tuy là lão bản nhưng mà tại hạ hoàn toàn không hề biết gì cả, thỉnh đi cho”

Dứt lời thì tên Bạch công tử đi ra với vẻ mặt phi thường thối, chọc ai cũng được đừng chọc vào cái tên này thứ hai là Huyền Vũ Dạ Mạc kia bởi vì họ cùng một loại người, tuy cười nhưng ánh mắt họ có thể giết người, rất nguy hiểm không nên đụng.

“Đại ca này, có thật huynh không muốn điều tra chút tung tích về nàng ta” thấy người đã đi Hoàng Bá Thuật liền lên tiếng hỏi

Cười mỉa, hắn đáp “Sao, mến nàng ta?”

“Ách, ngô, nào có, chỉ tại, ách tại nàng ta múa rất hay hát rất đẹp, dáng cũng chuẩn, người cũng đẹp, ngô.....đệ” hắn ấp a ấp úng như gà mắc thóc, nói không nên lời, vì bị Hoàng Bá Thuần nhìn thấu.

Hắn buông lời trào phúng nói “Không đơn giản, không nên đụng”, rồi đứng dậy đi ra để lại Hoàng Bá Thuật ngơ ngạ ngơ ngẩn một mình, nhưng là ‘nàng đẹp lắm lắm nha’.

Trong một căn phòng có một nữ tử đang cười tít mắt vì được của quý cầm đàn tỳ bà trong tay nhớ lại những gì sư phụ dạy, tiếng đàn vừa vang lên, trong thật trong trẻo còn hay hơn đàn của Hồng tỷ nữa, vừa nhẹ mà vừa thanh nhã đúng là đồ quý hiếm có khác mà.

Càng nhìn thì nàng càng cảm thấy chất liệu ngọc thủy tinh này có chút giống với cây sáo của tỷ tỷ?

Ách, thôi quên đi, không nhớ, không nhớ. Nghe tiếng bước chân đang tới gần tới cửa phòng, vội vội vàng vàng hóa trang lại, và cất đàn vào tủ “Cốc cốc” tiếng gõ cửa phòng vang lên, nhìn lại mình trong gương đồng, hoàn hảo, nàng mới tự tin bước tới mở cửa “Àn, tỷ tỷ, thỉnh vào”

“Muội muội, muội muội”, Huyền Vũ Dạ Tuyết vui vẻ phất khởi gọi nàng, nhướn mày nàng đáp lại “Àn, tỷ có chuyện gì vui?”

Bất chợt Huyền Vũ Dạ Tuyết cười lên “Hắc hắc”, trong thật dâm đẳng nghe, hôm nay nàng mới biết hóa ra tỷ tỷ nàng cũng ‘không ngây thơ’ lắm >

Cười đủ, nàng ta nói “Xem ra lần này Âu Nhã Uyên không nhường chức cũng không được rồi, hahahahaha”

Ta kinh ngạc hỏi “Tỷ tỷ không phải là bạn của Âu cô nương sao?” cái này quái à nha, hôm mới về thấy hai người đi chung mà? Sao lại trở mặt thành cừu nhân?

“Hừ... ai mà thềm làm bạn với nàng ta, luôn tưởng mình là nhất, bướng bỉnh, cao ngạo, nếu không có Thuần ca đi cùng, tỷ còn lâu mới đi chung với nàng ta”, trào phúng Huyền Vũ Dạ Tuyết liền nói ra sự thật.

“Nhưng nếu ả nhường chức thì chẳng phải tỷ cũng bị tụt xuống sao?”

“Hừ... tụt thì tụt... tỷ không quan tâm mấy thứ này” bởi vì có một người luôn nói với nàng “muội luôn là đệ nhất mỹ nhân trong lòng huynh” chỉ cần người này nói là được rồi, nàng không quan tâm thiên hạ nói sao về điều này.

Thấy tỷ vui như vậy ta tỏ ra hiếu khách rót tách trà cho tỷ tỷ uống, nghĩ thầm, chắc, ai xứng đáng làm đệ nhất ta?

Thật tò mò, nên ta hỏi “Tỷ này, cuối cùng là vị cô nương nhà nào được mọi người ca ngợi hết lời như vậy?”

“Ngô, vừa nãy tỷ cùng mẫu thân trên đường về, ghé vào tửu quán thì nghe thấy rất nhiều người bàn luận là ở vừa xuất hiện một tiên tử thoát tục”

Hớp trà ngon nuốt xuống bụng, di cái gì, nhất thời ta liền phun hết nước trà ra mặt bàn “Phụt, khục....khục...”

Huyền Vũ Dạ Tuyết hoảng loạn, đi tới vỗ lưng nàng hỏi “Muội muội, muội không sao chứ?”

Ta tự trấn an bản thân rằng, chắc chắn không phải mình, phải, àn, phải bình tĩnh, phải bình tĩnh, ta liền trở về sắc mặt bình thản hỏi “Àn, đa tạ tỷ, muội đã không sao, chẳng hay tỷ có biết vị nữ tử đó tên gì không?”

“Nhiều nhiều” không cần nghĩ ngợi nhiều, Huyền Vũ Dạ Tuyết liền nói một cách sáng khoái

> (mang theo tiếng ghé đồ)

Thấy người cùng ghé ngã nhào xuống, Huyền Vũ Dạ Tuyết lo lắng tới mặt trắng bệch, đỡ nàng lên “Muội muội, muội không sao chứ, muội hành động rất kỳ quái”

Bình tĩnh, phải cố bình tĩnh, phải chỉ xuất hiện một lần thôi sẽ không sao đâu, không sao đâu (thật ra lúc đó 5 năm tuyển 1 lần nên rất nhiều các quý tử, hoàng thân, quốc thích, cũng lần lượt xuất hiện), phải, sẽ không sao, tự trấn an bản thân mình “Àn, muội, muội không sao đâu tỷ à, muội cảm thấy mệt mỏi, muội muốn đi ngủ”

“Há há há tỷ ngược lại vui đến không ngủ được, được rồi tỷ đi đây không quấy rầy muội”, trái ngược với tâm trạng của nàng Huyền Vũ Dạ Tuyết vui vẻ tới nỗi ước chừng đêm nay không ngủ được

8. Chương 8: Sau Cơn Mưa Trời Lại Sáng

Một buổi sáng quá mức im ắng và tĩnh lặng, thấy thế Huyền Vũ Dạ Nguyệt vội vàng xuống giường vệ sinh thân thể, hóa trang..., bước ra ngoài cửa (lý do không có nha hoàn hầu hạ là vì cô đã năn nỉ phụ thân đại nhân nguyên cả buổi mới được ông đồng ý)

Nhắm mắt lại ta tham lam hít thở không khí trong lành, uốn uốn cái eo, lắc lắc thắt lưng. Thêm một ngày mới ở cổ đại aaaa, vừa ngồi xuống đã cảm thấy quái cứ như thế có kẻ nào đang nhìn lấy ta, ta liền liếc sang ghé kề bên, la lên một tiếng >

“Sao, sao... Hoàng Bá công tử lại ở đây”, giật cả mình, hấn khiến nàng ú tim vội bịch lấy tim đang đập ‘thình thịch’ rồi hỏi.

“Vì trong sơn trang này ta thích nhất là đào viên ở đây, bình thường không có ai, nhưng chẳng phải cô nương là nô tỳ sao? Quần áo cô nương đang vận.....” hấn từ kinh ngạc cho tới tò mò hỏi, như thế nào mà một nô tỳ lại từ phòng của chủ nhân đi ra, ung dung lắc hông và không đặt hấn ở vị trí ‘khách nhân’ mà ngó lơ hấn?

Ngắt lời nói của hấn là đại ca của ta, đứng trước vòm cửa trước Các nói “Đây là muội tử của đệ, Huyền Vũ Dạ Nguyệt”

Gật đầu, hấn nói “Nguyên lai là tam muội mất tích của đệ hơn 10 năm nay sao?” rồi hấn trừng mắt nhìn ta, ta vội đứng thẳng lên lên một cách chột dạ giải thích “Ấn, vì hôm sinh thần của nhị tỷ, tiểu nữ nhất thời gấp rút mặc áo nha hoàn khi thấy công tử kêu, tiểu nữ đành lừa dối công tử, mong công tử không trách lỗi”

Đại ca lại nhìn ta bằng ánh mắt lạnh lùng rồi thì ra là như thế, chẳng trách hôm nay quá mức tĩnh lặng thì ra là ‘vận đen’ của ta đang đổ về đây mà.

“Dạ Nguyệt, Dạ Nguyệt đặt tên không sai ánh mắt đẹp như mặt trăng vậy”, vừa nói hấn vừa ngoe ngoáy cái đầu như bậc thánh nhân ngâm thơ vậy, thậm nghĩ tiếc tiếc là khuôn mặt, aiz, thật là trời trêu đùa anh tài mà.

Nàng gật đầu trả lễ, rồi hướng tới Huyền Vũ Dạ Mạc hỏi “Ấn, đại ca ca, vì sao hôm nay yên ắng thế?”

“À ừm, hôm nay phụ thân với mẫu thân có việc xuất ngoại đến tháng sau mới về vì thế từ hôm qua đã đi rồi, muội hết buồn ngủ rồi chứ, đi ca ca dẫn muội đi ăn sáng” hấn nói một cách khoan khoái ra vẻ sủng nịnh nàng, hoàn toàn không xem ‘ai đó’ đang bị huynh muội họ cho ra rìa.

Khi thấy họ cất bước khoan khoái ra đi, nhin không được bực nhọc liền lên tiếng “Khoan đã, Mạc đệ đối đã với khách như vậy?”

Đáp lại Hoàng Bá Thuật là nụ cười tà nghệ mang chút sát khí “Thế huynh muốn gì thuật huynh”

Hấn vội lắc đầu lia địa, tên này không cười thì thôi đã cười liền dọa kẻ khác ú tim, hấn thật nghi ngờ rằng mẫu thân của hấn có phải với Huyền Vũ đại lão gia....không sao lại sinh ra một yêu tinh đội lốt người y chang đại ca hấn?

“Hay là đi chung” nàng hảo tâm lên tiếng mời mọc vì cảm thấy hấn hảo lắm, nàng tội nghiệp cho hấn nhưng đại ca lại không! Ta dùng ánh mắt thâm sâu nhìn đại ca khiến đại ca chỉ biết nói “Hảo, đi cùng”

Hoàng Bá Thuật vội nói gót đi theo, hấn phải đưa ra tia tán thưởng với tiểu muội muội này mới được, không ai lay chuyển được tâm trí của Huyền Vũ Dạ Mạc, nay liền bị nàng đánh bại, hấn đối với nàng sinh ra không ít hảo cảm.

Hic, người ta có nói ‘hảo tâm sẽ có hảo báo đáp’ thế vì sao nàng làm ‘việc tốt’ liền gặp ‘quả báo’?

Đi trên đường hết người này tới người kia liền chửi xéo sau lưng ta, toàn là ánh mắt hận thấu xương chĩa đến ta?

Nha chúng ta là đồng loại nha, cùng là nữ nhân nha, ta có làm rách lòng nhị vị tỷ muội lần nào chưa?

Không nhất thiết phải đối đãi nhau như vật nha, mỗi câu nói của bọn nữ nhân kia đều lọt vào tai ta, biết võ công thật là xót xa quá đi TT^TT

>

>

“.....”

Thấy mặt ta cúi cúi xuống tận ngực, Hoàng Bá Thuật ôn nhu nói “Muội sao lại hí mắt thế, mắt muội đẹp hà tất để họ nói những câu thiếu lễ độ đến vậy”

Đại ca ca ta đáp “Muội ấy thích thế, thói quen rồi, chẳng sửa được đâu”

“Ăn ca ca nói đúng á, mặt xấu rồi, mắt đẹp có ít gì”, ta vờ than thở phụ họa theo đại ca, rồi cùng bước tới quán thì tên lão bản lập tức phân phối cho căn phòng tốt nhất và sang nhất vì thấy được thiếu chủ tử, đại ca thấy ta ngớ ngẩn thì nói đây là gia sản của Hoàng Bá Thuật, ta thầm nghĩ: Xì lão nương đương nhiên biết, cố gắng làm mình tàng hình mới tốt huynh ạ

Hoàng Bá Thuật không chịu khi nghe được tin, rằng: Đại thiếu gia đang cùng thực khách trên phòng, nhị thiếu gia có hứng thú cùng đại thiếu gia bình phẩm?

Còn bọn ta theo sau hần không biết hần định làm cái quái gì?

Hần bước đi hùng hùng hổ hổ cứ như đi bắt gian không bằng? Đứng trước cửa của một căn phòng, thì hần giơ chân không thương tiếc đá cái “Rầm”, cánh cửa đập sang một bên, khuôn ảnh trong phòng phi thường ‘thân mật’ liền bị Hoàng Bá Thuật làm cho tiêu tán.

Một nam tử vận áo lam bào đang dùng đũa gấp thức ăn ột nữ tử vô cùng đáng yêu, khi thấy cửa vừa mở ra thì vị nữ tử quay đầu lại, hốt hoảng “Ách, đại ca, tam muội, Thuật ca”

“Ngô, thì ra là đại ca đang đãi khách đệ xin lỗi, Mạc huynh ta đến phòng khác” Hoàng Bá Thuật cười híp con mắt nhún nhún vai tỏ vẻ ngây thơ vô số tội của mình hướng tới cô hồn dạ quỷ trong phòng nói.

Còn ta cùng đại ca trừng mắt nhìn lấy cái tên ‘đầu xoắn’ nói dối không biết ngại miệng kia, một mình đi chọn chỗ được rồi như thế nào lại lôi luôn kẻ vô tội là họ xuống nước chứ?

Ánh mặt lạnh lẽo băng giá quét tới ba người khiến ba người run lạnh có, khiếp sợ có, Huyền Vũ Dạ Mạc liền ho khan, Hoàng Bá Thuật biết hần đã sai, hít một ngụm khí lạnh hần to gan nói “Cùng chung bàn, đại ca nha”, hần cười cười với Hoàng Bá Thuật không khí chẳng khá hơn là bao, ngược lại là không khí u ám hơn.

Hoàng Bá Thuật liền hướng tới ‘đại tẩu tương lai’ cầu cứu, Huyền Vũ Dạ Tuyết vội mở lời “Ân, thỉnh ngồi”, rồi nhìn lấy Hoàng Bá Thuật, hần nhăn mày, cười “Sao lại không”

Thấy nụ cười gian tà như ác thần kia cười rất miễn cưỡng ta giẫm phải bực nhà liền ngã nhào xuống, rất may đại ca kịp thời đỡ lấy ta “Tam muội, không sao?”

Không trả lời ta chỉ biết gạt đầu, theo họ vào phòng, Hoàng Bá Thuật nhìn sang ta đủ 5s rồi quay ra chỗ khác (tủi thân chưa con)

Trong một căn phòng sang trọng, một cỗ không khí quá mức lạnh lùng, quá yên tĩnh, đến mức con ruồi bay qua cũng nghe tiếng >, tỷ tỷ ta thì da mặt đã ửng hồng chỉ biết cầm đũa ăn phần của mình, còn đại ca thì ung dung gấp thức ăn cho ta đến độ đầy bát mới buông đũa, còn tên Thuật huynh thì đầu đổ đầu mồ hôi hột nhưng vẫn ráng cười cười với ta, bỗng nhiên từ trong người ta dâng lên một trận ‘đại hồng thủy’, cái tên chết giẫm này, chết một mình thì thôi đi, còn lôi kéo ta, giẫm chết người giẫm chết người.

Không ai dám lên tiếng cho đến khi cửa phòng mở lần ba, một vị nữ tử ăn mặc lả lơi, yếm thêu con phượng hoàng trong thật bắt mắt, nhìn thật quen mắt, nàng ta nhìn khắp phòng thì hướng tới một người nũng nịu gọi “Thuần ca, thì ra huynh ở đây, huynh biết muội tìm huynh hảo khổ a”

Tên Hoàng Bá Thuật hừ lạnh, giọng nói thật lạnh nhạt “Uyên muội, muội không biết phép tắc sao, tùy tiện xông vào phòng người ta”, nói xong liền hướng tới phía Hoàng Bá Thuật trừng mắt thêm một lần nữa, khiến hần chết cũng không được sống cũng không xong, ta thì miễn cưỡng thầm cầu nguyện cho hần ‘về nhà bình yên’.

Thấy Âu cô nương sắp rơi nước mắt thì Hoàng Bá Thuật dù sợ hãi tới mức độ nào cũng liền gác sang một bên, nói đỡ “Đại ca, đệ tin Uyên muội không có nhĩ ý đó đâu, Uyên muội vào ăn chung với bọn huynh”

Sau khi được thêm chỗ thì Âu Nhã Uyên nhìn sang ta với ánh mắt ngạc nhiên cũng có nhưng kinh bỉ thì đây, đại ca ta thấy thế mà hừ lạnh, lạnh lùng đáp “Âu Nhã cô nương, lo ăn của cô nương đi đi, gia giáo thật kém”

“Người người” Bình thường Âu Nhã Uyên – nàng ghét nhất là phải chạm trán với lãnh nam nhân này, nhưng vì Thuần ca nàng cam tâm tình nguyện, nuốt lại cơn tức giận vào bụng, nàng yêu kiều hỏi “Huyền Vũ huynh, tha lỗi cho sự thất lễ của muội, chẳng qua là muội thấy nàng ta lạ mặt muốn hiểu biết thêm”

Không đợi đại ca ta trả lời ta nhanh chóng cướp lời “Biểu muội của huynh ấy”, trong phòng có ba bóng dáng, kẻ giận dữ, người kinh ngạc, người kinh hách

Cái được mọi người xưng hô ‘đệ nhất mỹ nữ’ thì dùng nụ cười chế nhạo ta, dù đang nhếch lên một cách bình thản nhưng người có mắt đều nhìn ra là nàng ta đang khinh thường ta

“Muội...biểu muội, sáng giờ muội ngủ chưa tỉnh sao, sao mắt muội mở không lên thế, muội...biểu muội đầu óc biểu muội chưa tỉnh táo thì về ngủ một giấc đi” lần đầu tiên ta thấy tỷ tỷ ta thay đổi, ừm, rất khủng bố, nha, rõ ràng muội bị oan nha nha nha, các người tranh giành nam nhân thì liên quan gì ta? >

Ồ...ô...ta liền khóc thầm trong lòng, cúi đầu xuống bàn, không dám nhìn mọi người đại ca thấy thế vỗ vỗ lưng ta, nhìn ta bằng ánh mắt sủng nịnh mà ôn nhu, đáp “Tuyệt nhi, biểu muội của muội không sao, vẫn ổn, vẫn rất bình thường”

Tên Hoàng Bá Thuần lúc này mới cất tiếng giọng khàn khàn mà mê mị nói “Được rồi Tuyệt nhi, ăn cơm nào, đừng để những người đầu không mà ảnh hưởng khẩu vị” liền liếc sang Âu Nhã Uyên.

A A A thật hối hận khi đi ăn buổi cơm này chẳng khác gì tên tử tù chuẩn bị đi xử bắn, thôi đi, thứ lỗi cho nàng vô tình bạc nghĩa, sau này nếu còn có buổi ăn như vậy xin đừng chờ phần của ta!

Ta chừa rồi, không bao giờ làm người tốt đi mời cái tên “Hoàng Bá Thuật” cùng dùng cơm nữa.

Ăn cũng thực không thoải mái vậy thì đâm chết ta cho rồi, sau khi mọi người cùng giải tán, ta liền xin xỏ đại ca rời đi trước

Ta liền vội vàng chào mọi người và tẩu. Phi thân với tốc độ kinh người khi ta dừng lại cước bộ, chạm mặt với ta là cảnh non nước hữu tình, hoa thơm nước biếc, theo bản năng ta liền cất lên “thật thoải mái nha”

Ừm, sống vậy mới là cuộc sống con người chứ, ừm, vội vàng nằm thẳng cẳng xuống một bãi cỏ tắm nắng, thưởng thức tiếng gió vi vu, tiếng côn trùng kêu, tiếng chim hót, thật là một buổi lai tiên cảnh.

Lúc này bữa ăn sáng đã xong, trên một cỗ xe ngựa có khắc > có 2 vị nam tử đang nói chuyện “Huynh này, có cảm thấy Mạc huynh nhìn” Hoàng Bá Thuật vội nêu ra nghi điểm của mình, như thế nào mà Huyền Vũ Dạ Mạc từ trước tới giờ nhìn lạnh nhạt như nước nay có thể vì Huyền Vũ Dạ Nguyệt mở lòng là nhất, luôn chút ý nhất cử nhất động của muội ấy, thấy muội ấy ngả liền đỡ lên, muội ấy không biết gấp thức ăn liền vì muội ấy gấp, bị kẻ khác vũ nhục liền giúp hạ nhục, bị Tuyệt muội sinh khí liền giúp muội ấy giải thích????

“Cô nương đó là tam muội của Tuyệt nhi?” không trả lời nghi điểm của Hoàng Bá Thuật, hắn âm thầm hỏi.

“Ách, sao huynh biết? Đúng rồi đó, không hiểu sao lại tự nhận mình là biểu muội?”

“Nàng ấy làm thế là không muốn tỷ tỷ của nàng ấy bị khinh thường nên mới thừa nhận như thế”, hắn đối với cái nữ tử kia có chút tán dương.

“A đệ nhớ ra rồi ánh mắt của Nguyệt rất giống với ánh mắt của Nhiêu Nhiêu” nhắm mắt lại, Hoàng Bá Thuật thực thoải mái dựa vào ván gỗ mà nói

“Nhiêu nhiêu, chẳng phải mắt nàng ấy...” cắt ngang lời của Hoàng Bá Thuần, Hoàng Bá Thuật nhanh miệng nói “Muội ấy giả trang đó, chẳng hiểu nữa, muội ấy cứ thích thế, thật khó hiểu”

Nhắn mày “Hừm...nàng ta cũng thú vị lắm” nhếch môi cong theo một cách tà nghệ, tên ngồi kế bên ngó người ra một phen nhìn chăm chăm vào hắn, sau đó rất là biết điều mở cửa sổ ra ngắm cảnh bên ngoài, nếu không thực sợ cảnh ‘giết người diệt khẩu’ xảy ra. « Chương sauChương tiếp » Tham gia diễn đàn Webtruyen và đăng truyện tại đây

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Viết bình luận... Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0 Nhập thông tin

Họ tên: Email: + =

Hoàn tất Website đọc truyện online sưu tầm và cập nhật liên tục các truyện tiên hiệp, truyện kiếm hiệp, truyện đô thị từ nhiều nguồn khác nhau trên mạng. Mời bạn đọc và ủng hộ website bằng cách giới thiệu đến bạn bè, chúc bạn có những giây phút đọc truyện thư giãn thật bổ ích. Google - Publisher

Tạp chí Ô Tô - Xe Máy hàng đầu việt nam

9. Chương 9: Yến Huân

Một tiếng > của binh khí pha chạm vào nhau thật lớn đã phá vỡ giấc ngủ của nàng, khiến cho sắc mặt của nàng giờ đây phi thường thối “Thật là con mẹ nó mà, để lão nương biết ai phá giấc ngủ của ta, bà bầm nó ra 100 khúc cho chó ăn”

Dừng hết lại động tác đánh nhau, các nam nhân liền hướng tới kẻ ‘khẩu khí’ lớn hơn trời mà nhìn.

Một cô nương che mặt đang ngồi ở bãi cỏ, vận áo lụa thượng hạng mà lại **** thật quá mức thô tục đây cũng là con gái nhà lành sao?

Một tên thô kệch trong đó nói “Đại ca bắt luôn cô ta, đệ muốn cô ta”

Một tên hắc bào híp đôi mắt cương ngạnh của hắn lại kinh bỉ ra mặt “Người các ngươi muốn bắt là ta, hà tất liên lụy người vô tội”

Xoay người một cái, liền phi thẳng đến chỗ nàng và nói “Cô nương nhân lúc này, cô nương chạy đi”

Không thèm quan tâm sự bảo hộ của nam tử trước mặt, nàng chỉ nghĩ tới câu: ‘Đại ca bắt luôn cô ta , đệ muốn cô ta’, nghĩ tới đây thôi nàng muốn phun ra hỏa rồi, chỉ tay vào cái tên nam nhân thối kia, nàng rống lên “18 đời nhà ngươi, thích cái rắm, muốn bắt cô nãi nãi ta à, chờ kiếp sau đi, cậu nam”

Tên nam tử đòi bảo hộ ta liền tròn xoe mắt nhìn ta, ta quát “Không lo xử lý họ, nhìn cái gì chưa từng thấy người đẹp sao?”

Mọi người bị độ khí thể cùng ngạo mạn của nàng chặn họng, nam tử sau khi nghe xong câu ‘chưa từng thấy người đẹp sao’ liền ho khan một cái, ra vẻ áy náy liền xông vào giao đấu tiếp với nhóm côn đồ kia, mà tên gọi là đại ca cũng một thân tuyệt kỹ hảo võ nghệ nha.

Nhưng làm sao nhanh nhẹn vào cái nam tử kia chứ, ta cá chắc họ không bị liệt cũng không chống đỡ nổi, aiz, hóa ra là một cao thủ, ta liền ngồi xuống nhàn nhã xem ‘tuồng đấu miễn phí’.

Bỗng ta ngửi thấy một loại trầm hương, ta liền biết là độc dược, nhanh chóng thò tay vào cổ áo lấy ra hai viên, nuốt một viên, khi thấy ta tháo khăn che mặt, ai cũng hoảng hồn nhìn ta (do quá xấu), ta lập tức xông lên giật khăn che mặt của tên đã cứu ta quăng một viên vào miệng hắn.

Ta nhìn sang bên tên gọi đại ca mà quát “Đồ cậu hèn hạ, chơi hạ độc à, về luyện thêm 8 kiếp rồi hắn tới gặp cô nãi nãi của ngươi”

Tên ‘đại ca’ sắc mặt tím nhạt phi thường thối không đáp không rằng mà xông lên phía ta, nhất thời nam tử kia liền chạy đến chắn cho ta “Phập” tiếng kiếm đâm vào da thịt trước ngực hắn, ta vội vàng đỡ lấy hắn “Này sao ngươi ngốc vậy ta có võ công mà”

Tên đó liền tròn mắt nhìn ta thêm một lần không hiểu hắn đau hay hắn ‘dối’ liền ngắt đi....

“Đồ xú nữ, lão tử không giết ngươi, lão tử không làm người”, trong hắc bang hắn cũng có chút mặt mũi vậy mà xú nữ này lại dám to gan tày trời cao ngạo đi phỉ báng hắn, đáng hận.

Nhếch mép ta trào phúng nói “Thế thì ngươi đừng làm người, làm cậu đi” dứt lời ta rút ra cây sáo màu đen của sư phụ tặng, vận nội công nhắm vào tên cậu gọi là ‘đại ca’ và đám xú tiểu tử còn hôi mùi sữa kia, thổi ra khúc câu hồn, dứt lời thì bọn họ thất khứ chảy máu mà chết không toàn thây, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Chẳng qua chỉ là đám lâu la tiểu tốt, hùm lão nãi nãi người là ai, tưởng dễ uy hiếp à”, nói xong ta ung dung nằm xuống nhưng ta vội để ý cái nam tử đã cứu ta, nhẵn mày, như thế nào mà lại bị trúng độc?

Sau một hồi ‘kiểm tra’ toàn thân cho hẳn “Phi~~Đúng là đồ hạ đẳng, ngay cả vũ khí cũng hạ độc” chẹp, khi mở vạt áo hẳn ra ta lại chảy cả nước miếng thử sờ “Oa, như thế nào mà cường tráng như vậy?”

Thật ra có gì lạ, chỉ cần có luyện tập võ công thì tự nhiên sẽ cường tráng thôi!

Lau đi nước miếng ta liền giúp hẳn ‘xử lý vết thương’, ta tự hào nói “Nam nhân kia, xem ra người may mắn đi, có lão nương cứu giúp” (Tại ai mà hẳn bị thương? Nguyệt: Khục, vấn đề này tạm thời gác qua một bên đi!)

Rồi tự xé áo của hẳn bằng bó cho hẳn, nha, hẳn là nam nhân không có áo mặc là chuyện thường của huyện còn ta là nữ nhân nha, vả lại y phục của ta rất mắc tiền nha (Keo quá, keo quá >

Xong việc ta liền ngã lăn quay xuống ngủ, khi ta tỉnh lại cũng là lúc xế chiều rồi, nhìn lại bên cạnh mình ‘người’ không còn nhưng ít ra hẳn cũng biết điều nhỉ, cầm lấy miếng ‘hắc ngọc’ lên có khắc chữ ‘Yến’ thật đẹp lại, hừm, quái nhỉ có nam nhân nào tự đặt tên ‘Yến’ à? ()

Xung quanh các thi thể cũng đã được xử lý, không nghi ngờ gì nữa hẳn ta chính là một ‘sát thủ’ chuyên nghiệp nha

~Dang tay ra, ta vô tư đứng lên, phui phui bụi, về nhà thôi!

“Muội đã đi đâu cả ngày nay” đứng trước mặt ta là đại ca, lại trưng ra bản mặt ‘lãnh nam’ của mình, giọng nói cực kỳ gia trưởng nhìn ta mà nói, nha, như thế nào mà ta quên mất tiêu hai đại nhân vật này???

Ta đành cúi đầu xuống, tỏ vẻ ủy khuất nói “Ngô, muội ... muội có đi đâu đâu, chẳng qua chỉ là lên núi hóng gió ngủ quên thôi mà ca, tỷ” ta nũng nịu nói, nha, ta để ý từ lúc nào mà ta có loại hành động ghê tởm như vậy?

Một tiếng hừ lạnh, ta run rẩy “Phải không”, ta liền gật đầu nhìn chăm chăm vào ‘đại ca’ mong đồng tình, lúc này tỷ tỷ ta cảm thấy áy náy và nói “Thật là ngủ quên, đơn giản như vậy?”

Nghe giọng của tỷ tỷ hình như còn ghi nhớ chuyện của hồi sáng ta liền gật đầu nói “Àn, có lẽ ngủ nhiều quá muội đã quên hết mọi việc”, ta liền cười nhe răng với tỷ tỷ, nàng xoa xoa đầu ta “Thật cảm ơn muội”

“Tỷ, tỷ không xem muội là người nhà, đã là người một nhà không có chuyện ơn nghĩa, vả lại là muội quá đáng” ta liền nói, nàng mới cười nhẹ với ta tỏ vẻ dè dặt, ta liền nhìn đại ca, hẳn nói “Được rồi ‘người nhà’ thay áo đi, thực bẩn”

Ta liền cười hì hì với đại ca, thúc vào hông đại ca một cái hẳn liền làm mặt quỷ hù ta, aiz, một ngày lại trôi qua, ở cổ đại thực sự ta vô dụng như vậy?

Chỉ biết ăn bám gia đình, ăn xong rồi ngồi? Thật không giống tác phong của ta tí nào cả.....

10. Chương 10: Hảo Bằng Hữu

Kinh thành lại xôn xao nhốn nháo lên một trận, nào là chỉ xuất hiện sau một đêm liền mai danh ẩn tích, khiến cho không ít các đại gia, thương buôn nhớ nhung giọng hát thánh thót của nàng ta, nếu mời được nàng ta xuất hiện thì bỏ bao nhiêu tiền cũng không nuôi tiếc.

Sau lần xuất hiện của nàng ta đã bị sập nay đã được sửa chữa và thu hút thêm nhiều lượng khách, họ đều mòn mỏi chờ mong một kỳ tích nào đó xuất hiện.

Chỉ cần diện kiến là biết được người đó chính là do cùng người dân bầu chọn, ngoài nàng ta ra không còn ai là xứng đáng với cái danh hiệu đó.

Kinh thành còn thổi lên thông tin hôm qua ‘Yến Huân’ đại hiệp đã tái xuất giang hồ liền ‘ghé thăm’ quan tham quan chuyên ức hiếp bá tánh và thu thuế liên tục làm cho người dân khốn khổ, nay đã có ‘Yến Huân’ trả thù dùm họ, chẳng những thế mà còn đòi lại được số tiền bị đánh mất, thật là tạ ơn thiên tạ ơn đất, mà ‘Yến Huân’ đại hiệp cũng thu hoạch không kém chôm đi một trong 4 bảo vật quý hiếm của Bạch Ngọc gia

là , nghe đồn chỉ cần trông nổi lên, thì người ta liền bị tiếng trống đó mị hoặc và nhảy múa điên cuồng như bị thôi miên.

Tại Trà Lâu Độ Nhất quán đã chật cứng hết người, có một nam tử vận áo hắc bào, mắt hí, mặt xẹo đang ngồi nghe các vị đồng liêu ‘tam cô lục bà’

Hóa ra cây cầm của ta có lai lịch thật không nhỏ giống như của tỷ tỷ, ưm, tỷ phu ta thật là hào phóng, đào đâu ra cây ‘Sáo Bạch Ngọc Thủy Tinh’? Cũng phải, để mua được một nụ cười của mỹ nhân, mà cũng đắt! Sinh thần tỷ tỷ tròn 18 tuổi ưm rất đáng chứ!

Bước khỏi tửu lâu, ta liền men theo con đường lên núi để thư giãn gân cốt, và rút kinh nghiệm lần trước cho dù giỏi tới đâu cũng không được tự phụ phải luyện tập thường xuyên, nếu không sẽ bị ‘lụt nghề’ nha.

Đến đây thì ta nhớ ra được, tiện ta rút tay ra cầm tấm ngọc bội có khắc chữ nguyên lai người hôm đó ta gặp là ‘Yến Huân’ sao? Aiz, thật có lỗi với người, ta lại lấy chữ ‘Yến’ trêu ghẹo người, thậm chí còn nhận định người lấy đỉnh vật định tình của ‘tiểu thê’ tương lai người tặng cho ta

Vẫn nằm tại đó, vẫn là ngọn gió hôm đó thổi vi vu bên tai ta, bất chợt nghe thấy một hơi thở gần đây, nhếch mép ta cười mỉa “Quân tử không nên lén lút lút lút như vậy”

Một tên nam tử vận áo hắc bào vẫn che lấy mặt mặt, ta đã nhận ra hắc, nguyên lai là hắc, ta cười nhạt “Thì ra là ‘Yến Huân’ – Yến đại hiệp”

Nhăn đôi mày rậm của mình, hắc nói “Người đã biết mặt ta, ta phải giết chết người”

“Người tin tưởng người có khả năng đó?” dù thế nhưng ta vẫn lộ ra phong thái ung dung, đông dạc, tựa như rất tiêu sái

Hắc trầm ngâm không nói, ta liền cười khanh khách lên nói “Vì sao tiểu tử nhà ngươi nhận ra lão nương, lão nương nhớ rằng lão nương đã hóa trang kỹ càng lắm rồi”

Hắc cười thật hào phóng đúng với dáng vẻ đại hiệp – ngọc thụ lâm phong của mình, tiêu sái đáp “Vì người vẫn nằm ngay vị trí này”

Nhìn hắc ta cười “Người bảo ta nhận được mặt người, nếu như gặp nhau ở ngoài đường ta thật không nhận ra người, bất quá đáng đáp người...” nói tới đây nàng liền im lặng, làm sao có thể nói nhân lúc hắc ‘xiu’ nàng chôm chút ít ‘tiện nghi’ của hắc?

Mây nhướn lên một cách phi thường ngây ngô, hắc không vui nói “Nhà ngươi không hề ‘thực nữ’ giống các ‘tiểu thơ khuê các’ chút nào”

Nhún nhún vai ta liền nói “Đa tạ, ta căn bản không thích danh hiệu ‘thực nữ’ chút nào cả” ta có chút tán dương hắc, hắc rất tinh mắt, nhìn ra ta là ‘danh môn khuê các’, aiz, rất tiếc ta chỉ thiếu chút mùi vị ‘nữ tính’ thôi, cần gì xỉ vả ta như vậy?

Bất chợt hắc liền cười sáng khoái nhìn ta, ta cũng nhìn hắc, tuy rằng lần thứ nhất chạm mặt không ai nhìn rõ ai, nhưng lần thứ 2 gặp lại nhau liền có thể trò chuyện thoải mái như vậy sao?

Hắc ngẩng nhìn cái nữ nhân giả trang nam nhân hiện giờ, thật xấu xí, nhưng đôi mắt rất đẹp, như hắc trên trâu thượng hạng nhất, và cũng là loại hắc ngọc hắc thích nhất, hắc thở dài, liền nằm xuống bãi cỏ một cách thoải mái rồi hỏi “Người tên gì?”

“Sao, ta cứu mạng người, người còn đòi hỏi gì?” thấy hắc nằm xuống ta cũng học theo hắc, hai tay đưa vào sau gáy làm gối dựa, ngẩng nhìn bầu trời và đáp trả lại hắc

“Người thích cùng kẻ khác so đo như vậy, aiz, đúng là nữ nhân mà”, hắc liền lắc đầu, ra vẻ nhạo báng, ta trừng mắt nhìn hắc “Có nữ nhân nào mà hào phóng? Có nữ nhân nào mà độ lượng? Nếu có, ta e rằng các nam nhân như người liền thua thiệt!”

Hắc liền giật mình, vì cái nữ nhân này nói rất đúng, nam nhân vốn hào phóng hơn nữ nhân nên thích hợp đi giao tiếp hơn, còn nữ là thiếu một chút lòng độ lượng và không có được sự sáng khoái như nam nhân, hắc cười lên, nói “Người là nữ nhân rất đặc biệt”

“Ta biết”, ta không ngại ngần mà cười hí hửng trước mặt hắn, đừng quên rằng thân phận của ta là tổng giám đốc, ta tự biết rõ bản thân của mình, mặc dù là tổng giám đốc của một công ty, điều dắt hơn hàng trăm ngàn nhân viên đi lên, nhưng chẳng qua chỉ là cái vỏ bọc thôi!

Hắn cũng cười không ngừng, cái nữ nhân này tuy có chút xấu xí, nhưng mà rất tinh ranh, lanh lợi, lại rất thông minh nữa, hắn rất thưởng thức loại nữ nhân này, hắn liền nói “Chúng ta có thể kết giao làm bằng hữu?”

“Đương nhiên”, nhìn hắn ta sảng khoái nói, sẵn tiện trêu hắn thêm một phen “Nếu không người liền nói ta không hào phóng là thảm nha”

Hắn liền cười ái ngại, nữ nhân hay nhớ dai, bất quá người đời nói không sai “Hảo, liền làm bằng hữu”

“Được”, rồi cùng hắn ghé tay nhau “Một lời đã định”

“Hảo, một lời đã định”, hắn cũng đáp trả, cả hai liền cùng nhau cùng lên thêm một trận, tiếng cười vang tận lên trời xanh

“Này hảo bằng hữu, người tên gì?” đã làm bằng hữu không lý nào lại không biết tên nhau, nên hắn liền hỏi

“Ta họ Tần tên Bạch”, ta vẫn nói cái tên cũ của ta cho hắn nghe, hắn nhăn mày, ta trừng mắt nhìn hắn, hắn thở dài nói “Tên của người một tháng trước bị treo ra đấu giá tại đại hội sát thủ”

Ta ngẩn người ra, ngây ngô nhìn hắn, hắn liền nói “Kể đó họ Bạch, người từng đắc tội người Bạch gia?”

Ta liền lắc đầu “Rất may mắn cho người kẻ họ Bạch đó đã rút lại lệnh truy sát người, nếu không giờ đây chúng ta là kẻ thù”

“Thì ra ngoài việc ‘trộm cắp’ người kiêm luôn nghề ‘sát thủ’” ta cười mỉa nhìn hắn, hắn trừng mắt lại với ta “Nếu ta là người như thế ta đã giết chết người ngay từ đầu”

Hôm đó hắn tỉnh dậy thấy cái ‘nữ nhân’ chết tiệt dám chinh hắn, hắn thấu hận không thể một đao đâm chết cái ‘nữ nhân’ không biết phép tắc này, rất may hắn lương thiện bỏ qua nếu không giờ này hắn hối hận vì đánh mất một ‘bằng hữu’.

“Này, ta có thể chiêm ngưỡng ‘dung nhan’ người chứ”, thấy hắn trầm ngâm ta biết hắn đang suy nghĩ, liền búng tay ‘tách, tách’ giúp hắn hồi hồn, ta liền hỏi, vì thân hình ‘tuyệt mỹ’ như vậy không lý nào lại là ‘xú nam nhân’?

“Người chưa diện kiến qua khuôn mặt ta?”, hắn ngẩn người ra, chớp mắt hỏi ta, nhìn bản mặt hắn kinh ngạc như vậy ta liền lắc đầu.

Hắn thở dài, ra vẻ nuối tiếc “Hóa ra là vậy”, đến lượt ta ngó ngán nhìn hắn, không đợi hắn nói, ta vươn tay tháo khăn bịt mắt của hắn xuống “Oa”

Ta hét lên, hắn rất tuấn mỹ, chứng tỏ hắn chỉ mới 18 tuổi, đang là một thanh niên đang trưởng thành, nhưng mà thân hình hắn rất ‘hoàn mỹ’ nha.

Hắn nhăn mày nói “Nha đầu, người thật vô phép vô tắc”, ta liền cười khanh khách một cách giảo hoạt “Đúng, ta không phải là ‘thục nữ’ yếu điệu như các con chim công”

Hắn hết cách chỉ biết nở nụ cười tươi sáng vốn có của mình, nhớ tới, ta liền hỏi “Người xếp hạng thứ mấy?”

Kinh ngạc hắn nhìn ta, ta nói lại “Người xếp hạng thứ mấy trong , hử”

Mới đầu hắn ái ngại không trả lời, sau một hồi tranh đấu kịch liệt hắn chào thua nói “Tam”

Nàng gật đầu sờ sờ cằm, cười một cách quỷ quyệt “Chuẩn xác, các lão thái bà kia cũng rất tinh mắt”

Trong các thiếu phụ giữ việc bình chọn các mỹ nam, các nam nhân trung niên giữ việc bình chọn các mỹ nữ, bọn họ liền phân chia công việc và cập nhật hằng ngày

“Họ là trưởng bối, nên tôn trọng họ” hắn nhìn ta nghiêm nghị nói, ta chột chột hắn nói “Phi dạ, phi dạ, người rất giả dối”

Nhịn không được cả hai liền cười thêm một trận, tới đây ta liền nhớ ra ta bận một việc cực kỳ quan trọng liền ‘cáo biệt’ hẳn, hai người đường ai nấy về.

Một con phố sầm uất tấp nập người đi, một nam tử mang tướng mạo tuấn tú, thân hình tuấn mỹ đang tiêu sái dong dạc tiến tới, trước mặt hẳn là một nam tử khác cũng tuấn tú không kém nhưng lại trẻ trung hơn tiến tới “Đại ca, người đã về”

Gật đầu, hẳn nói “Ân, Vũ đệ, đệ lại muốn gì?” mỗi lần Âu Nhã Vũ hơn hở gặp hẳn là hẳn biết ‘tiểu tử thối’ này nhất định nhờ vả hẳn chuyện gì đây >

“Đệ, hahaha” bị đại ca nhìn thấu Âu Nhã Vũ chỉ biết cười ngượng ngại sờ đầu nói “Đệ nghe nói mấy ngày trước xuất hiện một đại mỹ nhân, nên có hứng thú muốn đi ‘kiến thức, kiến thức’ nhưng mà đại nương lại....”

Aiz, hẳn thở dài lắc đầu, hẳn năm nay đã 17 rồi, vừa mới từ nơi xa học về, chỉ muốn mở mang kiến thức cùng tâm mắt thôi.

Sao lại quẩn thúc hẳn nghiêm ngặt như thế? Dù rằng nho sĩ không được đi tới nơi trăng hoa ghẹo nguyệt kia, nhưng hẳn không phải là Liễu Hạ Huệ nha, hẳn cũng chỉ là một nam nhân thôi!

“Hảo, liền dẫn đệ đi”, nói tới đây, mấy ngày nay quả thật kinh thành đều thổi lên tin này, hẳn vì quá bận việc trong giáo phái nên đã quên mất, nay có dịp hẳn cũng phải đi thưởng thức, thưởng thức chứ

Bất chợt cả hai huynh đệ liền nở lên nụ cười của một ‘hoa hoa công tử’ nên có. « Chương sauChương tiếp » Tham gia diễn đàn Webtruyen và đăng truyện tại đây

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Viết bình luận... Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0 Nhập thông tin

Họ tên: Email: + =

Hoàn tất Website đọc truyện online sưu tầm và cập nhật liên tục các truyện tiên hiệp, truyện kiếm hiệp, truyện đô thị từ nhiều nguồn khác nhau trên mạng.Mời bạn đọc và ủng hộ website bằng cách giới thiệu đến bạn bè, chúc bạn có những giây phút đọc truyện thư giãn thật bổ ích. Google - Publisher

Tạp chí Ô Tô - Xe Máy hàng đầu việt nam

11. Chương 11: Nụ Hôn Đầu Môi

Phải, hôm qua nàng đã suy nghĩ rằng nếu ăn không ngồi rồi chi bằng làm việc mình thích mà vẫn có tiền vào túi.

Vì thế nàng không mấy may gì mà bước vào tiến thẳng tới phòng của Hồng tỷ tỷ.

“Người nào?” Thăm Hồng nhăn mày, rống lên, ta xuất hiện “Nha, nguyên lai tỷ không chào đón muội”, cửa sổ mở ra theo đó ta liền phi thân lên đỉnh giường ngồi một cách phong lưu nhìn Hồng tỷ tỷ nói.

“Ách, ngô, nào có, nào có này luôn hoan nghênh Nhiều Nhiều cô nương mọi lúc mọi nơi a” khuôn mặt tươi cười đáng điệu chuyện nghiệp Thăm Hồng quả thật thay đổi sắc mặt hảo nhanh nha.

Phi thân xuống giường, ta nằm lên một cách thoải mái nói “Dạo này tiểu nữ đang thiếu thốn a, mong Hồng tỷ tỷ ‘chỉ điểm, chỉ điểm’ ”

“Di, đó là chuyện quá dễ dàng”, xoa xoa hai bàn tay Thăm Hồng tiếp đón nàng cực kỳ nồng hậu, không chỉ là nịnh nọt hay là sủng hạnh đều có đủ.

Nghe nàng ta đề cập tới ta liền nói “Như thế nào, tỷ không sợ quán của tỷ lại sập nữa sao?”

“Ngô, sập thì xây lại, không thiếu thốn vật của như vậy”, chớp chớp đôi mắt đẹp Thẩm Hồng liền nói, trong mắt của nàng ta, ta nhìn ra một điều gì đó liên kết sát mặt Hồng tỷ hỏi “Phải không, hay là tỷ có gì đó giấu giếm muội?”

Khẽ giật mình, Thẩm Hồng cười hì hì cực kỳ nhu tình nói “Chẳng lẽ muội nghi ngờ tỷ, có khi nào tỷ lại lừa gạt muội chưa, hử” làm sao nàng có thể khai ra tên của ‘đại thiếu gia’? Ở đây ‘đại thiếu gia’ là nhất, còn Thẩm Hồng – nàng chỉ là chiếc bình phong tượng trưng thôi.

“Thế thì chưa” thu hồi lại dáng vẻ ngờ vực của mình nàng liền tỏ ra độ lượng tin tưởng Thẩm Hồng một lần, vì là nữ nhân dù ích kỷ nhỏ nhen nhưng cũng không nên thiếu sự ‘độ lượng’ như vậy.

“À cho Hồng tỷ hỏi đôi điều, sư phụ của muội là ai? Sao có thể sáng tác ra những ca từ mỹ người tới vậy?” chỉ nghe một lần thôi liền khiến con tim ngất ngây, giọng ca thánh thót kết hợp với bản nhạc câu hồn, thật tuyệt!

Aiz, ta làm sao có thể nói cho nàng ta nghe ta ‘đạo nhạc’ của thế kỷ 21 chuyển thành bản nhạc của riêng ta? Thôi cứ nói dối qua loa vậy, sau khi chuẩn bị hết ta muốn bước ra thì cánh cửa phòng của Hồng tỷ bật ra “Nhiều nhi”

Ta giật bắn mình lùi lại trăm ngàn bước, rùng cả mình, lại là cái tên ‘cẩu Bạch’ này sao?

“Bạch công tử, ngài không thể vô lễ như vậy”, Thẩm Hồng dù kinh ngạc không ngớt nhưng vẫn phải bình tĩnh che chắn cho Huyền Vũ Dạ Nguyệt và lý luận với Bạch Hữu Nam.

“Tránh ra”, Bạch Hữu Nam thô lỗ đẩy Thẩm Hồng ra, ta nhàn mảy “Hồng tỷ”

“Chạy đi” Thẩm Hồng đẩy hấn ra, hướng về ta nói, ta sợ hãi tới mức hoảng loạn, chỉ biết chạy đi, bỏ mặc sự sống chết của Hồng tỷ, như thế nào mà ta lại sợ cái tên ‘ôn dịch’ này, hay là vì ánh nhìn của hấn rất ‘đâm đẳng’, phải, ta rất sợ.

Không biết chạy qua bao nhiêu hành lang và mái vòm ta mới có thể thoát khỏi tên Cẩu Bạch kia, tùy hứng ngồi ở phiếm đá, ta liền dùng vạt áo lau đi mồ hôi, thở hổn hển.

Bất chợt ta cảm thấy rất lạ, có đôi mắt nào đó đang gắt gao nhìn lấy ta, ngược mắt thì là hấn....hấn như thế nào lại ở đây?

Hấn không nói gì cả chỉ chăm chăm nhìn vào bộ dạng chật vật của nàng, nàng cũng nhìn chăm chăm vào hấn, bỗng nhiên một tiếng ồn đã nhiễu loạn cả tâm trí hai người “Nhiều nhi, đừng chạy”

Ta giật bắn mình liền muốn chạy tiếp, bất chợt trời không giúp ta, ta tự giẫm phải váy của ta, liền giáp mặt kiss với mặt đất lạnh lẽo, nhắm mắt lại ta thật không dám nghĩ tới nữa, di???

Sao không đau vậy chút nào cả? Mở mắt ra ta liền kinh hoảng “Ách, đa tạ”, ta cúi đầu hướng tới hấn cảm tạ, liền giật lại cánh tay của mình bị hấn giữ lấy, rất may hấn cứu lấy ta, nếu không ta phải tổn hại về nhan sắc rồi

~~“Nhiều nhi, nàng không sao chứ”, Bạch Hữu Nam kinh ngạc vội bước tới, nàng nhàn mảy cao ngạo liền ngăn cách hấn tới gần “Bạch công tử, thỉnh người nên tôn trọng tiểu nữ, không nên xưng hô quá thân mật”

Mắt hấn nheo lại, trở mặt “Chẳng qua chỉ là một kỹ nữ, không nên tự đặt mình trên cao quá”

Cười lạnh ta đáp “Àn, ta là thứ dân hèn mọn, công tử là phượng hoàng trên cao, hà tất tìm tới tiểu nữ để tự làm tổn thọ của mình”

“Ngươi”, bị nàng kích tới á khẩu, hấn sắc giọng không biết nói gì, thấy sắc mặt Hoàng Bá Thuần có chút cười mỉa thì hấn liền vươn tay chụp lấy cánh tay của nàng, mặt nàng co giật liên hồi “Buông”

“Tiện nữ chỉ là tiện nữ, hảo hảo phục vụ bổn công tử thì ‘vinh hoa phú quý’ không thiếu” hấn hảo tâm nhắc nhở nàng, thứ hấn muốn có hấn nhất định phải đoạt được

“Tiện nữ ta không có hứng thú giao phối với giống cẩu”, nói xong ta liền hời hợt, mặt mày hấn xanh lét, liền vươn tay muốn tát ta, Hoàng Bá Thuần liền giữa chặt lấy tay của Bạch Hữu Nam, ta nhàn mảy không nghĩ tới ‘tỷ phu’ tương lại giúp đỡ ta hết lần này tới lần khác.

“Hoàng Bá Thuần, ta nể mặt ngài, ta đã nhường lại Tuyết cho ngài, ngài thật không biết điều liền giết luôn cả Nhiêu nhi” trong cơn tức thịnh nộ bộc phát Bạch Hữu Nam cao giọng nói.

Hắn nói ai không sao, ta ‘nhẫn’, hắn nói ta tiện nữ, ta ‘nhẫn’ nhưng hắn coi tỷ tỷ ta là ‘đồ vật’ hạ thấp thân phận của tỷ tỷ ta, ta tuyệt không ‘nhẫn’, nhất thời ta hướng tới hắn tát một bạt tay “Bốp”, tiếng vang thật là to lớn vang ra trong .

Hoàng Bá Thuần phần nộ muốn tặng hắn một chưởng không ngờ tiểu nữ nhân kia lại to gan dám ra tay trước hắn một bước, Bạch Hữu Nam liền đảo đảo té nhào ra đất, hung tợn nói “Tiện nô, dám tát ta”

Vênh mặt lên, nàng lạnh lùng cao giọng như chim công, cười mỉa kẻ chật vật bên dưới “Nữ nhân không phải ‘đồ vật’ cho tiện nam người xỉ vả, hạ thấp, nếu như người còn dám lòi tên của bất kỳ vị tiểu thư quyền quý nào ra để xỉ nhục, thì bốn nường không những tát người mà còn ‘thiến’ người”

Hai người giết bản mình, như thế nào mà một tiểu tiểu điều yếu đuối cần bảo vệ, nay biến thành ‘lãnh nữ nhân’, lại còn ăn nói ngông cuồng, hàm hồ, dung tục???

“Còn chưa nghe rõ”, Hoàng Bá Thuần bình tâm lại, lạnh lùng nói, Bạch Hữu Nam không phục liền hướng tới nàng chần chờ, Hoàng Bá Thuần liền thưởng tới hắn một chưởng “Á”

Xong, hắn ngã lộn quay dưới đất, ta cười thầm “Đồ kém cỏi”, ta hồi hận, liếc nhìn hắn, ha, hắn như thế nào mà nhìn chằm chằm ta? Hắn vì sao lại tỏ ra khinh bỉ ta?

Ta cúi đầu xuống, nhún người nói “Cảm tạ Hoàng Bá công tử ra tay tương trợ, tiểu nữ xin cáo lui” ta muốn xoay lưng đi thì “Liền nhanh như vậy?”

Ngẩn người nhìn hắn, ta thực không hiểu rõ cái ý tứ của câu nói này?

Nhéch mép cười tà mị hắn nói “Chỉ một câu cảm tạ liền xóa hết mọi quan hệ?” ta lùi xa ra khi hắn bước tới, chớp mắt ta hỏi hắn “Ý của công tử là?”

Cái nữ nhân ngu ngốc này không biết hắn là ‘lão bản’ nơi này sao? Còn hỏi ngược lại hắn!

“Hoàng Bá công tử, ý tứ của ngài???” mắt khê đảo liên, nàng nói một cách lấp lửng như hiểu rõ ý tứ của câu nói ban nãy

Nguyên lai tiểu nữ nhân này cũng biết sợ “Sao, ta đáng sợ?” ta kinh hách nhìn hắn, hắn không đáng sợ??? Xin nhờ, hắn thật đáng sợ đó, nếu không ta liền chặt đầu cho hắn ngồi, oa, tỷ phu tha uội a, cúi đầu ta nói “Hoàng Bá công tử, thỉnh ngài tránh đường cho tiểu nữ bước ra đi”

“Được”, nở ra nụ cười hại dân hại nước hắn liền tránh người cho nàng qua, nàng vẫn ngây thơ nhìn hắn, bất chợt mặt nàng có chút hồng lên, vội lắc đầu, vội vội vàng vàng bước đi.

Bất chợt hắn giở thói tiểu nhân vươn chân ngáng lấy chân của nàng “A”, nàng kinh hô lên, muốn ôm hôn mặt đất lần hai, hắn hảo tâm làm quân tử liền kéo vạt áo nàng lên tránh cho nàng một trận va đập, nhún vai hắn nói “Sao, mới đây đã quen luyện bốn công tử?”

Ta hừ lạnh, nhìn hắn bằng đôi mắt sắc bén “Ngô”, chưa kịp la lên, ta hoàn toàn bị hắn nuốt chửng vào bụng, hắn.....hắn.....như thế nào.....mà hành động.....như thế này với ta?

Hắn biết mình sai rồi không nên trêu chọc tiểu nữ nhân này một cách vô ý tứ như vậy, hắn muốn để nàng mau chóng ra đi, nếu không hắn thật không biết cách đối phó nàng, nhưng khi nàng ra đi thì hắn liền cảm thấy không nỡ

Hắn liền ra kế tiểu nhân ngáng chân nàng để nàng lưu lại, cho đến khi mặt nàng cùng hắn ở cự ly gần như vậy, không tránh khỏi muốn tiếp xúc da thịt, hắn liền hôn lấy bờ môi mỏng hồng ẩm ướt mị người kia.

Cả hai liền đắm chìm trước nụ hôn rất ngọt ngào, rất mềm mại, dù chỉ môi kề môi với nhau, nhưng cũng đủ để cả hai điên cuồng chìm đắm trong bể tình, bất chợt kim lòng không được, hắn liền ôm lấy thắt lưng nàng, để dựa sát vào da thịt nhẵn nhụi mềm mại của nàng, quả thật thân nhiệt của nàng rất ấm, rất giống như hắn tưởng tượng.

Một cơn gió thổi qua, nàng thanh tỉnh “Nga~”, liền đẩy hẳn ra, quay đầu bỏ chạy như vũ bão, không bao lâu nàng hoàn toàn biến mất khỏi

Dục vọng rạo rực liền bị cắt đứt khiến hắn đau đớn ngồi xuống đất tự khống chế lại dục vọng muốn bùng nổ của mình, nếu không hẳn thật sự ‘đoạn khí’ mà chết.

“Phong cảnh đẹp, hảo đẹp”, đằng sau có một mái đình đang nằm ngổn ngang, có hai nam nhân đang cùng ngồi thưởng thức mỹ vị rượu nồng, tên nam tử trẻ trung ngoe ngoắt cái đầu như bột thánh nhân, nụ cười giảo hoạt như kẻ vô lại nói

Nhếch mép một cách vô thức “Hừ, kinh thành bầu chọn không sai, đệ nhất phong lưu tài tử, quả thật rất phong lưu, rất hoa tâm” cho dù hắn có nằm trong số đó thì hẳn tuyệt không trêu ghẹo nữ tử nhà lành như Hoàng Bá Thuần (Nữ tử nhà lành ở đây là chỉ Huyền Vũ Dạ Tuyết)

“Đại ca nói sai rồi, mỹ nhân trước mặt không lý nào bỏ qua, huống hồ nàng ta dáng điệu phong tình, kiều mỹ mê người có nam nhân nào mà cưỡng nổi”, ngồi xuống ghế, Âu Nhã Vũ ôn tồn nêu lên ý kiến, vả lại hắn có phần tán dương giai nhân kia, rõ ràng ‘cá’ đã cắn câu trong lúc kịch tính thế mà còn đẩy ‘đại nam nhân’ kia ra, hắc hắc, đổi lại các nữ tử khác đã bỏ nhào tới ăn sống hắn ta rồi, xem ra – Hoàng Bá Thuần hẳn cũng có hôm này.

Âu Nhã Vũ chỉ cười lạnh không nói gì cả, chỉ biết âm thầm cầu chúc cho Huyền Vũ tiểu thơ không bị ‘hoa hoa công tử’ như hắn trêu đùa xoay như chong chóng, sớm ngày dứt khỏi hắn, hắn – Hoàng Bá Thuần hết cứu rồi.

12. Chương 12: Ký Ưc Tuổi Thơ

Nàng chạy như cơn lốc ra đi, không ai nhìn thấy nàng cứ tưởng nàng là cuồng phong vũ bão đi ngang qua họ thôi, cho tới khi nàng cảm thấy xung quanh an toàn không có ai, nàng mới ngồi xấp xuống đất cát, từ lúc nào mặt nàng đầm lệ giọt ngấn giọt dài trong cực phẩm thương.

Cả người run rẩy, nàng chỉ biết ôm người ngồi ôm đầu gối mà khóc lóc “Ô...ô...ô...” sao có thể như thế được, hắn dám trêu ghẹo cả em vợ sao?

Ta hận hắn, ta thấu hận cái nam nhân kia, ta cũng hận chính bản thân mình vì sao lại yêu hắn “AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA”

Nàng hét lên, điên cuồng mà hét để phát tiết, bất chợt vài giọt mưa rơi xuống mặt nàng, nhoe nhoét một cách điên rồ, đôi mắt vô hồn cứ xử không bình thường, cuối cùng nàng chỉ biết quỳ rộp xuống, vì cảm thấy có lỗi với tỷ tỷ và có lỗi với chính bản thân mình.

Xin hãy để nước mưa thuần khiết rửa sạch những tội lỗi của Khả Tâm Nguyệt này, vì thế nàng cứ quỳ xuống và dùng thân mình để hứng hết những giọt nước lạnh lẽo, mưa càng ngày càng lớn, càng ngày càng lớn, những giọt nước mưa nặng trĩu bắn tung tóe vào người nàng, nàng không hề tránh vẫn cố gắng chịu đựng.

Một bóng dáng cao to cầm cây dù tiến tới, dáng vẻ nho nhã như một thư sinh nhưng lại tuấn tú lạ thường, một thân màu đỏ, hắn kinh hách với cái cảnh tượng trước mặt, bỏ mặt tất cả hắn liền đi tới “Cô nương, tiểu cô nương”

Thử lay lay bóng dáng ướt sũng của nàng, bất ngờ nàng liền ngã nhào xuống đất cát mềm mại và ngất đi, hắn hoảng hốt liền ẵm nàng lên, mặc cho nước mưa cứ trút xuống người hắn, hắn chỉ biết ‘cứu một mạng người còn hơn xây 7 tháp chùa’.

Lạnh quá, hừ, cha, mẹ ở đâu, đừng bỏ con, con rất nhớ cha, mẹ, con sẽ ngoan đừng bỏ con.... “Đừng bỏ con, đừng bỏ con”, đầu nàng lắc sang trái rồi quay sang phải, cực nhọc nói, một bàn tay ấm áp tiến tới, nàng như một người sắp chết bị trôi dạt trên biển nửa chừng lại vớ được phao cứu hộ, nàng liền nắm chặt không buông.

Xung quanh nàng rất ồn ào, rất ồn ào, nhưng nàng không thể nghe thấy gì cả “Đại phu, mau cứu chữa cho nàng ta”

“Ân, lão phu sẽ tận lực, nhưng xin thiếu gia hãy buông tay nàng ta ra đã”, đại phu mặc dù tuổi già mắt kém nhưng không thể nào lại không biết được nam tử này có tình ý với vị cô nương, nhưng nếu muốn ông cứu thì phải buông tay nhau ra đi chứ?

“Khục” hần ho khan, muốn rút lại tay nhưng mà nàng lại nắm chặt “Đừng bỏ rơi con, đừng đi, đừng đi”

Dứt lời thì bóng của cha, mẹ ta biến mất, một hình ảnh hiện lên, một đứa bé láo nháo, khuôn mặt tươi roi rói, hôm nay là sinh thần thứ 7 của nó đồng thời cũng là ngày nó kế thừa di sản của người ông đã khuất.

Hôm nay rất nhiều bạn quen với nó, đối với nó hảo tốt, nó hảo vui, vì có một người nói rằng rất thích nó, nhìn cũng thật soái nghen lớn lên chắc là một đại soái ca, hần đối với nó hảo tốt, nó cũng hảo yêu hần .

Để tạo sự kinh hỷ cho hần, nó không ngại nghỉ học một buổi để cùng nó mừng sinh nhật, quà cũng chuẩn bị xong cả rồi, nó đến sớm để tạo một bất ngờ cho hần, nhưng hần lại đem cho nó một bất ngờ rất lớn

“Cha, có cần thiết phải lấy con làm ván bài của cha, con thật sự không thích cái con bé mập như con heo kia” hần đang nói ai? Nó không nghe lầm chứ, tự nhìn lại bản thân mình, nó cũng đâu có mập lắm vì sao lại phải nói như thế?

“Khải Hoa, con đừng bướng, nếu con lấy lòng của nó thì đảm bảo sau này con muốn có bao nhiêu nữ hài xinh xắn cũng không thành vấn đề”, nó nhận ra người đang nói với hần là ‘chú nuôi’ của nó, như thế nào chú nuôi lại đối xử với nó như thế?

Chẳng phải chú nuôi bình thường rất thương nó sao?

Nó vẫn hy vọng hai người trong phòng là ảo tưởng, cho đến khi “Được, vì tương lai có nhiều nữ hài, Khải Hoa ta nguyện ý ngoan với con nhỏ ngu ngốc đó”

“Phải đó, nghĩ thấu có phải hay hơn không, sau khi dành được gia sản của nó, liền đuổi nó đi, được chưa” nói xong cả hai người đều cười khanh khách lên không hề biết nó đã nghe hết tất cả

Gạt đi nước mắt, Khả Tâm Nguyệt, mày nhớ kỹ những nam nhân này chỉ là lợi dụng mày thôi, họ chỉ vì gia sản mà tốt với mày, yêu thương mày, mày cũng không được khóc vì họ.

Lúc đó nó chỉ mới 8 tuổi, nhưng tự tay nó đã một tay vạch ra kế hoạch trả thù, ‘ai bắt nạt ta bắt nghĩa’ đừng trách ta, trách thì trách các người ‘lòng tham không đáy’.

Nó vẫn giả vờ ngây thơ, và ngu xuẩn để dụ dỗ hai kẻ dám ‘phản bội’ nó, ai phản bội nó chỉ có con đường là chết thôi!

Nhưng nó lại không nhẫn tâm làm hại họ, đơn giản vì người thân của nó chỉ còn lại bọn họ, nó phải làm sao đây, cứ xử như thế nào?

Cuối cùng thắng làm vua thua làm giặc, chú nuôi ngu xuẩn kia tự chui đầu vào lưới, vì biết hần ham mê cờ bạc nó liền tiêu nhiều tiền mời một kẻ bịp đến để đối phó hần, cuối cùng hần thua đến tán gia bại sản!

Đêm đó nó rất vui, nó rất vui khi thấy hai kẻ kia bị tịch thu nhà sản và nằm đói rét ngoài đường, chỉ đến một ngày nó nghe được tin người nó từng yêu thương đã bị tử nạn do không cẩn thận bị xe hơi tông chết?

Rõ ràng nó rất vui, nó cười rất khoái trá, nó vẫn cười đấy thôi nhưng tại sao giọt nước mắt lại lăn dài trên má?

Nó có sai không? Không nó lắc đầu, nó không sai, nó không có sai “Không, ta không làm sai, ta không làm sai”, bất chợt trong cơn hôn mê nàng lại tự lẩm bẩm, khiến kẻ ngồi cạnh mép giường lo lắng, vội vàng đưa tay cho nàng nắm lấy

“Mày là đồ hại người, mày là kẻ đáng chết, vì sao mày không chết đi, đến đây để mua vui hay là phá hoại, cút đi, tao không có một người cháu như mày, cút đi”, lần cuối mà nó gặp được người chú nuôi tẻ bạc kia là khi nó hảo tâm mua hoa đến viếng ‘hần’ tiện gặp mặt lần cuối.

Chú nuôi nó đã thay đổi, gầy gò tong teo, da mặt nhợt nhạt xanh xao, bộ dạng hôi hám rách rưới, khác hẳn với khuôn mặt điển trai, bộ áo vest phẳng phui lịch lãm, chú nó đã thay đổi, chính là nó là kẻ tạo nên.

“Cút đi, đồ yêu nữ hại người, tao hận mày, mày đi đi”, chú nó điên cuồng mà xỉ vả nó, nó chỉ cười rất lạnh nói “Đáng đời” chú nó muốn đánh chết nó, nhưng nó hoàn toàn có sự chuẩn bị mới dám bước tới đây, một đám vệ sĩ liều mình ngăn cản lại hành động điên dại như dã thú của chú nó.

Hôm sau cũng chính là ‘ngày giỗ’ của chú nó, nguyên lai chú nó vì đau lòng quá độ liền tắt thở, lúc trước chú nó luôn mong muốn khi mình chết thật oan oan liệt liệt có kẻ khiến có con trai nối dõi, nay cái gì cũng không có, chỉ có mặt đất lạnh lẽo băng giá cùng ánh mắt kinh hãi của người đời.

Có phải nó đã sai rồi không? Nó có sai không, không!

Nó tự lắc đầu nhưng cảm giác tội lỗi vẫn hiện về, nó vội tát vào mặt mình cảnh cáo tuyệt không được niệm tình, trên chiến trường phụ tử cũng không nhịn, chẳng qua chỉ là một chút chuyện nhỏ thôi, việc nhỏ cũng làm không được thì làm sao mà làm đại sự?

Dù nói thế, nhưng nó vẫn không thể rớt sạch tội lỗi của mình, dù không phải tự tay nó giết người nhưng nó là kẻ gián tiếp hại chết họ, nó có tội, nó có tội, nó có tội....

Năm đó nó chỉ vồn vện mỗi 10 tuổi, hai người họ đã dạy cho nó biết rất nhiều điều, làm người không được để lộ hỷ nộ ái ố, không được tùy tiện tin tưởng người dù có là cha mẹ thân sinh phụ mẫu tái thế, tuyệt đối không được ‘tín nhiệm’!

Và cũng dạy cho nó trên đời này không phải ‘hoàn hảo’, ‘mỹ mãn’ như nó đã tưởng, như câu: ‘có tiền có thể hô phong hoán vũ’, nó nên cảm ơn hai kẻ ngu xuẩn kia mới đúng, phải, nó không được suy nghĩ mình có lỗi.

Dù thế nhưng vì sao nó vẫn thường xuyên gặp ác mộng, hai người họ chính là ám ảnh của cuộc đời nó, chính là oan nghiệt của đời nó, vĩnh viễn khắc sâu nỗi buồn ghê rợn vào tim của một cô bé 10 tuổi.

Để chống lại sự tội lỗi và tự tề liệt bản thân của nó, nó liền trở thành một con người cuồng công việc, một tổng giám đốc lạnh lùng lãnh khốc, một nữ nhân độc lập, một kẻ luôn đa nghi hẹp hòi, và tuyệt không muốn kẻ nào đó đến gần nó hoặc tiếp cận nó, bởi vì nó ghê tởm, ghê tởm tất cả.

Ngồi trên cao, nhưng nó vẫn cô đơn, có tiền thì đã sao? Có tiền không thể mua được ‘niềm vui’ cho chính bản thân nó, quá mệt mỏi, quá mệt mỏi rồi.....

Cứ tưởng cả đời phải bị trong cơn ác mộng vây lấy, và bị áp lực công việc đè bẹp đã lấy đi không ít tuổi thơ yêu dấu, nụ cười, tuổi thanh xuân của nó, cho đến khi nó đi tới đây, nó khẳng định, nơi này mới là gia đình nó

Nó thật may mắn khi có cha – mẹ, anh – chị, nó phải trân trọng mới phải, ân, nó nhất quyết sẽ trân trọng những gì thuộc về nó, tuyệt không được phạm sai lầm của tuổi thơ tuyệt đối không được để nam nhân kia phá hoại đi gia đình này phá hoại đi tất cả, ân, sau khi tỉnh dậy tức cả chỉ là một giấc mơ, chỉ là ảo mộng.

Vươn người tỉnh dậy sau một giấc mơ, ta liền lau hết mồ hôi vướn trên trán, đồng thời ngẩng nhìn xung quanh, một khung cảnh xa lạ liền đập vào mắt ta, một căn phòng cực kỳ tao nhã, miệng khát quá, ta liền bước chân xuống giường hướng tới chiếc bàn tròn kia lấy nước “Á”

Cả thân mình của ta đều thành công ký hạ vào mặt đất một cách thảm hại, như thế nào mà thân thể ta mềm nhũn ra như vậy, lại còn nhức mỏi và yếu ớt nữa?

“Chi nha”, cánh cửa mở ra mang theo một tiểu cô nương đi vào “Ách, Nhiều Nhiều tỷ, người không sao chứ”, đáng vẻ nàng ta còn hoảng hốt hơn cả ta liền đỡ ta dậy nói “Nhiều Nhiều tỷ tỷ, tỷ vừa mới khỏi bệnh vì sao lại không nằm nghỉ còn đi lung tung?”

Nhắn mày lại, ta muốn hỏi “Khục...khục...” liền bị ho khan, chẳng qua chỉ dầm mưa đôi chút thôi nha, sao lại yếu tới mức này, chẳng lẽ trong lúc ta nằm mộng ông trời liền tráo đổi thân xác của ta? (Nữa lại tính đa nghi nữa)

“Tỷ không sao chứ, nước đây”, nàng ta rất lạnh lợi liền mang nước cho ta uống, ta uống một hơi hết chén nước, quăng cái ly, ta liền giật cả nguyên bình “Ách, tỷ...”

Tiểu cô nương liền bị nàng dọa cho hoảng sợ, như thế nào mà một ‘đại mỹ nữ’ uống nước thô kệch như vậy? Liệu có phải đây chính cách các ‘đại mỹ nữ’ thể hiện bản thân, ừm, quả thật ‘đại mỹ nữ’ có khác, cho dù hành động khiếm nhã như thế nào vẫn xinh đẹp.

Uống một ngụm làm sao mà ‘đã khát’? Ta cần nhiều nước hơn cơ, sao khi nết cục lên, ta thoải mái buông bình trà xuống, lúc này mới phát hiện bên cạnh ta có một tiểu nữ tử nhìn ta bằng ánh mắt quái dị có, ngưỡng mộ cũng có, ta ho khan “Khực, thất lễ, chỉ vì ta quá khát”

Hoàn hồn lại, tiểu cô nương kia nói “Àn, không sao có thể thông cảm”, lúc này nàng mới nhớ tới “Vì sao người biết ta tên ‘Nhiều Nhiều’?”

“Ách, là vì ngọc bội của tỷ”, nói xong từ đai hông của nàng ta liền móc ra một ngọc bội màu lục trong xanh thượng hạng, ta nhớ ra rồi, miếng ngọc bội này là do trong Thẩm Hồng tỷ tỷ tặng ta nhân ngày gặp mặt lại đây mà, nhận lại ngọc bội ta liền hỏi “Àn, cho hỏi đây là đâu?”

“Mộ Dung sơn trang”, tiểu cô nương cười cười nói, ta gật đầu, nguyên lai đây là ngoài kinh thành rồi, Mộ Dung gia không phải nằm trong thành nên rất ít bắt gặp người Mộ Dung gia, ta hỏi “Còn người?”

“Ta là Mộ Dung Miễn Miễn năm nay 15 tuổi, là thứ nữ của Mộ Dung gia, đại ca ta là Mộ Dung Vô Nhai 22 tuổi là người đã cứu tỷ, và cũng chính là người cho tỷ mượn đỡ cánh tay để ‘nắm’ ”

“Ách” ta giật bản mình, càng nghe ta càng sợ hãi, nguyên lai kẻ luôn mượn bình thủy cho ta ôm ấp là người! Là một ‘bàn tay’ người mà của ‘nam nhân’!

Aiz, thật mất mặt.

Thấy nàng lộ ra vẻ ái ngại lúng túng, Mộ Dung Miễn Miễn liền nói “Tỷ tỷ không cần lo sợ, đại ca của muội rất tốt bụng, không hề câu nệ đâu” nói xong nàng ta liền chen lên giường ngồi chung với ta.

Ta gật đầu, hỏi “Thế ta ngắt đi bao lâu rồi?”

“Ừm, khoảng 5 ngày rồi”

“Cái gì”, hoảng hốt đến độ bật dậy ta liền hét, nàng ta liền bịch lấy lỗ tai bị tra tấn, nói “Tỷ bình tĩnh, bình tĩnh đã” nói xong liền nhấn ta ngồi xuống, ta cảm thấy đau đầu quá, hừ....

“Tỷ, tỷ mới tỉnh không khỏe, mau nghỉ ngơi đi, có gì đợi đại ca muội về tính....ách, không có gì” Mộ Dung Miễn Miễn liền nuốt trở lại những thứ sắp sửa phun ra, rồi đổi lại biểu hiện cười cười

Phải ha, làm thế nào mà ta quên mất cái ‘nam nhân’ cứu mạng ta, còn bé con này, chắc chắn là có gì giấu mình đây “Tỷ tỷ, cáo biệt” ta tùy hứng gật đầu, thâm nghĩ, lạ thật, mà lạ ở đâu nhỉ, nhất thời ta nghĩ không ra?

Đang muốn đi đánh cờ với chu công thì phòng ta lại bật ra thêm một lần nữa “Rầm”

Khác hẳn với Mộ Dung Miễn Miễn nhẹ nhàng chu đáo, lần này là còn vang dội hơn ‘tiếng sấm’.

Xuất hiện trước mặt ta là một nữ tử xinh đẹp, kiều mỹ, dáng vẻ cao sang, quyền quý như con chim công, nhưng khuôn mặt đẹp đã hiện diện lên sự nhạo báng cùng kinh bỉ, ta liền hỏi “Chẳng hay vị cô nương này là?”

“Ta là ai không quan trọng, người khẳng định là người đã khỏe?” nàng ta lạnh lùng hỏi ngược lại, ta gật đầu “Àn”

“Thế thì được rồi Mộ Dung gia không chứa chấp kẻ ăn mày dơ bẩn” xoay người nàng ta vênh mặt lên nói, ta cắn chặt môi muốn nói gì đó thì Mộ Dung Miễn Miễn liền xuất hiện, nói “Bạch tỷ, nàng ta là khách nhân của đại ca”

“Nhưng nàng ta đã khỏi, đã khỏi thì nên rời xa Mộ Dung gia, dù rằng là gì đó cũng nên biết xỉ diện không nên để kẻ khác nói thẳng mặtttt”, nàng ta rít lên một tràng đầy sự điêu ngoa cùng với ghen tuông.

Ta hiểu rồi chắc chắn là nàng ta xỉ vả ta là vì – Mộ Dung Vô Nhai, hừ quả thật nam nhân chính là nguồn gốc của tai họa, những nữ nhân ngu xuẩn mới thích góp phần vào làm trò khỉ cho người khác xem, còn ta, miễn đi.

“Được, tiểu nữ ra đi, xin đa tạ sự nhắc nhở tràn đầy hảo tâm của cô nương”

“Nhiều Nhiều tỷ tỷ, đừng nghe Bạch tỷ nói vậy” Mộ Dung Miễn Miễn hoảng hốt hướng tới Huyền Vũ Dạ Nguyệt nói, ngăn cản hành động dọn đồ của nàng.

“Miễn muội, muội không nên ngăn cản kẻ khác, nàng ta thật đã khỏi vả lại Mộ Dung sơn trang không phải nơi từ thiện”

“Tỷ im miệng” Mộ Dung Miễn Miễn quay lại trừng mắt nhìn nàng ta một cách lạnh lẽo, nàng ta liền thất sắc không cam tâm liền bĩu môi.

Ta cầm lấy tay của Mộ Dung Miễn Miễn nói “Đa tạ hảo ý của muội dành cho ta, gởi lời cảm ơn của ta đến cho ân công, nếu có dịp gặp lại ta nhất định sẽ trả ơn”

Rồi móc miếng ngọc bội đưa cho Mộ Dung Miễn Miễn “Tín vật còn đây, muội có thể đến hỏi thăm tỷ, cáo biệt”

“Tỷ” Mộ Dung Miễn Miễn khổ sở kêu, nếu đại ca nàng về, nàng phải giao phó thế nào với đại ca? Mặc dù đại ca nàng nho nhã như thư sinh, tính tình phóng khoáng nhưng một khi nổi giận là cả sơn trang liền ‘gà bay chó sủa’ a. >

Không thèm quản, nàng tiêu sái bước ra đi, bức tường thôi đối với nàng không thành vấn đề, vội vã phi thân, trước khi đi nàng nói “Đa tạ tiểu muội”

Mộ Dung Miễn Miễn cắn chặt môi nhìn nàng ra đi, aiz, tối này thật thảm, chắc sơn trang sẽ không ai ngủ yên giấc đây!

13. Chương 13: Hoảng Sợ

Sau khi rời khỏi Mộ Dung sơn trang ta mau chóng thay đổi hình dạng, kiếm một khách điểm nghỉ ngơi vì ta cảm nhận cảm phong hàn của ta vẫn chưa khỏi, trong lúc muốn nhắm mắt đi ngủ thì phòng ta một lần bị đá ra “Rầm”

“A”, ta liền giả vờ xỉu khi thấy được khuôn mặt ‘băng giá’ hung tợn hơn dã thú của đại ca “Khiên tiểu thơ về”

“Ân”, dứt lời thì rất nhiều gia nô liền mau chóng phối hợp khiến ta lên kiệu, còn ta, chỉ biết ‘thảm’

“Sao giả vờ đủ chưa” khi về tới nhà, hần hướng tới bóng dáng đang vờ ngất đi thì lạnh lùng nói, vờn người lên, ta nũng nịu gọi “Đại ca”

“Còn nhớ tới người đại ca này, hử”, hăng giọng hần nói, ta cúi đầu cười chột dạ, lúc này đại ca mới vươn tay đặt lên trán ta “Như thế nào mà muội nóng như thế, sắc mặt còn hảo tệ?”

“Muội...” khi thấy tỷ tỷ ta vui vẻ bước tới thì ta sợ hãi, cảm thấy trời đất quay cuồng “Muội muội/Nhị muội” quá, tiếng la hét của họ sao lại nhỏ như thế? Nhưng ta rất mệt mỏi, thật đó!

Tiếng chim hót líu lo trong vườn báo hiệu một ngày mới lại đến nữa, ánh nắng chói lọi chiếu thẳng vào mặt ta, đột nhiên có ai đó hảo tâm giúp ta kéo tấm màn sa mỏng che khuất đi ánh nắng phiền phức kia, ta liền ngủ một giấc cho tới trưa mới tỉnh

Đi tới thỉnh an ta biết ngay kết quả “Ngốc tử, muội bị cảm phong hàn sao lại không nói cho đại ca nghe”

“Muội...nha, rõ ràng đại ca không hỏi muội, nên...nên”, ta liền kháng nghị, cho tới khi bắt gặp được ánh mắt ‘hung thần dạ quỷ’ thì ta cũng phải lép vế, liền im miệng

Huyền Vũ Dạ Mạc hung hăng trừng mắt với tiểu tinh nghịch kia, nàng có biết hần vì tìm nàng mà đã huy động hết tất cả quan phủ trong thành giúp đỡ không? Dù muội muội hần xấu xí nhưng cũng có những kẻ

gian dâm không ngại....mà muốn...., hẳn thật lo lắng cho nàng hết 5 ngày vậy mà còn dám cãi bướng hẳn cơ đấy!

Thấy đại ca tiến tới, ta liền lùi ra, ta nhắm đôi mắt lại, chuẩn bị hứng sự giận dữ của đại ca, di, như thế nào lại như vậy.... “Đại ca” ta nũng nịu gọi vì hẳn không mắng ta không làm dữ với ta không đánh ta chỉ sờ đầu ta.

“Sau này có bị bệnh thì hãy nói ra, hoặc là phi cấp truyền thư về nhà dừng một hơi mất tám hết 5 ngày” ta liền gật đầu đi tới ôm lấy đại ca một cách thỏa mãn, ta hiểu ra đại ca lo lắng cho ta, nhưng ta bất tỉnh nhân sự nha, làm sao mà gọi thư về nhà?

Từ ngày ta khỏe lại thì ta cực kỳ cực kỳ thông hận và bất mãn với cách làm của đại ca, như thế nào mà lại ‘khoe mẽ’ như vậy, một hơi liền phái hai tiểu nha hoàn tới hầu hạ ta đã đành, ta võ công tuyệt thế nha, vì sao cần hai tên đại hãn bảo hộ chứ??? Đùa à!

Thật là quá đáng, đáng hận mà, ta bất bình liền dậm chân cao ngạo đi tới đại sảnh tìm đại ca chết giẫm của ta, mới vừa đến đại sảnh bắt gặp khí thế hiên ngang của đại ca không hiểu từ lúc nào sự tức giận của ta bốc hơi đi đâu rồi.

“Tìm huynh có việc gì”, xoay người lại, hẳn hỏi, hít một ngụm khí lạnh “Đại ca, muội đã khỏe rồi, đã 10 ngày rồi nha, muội rất buồn chán, đại ca uội ra ngoài đi”

“Không” dập tắt sự nài nỉ của nàng, Huyền Vũ Dạ Mạc lạnh lùng nói, nhất thời nàng liền cắn chặt môi, kéo vạt áo của hẳn, nũng nịu nói “Đại ca, người ta thực không quen với khung cảnh sống nhàm chán vậy đâu”

“Thế thì kiếm Trúc nhi đánh cờ, hay mượn lão sư tới dạy cầm hoặc trù nghệ uội” hẳn vẫn nhẫn tâm, hững hờ nói, nàng liền rặn ra nước mắt rưng rưng nói “Đại ca người tuyệt tình như vậy sao?”

“Phải”, phớt lờ giọt nước mắt của nàng hẳn lạnh lùng nói, thật ra hẳn muốn tốt cho nàng, sớm biết nàng ở vùng núi hoang sơ quen với lối sống tự do tiêu dao, nhưng khi về nhà thì tuyệt không được mộng tưởng nữa, vả lại tiểu muội hẳn cũng sắp tới tuổi xuất giá, tránh ra ngoài sẽ tốt hơn.

“Đại ca.....” nàng nhõng nhẽo, như tiểu hài tử đòi kẹo mà gọi, mím chặt môi không ỉn mềm lòng, hít một ngụm khí hẳn hướng tới nàng nói “Nguyệt nhi, ngoan không nên bướng bỉnh như vậy”

“Đại ca.....” ta vẫn bám riết hẳn không buông, ta biết hẳn sẽ mềm lòng mà chỉ cần thêm một chút nữa thôi “Nguyệt nhi”, hẳn cực khổ hất đi tay của nàng, khổ sở gọi, nàng như nam châm liền hút tới bám chặt thêm nói “Đại ca”

“Hay là để muội dẫn tam muội đi dạo phố” từ đằng sau thanh âm mềm mại thùy mị vang lên, ta liền chuyển hướng “Hoan hô, nhị tỷ luôn là nhất”

“Nhị muội”, Huyền Vũ Dạ Mạc khốn đốn gọi, Huyền Vũ Dạ Tuyết bĩu môi “Đại ca không tin tưởng Tuyết nhi”

“Đại ca không có ý đó, chỉ có điều....” Huyền Vũ Dạ Mạc đang vân vân khi thấy Huyền Vũ Dạ Tuyết rưng rưng mắt, hẳn liền phát tay, xoay đầu khổ sở đáp ứng “Được rồi”

“Hoan hô, đại ca, hoan hô nhị tỷ”, ta vui mừng tới nỗi nhảy nhót lên như khỉ, đại ca liền trừng mắt nhìn ta, ta vội thu hồi lại hành động của mình, cười nhe răng với đại ca, hẳn liền phớt lờ ta “Nhị muội nhớ phải canh chừng tiểu quỷ này!”

Nhún nhún vai, Huyền Vũ Dạ Tuyết cười yếu ớt “Ân”, ta làm mặt quỷ sau lưng của tỷ tỷ rồi nhanh chóng vọt ra ngoài, bỏ lại Huyền Vũ Dạ Mạc nhưc đầu chóng mặt than thở, như thế nào mà trong nhà lại có thêm một tiểu yêu tinh khiến kẻ khác khốn đốn?

Sau khi đặt mông ngồi ngay ngắn tại quán, ta liền liếc sang tỷ tỷ ta, nha, ta phát giác tỷ tỷ ta có cái gì đó rất lạ nha?

Bình thường nếu là tỷ tỷ thì sẽ chọn quán, sao lại có thể nghe lời ta đến quán nhỉ?

Đang muốn gấp thức ăn thì ta cảm nhận có người nào đó nhìn ta, nhìn hết từ lâu thì ta phát hoảng khi nhìn thấy hẳn đang bước tới, dáng vẻ dong dạc, tiêu dao nói “Huyền Vũ nhị tiểu thơ, hữu lễ”

Tỷ tỷ ta liền nở nụ cười nhẹ, gật đầu “Ân, Âu Nhã huynh hữu lễ”, hần cười xã giao với tỷ tỷ xong liền hướng tới phía ta, giật đi cái đĩa đang che đi khuôn mặt ta, tựa tiểu phi tiểu tính sổ “Bạch đệ, đến tửu lâu nhà huynh liền không thông báo huynh, đệ nói sao với ‘hảo bằng hữu’ như huynh đây?”

Tỷ tỷ liền hướng tới ta, kinh ngạc nhìn lấy ta, rất nhiều người cũng liền chú ý đến ta, ta có từng nói nam nhân là tai họa chưa?

Sờ sờ cằm hần nói “Bạch đệ, như thế nào có nhã hứng vận nữ xiêm?” nha, hần quá đáng, rõ biết ta là nữ nhân vì sao không vận được nữ trang?

Hần ức hiếp người quá đáng, cắn môi không buông, ta bực tức liền tóm lấy tay hần, bỏ mặt sự dị nghị của mọi người.

Quảng hần đến hành lang vắng vẻ, dùng hai tay chống nạnh ta nói “Tiểu tử thôi, nhà ngươi muốn chết, dám đùa bốn bốn cô nương?”

Nhún nhún vai hần nói “Không dám a, Huyền Vũ tam tiểu thư”, nhưng giọng hần cực kỳ lạnh, đôi mắt cực kỳ chán ghét nhìn ta, ta liền xua đuổi hết tội lỗi dâng trào trong lòng nói “Hừ, chẳng qua cũng chỉ là cái tên, có cần phải ‘thù dai’ không, chẳng phải ‘ai đó’ nói, nữ nhân không nên quá thù dai, vậy nam nhân người, thì sao?”

Lưng hần chạm vào tường gỗ khi nàng hung hăng tiến tới bắt buộc hần phải yếu thế, hần kinh ngạc nhìn nàng dám phản bác lời hần nói, đáng lý hần phải giận mới đúng? Vì sao lại để cho nữ nhân này làm hần có cảm giác hần có lỗi không bằng???

Vội lắc đầu gạt bỏ đi ý nghĩ xin lỗi, hần gương mặt lên, kề sát mặt nàng, nhếch mép “Được, ta có lỗi, ta ‘thù dai’ nhưng nhà ngươi xem ta là hảo bằng hữu liền giấu giếm họ tên ngay cả 15 ngày nay liền như bốc hơi khỏi thế giới, vậy mà gọi là ‘hảo bằng hữu’ sao?”

Ta liền lùi lại, nắm chặt tay, ta bĩu môi nói “Nha, là do lão nương người bất cẩn cảm mạo nên bị nhốt hết 15 ngày, nhà ngươi tưởng lão nương muốn chẳng?” nàng lấy lại khí thế liền ép sát hần nói, hần kinh ngạc một hồi liền hỏi “Thế người đã khỏi?”

“Đương nhiên, lão nương người ‘phước lớn mạng lớn’ làm sao dễ dàng đi ‘điểm danh’ với tổ tiên được” khoanh hai tay trước ngực, ta cao ngạo nói, hần liền cười lên một trận thật sảng khoái

“Ngô, đã nhận mặt nhau xong chứ?” người bị họ xem là vô hình, đang dựa người vào tường gỗ, tỏ thái độ ảm đạm phá hoại bầu không khí nơi này

“Di, tỷ, từ khi nào mà...” Ta kinh hoảng lên nói, tỷ liền ngắt lời “Là do ‘ai đó’ vô tâm, có ‘trăng quên đèn’” ta lùi lại ra đằng sau, ái ngại nói “tỷ”

“Được, không đùa nữa”, cười híp mắt, Huyền Vũ Dạ Tuyết cảm thấy mình đùa đủ liền quay về bàn, lúc này ta kéo kéo vạt áo hần hỏi “Này, ta bị cảm mạo phải tá túc ở thị trấn kế bên, mấy ngày ta không ở đây có việc gì xảy ra ư?”

Giật lại vạt áo của mình, hần nói “Đúng là có chuyện xảy ra”, sau đó hần thở dài, bình thường tỷ cười rất thuần khiết như thế nào mà lại nở lên nụ cười gượng gạo như vậy?

Ta lại hỏi “Vậy có chuyện gì?”

Trầm mặc nửa buổi hần mở miệng “Ân, chuyện là vậy, nửa tháng trước khi ta tới...” bất chợt hần liền nuốt lại lời sắp sửa nói, ta trừng mắt nói “Tối đâu”

Hần không mở miệng, ta hung hăng nắm vạt áo hần “Nói”

Sờ sờ đầu, ra vẻ ái ngại “Di Hồng Lâu”

Ta hừ lạnh “Nam nhân”, hần trừng mắt nhìn ta “Nam nhân ai mà không ham mê sắc đẹp?”

“Được, bỏ qua, nói tiếp đi” ta liền tỏ ra độ lượng quảng hết mọi chuyện qua một bên hỏi tiếp “Ta gặp mặt Hoàng Bá Thuần đang cường hôn một cô nương”

“Á”, hần chưa nói hết ta hét lên, cả người nhũn ra, như...như...thế nào mà hần biết?

“Chẳng lẽ cả thiên hạ đều biết hết” bình tĩnh ta lại hỏi

Hắn gật đầu nói “Thiên hạ này không có cái gì giấu giếm được, nhất là kinh thành, rất nhiều ‘tam cô lục bà’ ”

Bất chợt ta muốn xỉu, một cảm giác tội lỗi dâng trào lên tim ta, rất đau, rất khó chịu, và ray rứt “Này, người không sao chứ”, Âu Nhã Vỹ lo lắng hỏi, như thế nào mà lại lộ ra sắc mặt nghiêm trọng như vậy?

Ta lắc đầu, nói “Ân, ta không sao, sau đó thì sao?” hắn nói “Vài ngày sau ta thấy quần sự nhà ta.....báo....cáo....lại....với....phụ thân....ta....”

“Nói”, ta hét lên, hắn một rộp kể hết “Tỷ tỷ ta đến nhà Hoàng Bá, liền hạ xuân được hồng quyền rũ được Hoàng Bá Thuần, nào ngờ bị y vạch trần còn bị đẩy ra khỏi phòng, hắn chịu đựng không được liền tới kỹ viện tìm cô nương giải được, trong lúc đó, tỷ tỷ người vừa nghe tin kinh thành đồn ra liền đi tới tính sổ, nào ngờ....họ...họ liền cãi nhau một trận ‘long trời lở đất’, hắn bỏ đi Hàng Châu, tỷ tỷ người thì trở về nhà”

‘Rầm’ – một đạo sấm sét đánh vào tai ta, ta muốn mình nghe lầm đi, vì sao, vì sao chuyện ta và hắn lại để lộ? Vì sao hắn phải bỏ đi không an ủi tỷ tỷ ta? không phải hắn thương tỷ tỷ ta lắm sao? Trong đầu ta bất chợt dâng lên hàng trăm hàng vạn câu hỏi.

“Này, người thật không sao?” Âu Nhã Vỹ lay lay bóng dáng bất động vô hồn của nàng, nàng chợt thanh tĩnh nói “Nhà người nên nổi nghiệp A Vượng được rồi đó”

A Vượng: người kể chuyện lâu la trong trà quán. Mím chặt môi hắn gọi “Huyền – Vũ – Dạ -Nguyệt” hắn hảo tâm kể lại cho nàng nghe mà nàng xem hắn như ‘khỉ’ diễn trò sao?

“Ân”, đáp trả lại hắn là giọng mềm mại nhỏ nhẹ của ta, quả thật hắn liền bị yếu thế, xoay người ra đi, ta muốn lập tức xỉu đi và khóc..., ta làm sao đối diện với tỷ tỷ đây?

Quay lại bàn Âu Nhã Vỹ cũng thực không biết điều như thế nào chưa mời mà đã ‘ngồi’, ta trừng mắt với hắn, hắn nở lên nụ cười giả hoạt, nhún nhún vai “Uống trà”, liền châm trà cho ta, nhẩn nhẩn ta ‘hảo tâm’ tiếp đón ly trà của hắn.

Tỷ tỷ ta vụng trộm cười khúc khích, thấy tỷ tỷ ta như vậy, ta thực có lỗi, ta vô sỉ, ta là kẻ ác nhân, ta không phải người!

“Nha, thật là đông vui” một bóng dáng lã lướt, ông ọ đi tới, giọng như châm biếm, ta cắn chặt răng không ình phát hỏa xông lên bóp chết Âu Nhã Uyên.

“Âu Nhã tiểu thơ, tiểu nữ có từng mời tiểu thơ chung bàn?” nhẩn không được với cái thái độ tự tung tự tác, không hỏi xin ai liền ngồi xuống bàn thì ta liền lên tiếng.

“Đây là quán của nhà ta”, đáp trả lại là sự cao ngạo như chim khổng tước của Âu Nhã Uyên, Huyền Vũ Dạ Tuyết liền hướng tới nàng nói “Thôi đi muội muội”

“Phải đó, giống như tỷ tỷ người có phải hơn không”, dù đang uống trà nhưng Âu Nhã Uyên vẫn giả vờ thờ ơ đánh và thái độ ‘mắt chó khinh thường’ người thì ta cười lạnh “Thân là khách của quán, mời Âu Nhã tiểu thơ thức thời rời đi, bàn này không tiếp đón ‘xúc sinh’ ”

“Người, tiện nữ nói ai là xúc sinh”, hai mắt Âu Nhã Uyên như biết phun hỏa, quát lên, giữ dáng vẻ ung dung tiêu sái ta đồng dạng đáp “Người nào đáp, người đó phải”

“Người...” Bị nàng kích đến á khẩu, Âu Nhã Uyên ngoài thất sắc, vẻ mặt kinh ngạc che kín đi phần tái nhợt, nàng chỉ rặn ra một chữ, bất chợt mọi người trong quán liền xì xạo bắt nháo lên.

“Tài thúc, tiền khách, quán tuyệt không làm ăn với người Huyền Vũ gia” Âu Nhã Uyên kích động, thẹn quá hóa giận liền hạ lệnh tiền khách, khi Tài thúc mang theo rất nhiều đại hân đi tới.

“Rầm”, một bạt tay pha chạm vào mặt bàn thật là lớn vang lên, nhất thời bàn liền bị chẻ đôi ta, thanh âm trầm tới mức kẻ khác phải khiếp sợ “Đây là khách nhân của đệ, kẻ nào đuổi đi tức là không nể mặt – Âu Nhã Vỹ”

Tất cả mọi người liền im ắng, ngay cả Tài thúc cũng thất sắc không tin nổi đây là nhị thiếu gia nhà ông, vì nhị thiếu gia nhà ông phong lưu tiêu sái, luôn nở nụ cười niềm nở, đối xử gia nhân rất khách khí sao lại có thể biến nên hung tợn như thế?

Hôm nay ta mới biết hóa ra ‘Yến đại hiệp’ cũng biết giận dữ như bao người nha, nam nhân phát hỏa thực đáng sợ như vậy sao?

“Đệ....đệ...phản rồi”, nói xong nàng ta liền quay mặt khóc lóc thảm thiết chạy đi, Tài thúc liền đuổi theo, Âu Nhã Vy thay đổi lại nét mặt, dịu dàng nói “Thật thất lễ, để cho hai vị phải chịu kinh hoàng”

Tỷ tỷ ta liền lắc đầu “Ân, không sao, không sao” « Chương sauChương tiếp » Tham gia diễn đàn Webtruyen và đăng truyện tại đây

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Viết bình luận... Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0 Nhập thông tin

Họ tên: Email: + =

Hoàn tất Website đọc truyện online sưu tầm và cập nhật liên tục các truyện tiên hiệp, truyện kiếm hiệp, truyện đô thị từ nhiều nguồn khác nhau trên mạng.Mời bạn đọc và ủng hộ website bằng cách giới thiệu đến bạn bè, chúc bạn có những giây phút đọc truyện thư giãn thật bổ ích. Google - Publisher

Tạp chí Ô Tô - Xe Máy hàng đầu việt nam

14. Chương 14: Tâm Sự Của Hoàng Bá Thuần

Hàng châu, nơi được mệnh danh thiên đường của kinh thành, nhưng tâm tư của ai đó không hề ở trên thiên đường mà rớt tận mười tám tầng địa ngục

Tại một trạch viện to lớn, đi qua từng hành lang, quẹo qua từng khúc cua, có hai nam nhân đang tiến tới

Trong một căn phòng chỉ tồn tại mùi rượu, nơi có một tên ăn mặc lôi thôi, bộ dạng so với tên khuất cái không hơn không kém, râu ria mọc lộm thụt ra che mất khuôn mặt anh tuấn của hắn, đôi mắt nhập nhèm thiếu ngủ do uống rượu lâu ngày sản sinh ra, cả người hắn đều hôi mùi rượu, tay hắn đang ôm lấy từng vò rượu điên cuồng mà uống, cứ như uống nước lã

Một bóng đen từ cửa sổ phi thân tới, khẽ gọi “Chủ tử”

“Cút”, cầu nhàu lên, hắn thô lỗ quát, hắn không còn là Hoàng Bá Thuần – chủ tử, oai phong lẫm liệt, khí thế bất phàm nữa, hắn bây giờ lôi thôi lê lết không khác gì ‘tửu quỷ’

Hắc y nhân muốn tiến lại gần khuyên can thì nghe được có người đang đi tới liền phi thân ra đi, cánh cửa phòng tức khắc được bật ra, Lương quân sự - tổng quản nơi này hướng tới Hoàng Bá Thuần nói “Đại thiếu gia nhiều ngày liền không ăn cơm chỉ uống rượu qua ngày, lão phu e rằng...”

“Được, đã làm phiền Lương quân sự”, phất tay Hoàng Bá Thuần nói, Lương quân sự thức thời liền rời đi.

Hắn cả gan tiến tới, lay lay lấy bóng dáng thân tàn ma dại của Hoàng Bá Thuần “Đại ca, tỉnh lại đi”

“Biến”, dứt lời hắn quăng vò rượu về hướng của Hoàng Bá Thuần, Hoàng Bá Thuần nhanh nhẹn né đi, hắn mím chặt môi cảnh cáo “Nếu đại ca không thanh tỉnh thứ lỗi cho tiểu đệ sẽ chính tay làm Nhiều Nhiều cô nương ‘sống không bằng chết’”

“Người dám” nghe tới chữ ‘Nhiều Nhiều’ Hoàng Bá Thuần liền thanh tỉnh lại đôi chút, đứng phắt dậy mà nói, bắt chợt bóng dáng hắn đảo đảo rồi ngồi xấp xuống ghế lại

“Chỉ cần huynh thách thức đệ, đệ sẽ dám” Hoàng Bá Thuật nghiêm nghị trừng mắt nói, nhưng Hoàng Bá Thuần không bỏ lọt chữ nào qua tai, chỉ âm thầm cầm vò rượu lên uống, Hoàng Bá Thuật ‘khí giận song thiên’ liền gạt bỏ đi vò rượu trong tay của hắn “Xoảng”

Vò rượu bị hắn hất tung đi, đập vào tường vang lên tiếng, Hoàng Bá Thuần liền giận dữ trừng mắt với hắn, hắn nói “Đại ca, đệ van huynh thanh tỉnh đi được không, vì sao huynh phải làm đệ khổ sở, huynh xem chỉ vì một danh kỹ liền thay đổi cả bản thân, huynh có biết Tuyết sẽ đau lòng không?”

Phải rồi, Tuyết nhi, Nhiêu nhi, Tuyết nhi, Nhiêu nhi “Ách”, Hoàng Bá Thuần vò đầu bứt tai, khi hai tên cùng lúc xuất hiện, nhưng hình ảnh của Nhiêu Nhiêu hoàn toàn áp đảo được Huyền Vũ Dạ Tuyết

Lúc nhắm mắt lại, một bóng dáng diễm lệ xuất hiện, đang nhảy múa rất mỹ lệ, thân hình uyển chuyển, dáng người mềm mại di chuyển nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, cả người toát lên vẻ đẹp chỉ có thể sánh với tiên tử nơi cung đình, nàng như mới hạ phàm không hề dính bụi trần, nụ cười tươi sáng, giọng hát mị người....

“Đại ca”, Hoàng Bá Thuật không biết điều rống lên, làm hắn thức tỉnh trong lúc cảm phần hắn liền ban tặng cho Hoàng Bá Thuật một chưởng đau đớn “Rầm”, khiến cả người hắn liền ngã nhào xuống đất, trượt ra phòng đập vào cánh cửa phòng đối diện, ngã lăn quay ra đất.

Hắn thu lại chưởng, mím chặt môi, liền xô ngã hết các vò rượu trên bàn, ngay cả bàn tròn cũng bị hắn hất đổ, hắn rống lên “AAAAAAAAAAAA”

Cảm giác tội lỗi lại tuôn về, hắn có lỗi với Tuyết nhi, hắn đối với Nhiêu nhi lại sinh ra dục vọng không thể nào tìm kiếm ở Tuyết nhi???

Hắn thật không ngờ hắn lại đa tâm như vậy, hắn đã hứa những gì với Tuyết nhi, nay lại có thể quên đi, hắn đã làm Tuyết nhi tổn thương, hắn không tốt

~Bất chợt bóng dáng hắn ngã sầm xuống đất, nhưng vẫn lơ lửng đến ánh mắt cao ngạo như chim công và hành động như một nữ vương khí thế凛冽 không thể tìm thấy ở các ‘tiểu thơ khuê các’, ‘danh môn thực nữ’, nàng rất đẹp.....

Hắn lại giật mình, lật người lại, hắn gác tay lên trán, cười khổ, vì sao? Vì sao? Lão thiên gia gia lại đối xử với hắn như thế?

Một bên là Tuyết nhi dịu dàng đằm thắm, một bên là Nhiêu nhi mỹ lệ, thanh tao quyền quý.

Nhớ lại lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng khiêu vũ, ôm chọn cây đàn phi thân lên xà nhà, mỗi hành động mỗi bước đi, hắn đều thu hết vào tầm mắt, nàng rất đẹp, từ lúc nào nàng đã hấp dẫn hắn mất rồi.....

Lắc đầu tự trấn an bản thân mình, hắn thật sự hết thuốc chữa rồi, hắn hết thuốc chữa rồi, điều làm hắn đau lòng nhất là ‘thanh mai trúc mã’ của hắn lại có thể hèn hạ, đê tiện như một tiện nữ dâm phụ hạ xuân được vào nước, khiến hắn thống khổ, khi hắn giao hoan cùng nữ nhân khác lại tưởng tượng ra Nhiêu nhi ở dưới thân thể hắn, tội lỗi càng dâng về khi Tuyết nhi xông vào không tin lời hắn giải thích còn giận dữ đánh hắn một bạt tai thật đau đớn.

Hắn phải làm sao đây? Hắn phải làm sao cho thỏa đáng? Hai nữ nhân đều khóc vì hắn? Hắn thật vô dụng, hắn không phải là người!

“Thiên, nhị thiếu gia”, Lương quân sự hoảng hốt khi đặt chân đi tới, liền đỡ lấy Hoàng Bá Thuật đang nằm ‘bất tỉnh nhân sự’ dưới đất, lay cho hắn tỉnh.

“Nhị thiếu gia, nhị thiếu gia”, Hoàng Bá Thuật bị Lương quân sự lay tỉnh, hắn mím chặt môi, đau xót cho hành động của đại ca, hắn không oán hận đại ca hành xử với hắn như vậy, hắn oán hận đại ca dâm phụ lòng của Tuyết!

“nhị thiếu gia, người không sao chứ đừng làm lão sợ” Lương quân sự thất sắc nói, hắn liền lên tiếng trấn an lão “Àn, ta không sao, người vào đây có việc gì”

“Ách....Huyền Vũ nhị tiểu thơ....”

“Nói”, hắn hồng lên, cố tình nói to để tên không biết điều bên trong chú ý tới, “tiểu thơ hôm qua đi lên núi, nào ngờ bị sơn tặc uy hiếp, nghe nói nàng ta đã ngắt xỉu...”

“Chết tiệt”, cuối cùng đã kích được cái tên bên trong tỉnh dậy, Hoàng Bá Thuần rống lên, liền vội vội vàng vàng, như vũ bão bước ra khỏi phòng, Hoàng Bá Thuật vội theo sau...

15. Chương 15: Hấn Trách Ta ?

Thấy tỷ tỷ buồn, thân làm muội muội không thể giúp ích gì cho nàng ta, lại là nguyên nhân của mọi tội lỗi, ta liền dẫn tỷ tỷ lên núi cho khoay khoải tâm trạng, trong lúc ta đi tìm nước cho tỷ tỷ giải khát thì nghe thấy tỷ tỷ hét lên “bớ người ta, dâm tặc”

Sợ hãi ta phi thân như vũ bão giết hết hai tên dâm tặc muốn làm nhục tỷ tỷ “Ô...ô...ô...muội muội...”

Nàng liền ngất đi, ta hoảng hồn, cho dù chết ta cũng phải cố gắng tìm đại phu, là do ta không tốt, xin lỗi, thật xin lỗi tỷ tỷ, muội không tốt, ta khóc rống lên.

“Muội muội bình tĩnh đi, nhị muội sẽ ổn thôi”, Huyền Vũ Dạ Mạc thương tiếc liền trấn an ta, nhưng ta rất buồn, ta vội nương tựa vào bóng dáng của đại ca khóc lóc thảm thiết “Đại ca, muội có lỗi ô...ô...ô...”

“Nguyệt nhi...” hấn đau lòng gọi tên nàng, “Khục”, một tiếng ho khan vang lên, ta liền rời xa bóng dáng đại ca, lau đi nước mắt, nhưng đầu vẫn cúi xuống, hấn nói “Là muội dẫn Tuyết nhi lên núi”

Ta gật đầu, một tiếng hừ lạnh vang lên, hấn lạnh lùng bước ngang qua người ta mở cửa phòng xem ta như không khí, hấn đang trách ta? Bất chợt ta đau lòng ôm lấy miệng mà khóc không ình lên tiếng quấy rối kẻ khác.

“Nguyệt nhi” Huyền Vũ Dạ Mạc nhăn mày liền ôm lấy tiểu muội bảo bối của mình, bình thường thì tính nghịch như yêu tinh, nay lại khóc như suối phun trào?

Hoàng Bá Thuật thì kinh hách tới kinh hoảng, đã ôm nhau thì thôi đi, nay còn tình tứ tiếp tục ôm nhau trước mặt hấn? Thật không ra thể thống gì cả!

Hành động này chứng tỏ một: hai huynh muội họ đều không biết hiếu khách, hai: xem hấn là ‘tàng hình’, càng nghĩ thì càng tức liền xoay người ra đi.

Bước vào phòng hấn nhăn mày, phòng âm u, mùi thuốc bắc nồng nặc, nhưng hấn vẫn âm thầm tiến thẳng tới mép giường của Huyền Vũ Dạ Tuyết, không dám lên tiếng, chỉ dám đứng nhìn nàng, sắc mặt tái nhợt, hấn mới rời khỏi kinh thành được nửa tháng nàng liền hốc hách như vậy?

Quả thật càng khiến cho hấn cảm thấy ray rứt, áy náy không thôi.

“Không đừng, buông ta ra, Thuần ca ca, Nguyệt nhi, hai người ở đâu.....mau....cứu, ta hảo sợ.....sợ.....” bất chợt nàng nói mớ, nước mắt tuôn trào ra, hấn liền ngồi xuống mép giường nắm chặt tay nàng nói “Thuần ca ca ở đây, Tuyết nhi ngoan, không sợ”

“Thuần ca ca” bất chợt nghe được giọng hấn nàng liền bật dậy, ôm lấy hấn “Ô...ô...ô...Thuần ca ca...ô...ô...ô...”

“Tuyết nhi, ngoan, huynh xin lỗi, thật xin lỗi để muội hoảng sợ” ôm chặt nàng, hấn thống khổ nói, vẫn không cách nào tìm kiếm chút tha thứ ở trong người hấn? Hấn thực có lỗi với nàng!

Nước mắt đã chảy rơi, nàng nói “Thuần ca ca, đừng bỏ rơi muội nữa, được không? Thuần ca ca”, giọng nói mềm mỏng, vô lực khiến hấn càng đau gấp trăm lần, hấn liền gật đầu “Àn, Tuyết nhi, huynh hứa, huynh hứa”

Trở lại Các của mình, ta đỡ đầu vô hồn bởi vì đứng trước cửa phòng ta hoàn toàn nghe thấy hết, xem ra họ lại ‘làm lành’ với nhau rồi, ta có cảm giác bớt tội lỗi, nhưng cảm thấy hụt hẫng và nhói đau?

Từ căn chốt môi mình, không ình khóc lóc và tự trách, nhìn lên bầu trời, nguyên lai có câu “Sau cơn mưa trời lại sáng” là như thế.

“Ách, Hoàng bá huynh” ta giật mình khi thấy hấn trừng mắt nhìn ta, rồi hấn xoay mặt hướng tới những cây đào tại Các ta, ung dung mà ngắm, hoàn toàn xem ‘chủ nhân’ – ta là vô hình???

Hừ lạnh, ta nói “Như thế nào một đại nam nhân lại đứng trước khuê phòng của một nữ tử chưa xuất giá”

Thân ảnh hấn run run, rồi hấn nói “Thế thì hai huynh muội ôm nhau trước mặt ‘bàn dân thiên hạ’ là hợp lễ nghi?” mím môi hấn lạnh lùng nói, tiểu nha đầu này, thật ngốc nghếch.

“Huynh muội ôm nhau là chuyện kinh thiên địa nghĩa [1], người chớ nói bừa, vả lại đây là sơn trang nhà ta, đâu phải là phố xá đông người?”, ngăn chặn lại hành động hoang tưởng của hấn ta liền giải thích và cãi bướng, như thế nào mà lại nghĩ ta cùng huynh ấy ‘loạn luân’?”

“Có lời tốt uội, nghe hay không thì tùy, tốt nhất không nên hành động như vậy nữa”, trừng mắt nhìn nàng Hoàng Bá Thuật thành tâm nhắc nhở, khi hai người ôm nhau thật không khác gì đôi tình nhân tình nà ý nồng!

Thấy hấn nói nghiêm túc như vậy ta hướng tới hấn gật đầu tạ ơn, rồi hấn lại phớt lờ ta tiếp tục ngắm đào, ta tức giận nói “Người miệt thị ta”

Quay đầu lại, hấn kinh ngạc vội kháng nghị “Huyền Vũ đại tiểu thư, con mắt nào của nàng thấy ta ‘miệt thị’ nàng?”

“Ánh mắt người, giọng nói người, nụ cười của người” vội nêu ra nghi điểm, trước giờ ta không hề nghi oan ai khi không có bằng chứng, nên ta nghiêm nghị nói.

Bất chợt hấn thu hồi lại khuôn mặt của mình, khẽ than thở rồi nói “Thật ra ta đang hảo buồn phiền, nên nhất thời mới như vậy” hấn rất thất vọng về đại ca, một chương đó rất đau đớn nói hấn không oán hận mới lạ, nay chỉ có thể ngắm đào thôi!

Ta cười nhẹ, đi tới ngồi kế bên hấn, cùng ngắm đào với hấn nói “Mỗi khi ta buồn liền ngắm đào, huynh có sở thích thật giống ta”

Hấn nhìn ta cười yếu ớt nói “Phải, rất chuẩn xác”

“Huynh có xem muội là bằng hữu?” ta hỏi, hấn đáp “Sao lại không?”

“Vậy thì nói ra tâm sự của mình đi, sẽ tốt hơn, và vị bằng hữu như muội sẽ giúp huynh san sẻ” ta điềm đạm nhắm mắt nói

Thở dài thêm một lần, hấn hướng tới ta chỉ tay vào ngực mình “Chỗ này, ta đau, vì ta vừa bị một thân hữu đả thương”

Là hấn sao? Vì sao lại đả thương nhau? Tới đây ta cười yếu ớt, cũng đưa tay hướng tới ngực “Ta cũng đau, ta cũng vừa bị một người đánh cho trọng thương, đau phé tâm can”

Hấn nhìn ta cười lên tiếng, ta cũng nhìn hấn nói “Chúng ta có cùng sở thích khi buồn ngồi ngắm đào, cùng bị kẻ khác làm tổn thương, thật là trùng hợp”

“Ân”, hấn gật đầu rồi trở về lại dáng vẻ ban đầu, ta tặc lưỡi “Hóa ra là thế”

“Hử”

“Nguyên lai là do muội hoang tưởng, cứ mơ mộng huynh đứng trước phòng ta để thưởng thức ta, nhớ nhưng ta” ta nói một cách trào phúng, vừa tủi mà vừa nghịch ngợm.

“Phì”, một tiếng cười, hấn liền ôm bụng cười khanh khách, ta giả vờ bấu môi giận hờn “Nha, người ta không xứng sao?”

Lắc đầu hấn nói nhưng giọng vẫn tràn ngập ý cười “Xứng, xứng”

“Quá miễn cưỡng”, khoanh tay trước ngực, ta lắc đầu, tỏ vẻ kiêu ngạo, hấn liền nói “Hảo, xem như huynh chịu thua, thu nhận muội là nghĩa muội”

Ta trừng mắt tiến tới gần hấn, hấn sợ hãi lùi ra xa, tới bước đường cùng ta mới vờ như ủy khuất “Nha, nguyên lai chỉ xem người ta là nghĩa muội, liền muốn phủi sạch mọi trách nhiệm?”

Hắn ngẩn người ra, há mồm sợ hãi nhìn ta, khe liếc mắt nhìn hắn, hít mũi nhẹ, rồi vờ ghen ngào “huynh biết không”

Hắn vội lắc đầu, ta “hử”

Hắn liền trưng bày bộ dạng sợ sệt ta nói “Muội...không...nói...huynh...làm....sao...biết?”

“Thật không biết?”, hướng tới hắn, ta cố nhin hỏi, bất chợt hắn nhăn mày thất sắc nhìn ta, ta nhin hết được, liền cười bắn loạn, ôm bụng cười không khách khí, cười lăn cười bò.

Bất chợt mặt hắn thối dần, thật không nghĩ ra nàng trêu đùa hắn, thấy thế nàng lau đi nước mắt trên khóe mắt vì cười mà tiết ra, nàng hướng tới hắn “Nha, ta chỉ muốn nói, huynh thật mắc cười thôi, không lẽ thân làm nghĩa huynh liền ‘giận’ nghĩa muội này sao?”

Mím chặt môi, dù không muốn cười như hắn vẫn cười một cách sáng khoái, ta nói “Muội thích huynh cười như vậy hơn”

Hắn liền thu hồi nụ cười, mày tay nhướn lên một cách vô thức, ta giả hoạt nói “Sao, huynh sợ muội?”

Mắt đẹp híp lại, hắn ngồi xuống ghế nói “Đùa một lần đã đủ rồi”, bất chợt ta lại cười không khách khí, hắn cắn răng hướng tới nàng nói “Muội không hề thực nữ tỳ nào” đám bốn cợt cả một đại nam nhân như hắn, thật đáng giận!

Nhún nhún vai, ta không khách khí nói “Huynh là nam nhân thứ hai hướng tới muội nói câu này”

Mày kiếm gương lên, hắn cười nhẹ nói “Thật đáng tiếc huynh quen biết muội trẻ như thế” hắn rất thưởng thức vị ‘nghĩa muội’ này, từ tâm trạng phức tạp giờ đây hắn liền lãng quên, dù không có vẻ đẹp, nhưng trái tim thuần khiết đã khiến uội ấy trở nên đẹp hơn bao mỹ nhân khác.

“Muội biết”, nghe rằng ta cười với hắn, hắn lại than thở “Hết cách với muội”

Ta cười hì hì với hắn, từ vạt áo hắn móc ra một miếng ngọc nói “Đây là quà gặp mặt của vị nghĩa huynh này”

Hắn giúp tay đeo lên, bất chợt hắn lại giật đi một miếng của ta nói “Cái này, muội...”

Bâng hơ vài câu ta nói “Huynh đừng tưởng chỉ có một mình huynh tặng uội, thật ra vẫn còn nhiều nam nhân thưởng thức muội”

Hắn liền bật cười khánh khách lên, nói “Được, huynh biết nhưng muội biết không ở kinh thành ngoài bạch ngọc thì hắc ngọc là quý hiếm nhất, giá trị nhất”

Giật lại, mắt ta lóe sáng lên như đào được vàng phấn khởi nói “Thật sao, ta phát tài rồi”

Hoàng Bá Thuật giật bắn người lên với hành động ‘thấy tiền sáng mắt’ của nàng, nếu hắn không lắm thì gia đình nàng cũng kho bạc kho vàng đầy nhà nha?

Hắn vội lắc đầu tỏ ra vẻ bất đắc dĩ, giật lại miếng ngọc, đeo lên đai hông của nàng, nói “Muội thật sự nhẫn tâm như thế?”

Ta cười quỷ quyệt, xoa xoa tay nói “Bất quá giờ tìm được một túi tiền di động, muội tạm thời không nhẫn tâm như huynh nói!”

Hắn kinh hách, tựa tiểu phi tiểu “Vòng qua vòng lại, chỉ có huynh là chịu thiệt nhất?”

“Đương nhiên, vì huynh là nghĩa huynh mà”, ta cười một cách đầy đắc ý, hắn liền búng mũi ta nói “Tiểu yêu tinh”

Nhún nhún vai, ta nói “Đa tạ a”, hắn liền phì cười, rồi ngẩng nhìn sắc trời nói “Thật thất lễ, huynh từ Hàng Châu về nay bận việc, hướng tới nghĩa muội tạ lỗi a”

“Nha, chúng ta là huynh muội kết bái, huynh có cần xử dụng khẩu khí đó không Hoàng Bá huynh?” ánh mắt híp lại ta lạnh lùng nói, hắn lại bật cười “Được, huynh có lỗi, huynh quấy, nếu có dịp huynh mời muội một bữa thịnh soạn để tỏ lòng thành kính được chưa, tiểu quỷ” rồi lại búng mũi ta một cách sủng nịnh.

“Như vậy thì được, tạm tha cho huynh”, rồi ta vội bái biệt hần “không tiễn”

Hoàng Bá Thuật cười cười rồi tiêu sái bước ra mái vòm của Đào Thanh Các, trên môi vẫn tràn ngập ý cười, so với lúc bước vào đào viên và lúc ra là hai người hoàn toàn khác nhau.

“Sao, nghĩa huynh kết bái?” một thanh âm trầm tới mức Hoàng Bá Thuật giật mình thanh tỉnh, hướng tới nam nhân đang khoanh tay trước ngực, nhắm mắt thật thoải mái, tiêu sái dựa vào cột, thật khiến tim của Hoàng Bá Thuật cũng muốn rớt ra, bất chợt hần thay đổi sắc mặt, trở nên oai vệ, nghiêm nghị nói “Không ghen tỵ được đâu”

Nếu không phải hần muốn đích thân qua xin lỗi oán trách ban nãy thì hần sẽ không được mở rộng mắt nhân hai kẻ cười như điên trong đó, đặc biệt là tiểu đệ hần, từ khi nào đã đổi khẩu vị??

“Phải không?”, giọng càng thấp xuống, Hoàng Bá Thuật càng lộ ra vẻ sợ hãi nói “Huynh quan tâm nghĩa muội kết bái của đệ?”

“Không hứng thú”, lời nói trái lương tâm nhất hần từng nói ra, rồi hần lại hối hận, nhưng rồi lại không vui vì mình

Thấy hần trầm ngâm Hoàng Bá Thuật nói “Sao không ở lại với tẩu tử thêm một chút”

“Tuyệt nhi”, hần vội sửa lại, Hoàng Bá Thuật không vui nói “Ân, Tuyệt nhi thì Tuyệt nhi, đồ mỗ nhon”

“Hừ, là do ai lo trò chuyện, quên mất thời gian” Hoàng Bá Thuật lên tiếng trách móc, sau đó liền thất kinh sợ hãi???

“Được, đệ sai, đệ phải quấy”, hần ôn tồn nho nhã nói, không hề để ý bóng dáng phía sau thật quý dị, Hoàng Bá Thuật thì phấn khởi phẩy phẩy chiết phiến tiêu sái ra đi, còn Hoàng Bá Thuật thì thêm một lần khổ sở cùng ray rứt

Dừng lại cước bộ hướng tới Đào Thanh Các, hần nói “Nhất khoác phải quên đi Nhiều Nhiều, tạm biệt” rồi quay đầu ra đi, lúc này đang khóc trong phòng thì nàng liền cảm thấy tim hạo nhói, đau lên một trận thật kịch liệt?

Kinh thiên địa nghĩa [1] là chuyện thường của huyện.

16. Chương 16: Hội Hoa Đăng (thượng)

Khóc hết nước mắt ta vẫn phải ngẩng đầu làm người, ta đang nghĩ làm sao mới có thể quên đi tình ái và giảm bớt tội nghiệt của mình đây?

Ta bình thường không trang điểm hôm nay là ngoại lệ, vì ta không muốn ai biết ta đau khổ đến đâu lòng, tự nhìn mình trong gương “Hoàn hảo”, che hết mặt thâm quầng, nhưng giọng nói có chút khàn, vội đeo khăn bạch mặt lên “Cốc, cốc”

“Ân, vào đi”

“Chi nha”, “Thiên, giọng của muội...” Huyền Vũ Dạ Mạc nhăn mày đi tới hỏi, nàng cười hì hì nói “Chẳng qua là bị cảm mạo phong hàn thôi”

“Không được rồi, sẵn tiện đại phu ở đây, muội cũng đi bắt mạch đi”, Huyền Vũ Dạ Mạc lo lắng tới độ kéo tay nàng, nàng liền giật tay lại nói “Đại ca, muội cũng thông hiểu y thuật, đừng có hạ thấp muội quá”

Hần sững người ra đôi chút, có chút luống cuống liền trầm ngâm không nói, ta hỏi “Đại ca, đại ca nói sẵn tiện có đại phu là như thế nào?”

“À, phụ mẫu đã về, liền mời hết đại phu gần xa trong thành đến bắt mạch chuẩn bệnh cho nhị muội...” Huyền Vũ Dạ Mạc nói xong liền nhìn chăm chăm vào nàng, đột nhiên cả hai bật cười lên, sau một hồi cười lẫn cười bỏ, ta run cả người dựa vào mép bàn nói “Khục....vậy....phụ....mẫu....đã....nói....gì?”

“Thông minh” Huyền Vũ Dạ Mạc hướng tới nàng nói tiếp “Nhị muội áy ngại nói với mẫu thân rằng mình không sao, nhưng mẫu thân lại nói: Ai mà biết được, tâm tư con lúc này lúc không, tốt nhất là nên ngừa phòng, lỡ như nay khỏi mai có thì làm sao mà đủ sức đi hoa đăng với tình lang”

Rút cuộc ta cũng nhịn không được liền cười lên, ta hiểu vì sao đại ca sắc mặt tươi tắn hồng hào như vậy rồi “À phải, đại ca nói cái gì hoa đăng cơ?”

“Lễ hội hoa đăng, hằng năm một lần”, Huyền Vũ Dạ Mạc vừa nói vừa hành động đưa ngón chỏ của mình ra, hai mắt nàng như đèn pha đi tới “Thế đại ca có dẫn muội đi?”

“Muội nói sao?” mặt hần tự dương tự đắc hỏi lại, nàng liền ôm lấy hần, hô lên “Hoan hô, đại ca là nhất”

“Điều này là đương nhiên”, Huyền Vũ Dạ Mạc xoa xoa đầu của nàng một cách sủng nịnh, dù rằng phụ mẫu chỉ lo yêu thương nhị muội, nhưng không sao kể làm đại ca này sẽ thương muội luôn phần của phụ mẫu.

Ở trong lòng của đại ca rất ấm áp, rất thân thuộc và mãn nguyện, yên tâm đi, muội nhất định sẽ không làm xằng làm bậy nữa, muội quyết tu tâm dưỡng tánh, sau khi bái biệt với đại ca, ta lần qua lần lại không ngủ được.

Còn ba bốn ngày nữa là đến hội hoa đăng, không biết có phải là treo tất cả lồng đèn lên các dây phố, phố người đông đúc đi qua đi lại để hưởng bầu không khí vui vẻ giống như trong tivi không nhỉ?

Mỗi ngày cứ nhắm mắt lại là ta liền nhớ tới hội hoa đăng đến độ cười hí hửng, thế là ta lại bị đại ca trêu ghẹo rằng ta ‘mộng xuân’, khiến cho cả nhà đều cười ta, hần thật xấu mã. (>//

Cuối cùng ngày ta chờ đợi cũng tới rồi, ta hí ha hí hửng sửa soạn, khoan đã, đi qua đi lại trong khuê phòng, ưm, ta đang suy nghĩ, ta đang suy nghĩ rằng “À há, có cách”

“Tiểu muội, đang tìm kiếm thứ gì” Huyền Vũ Dạ Mạc trên đầu khó tránh hiện lên dấu chấm hỏi, vừa mới mở cửa tiểu muội hần xộc vào phòng hần như cơn lốc xoáy? Khiến hần không kịp thở, nay còn ngó nghiêng ngó dọc, tìm đông tìm tây, nhịn không được hần liền hỏi.

Theo sự mô tả chiết lý và chặt chẽ của ta, đại ca đã tìm cho ta thứ ta cần, ta cực kỳ hài lòng trở lại phòng, trước khi ra đi ta nhận được sự cười nhạo báng của đại ca, ta liền lườm lườm bóng dáng hần đang cười điên loạn trên mặt đất, hừ, lão nương trời sinh da mặt dày, không ai có thể khiến mặt lão nương lộ ra chút xấu hổ đâu nhá.

Xong xuôi, ta cảm thấy ta rất hoàn mỹ hắc hắc, đội nón lười ta khỏi cần phải che mặt, ăn cũng thoải mái hơn “Oa, tỷ thật đẹp”, mới bước ra cửa, ta liền thốt lên.

Hôm nay tỷ ta cực kỳ đẹp, tỷ tỷ ta hôm nay sắc sỡ lắm nha cái yếm vàng nhạt thêu bông hoa mẫu đơn khoát theo chiếc áo váy màu lục tươi, bên dưới còn đeo vài miếng trang sức, trang sức loại mới, đẹp mà không quá lè loẹt, trang điểm cũng không đậm, tóc vấn lên, cột kiểu đang thịnh hành nhất, cài trâm hết sức quý phái nha.

Đại ca ca ta thì mặc trường bào màu lam sẫm, cầm chiết phiến trên tay, trong thật là khí thế mà rất là anh tuấn nha, chẹp chẹp, còn ta “Aiz”

Đại ca cùng nhị tỷ cười lên, đại ca nói “Sao, bất mãn thì đừng có trưng bày bộ dạng như vậy”, nói xong liền cười khanh khách lên, ta nói “Đội nón lười có gì không tốt, vả lại muội biết muội là vịt xấu xí, không cùng thiên nga so đo”

Nhị tỷ ta cười lên nói “Với tỷ và đại ca, muội luôn là đẹp nhất”, rưng rưng mắt ta ôm chặt họ nói “Đối với muội đại ca cùng nhị tỷ luôn tốt nhất”

“Được rồi, nên đi thôi”, xoa xoa đầu ta, đại ca hướng tới ta nói, ta cùng họ vừa mới đặt chân ra cửa liền chạm mặt hai nam nhân, người thì anh tuấn trác tuyệt, kẻ thì ngọc thụ lâm phong, đủ giết chết toàn bộ thiếu nữ tại Thần Trường quốc

“Hahahaha”, tên nghĩa huynh kết bái cười bắn loạn lên, aiz, ta sớm đoán được phản ứng của hần ta liền nhún nhún vai nói “Được rồi, không cần làm trò ọ người xem”

Nhất thời hần liền im miệng để ý có rất nhiều thiếu nữ đang nhìn chăm chăm hần, hần liền hít một hơi nói “Muội không thể để huynh vui vẻ thêm một chút sao?” nha, hần lại phát hiện thì ra tiểu muội kết nghĩa của hần thật nhẫn tâm!

Gạt đi tay hần đang khoác trên lưng ta, ta lạnh lùng nói “Để huynh vui là muội bị phỉ báng, muội không làm chuyện có hại cho bản thân!” đó là nguyên tắc lão luyện trong thương trường cũng như của một tổng giám đốc cáo già như ta.

Dứt lời đại ca ta cũng cười phì lên, tỷ tỷ ta thì bịch miệng cười, Hoàng Bá Thuật không phục nói “Nha, muội thật không hề độ lượng”

“Đa tạ, muội sẽ tiếp thu ý kiến của huynh nhưng muội không chắc sửa được không” ta tiêu sái đáp, hần liền trừng mắt nhìn ta, ta cười tự dương tự đắc kích chết hần, hắc hắc.

Những lồng đèn thật đẹp được treo khắp hai dãy phố, thấp sáng cả kinh thành, hôm nay cực kỳ vui nhộn sâu uất, nào là có ca hát, tạp kỹ, múa lân ngay cả diễn tuồng cũng được bày trên đường, thật vui nhộn.

Ta liền theo đại ca của ta bước vào xem tuồng ‘vô tòng đả hổ’, còn họ thì mỗi người tự tìm thú vui của mình, sau khi xem xong liền ta chạm trán nghĩa huynh của ta, hần đang chơi trò đối liễn?

Ta đi tới, hần rất giỏi thi phú, câu nào cũng đáp trúng “Cho muội”, khi nhận được thưởng hần liền cho ta một cái lồng đèn thật đẹp, ta liền nói “Cám ơn, thật đẹp”

Hần gật đầu đồng tình với ta nói “Muội lần đầu tiên tận mắt thấy những cảnh này”, ta gật đầu nói “Muội ở trên núi hoang dã những 15 năm, nên chưa từng bắt gặp cảnh đẹp như thế”

“Nhưng đừng lo sau này, nghĩa huynh sẽ dẫn muội đi” hần vỗ ngực tự hứa với ta, ta trào phúng nói “Đương nhiên”

Hần cười lên một trận “Thật không ngờ nhị công tử Hoàng Bá gia lại chơi trò này”, khê nghịch lấy lồng đèn ta nhìn hần nói

Bất chợt mặt hần lộ ra chút sầu não nói “Lúc trước khi mẫu thân huynh còn sống, thường dẫn huynh cùng đại ca ra phố...”

“Đủ”, ta liền cắt đứt lời nói bi thảm của hần cứ như cha chết không bằng, ta khoác tay lên vai hần nói “Lão huynh a lão huynh hôm nay là ngày vui không cần thiết phải làm dáng vẻ bi thảm phá hỏng bầu không khí này chứ? Huynh không thấy có lỗi với bản thân nhưng cũng nên thấy có lỗi với tất cả những người cực công xây dựng lên một hội hoa đăng a” vừa nói nàng vừa hành động chỉ chỗ mọi cảnh vật xung quanh.

Hoàng Bá Thuật ngẩn người, nhần mày nói “Huynh thật phục muội” chỉ có tiểu nữ nhân này làm cho hần vui vẻ và sáng khoái như vậy, chiết phiền đập vào tay hần nói “Được, nhất quyết hôm nay phải vui chơi thỏa mãn”

“Như thế có phải hơn không”, ta đưa ngón cái ra rồi nói, hần liền chộp lấy ngón cái của ta “Còn không đi”

Ta cười lên, liền rong đuổi theo hần, cùng hần chơi trò cút bắt, còn bên này có ba kẻ đang ngồi cùng bàn tại một quán nước bên lề đường “Xem ra tam muội cùng Thuật ca chơi rất vui”

“Lớn rồi mà hành xử như con nít”, Hoàng Bá Thuần hớp một ly trà rồi lạnh nhạt nói, Huyền Vũ Dạ Mạc liền kháng nghị “Không ghen tỵ được đâu”

Hần ngó người ra nhìn Huyền Vũ Dạ Mạc một cái, Huyền Vũ Dạ Tuyết liền che miệng cười khúc khích.

Một nhóm ba người khiến cho tất cả người đi đường liền chú ý đến họ, người đi trước đẹp tuyệt trần, hai người đi sau tuấn tú hơn người cứ như hoàng tử họ giá công chúa vậy, thật khiến kẻ khác hâm mộ đến ghen tỵ.

“Thuần ca ca”, mắt nhìn thấy Hoàng Bá Thuần đang ngồi trong tiệm trà, Âu Nhã Uyên liền hớn hở như gà con gặp gà mẹ, đi tới gọi tên hần, hần nhần mày lộ ra dáng vẻ bình thản và lãnh ngạo của mình.

“Thuần huynh, Mạc huynh, Tuyết tiểu thư, hữu lễ”, Âu Nhã Vũ hướng tới ba người, ra vẻ lịch thiệp nói, Huyền Vũ Dạ Mạc đứng lên đáp lại “Àn, thỉnh ngồi”

Cuối cùng một bàn ba người thành sáu người, bấy giờ Âu Nhã Vỹ không ngại hỏi Huyền Vũ Dạ Mạc “Xin thứ lỗi, tam tiểu thư nhà huynh không đến thưởng thức hội hoa đăng sao”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc đến tròn to cả con mắt, ho khan, Huyền Vũ Dạ Mạc nói “Muội ấy đang ở bên đó” theo sự chỉ dẫn của Huyền Vũ Dạ Mạc, hần liền hướng tới bầu không khí vui nhộn bên kia.

17. Chương 17: Hội Hoa Đăng (hạ)

Bên này cả hai huynh muội đang cùng nhau xem các dân tộc trình diễn màn phun lửa, múa tạp kỹ, không khí chung quanh thật vui nhộn, cho đến khi họ kết thúc màn biểu diễn “Đa tạ”

Tiện tay ta ném cho họ một nén bạc, rồi cùng nghĩa huynh ra đi, ta nói “Trăm nghe không bằng tận mắt thấy”

“Ân”, hần gật gù cùng phụ họa với nàng, nàng lại kéo hần đi qua bên đang ca múa tiếp theo, cả hai cùng chen lẫn vào, một giọng hát đang cất lên:

.....

Đồng lúa xanh thơm mát, nơi có ngọn đồi xanh mơn mớn

Người người cùng ra đồng, nơi có những kẻ cực lực cấy cày

.....

“Ừm, giọng hát của người vùng khác rất đặc sắc”, nhắm mắt lại ta thật thưởng thức tới nỗi thốt nên lời ca ngợi, nghe có chút vui tai.

“Chỉ tiếc không bằng giọng hát của Nhiều Nhiều” Hoàng Bá Thuật thẳng thắn nêu lên ý kiến “Nga~” ta sợ tới độ hét lên, nhìn hần, hần cười yếu ớt nhìn ta “Nếu đã từng Nhiều Nhiều ca hát, muội sẽ không thấy bản nhạc này thú vị”

Ta cười cười “Vậy...vậy sao”

Có lẽ nàng đang đội nón lười che đi sắc mặt khó coi của mình mới chót lọt được mọi chuyện.

“Ân”, hần gật đầu, rồi bung chiết phiến ra nói “Chỉ tiếc nàng một đi không trở lại, không ai biết tung tích của nàng ta.....nhưng cũng tốt, dù hát có hay cỡ nào, ta cũng không trông mong gặp lại nàng ta”

Thấy hần càng nói càng trầm lắng, ta tùy tiện hỏi “Huynh ghét cô nương ta?” trầm mặc phút chốc, hần nói “Cũng có ghét, cũng có ngưỡng mộ”

Bất chợt ta im lìm, không hé ra một lời, thì ra nghĩa huynh ghét thân phận Nhiều Nhiều! Cũng tốt, nàng ta vĩnh viễn sẽ không xuất hiện nữa, huynh yên tâm đi, trong lúc nàng trầm tư suy nghĩ thì có một bóng người đi tới.

“Thuật huynh, tam tiểu thư, hữu lễ”, một thân bạch bào khác hần với bộ đồ lộ ra ngực, hần một thân đều tỏa sáng, tuần duật, phong lưu cũng là hần – Âu Nhã Vỹ

“Ai nha, Vỹ đệ, ngọn gió nào thổi huynh tới đây”, đáp trả lại Hoàng Bá Thuật không hơn kém dùng giọng trào phúng, phe phẩy chiết phiến hỏi

Âu Nhã Vỹ cười một cách nhu tình nói “Hội hoa đăng đã thổi đệ tới đây”, Hoàng Bá Thuật cười thật phóng khoáng, hỏi lại “Phải không?” như nhìn thấu tâm hần, chuyện ở phát sinh trong tửu lâu, hần đã nghe qua, chỉ là không tin sự thật, giờ đây không tin cũng không được.

Âu Nhã Vỹ nhún nhún vai, cười khở “Không nhất thiết phải vạch trần như vậy”, ta liền cười khanh khách lên, bất chợt rất nhiều người xuất hiện, ta cười mĩa trong thâm tâm, Âu Nhã Uyên tiến tới nói “Thuật huynh, tam quý tiểu thư, hữu lễ”, giọng nàng ta nghe như giễu cợt và khuôn mặt hiện đầy chán ghét.

Âu Nhã Vũ tiến tới nói “Muội là Huyền Vũ Dạ Nguyệt, huynh là Âu Nhã Vũ, đệ đệ của Vỹ ca ca, rất hân hạnh được quen biết muội”, hần hí hửng nói một cách phấn khởi như thể gặp thần tượng vậy.

Ta có hơi sững sốt ra, thì Âu Nhã Vỹ liền chen vào “Đi thôi, mặc kệ hần” bất chợt đại ca ta cười lên một trận, Âu Nhã Vũ bĩu môi không vui nói “Nha, nhị ca từ lúc nào ca trở nên xa lạ như vậy”

Âu Nhã Vỹ liền trừng mắt nhìn cái tên đệ đệ không biết điều của mình, cứ hỏi mãi, hỏi riết, tất cả mọi người nhin không được liền cười vang lên.

Lúc này, khăng định được bọn ta đã bỏ rơi Âu Nhã Vũ từ xa, ta hỏi Âu Nhã Vỹ “Này, tiểu tử nhà ngươi đã nói gì với mọi người vì sao kẻ thì ghét ta, người thì cười sau lưng ta, hử”

Hần cười sáng lạn hồng chót lọt mọi chuyện nói “Mặc kệ họ đi, họ thực phiền”, “Phải không”, dù rằng đang đội nón lười nhưng ta vẫn nhìn thấy khuôn mặt hần

Trở mặt, hần nói “Tiểu nha đầu nhà ngươi, từ khi nào học hư lo chuyện bao đồng hử?” hần quay mặt một cách nhanh chóng, ta không phục nói “Ta nào lo chuyện bao đồng, họ nhìn ta thì ta có quyền biết!”

“Này, đừng tưởng im lặng là giải quyết hết mọi chuyện!” thấy hần im lặng ta hướng tới hần thể hiện quyền uy, Âu Nhã Vỹ nhìn ta, hăng nói “Tiểu nha đầu, ngươi còn phiền hơn họ”

“Ngươi dám nói như thế với lão nương?” trừng mắt ta hùng hổ nói, hần hại ta bị mọi người ngăm như kỳ trân dị bảo ta chưa tính sổ với hần, hần bây giờ lại ăn nói lật lọng như thế?

Hần cười không khách khí nói “Tiểu nha đầu, ta là bậc huynh trưởng, đừng có hòng dùng khí thế ‘lão mao’ đó mà hù dọa ta”

“Được, không thích làm ‘hảo bằng hữu’ liền chuyển sang bậc trưởng bối”, híp mắt đẹp, ta hướng hần nói, hần gơ hai tay lên giả vờ sợ hãi nói “Àn, ta sai, ta có lỗi, hướng tới tam quý tiểu thơ tạ tội”

Ngoảnh đầu lại, ta cao ngạo nói “Không chỉ như thế đâu, còn quà tạ tội” hần ngăn người ra, bất chợt bậc xa tới trăm dặm, như thể ta là loài rắn rết nói “Nha, ngươi đừng tưởng có thể bóc lột ta”

Khoanh tay lại ta ngang bướng nói “Ai nói ta bóc lột ngươi, ta chỉ là đòi lại một chút xíu phí tổn thương thôi”

Tựa tiểu phi tiểu “Ta phục ngươi, nha đầu quý quyết”, bất chợt có một người đi tới quàng vai bá cổ ta và hần nói “Nha, Vỹ đệ, đệ vừa đến là cướp mất thú vui tao nhã của huynh, có nên bồi thường cho huynh không, hử”

Âu Nhã Vỹ bậc cười thật vui vẻ, gạt đi tay hần, ta mím môi hồi lâu, nói “Nghĩa huynh, ta là ‘thú vui tao nhã’ của huynh khi nào? Ta là người”

Hoàng Bá Thuật cười chột dạ lộ ra vẻ bất đắc dĩ xem ra lần này hần khổ rồi, ta liền đuổi theo hần nói “Đừng để muội bắt được huynh, nếu không mặt huynh được muội khuyến mãi thêm hai viên hắc trân châu trên mắt”

Chạy bán mạng, hần cũng không quên kháng nghị “Nha, muội thật dữ dằn”

“Thiên đường có lối huynh không vào, địa ngục không lối huynh thích vào, được, coi đây”, ta liền tăng tốc nắm lấy người hần, cả hai đều không khách khí chơi đùa thật thoải mái.

Ta rất thích cổ đại, ta thích những người ở đây, bất giác ta yêu họ mất rồi

Sau một hồi đùa giỡn đủ, Hoàng Bá Thuật tạ tội với ta bằng cách mua hồ lô nhào đường như trong tivi cho ta, còn Âu Nhã Vỹ cũng thật biết điều, mua mai hoa cao cho ta thưởng thức.

“Tạm thời, muội hào phóng đôi chút, tạm khai ân cho hai người”, nhận quà, ta không mấy mai trêu đùa họ đôi chút.

Họ liền cười khanh khách lên, Âu Nhã Vỹ nói “Cảm tạ nữ hoàng khai ân a”, ta che miệng cười khúc khích.

Bất chợt pháo hoa nổi lên “Đùng, đùng, đùng”, phát sáng cả vùng bầu trời “Oa, thật đẹp”, đứng lại, ta liền nói, tất cả mọi người cũng dừng lại cước bộ mà thưởng thức, ta không hề cô độc, năm nay có hai suất ca tình nguyện cùng ta thưởng thức màn pháo hoa đẹp lung linh này (rõ mê trai T^T)

Sau màn pháo hoa đi qua, ta vừa mới mua xong mút dâu thì Âu Nhã Uyên từ lúc nào vai kề vai với ta nói “Người cũng thật đào hoa”

Không đáp, ta chỉ ăn mút của ta, nàng ta nói tiếp “Đã bắt được kim quy tể, đề nghị cô nương nên biết vô sỉ buông tha đệ đệ của ta”

Nhăn mày, ta không muốn nàng ta lấn tới, ta muốn nói thì bị nàng ta chặn lại nói “Người không nên không biết xấu hổ như vậy”

“Nói đủ rồi chưa?” thở ra một hơi nóng giận, ta lạnh nhạt nói, nàng ta nhăn mày nói “Vẫn chưa, chuyện xấu của người, kể ba ngày ba đêm cũng không hết”

Bất chợt ta thấy nàng ta vươn tay tới hòng tháo nón của ta, theo phản xạ tự nhiên ta liền hất nàng ta ra “Á” nàng ta hét lên một tiếng thật đau đớn, nằm chặt vật dưới đất

Đánh động cả nhóm người ở phía trên, Âu Nhã Vũ đi tới nói “Đại tỷ, xảy ra chuyện gì” liền đỡ nàng ta lên, nàng ta chỉ tay vào ta “Là nàng ta, nàng ta đẩy ta”

Không giải thích, ta bình thần cất bước ra đi, chỉ nghe được Âu Nhã Vũ ở phía sau nói “Đại tỷ, đừng đùa quá trớn” hần đã thấy hết, thân là người học võ tai thính hơn người thường, tiểu đệ hần từ nhỏ chỉ làm bạn với thi từ ca phú nên tai không thính bằng hần.

“Đệ”, Âu Nhã Uyên sinh khí, dậm chân xuống đất để phát tiết, lúc này Hoàng Bá Thuật hỏi “Vì sao không giải thích”, hần cũng nghe thấy, không hiểu vì sao nghĩa muội hần vốn điệu ngoa, thuộc dạng ‘có thù tất báo’ lại có thể cho qua??? Thực không giống nghĩa muội hần chút nào cả!

Nhún nhún vai ta tựa tiểu phi tiểu “Bình sinh muội không thích cùng súc sinh đôi co”

“Phi” Hoàng Bá Thuật cùng Huyền Vũ Dạ Mạc, Huyền Vũ Dạ Tuyết cũng cười nhẹ, Hoàng Bá Thuật cười không khách khí ước chừng vang xa trăm dặm, Âu Nhã Vũ nhăn mày thấy bất bình muốn lên đòi lại công đạo thì bị Âu Nhã Vũ ngăn chặn.

“Tiểu súc vật, người nói hàm hồ gì đó”, Âu Nhã Uyên không phục, liền rống lên như một mục điệu ngoa, mặt đỏ bừng bừng rõ ràng nàng đang thẹn quá hóa giận, khi thấy mọi người đều bênh nàng

Ta lạnh lùng bước ra đi không thềm nói cũng không hề để tâm cái Âu thần kinh kia đang nổi loạn “Đại tỷ” Âu Nhã Vũ lên tiếng cảnh cáo, Âu Nhã Vũ nhịn không được liền nói “Rõ ràng nàng ta ức hiếp đại tỷ, huynh không những không bênh vực còn giúp kẻ khác nhạo báng đại tỷ” mặc dù đại tỷ có đôi điều không đúng, nhưng mà cũng không nên gọi đại tỷ hần là ‘súc sinh’.

“Nguyên lai ta không được hoan nghênh ở đây được ở đây cũng không còn ý nghĩa, ta đi”, nói xong ta liền chạy đi “Nhị muội/tiểu muội/nghĩa muội”

“Chết tiệt”, Âu Nhã Vũ rống lên, lạnh lùng ném ánh nhìn sắc bén đến cho Âu Nhã Vũ cùng Âu Nhã Uyên, nhưng không ai đuổi kịp nàng cả, bởi vì nàng thân thể nhanh nhẹn chen chúc qua các bóng dáng mà bỏ đi.

18. Chương 18: Sinh Khí

Dang tay ra, ta tùy tiện gấp một cái, rồi lau đi mồ hôi, vui vẻ tung tăng đi trên con đường rộng lớn của ta, ta chán ghét Âu thần kinh kia nên ta cực không muốn cùng nàng giáp mặt, mắc công ta liền lộ ra nguyên hình thì không tốt, 36 kế, tẩu là thượng sách.

“Nhiều Nhiều tỷ tỷ”, thanh âm giòn tan vui vẻ truyền đến tai, rất quen thuộc, ta muốn bỏ chạy thì bị một bóng đen xoẹt tới chắn trước người, nàng nói “Nhiều Nhiều tỷ, mới rời xa hơn nửa tháng tỷ liền không nhận ra muội?”

Lùi lại vài bước, nuốt nước miếng ta nói “Nhận, nhận lầm người rồi”

Cái tình huống này có thể gọi là tránh vỏ dưa, gặp vỏ dưa không nhỉ?

“Tỷ lừa con nít”, Mộ Dung Miễn Miễn hai tay chống nạnh, bĩu môi nói, nàng ta liền chìa ra ngọc bội nói “Tỷ tỷ khiến muội rất buồn”

Thấy nàng ta xụ mặt lại, ta sửa lại giọng mềm lại liền nói “Ân, thật xin lỗi, là tỷ có lỗi, tỷ nhất lời lảm cảm không nhận ra muội” thật ra lúc bình thường ta thường hay giả giọng, rất khó có thể mềm mại thùy mị chỉ trừ lúc ta hát.

Chu môi nàng hỏi “Vì sao tỷ lại đội nói lười?” ta thất sắc hỏi “Thế vì sao muội nhận ra tỷ?”

“Là bóng lưng của tỷ”, Mộ Dung Miễn Miễn cười hì hì, lộ ra khuôn mặt thập phần khả ái nói, aiz, nguyên lai là thế, ta hướng tới nàng nói “Ân, là tỷ....đang hóa trang....trốn tránh mọi người” nam mô a di đà phật, nếu để con chót lọt qua chuyện này con thề hằng năm con sẽ tới chùa chiền thắp nhang tạ lễ.

Mộ Dung Miễn Miễn gật đầu nói “Nguyên lai là như vậy”

“Hình như muội rất hiểu biết tỷ tỷ”, ta ngạc nhiên nhìn nàng ta, nếu ta không lầm lẫn thì ta chỉ mới gặp mặt nàng ta lần đầu tại Mộ Dung sơn trang.

Nàng nói “Ân, danh tiếng của tỷ tỷ đã lan truyền khắp cả Thần Trường quốc, có ai mà không biết tỷ, tỷ hóa trang cũng tốt” để đại ca muội bớt đi ít kẻ thù, hắc hắc.

Ta rất thưởng thức Mộ Dung Miễn Miễn, còn nhỏ mà thật hiểu chuyện thông minh lanh lợi, lại khả ái, sau này nhất định là một đại mỹ nữ.

“À, nếu tỷ nhớ không lầm nhà muội ở thị trấn kế bên, vì sao muội lại ở đây?”, ngó tây ngó dọc, không hề thấy bất cứ hình bóng của người hầu ta hướng tới Mộ Dung Miễn Miễn hỏi.

Mộ Dung Miễn Miễn than thở ra mặt “Hội hoa đăng chỉ tổ chức ở kinh thành, nên muội cùng đại ca tới đây để ‘thưởng thức, thưởng thức’ nhưng mà khi nãy muội vui chơi quá trốn, liền lạc mất đại ca, nên...ô...ô...ô...” nhin không được liền khóc

Đại ca a, muội đã để dành cho ca một bất ngờ đến, mau đến đây a

“Ân, không khóc, tỷ sẽ dắt muội về lại sơn trang” thấy nàng ta khóc lóc thật là bi thương, lại rất khả ái, ta liền mềm lòng an ủi nàng ta, aiz, nàng đã bị trúng kế rồi.

“Ân, tỷ đã nói thì phải làm được” hết khóc, nàng hướng tới ta ra điều kiện, ta liền cười lên một trận như thế nào mà ta lại bị một tiểu quỷ ‘bỏn’? Bất quá ta là người lớn đã hứa thì phải làm, bất chợt ngay trước mặt, ta liền nói “Chờ tỷ tỷ thay đồ, sẽ dẫn muội về nhà”

“Ân”, Mộ Dung Miễn Miễn gật đầu, ta liền phi thân qua tới căn phòng mà Hồng tỷ chuẩn bị cho ta, ta mở cửa, oa thật sạch sẽ, chứng tỏ Hồng tỷ đối đãi với ta thật tốt, đi lâu như vậy mà cũng còn chiếu cố phòng ta

Liền thay đồ, tẩy trang, ta vừa bước ra thì đứng hình, hét lên “Nga” Hồng tỷ kinh hoảng la lên, trong đầu ta xuất hiện chữ: thảm.

“Muội đi đâu hết mấy ngày nay, cứ như muội là bọt biển nói biến mất liền biến mất”, Hồng tỷ hướng tới ta hỏi tội, ta chặn lại nàng ta nói “Hồng tỷ, là muội quấy nhưng...”

“Không được, nhất thiết hôm nay muội phải hát một khúc mới có thể đi” Thầm Hồng trừng mắt hung tợn nói, nàng thở dài “Hảo, chỉ một khúc”, aiz, Miễn Miễn a, người có biết đã hại ta không.

Nàng ta liền cười đắc ý nói “Ân, chỉ một khúc”, ta kêu nàng đi chuẩn bị, tiện thể dẫn Mộ Dung Miễn Miễn đến một căn phòng chờ ta biểu diễn xong liền dẫn nàng ta về nhà, coi như trả nợ ân tình của Mộ Dung gia dành cho ta, nàng cũng không quen thở dài “Aiz”

Thêm một lần xuất hiện trước công chúng ta chọn bản nhạc tình mà ta thích nhất lên biểu diễn.

Màn đêm bao phủ nơi này, ta sớm kêu Hồng tỷ tắt hết lồng đèn, bắt đầu từ hạ sân khấu xuất hiện rất nhiều nữ tử xinh đẹp cầm đèn cầy, múa một khúc trên sân khấu làm nền.

Đèn cày làm sáng cả sân khấu, tạo hiệu ứng như ta mong muốn, lần này chính là lần cuối cùng ta xuất hiện nên ta muốn làm long trọng thêm một chút, liền quảng cầm phở ta chếp sẵn cho họ, để họ thoải, đàn, theo bản nhạc ta mong muốn.

Sau khi các nữ tử khiêu vũ xong, ta liền hướng tới họ ra hiệu, nhạc nền bắt đầu nổi lên, nương theo ánh sáng của trắng bạc, ta liền phi thân từ mái nhà xuống một cách nhẹ nhàng.

Giọng hát mềm mại cất lên:

.....

Thanh phong kiếm dẫn lối, ta tương phùng giữa một trời hoa

Nụ cười của mỹ nhân chỉ dành cho đấng anh hùng

.....

Ta liền nhảy múa giống như tivi đã từng chiếu, hát tiếp:

.....

Minh nguyệt đào có hiểu mộng nhân gian

Hồng trần vô hoa một kiếp rồi sẽ là hư vô

Trời lạnh rét tương tư da diết, núi non nghìn trùng chỉ mình ta nơi này

Hồng nhan ngán ngủ tựa trăng rằm

.....

Nhất lời ta liền phất ống tay áo cột vào xà nganh cửa xoay một vòng trên không trung tuyệt đẹp hát

.....

Đèn thanh hoa lung linh (trôi theo dòng nước), tâm sự nặng

Ngắm sao trời, nhớ người trong mộng

Tình này khó tả, lệ chảy trong tim

Đao cỏ xanh, kiếm sắt lạnh

Phiêu bạc giang hồ, lòng thương tâm

Đoạn trường sầu, nhìn lược mộc, nhớ cố nhân

.....

Rồi buông vạt áo xuống, khẽ nhảy theo điệu nhạc, biểu hiện thực đau khổ mà hát

.....

Bình minh lên, sao vụt tắt

Đoạn trường tương tư khó dứt

Ngắm trời xanh, không thể dùng kiếm cắt đứt đoạn ân tình

.....

Thêm một lần phi thân lên trời, để từ từ rơi xuống

.....

Đèn thanh hoa lung linh (trôi theo dòng nước), tâm sự nặng

Ngắm sao trời, nhớ người trong mộng

Tình này khó tả, lệ chảy trong tim

Ngâm khúc trường ca hư ảo

Duyên trần hợp tan li biệt

Đợi đến tóc bạc sương mai cũng không có ngày tương phùng

.....

Dứt lời tiếng nhạc kết thúc, ta liền cúi chào mọi người “Hoan hô, hoan hô”, một tiếng hoan hô kịch liệt bùng nổ ước chừng vang vọng lên trăm dặm mới dứt, mọi người thêm một lần điên cuồng đổ lên sân khấu, rất may lần này chuẩn bị chu toàn, rất nhiều đại hân được điều tới để ngăn chặn đám đông kích động.

Rất nhiều người quăng hoa lên, khê nhặt một cành hoa lên ngửi, nở lên nụ cười nhạt, nàng liền xoay lưng đi, Hồng tỷ đi theo sau “Cô nương, Mộ Dung tiểu thư đang ở bên trên chờ”

Nàng không để ý sắc mặt quý dị của Thẩm Hồng, một thân màu đỏ kiêu diễm mịn tình bước lên lầu, vẫy tay với đám đông đang hò hét kia, ta bước vào phòng.....

Cả căn phòng đều im lặng.....

Đầu ta xuất hiện lớp mồ hôi mỏng, như thế nào ta chỉ mới ra đi đôi chút, mọi người liền tụ hợp đầy đủ tề tụ nơi này? Chẳng lẽ ông trời cũng không giúp ta?

Nàng thật không hiểu danh tiếng của gì cả, aiz, khi mọi người nghe tin nàng lên hát thì một truyền mười, mười truyền trăm, cuối cùng là truyền tới ngàn dặm, cho dù ở xa cách mấy vẫn muốn ghé vào mở mang nhãn nhử!

Một thân màu đỏ, tuần nhan lộng lẫy, thư thái nho nhã, dáng người lịch thiệp, hần bước tới “Nhiều Nhiều cô nương, hữu lễ”

“Ngài...Mộ Dung công tử” vừa nhìn thấy hần ta liền nhận ra, vì hần rất giống với khuôn mặt hôm kia ta nhìn thấy trong lúc mê man.

Nhếch môi một cách khiêu gợi, hần nói “Ân, thật may mắn khi cô nương còn nhớ tới tại hạ”

Nhún nhún vai ta nói “Ân, là tiểu nữ đa tạ ngài mới đúng, nên xưng hô là ân công”

“Ngô, không cần phải khách khí như vậy”, Mộ Dung Vô Nhai liền từ chối cách gọi phân biệt thân phận như vậy

Mộ Dung Miễn Miễn bấy giờ mới bước lên thật vui vẻ nói “Tỷ hát rất hay, không hổ danh người đời ca tụng”

Cả ba người cười nói vui vẻ xem những người trong phòng là không khí, nàng lúc này rất đẹp, đậm thâm nhẹ nhàng, e lệ, nở lên nụ cười tươi sáng đủ mịn hoặc tất cả nam nhân trong phòng

Âu Nhã Vũ nhin không được tiến lên ra mắt, nói “Nhiều Nhiều cô nương, nghe danh đã lâu, nay gặp mặt, quả thật là mở rộng tầm mắt” hai mắt hần lóe sáng như tìm được trân bảo ngàn năm không bằng.

Hướng tới hần, nàng nhún người, gật đầu, nàng không giận hần, hần là người bạn thứ hai ở kinh thành chạm mặt với nàng, đối đãi nàng tử tế, hướng tới mọi người nàng chào hỏi “Rất vui được gặp mặt quý khách nhân”

“Không hổ danh là ‘ca kỹ’, quả thật mịn chết các nam nhân”, Âu Nhã Uyên tùy hứng trào phúng nói, nàng thật ghen tỵ ra mặt, giọng hát tuyệt mỹ, khuôn mặt tinh xảo như một búp bê, nụ cười thuần khiết, đáng người yển chuyển

Vì sao ông trời lại quá bất công, tạo nên một người quá hoàn mỹ như vậy?

Cười nhẹ, nàng đáp “Ân, lần đầu gặp mặt, tiểu nữ mới biết thì ra lời đồn nơi kinh thành thật không đáng tin cậy” nói xong nàng vẫn không quên cười thật tươi, nàng yêu nghiệt lộ rõ, đậm một nét thật mạnh vào yếu điểm của nàng ta.

“Không nên sinh khí”, Mộ Dung Vô Nhai dù nói thế, nhưng mắt lạnh hướng tới Âu Nhã Uyên mà cảnh cáo.

“Hừ, quả thật loại người sinh ra từ ‘lầu xanh’, ‘kỹ viện’ có khác, thật không gia giáo” bỏ mặt sự cảnh cáo của Mộ Dung Vô Nhai, Âu Nhã Uyên dương dương tự đắc nói.

Nhún nhún vai, nàng trào phúng cười mỉa, đáp lại “Ân, tiểu nữ xuất thân hèn mọn, không thể sánh bằng” nụ cười bất tri bất giác liền tắt đi, vành mặt lên, cao ngạo như chim khổng tước “Thân là một ‘tiểu thơ danh môn khuê các’ đi tới lầu xanh đã đành, nay lại đi đánh đồng với một kẻ hèn mọn như tiểu nữ, lộ ra bộ dạng của một đồ phụ thì thật làm mất thân phận của ‘tiểu thơ danh môn khuê các’, cũng như làm bẩn đi khí chất của các vương tôn quyền quý khác”

“Người....” Âu Nhã Uyên thất sắc, giận dữ tới tím mặt, đứng phắt lên chưa đầy một câu liền á khẩu.

“Người đâu, tiền Âu Nhã cô nương về lại Âu Nhã phủ”, Hoàng Bá Thuần lạnh lùng lên tiếng, các đại hãn nghe được liền xông vào phòng “Âu nhã cô nương, thỉnh”

Âu Nhã Uyên mở to miệng ra nhìn Hoàng Bá Thuần, không chỉ có Âu Nhã Uyên cả kinh mà toàn thể mọi người ở đây đều bị kinh hách.

“Tỷ tỷ, tỷ có mắt nhìn thấy đó” Âu Nhã Uyên liền quay mặt hướng tới Huyền Vũ Dạ Tuyết kể lể.

“Tiền khách”, Hoàng Bá Thuần rất ít lộ ra bộ dạng giận dữ của mình, nên các đại hãn liền làm việc “Thất lễ”

“Không, Thuần ca ca không thể làm như vậy, nàng ta chỉ là một kỹ nữ không hơn không kém”, vùng vẫy trước sức mạnh các đại hãn, Âu Nhã Uyên hét lên, tiếng hét của nàng càng hét càng xa, tới lúc im lặng.

Hai tay siết chặt lại, nàng nhịn quá đủ rồi đối diện với căn phòng tràn ngập chết chóc có, ái ngại có, thân là kẻ đầu sỏ, nàng thật không còn mặt mũi ở lại đi, vì thế nàng vội cáo biệt “Thất lễ, Nhiều nhi xin cáo lui”

Nói xong nàng liền cất bước ra đi, Mộ Dung Vô Nhai liền đuổi theo nàng.....

19. Chương 19: Nhiều Nhi, Đùng Đi

Thấy ta đi vội vàng, Mộ Dung Vô Nhai liền níu kéo tay ta hỏi “Nhiều Nhi cô nương, chẳng hay nàng cư ngụ tại nơi nào, để tại hạ tiễn một đoạn”

Dẫu sao hần cũng là ân nhân của ta, ta cảm kích hần không hết, ta liền bịa ra một chuyện “Thật ra tiểu nữ vừa mới mất phụ thân, lưu lạc tại trốn kinh thành không nhà cửa, may mắn được chấp nhận, nên ở đây kiếm vài đồng lẻ để làm phí về nhà”

Dù rằng ta nói dối nhưng ta vẫn còn tôn trọng hần, nếu gặp người khác, ta thưởng hần một chưởng rồi xoay lưng bỏ chạy, vì hôm nay là ngày cuối ta phá lệ hiện thân.

“Nàng theo ta được không, ta hứa không bạc đãi nàng”, hần nói một cách ái ngại, hướng tới nàng mà nói, nàng kinh hoảng tròn to đôi mắt nhìn hần.

“Thật ra ngay từ đầu chạm mặt, ta đã sinh ra tình ý với nàng, nàng có thể suy nghĩ lời ta” Mộ Dung Vô Nhai sợ nàng từ chối liền ăn nói khéo léo lại

Thật ra ngay từ đầu hần vừa chạm mặt nàng ở trên núi, hần đã yêu nàng, nàng tựa như một tiên nữ bị ruồng bỏ, tội nghiệp mà quỳ giữa rừng núi, hần không quan tâm liền đưa nàng về nhà tận tay chăm sóc cho nàng.

Chỉ mong nàng tỉnh lại, cùng hần ‘kết tơ duyên’, hần rất chờ mong sau khi nàng tỉnh lại người đầu tiên xuất hiện trước mặt nàng là hần, nên hần chờ từng ngày từng ngày, nào ngờ người tỉnh không bằng trời tỉnh!

Hần được hoàng thượng triệu vào cung, chỉ rời khỏi chốc lát, nàng liền mọc cánh bay đi, hần rất tức giận, đuổi cổ bạn ‘thanh mai trúc mã’ làm hỏng ‘đại sự’ của hần ra khỏi sơn trang, suốt đời cũng không muốn gặp mặt nàng ta.

Biết được nàng là , hần liền truy tìm tung tích của nàng khắp nơi, hần biết nàng luôn mai danh ẩn tích, chỉ xuất hiện một lần tại liên mất dạng, đủ cho thấy nàng không thuộc loại người ham ‘hư danh’, ngay cả phụ mẫu hần mới đầu phản đối liền sinh ra hảo cảm với nàng, chỉ mong uống ly trà nàng dâng.

“Thật xin lỗi, Nhiều nhi sẽ không thể theo người” nghe được hết những của Mộ Dung Vô Nhai nói, Hoàng Bá Thuần lạnh lùng đi tới chung vui.

Ta giật bản mình, hần như thế nào lại ra đây? Mày kiểm nhận lại Mộ Dung Vô Nhai nói “Thuần huynh...ý tứ của huynh....”

Hoàng Bá gia với Mộ Dung gia bao đời không đụng chạm với nhau, kẻ là thương nhân, người là quan lại, dù có từng xã giao nhưng cũng rất khiêm nhường với câu: nước sông không phạm nước giếng, nay ý tứ của Hoàng Bá Thuần thật khiến cho người ta không hiểu nổi?

“Nàng ta là ách chủ bài của không thể bị người cướp đi”, nhất thời hỗn loạn, Hoàng Bá Thuần nói.

Nguyên lai là như thế, nàng đã chờ mong gì chứ? Thêm một lần thương tâm sao? Rõ ngu xuẩn!

Mộ Dung Vô Nhai cười lên “Thế thì không sao, cho dù phải trả bao nhiêu tiền, tại hạ cũng không ngại, có thể vì Nhiều nhi mà làm tất cả”, ánh mắt cương quyết, giọng nói cương nghị nhìn thẳng Hoàng Bá Thuần, ngoài mặt tỏ vẻ không sao, nhưng cả hai âm thầm quyết đấu với nhau bằng ánh mắt.

Rõ biết là phải quên đi, vì sao lại phải nhớ mong? Rõ biết là không thể, liền tơ tưởng?

Khi nghe tin nàng xuất hiện, hần không may mắn liền muốn đi tới gặp mặt nàng, ôm lấy nàng.

Từ trên cao nhìn xuống, nàng đang nhảy múa, thật xinh đẹp biết bao động lòng biết bao, nhưng lại tạo nên một khoảng cách thật xa lạ! Tuy rất gần nhau nhưng hần và nàng cách xa một trời một vực, nàng là tiên, hần là người phàm, vĩnh viễn không thể chạm tới.....

Nhưng hần thấy nàng bị xỉ nhục, hần không vui, hần thật không vui, liền để lộ hỷ nộ ái ố mà một thương nhân cao ngạo không nên có, hần đang sai phạm nguyên tắc làm người của hần!

Nhưng hần không quan tâm, nhất quyết giúp nàng giải bày, nhưng nàng như thế nào lại vô ơn, cứ biến mất lần này tới lượt khác?

Bài hát ban nãy của nàng mới đầu hần thật không hiểu, cho tới khi nàng xoay lưng đi mất dạng, hần biết nàng muốn nói gì, hần liền bỏ mặc mọi sự khuyên can tìm nàng, hần thật sự không còn là – Hoàng Bá Thuần

Rõ biết không nên tổn thương nàng, nhưng hần lại không thể đối diện với Tuyết!

“Thật xin lỗi”, hướng tới họ cúi đầu gặp người, nàng muốn ra đi, rời khỏi nơi đau lòng này, không muốn tái kiến hần nữa, bất chợt có hai bàn tay nắm lấy nàng?

“Buông nàng ra, Thuần huynh”, Mộ Dung Vô Nhai nắm một tay của nàng, hướng tới Hoàng Bá Thuần yêu cầu ‘buông tay’.

Hoàng Bá Thuần cũng nắm lấy một tay của nàng không nói gì cả, nuốt đi nước mắt nàng nói “Buông ra, không nên làm trò ọ ời người xem”

Bất chợt cả hai nhìn xuống, rất nhiều người đang nhìn họ mà bàn tán, nhất thời cả hai có hơi hoảng loạn, nhân cơ hội này nàng liền rút tay ra, nhưng vẫn bị một người nắm lấy “Đừng đi, đừng rời xa ta”

Cả người nàng đều run rẩy, kinh hãi câu nói trước mặt, cứ như ngày tận thế đến gần, cắn chặt môi, không ình mềm lòng “Buông” ta đã hạ quyết tâm không được bị nam nhân này cám dỗ, hần là tỷ phụ của ta, hần là nguồn gốc của mọi tội lỗi và là đại tai họa!

Nghe thấy giọng nàng có chút xúc động, hần biết hần đã tổn thương nàng rất nhiều “Nhiều nhi, đừng đi, hãy ở lại với ta”

“Phải đó, đừng đi”, thanh âm lạnh lùng nghe như quan tâm nhưng lại rất sắc bén, rất quen thuộc, nghe từng bước chân của người đó đang tới gần làm tim ta sợ hãi, hoảng loạn.

Ta liền dùng hết sức rút tay đi, rất may hấn bị nhị tỷ ta đánh động tới, ta liền dùng nội lực phi thân đi, ta cảm nhận được phía sau Mộ Dung Vô Nhai và Hoàng Bá Thuần đuổi theo.

Nhưng ta không muốn bị họ bắt lại, ta đã sai một lần, tuyệt không được tái phạm, ta đã sai rồi, ta sai rồi.

Nàng hoảng loạn bay đi, không chú ý đến sắc trời “Á”

“Nhiều nhi”, cả hai nam nhân liền hoảng loạn la lên, vội phi thân muốn ôm chặt bóng dáng biến mất trong bóng đêm.

Sảy chân, nàng liền rơi xuống vực thăm sâu vạn trượng “Nhiều nhi”, cả hai nam nhân hét lên một cách sợ hãi, nhưng ‘Đoạn Tình Nhai’ sâu vạn trượng, kẻ bị rơi xuống đó nhất định sẽ thịt nát xương tan “Không” Hoàng Bá Thuần hồng lên

Vận dùng luồng khí nóng ở cơ thể nàng liền phát ổng tay áo dài của mình nắm chặt lấy một cành cây nhô ra khỏi vực thăm, nhờ vậy nàng tạm thời giữ được cái mạng nhỏ của mình.

Rút huyết trám từ vạt áo ra nghĩ ra một hình dạng gì đó có thể cắm vào vách núi, a, thủy chùy, ta liền nghĩ tới thủy chùy, cắm mạnh vào vách núi đi dọc xuống núi, sau một hồi chất vật, vất vả thì chân ta cuối cùng cũng chạm đất trong an toàn.

[Huyết Trám một trong những bảo bối của tam quỷ chỉ truyền lại cho đồ đệ, tuy rằng chỉ là một cây trám đỏ như máu thoát nạn vô hại nhưng thực lợi hại, có thể biến ra bất cứ hình dạng gì tùy thích, chỉ cần biết nội công tâm pháp]

Cả người nhào ra, liền ngã xuống đất mẹ linh thiêng tựa như xa cách ngàn năm mà ôm lấy đất mẹ liền thở dốc, mồ hôi đầm đìa vì quá mệt mỏi, ta vội vận công điều thể và quay trở lại phi tang chứng cứ và đi về nhà, cùng chu công gia gia đánh cờ.

Nàng không hề biết rằng hành động ích kỷ này khiến ọi người rất lo lắng cho nàng

“Tuyệt muội, muội đừng quá đau lòng”, Hoàng Bá Thuật tận dụng hết khả năng dỗ dành Huyền Vũ Dạ Tuyết.

“Ô....ô....ô....ô....” Huyền Vũ Dạ Tuyết ngồi tại cầu thang khóc một cách bi thảm, thêm một lần hấn vì danh kỹ kia bỏ rơi nàng, thêm một lần hấn làm tim nàng đau, thêm một lần hấn đánh mất sự tin tưởng của nàng đối với hấn.

“Tuyệt muội, Nhiều nhi có giá rất cao, chỉ cần mời được nàng ta ca hát, số tiền sẽ lên gấp một trăm lần bình thường mà từ lâu kinh doanh có được” Hoàng Bá Thuật thất sắc nói, nhưng Huyền Vũ Dạ Tuyết vẫn không thuyên giảm sự đau khổ tột đỉnh.

“Đi, huynh muội ta về” Huyền Vũ Dạ Mạc cũng không nghe lọt lỗ tai câu nào cả, liền dìu dắt bóng dáng của Huyền Vũ Dạ Tuyết đi về

“Mạc huynh” Hoàng Bá Thuật gọi khan cổ họng, hai huynh muội họ vẫn không chú ý đến hấn.

Lúc này Âu Nhã Vỹ vẫn còn ở trong phòng, híp mắt lại, nguyên lai nhìn gần nàng ta lại đẹp như thế, quả thật nếu lấy Huyền Vũ Dạ Tuyết so sánh với Nhiều Nhiều thì nàng ta hoàn toàn thảm bại về mặt nhan sắc, cá tính của Nhiều Nhiều thật là cao ngạo, xuất khẩu rất chuẩn, cho dù bị nhục mạ nhưng sắc mặt vẫn không đổi, đủ thấy Nhiều Nhiều này thật sự không hề đơn giản.

Hoàng Bá Thuần điên cuồng chạy về, Hoàng Bá Thuật thấy đại ca mình xộc vào xem hấn như không khí, Hoàng Bá Thuật liền nhăn mày, quát “Đại ca có biết đại ca đã làm Tuyệt muội tổn thương?”

“Bây giờ huynh không có thời gian cùng nói với đệ, còn Tuyệt mai huynh đích thân tạ tội với nàng ta, tránh ra”, Hoàng Bá Thuần khí giận xông thiên, bực nhọc nói với kẻ dám chắn đường của hấn.

Hoàng Bá Thuật kháng nghị “Có chuyện gì quan trọng hơn Tuyệt muội, chẳng lẽ là danh kỹ Nhiều Nhiều”

“Tránh ra” đôi mắt hấn trở nên màu đỏ, lạnh lùng nói, cả người tản ra sát khí và hàn băng chỉ có thể ngấm không nên đụng.

Mím chặt môi Hoàng Bá Thuật tránh ra, Hoàng Bá Thuần liên hạ lệnh “Thẩm Hồng phái hết những người trong phủ cùng các tể tướng đi tìm Nhiều Nhiều”

“Nga” Thẩm Hồng kinh hách, hấn quát “Còn không mau”

“Ân”, Thẩm Hồng chưa bao giờ thấy hấn kinh dị và khủng bố như vậy, xem ra Nhiều Nhiều lợi hại đi.

Trong khi đó Mộ Dung gia sử dụng quyền hành của một quan lại vốn có điều hết binh lính có thể sử dụng đi xuống vực thăm tìm kiếm tung tích của nàng, aiz, có ai biết giờ này nàng đang ngủ như con heo ở nhà chứ

~~Bỗng nhiên rất nhiều người kéo tới đây, các thương nhân giàu có, các phú hộ, nguyên ngoại cũng điều động hết những nhân lực có được để tìm kiếm tung tích Nhiều Nhiều, dù không tìm được thân thể nhưng ích ra họ vẫn còn hy vọng l Nhiều Nhiều của họ vẫn còn sống.

Phút chốc cả dãy núi liền được thắp sáng, ước chừng cả ngọn núi đều phát sáng, so với pháo hoa còn đẹp hơn gấp trăm lần, so với người đi hội hoa đăng, còn nhiều hơn gấp vạn lần.

Không biết nên tội nghiệp hay cảm kích họ, uống phí nhân tài cùng nhân lực vì một kẻ ‘giả chết’ và ‘ngủ say’ như heo!

20. Chương 20: Đi Tu

Ngôi sao hạ xuống, bình minh lên, nhưng trên núi vẫn còn rất nhiều người đang lục soát từng ngọn cỏ, từng góc cây, từng tác đất hy vọng tìm được thứ gì đó để an ủi mọi người.

Kinh thành trở nên vắng vẻ hơn đa số người trong kinh thành từ khi nào chuyển nghề lên núi kiếm người thay vì ở lại buôn bán.

Kinh thành lại thổi lên thông tin, đêm qua sau khi hát khúc hát mị hoặc cuối cùng đã nhảy xuống ‘Đoạn Tình Nhai’ dứt khoát một đoạn tình với Hoàng Bá Thuần.

Có người lại nói vì bị tình địch của tình lang mình công kích trong lúc kích động liền ra đi trong nước mắt, để lại khúc nhạc bi sầu.

Lại có người nói khác, vì đánh ghen với nhau mà dẫn tới thảm sát, cuối cùng là người đoán mệnh, bị các đối thủ nhẫn tâm sát hại.

Aiz, kinh thành một truyền mười, mười truyền trăm, sự thật có tốt đẹp cách mấy, khi bị người này truyền tới người kia liền bị bóp méo, bẻ cong sự thật hết mức có thể, cuối cùng kết luận lại là ‘Hồng nhan bạc mệnh’, họ thật sự thương tiếc ột giọng hát thánh thót kia đã rời khỏi cõi hồng trần.

Ước chừng cả kinh thành đều bát nháo lên vì 9/10 phần trăm kẻ có mặt hôm qua trong đều bị mị hoặc đến điểm đỉnh và cũng bị làm khốc thương đến tuyệt đỉnh.

Khi tỉnh dậy, ta nhận ra đây không còn là gia đình của ta nữa, tỷ tỷ thì nhốt mình trong phòng trầm cảm! Còn phụ mẫu của ta thì khốc lóc thảm thương?

Đại ca ta cũng trở nên im lặng, đại sảnh chỉ còn mỗi mình ta đang cô đơn, hiu quạnh cầm đũa ăn cơm.

Thiên, tội của ta suốt đời này cũng không thể rửa sạch được?

Bất tri bất giác ta cảm thấy không còn ngon miệng, không còn hứng thú với buổi ăn sáng này

Ta vội đi tới thấy đại ca đang ngồi tại bàn tròn đắm chiêu suy nghĩ, ta liền bước tới “Thỉnh an, đại ca”

Đại ca nhìn ta bằng ánh mắt vô hồn nói “Ngồi đi”, ta tiến tới ngồi xuống bên cạnh đại ca hỏi “Nhị tỷ...không sao chứ”

Cười nhạt hần nói “Không sao mới lạ”, nắm chặt tay thành quyền ta thở dài, trở nên dăm chiêu ít nói như đại ca, nhìn lên bầu trời vẫn xanh mơn mớn, nhưng vì sao trái tim ta lại đen như thế???

Hạ quyết tâm, ta muốn ‘đi tu’, khực, ý ta không phải là cạo đầu làm ni cô một ngày ba buổi chạy tụng kinh niệm phật qua một kiếp...xin nhờ, nàng tuyệt không hề suy nghĩ như vậy, chỉ là.....muốn trốn tránh!

“Cốc, cốc”

“Ân, vào đi”

Mở cửa ra, ta bước tới, nhún người xuống “Thỉnh an, phụ thân”

Huyền Vũ Tuấn Quyết nhìn ta, cười nhẹ “Ân, ngồi đi”, ta gật đầu ngồi xuống dãy ghế kế bên, nhìn sắc mặt già nua vẫn hoàn già nua, nhưng hốc mắt có chút đỏ hoe, chứng tỏ ông cũng thương tâm như ai, nhưng ta..., thở dài, ta nói “Phụ thân, thỉnh xin cho Nguyệt nhi lên chùa tịnh tâm”

“Cái gì” Huyền Vũ Tuấn Quyết kinh hách vốn tâm tình đã không được tốt nay lại bị nàng dọa liền đứng lên đi tới bên cạnh nàng hỏi “Con vừa nói gì?”

“Nguyệt nhi muốn lên chùa An Tự tịnh tâm, và cầu bình an cho gia đình, cầu nhân duyên cho nhị tỷ” ta hướng tới ông, thành tâm nói.

“Nhưng mà....” ta biết họ rất thương yêu nhị tỷ ta, chỉ cần lấy nhị tỷ của ta ra liền có thể làm họ mềm lòng, ta quỳ xuống trước mặt ông, lã chã nói “Phụ thân, đồng ý cho Nguyệt nhi, nhị tỷ thật sự rất cần Nguyệt nhi cầu phúc, phụ thân”

“Ta....” nắm chặt tay lại Huyền Vũ Tuấn Quyết không nói lên lời, muốn nâng nàng lên rồi nói, nhưng nàng cương ngạnh không chịu đứng lên, nhắm mắt lại ông bất đắc dĩ nói “Được”

Rồi nâng nàng lên, nàng cười “Đa tạ phụ thân, đa tạ” thu hồi nước mắt, nàng vô cùng cảm kích nói, ông nhàn mảy “Chúng ta là người một nhà, không nên hành xử xa lạ như vậy?”

Ta gật đầu, rồi nói “Hãy để Nguyệt nhi hoàn thành hiếu đạo, để Nguyệt nhi đi một mình như vậy phật tổ mới hiển linh”, thật xin lỗi, thật xin lỗi, ngoài cách này ta thật sự nghĩ không ra cách nào tốt hơn để đền bù

“Ta....” Ông lại ghen hòng không nói lên lời, thấy thế nàng thừa thế lấn tới “Đa tạ phụ thân đã đồng ý, Nguyệt nhi cáo lui”

Ngẩn người ra nhìn nàng đi mất dạng, bất chợt bóng dáng ông lung lay liền ngã nhào xuống ghế, thở dài, lẩm bầm “Phụ thân thật có lỗi với con Nguyệt nhi, từ nhỏ đã không yêu thương con, nay phụ thân thật không có cách nào chứng tỏ bản thân yêu thương con, mà có cảm giác chúng ta thật xa lạ”

Nguyên lai ở Huyền Vũ Dạ Nguyệt ông thật sự tìm không được chút tình thương của người cha dành cho người con, vì họ đã xa cách nhau tận 12 năm, khoảng cách đó thật xa, thật xa, khiến hai người như là kẻ xa lạ mà đối đãi nhau.

“Cái gì” nghe xong đại ca ta phản ứng giống như phụ thân ta, quả thật nói họ không phải là phụ tử thì không ai tin, ta nói lại “Đại ca, giúp muội chăm sóc nhị tỷ, muội muốn lên chùa tịnh tâm”

“Muội....vì lý do gì muội lại muốn tịnh tâm?”, trong ánh mắt của Huyền Vũ Dạ Mạc lóe ra chút ích kỷ ngờ vực, thấy được ta vội nói “Là vì muội không quen với gia đình này, là muội muốn yên tĩnh, là muội muốn cầu phúc cho nhân duyên nhị tỷ được suôn sẻ”

“Muội....muội....không cần thiết phải làm thế” nghe nàng nói, hần tạm thời an tâm, bởi vì hôm qua khi ở xa hần nghĩ Nhiều Nhiều rất đẹp, nhưng khi chạm mặt với Nhiều Nhiều trong khoảng khắc gần, đôi mắt đen nhánh cao ngạo như con công, hần tuyệt không quen, hần sợ hãi muội muội hần chính là Nhiều Nhiều.

Cho tới khi hần mở cửa phòng ra thì thấy nàng ngủ say như heo thì hần mới tạm thời gạt bỏ sự nghi ngờ đối với nàng, nhưng mà nàng lại đòi tịnh tâm thì hần càng ngờ vực... cho tới bây giờ hần vẫn còn nghi ngờ nàng!

Hai tay đặt lên vai hần, ta nói “Đại ca, muội cần phải làm thế, vậy đi”, nói xong ta muốn cao bay xa chạy, không dám đối mặt với đại ca “Khoan đã”

Bất chợt tim ta muốn rớt ra, xoay lại ta hỏi “Còn chuyện gì sao đại ca?” Huyền Vũ Dạ Mạc đi tới nói “Trước khi đi cho đại ca ngắm nhìn dung nhan muội lần cuối”

Ta cười chột dạ “Muội chỉ đi 3 tháng, đâu định bỏ trốn” ta lùi lại, hấn tiến lên nói “Nhưng mà đại ca lại sợ rằng nếu sau này chạm mặt nhau đại ca không nhận ra mặt của muội!”

“Mặt muội xấu xí, đại ca không nên làm thế” ta mặt đối mặt với hấn bình tâm mà nói, rất may ta từng là ‘tổng giám đốc’ của một tập đoàn làm việc xấu không dễ bị nhìn ra, và hỷ nộ ái ố của ta được huấn luyện từ nhỏ cất giấu kỹ càng.

Thở dài, hấn nói “Đi đi”

“Ân”, nghe vậy nàng liền chạy như vũ bão ra đi, bất chợt chân nàng dừng lại.

Huyền Vũ Dạ Mạc tức khắc di chuyển đến lật tung cả phòng nàng, để nhận ra Nhiều Nhiều chỉ cần tìm được ai đang nắm giữ, hấn nhất định phải lục tung mới an tâm, mặc dù hấn uội muội hấn đi, nhưng cũng không đồng nghĩa hấn xóa tan mọi nghi ngờ với muội muội mình, vì nhận ra muội muội hấn che giấu hảo giồi!

Ta nấp tại một ngọn cây đào nhìn bóng dáng đại ca ta như điên loạn không ngừng lục tung phòng ta, thật ra ta sớm đoán ra trước và đưa cây đàn kia ‘cất giấu’ rồi, ta sớm gắn tỳ bà ở dưới sàn giường, và dùng lớp gỗ cùng loại để che giấu đi.

Đại ca, thật xin lỗi, có câu: Gừng càng già càng cay, muội đã 25 tuổi, huynh chỉ 20 tuổi thôi, huynh thua trí muội cũng phải, xem ra ta đã bị đại ca nghi ngờ, bây giờ có chết ta cũng không đền nổi tội.

21. Chương 21: Nói Rõ Tâm Tư

“Người còn mặt mũi nào để tới đây” dựa người vào tường Huyền Vũ Dạ Mạc lạnh nhạt nói với kẻ lén lút lút tự ý phi thân vào .

Mới không gặp Hoàng Bá Thuần một ngày, mặt hấn hốc hách hấn, cả người phảng phất chút bất cần đời, cười lạnh hấn nói “Tối để giải quyết hậu quả đã để lại”.

“Ta không cho phép người tổn thương nhị muội của ta”, Huyền Vũ Dạ Mạc lạnh lùng dùng tay chặn lại bóng dáng cao to đang muốn bước tới phòng của Huyền Vũ Dạ Tuyết.

Hấn muốn nói thì cánh cửa phòng được bật ra “Thuần ca ca” xuất hiện bóng dáng xanh xao, hốc hác không kém gì Hoàng Bá Thuần, nhưng Huyền Vũ Dạ Tuyết vẫn nở nụ cười nồng nhiệt đón tiếp hấn.

Huyền Vũ Dạ Mạc hoảng hốt tới đỡ bóng dáng siêu vẹo của nàng nói “Nhị muội, muội không khỏe mau đi vào đi, đừng nên gặp hạng người này nữa”.

Lắc đầu, nàng ho khan “Khục, đại ca, thỉnh đại ca rời khỏi đây trước, muội có việc cần nói với Thuần ca ca”

“Ta...” Huyền Vũ Dạ Mạc á khẩu với sự cứng rắn của Huyền Vũ Dạ Tuyết, hấn đành cắn môi thở dài “Được” Trước khi đi cảnh cáo Hoàng Bá Thuần “Tốt nhất không nên làm muội muội ta tổn thương lần nữa”

Huyền Vũ Dạ Mạc rời đi thì xung quanh cũng trở nên ảm đạm giống chủ nhân của nó giờ đây.

Tiếng gió thổi qua, một trận gió lạnh thổi tới, Huyền Vũ Dạ Tuyết liền “Khục...” ho lên, hấn tiến tới, nàng quát “Không yêu muội thì đừng quan tâm muội”

Thân ảnh hấn liền bất động, nói “Tuyết.....” bất chợt hấn nghẹn giọng, đây tuyết đối không phải là bản chất của hấn, hấn nói chuyện chưa bao giờ cảm thấy khó xử cùng áy náy như lúc này >

“Huynh còn yêu muội chứ?” Huyền Vũ Dạ Tuyết đau lòng hỏi, mím chặt môi, hấn nói “Thật xin lỗi”

Bất chợt cả người nàng run rẩy, giọng có chút không tin “Thuần ca ca”

Hôm qua hần mới biết cái gì là yêu, cái gì là thương hại, yêu là một loại cảm giác thật khác, giống như bị nghiền nhầm mắt lại chỉ xuất hiện bóng dáng của người vốn tồn tại trong tim mình.

Yêu chính là khi thấy nam nhân khác tới gần liền sinh khí, đau lòng tột cùng khi thấy người ấy biến mất trước mặt mình, nhưng ngày nào không tìm được xác hần khẳng định – nàng còn sống!

Hần làm sai, hần tổn hại nàng, hần tình nguyện chờ, dùng cả đời để chờ đợi – nàng!

Còn thương hại là cảm thấy người trước mặt thật yếu đuối cần phải bảo vệ, khi có lỗi cảm thấy ái náy, chột dạ, ray rứt không yên, hần thật sự có lỗi khi nhận nhầm tình yêu với thương hại.

Hần thương hại nàng lúc nào cũng thật nhỏ bé và cần được chăm sóc, và hần đối đãi với nàng chẳng khác gì tiểu muội của mình, hần cũng không động tay động chân khi ở bên nàng, hần đối với nàng đơn giản chỉ là đại ca với muội muội .

Hần đã sai, kiếp này, đành phụ lấy – nàng!

“Huynh xin lỗi, huynh đành phụ muội”, khi nói ra hần đã bớt ray rứt trong lòng, thật thoải mái nhưng vẫn còn đọng lại chút áy náy.

“Thuần ca ca, ca ca đang nói gì?”, Huyền Vũ Dạ Tuyết hoảng loạn đi tới níu lấy một góc áo của Hoàng Bá Thuần hỏi

“Tuyết nhi, đại ca xin lỗi muội, đại ca từ trước đã nhận nhầm ra tình cảm của đại ca đối với muội đơn giản như một đại ca đối xử với lệnh muội của mình, vì thế đại ca thật xin lỗi muội” Hoàng Bá Thuần không muốn giấu giếm, nếu tiếp tục mối quan hệ này thì thật đau khổ chỉ bằng kết thúc nó thật sớm, để không ai nợ ai, không ai làm khổ ai!

“Không, Thuần ca ca, huynh không biết nàng ta đã chết rồi, nàng đã chết, không ai cản trở muội và đại ca, chúng ta từng cãi nhau nhưng rồi làm lành, đừng làm thế được không”, mắt đầm lệ, từng giọt tuôn rơi, nàng bưng bình thuyết phục

Hất tay của nàng đi, hần nói “Tuyết nhi, có hiểu không, tình cảm phải đến từ hai phía, vì thế huynh chỉ đành có lỗi với muội, chúng ta thật sự không thể được nữa”

“Không, Thuần ca ca, đừng đi”, nàng vội níu kéo bóng dáng muốn ra đi của Hoàng Bá Thuần, hần dừng lại nói “Tuyết nhi, hãy hận đại ca, hãy hận đại ca để đại ca giảm bớt tội lỗi của mình, nếu được đại ca tình nguyện làm mọi việc vì muội”

“Hãy ở lại bên muội, chỉ cần ở lại bên muội là đủ” lắc đầu nàng tha thiết cầu xin hần ở lại vì nàng, nhưng hần nói “Đại ca nói nói mọi việc chỉ trừ việc đại ca ở lại và tiếp tục hành hạ nhau, đại ca không muốn lại có lỗi với muội, vì thế đại ca đành phải dứt bỏ tình cảm với muội”

“Không, muội không muốn nghe, đừng nói nữa, không”, bịch tay lại nàng không muốn nghe, điên cuồng lắc đầu, mắt đầm lệ.

“Chết tiết” Huyền Vũ Dạ Mạc đi tới một cú đâm thẳng vào mặt hần và rống lên, Hoàng Bá Thuần không hề né mà nhận lấy sự phát tiết của Huyền Vũ Dạ Mạc, đơn giản vì hần đáng bị như vậy!

Huyền Vũ Dạ Tuyết cảm thấy cả bầu trời đều đen tối, tứ chi tê liệt liền ngã khụy đi “Nhị muội” Huyền Vũ Dạ Mạc hoảng hốt đi tới đỡ lấy bóng dáng của nàng.

Hoàng Bá Thuần muốn tới đỡ nhưng không muốn cho nàng cơ hội nghĩ bữa nữa đành lạnh lùng tàn nhẫn bước ra đi, để lại một việc cho Huyền Vũ Dạ Mạc xử lý

22. Chương 22: Học Phật, Tịnh Tâm

Ta được đại sư Am Tinh chấp nhận ở lại tịnh tu, nhưng thân là nữ nhi ta phải cách xa thiện đường một chút, chuyển xuống căn nhà nhỏ phía sau núi, một ngày ba bữa cơm chay đạm bạc...nói thế thôi, vào tối ta thường xuyên lên ăn tạp.

Đổi lại là khi xưa, có đánh chết lão nương – ta đây cũng dừng hồng ta đặt chân tới nơi chó mèo cũng không có, nhưng hiện tại ta đang tìm cách hối lỗi và trốn tránh, rất may ta có võ công nếu không có cho kiệu 8 người khiên ta cũng không thêm đến.

“Cốc, cốc, cốc” một nữ tử ngồi tại phật đường thành tâm hướng tới phật tổ, tụng kinh, gõ mõ “thành tâm bát nhã ba mật đa thời, sắc tức thì không, không tức thì sắc”

Vì câu khẩu quyết này đơn giản nhất nên nàng cứ một mực cắn mãi lưỡi câu này không buông, xem ra nàng quyết tâm lắm đây!!!

“Tâm không tại phật, cho dù có đọc vô số câu khẩu quyết cũng vô ích” thanh âm khàn khàn truyền tới, nàng dừng lại động tác, đứng lên, một tay đặt dọc tại ngực, ta cuối gập người nói “Xin đại sư chỉ điểm”

Am Tĩnh một thân sư bào đi tới, nói “Thí chủ, dù cửa phật luôn hoan nghênh chào đón thí chủ, nhưng phật là tại tâm, không nên tự hành thân”

Nguyên lai là nàng ở đây tụng kinh gõ mõ đang hai ngày một đêm, không ăn không uống, nhếch môi cười yếu ớt “Nghiệt chương của ta rất nặng, phải làm sao mới có thể giảm bớt nghiệt chương của ta, phải làm sao mới tâm trong phật?”

“Chỉ cần có lòng, tâm ắt tại phật, vạn vật trên đời ai cũng từng phạm tội, không riêng thí chủ, so với kẻ giết người cướp của thí chủ chỉ là nằm trong số nhỏ, hà tất thí chủ phải tự làm khổ mình?”

Ta không nói gì cả “Lối sáng ở bên kia, chỉ cần thí chủ đặt bỏ đi gánh nặng của mình thì tâm ma của thí chủ sẽ được cởi bỏ” Am Tĩnh nhắm mắt lại, như nhìn thấu hồng trần, nói với nàng thật cặn kẽ.

Hôm đó trong phật đường, nàng đã học được rất nhiều thứ từ Am Tĩnh đại sư, nhắc lên được cũng buông xuống được, mọi việc cứ để tự nhiên, không nên cưỡng cầu.

Sau khi thông hiểu, ta đã vội đi tìm đồ đắp đầy bụng, một ngày như thế lại trôi qua...

Buổi sáng thành tâm cùng các tiểu sư tụng kinh, buổi trưa học phật, buổi tối luyện võ, ta cảm thấy cuộc đời này tươi sáng lại, không còn đen tối như ta đã nghĩ

Ta đang suy nghĩ ta có nên xuất gia làm ni cô không.....

Một tháng trôi qua, cứ như một giấc mộng vậy nhắm mắt liền qua một ngày, sau khi cùng các tiểu sư phụ ăn cơm, ta liền ra núi dạo một vòng để tự thanh thản với lòng mình.

“Chá.....giá.....” “Keng, keng”, tiếng người đang đánh nhau, binh khí pha chạm với nhau rất kịch liệt, theo bản năng tò mò ta liền phi thân lên một ngọn cây, ẩn nấp trong đó để xem sự tình

“Đồng lão, giao bí tịch ‘cổ nhận’ ra, may thì bọn ta tha cho nhà ngươi một con đường sống” một nữ nhân ăn mặc hở hang, cao ngạo tự tin nói, theo sau còn có năm nữ nhân khác cùng một loại y phục, ước chừng họ là một môn phái với nhau.

“Muốn lão lão ta giao, trừ phi giết chết ta”, một mái tóc bạc phơ nhưng giọng nói thanh thanh trong trẻo như một thiếu nữ 18, cũng cao ngạo không kém, thà từ bỏ mạng cũng không giao ra.

“Thế thì ngươi đi chết đi” các nữ nhân hùng hổ xông lên bao vây nàng ta, 6 nữ nhân liền hướng mũi kiếm hồng đâm chết nàng ta, phi thân lên tránh đi đường kiếm, một luồng nội lực tuôn ra các nữ nhân liền ngã nhào xuống đất

Ngay cả nàng ta cũng ngã nhào xuống đất, liền bậm lấy tim của mình “Khục”, ói ra một ngụm máu, bộ dạng thảm hại.

“Xem ra ý trời cũng giúp chúng ta”, các nữ nhân liền đứng lên cười khanh khách, một nữ nhân muốn thừa nước đục thả câu, đâm nàng ta, ta liền bức một chiếc lá, phi thẳng đến chỗ nữ nhân kia “A”

Tiếng hét vang lên, tất cả chim chóc liền bay ra vì kinh sợ “Ai đó”, một nữ nhân liền hét lên, các nữ nhân kia mau chóng đỡ cái xú nữ bị thương kia lên.

Ta phi thân xuống, rất may ta không đeo nón lưới thì liền bịch mặt nên khó ai có thể nhận ra ta

“Nhà ngươi là ai dám cản trở đại sự của lão nương, thật không biết chết”

Chắc, còn nhỏ mà khẩu khí thật lớn, ta liền chấp tay đằng sau cổ tỏ ra uy nghiêm “Gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ”

“Chết tiệt, đồ điên” nữ nhân kia giận tím mặt, quát, liền xông lên, ta vội né đi, cùng nàng giao thủ, một chiêu xông tới khiến nàng ta liền ngã nhào xuống đất.

“Sao, còn muốn chết” thanh âm lạnh băng, nàng đội nón lười càng chứng tỏ được uy quyền của mình, các nữ nhân căn chặt môi nói “Được lắm, hãy đợi đó” sau đó liền choàng vai bá cổ đi mất dạng.

“Hừ, chỉ biết lắm mồm”, nở ra nụ cười đắc ý ta nói, sau đó ta liền đỡ bóng dáng đã ngất lịm đi “Thiên”

Ta hét lên, sau hồi lâu ta mới bình tĩnh rồi dìu nàng ta lên đi về căn nhà gỗ thuộc về ta, chữa trị cho nàng ta.

“Người thật may mắn vì có một đại phu giỏi như ta”, trong mơ hồ nữ tử khi nghe được những điều nàng nói, nhưng rồi lại ngất đi thêm một lần nữa.

Sau khi ăn xong buổi ăn tối trên chùa ta liền gấp gấp đi về xem thương thế của cái nữ nhân giống bạch phát ma nữ trong tivi đã chiếu như thế nào rồi.

“Á”, khi bước vào nàng lại la lên thêm một lần nữa, nàng sợ hãi đi tới “Làm thế nào mà lúc tóc đen, tóc trắng”

Quả thật sư phụ của nàng không hề truyền dạy cho nàng cách cứu chữa căn bệnh quái dị này???

Aiz, ta muốn xoay lưng đi kiểm chút thảo dược, bất chợt có một sức lực nắm lấy một góc áo của ta “A” ta la lên.

“Người đã tỉnh, người không sao?” ta thấy nàng ta tỉnh lại thì ta vui vẻ lau đi mồ hôi trên trán nàng ta liền hỏi.

“Khục...” nữ tử ho lên, nàng thấy vậy liền đỡ nàng ta lên hỏi “Nhà ngươi cuối cùng là mắc phải bệnh gì”

Điều chỉnh lại sức lực của cơ thể, nàng ta nói “Bệnh ta không ai có thể chữa khỏi...hiếu không...”

Giọng nói mềm mỏng yếu ớt, ta nhíu mày nói “Vậy thì người biết chắc người sống không còn được bao lâu, phải không?”

Nàng ta gật đầu, ta liền thở dài “Người đẹp như vậy liền chết đi, thật đáng tiếc”

Cười nhạt, nữ tử kia nói “Ta đã hơn trăm tuổi”

“Cái gì”, nàng hét thật lớn, nhìn nữ tử kia một cách hoang đường không thể tin nổi sự thật phát ra từ miệng người này, nữ tử liền cười khúc khích nói “Người không phải là người trong giang hồ?”

Ta gật đầu nói “Phải, ta là một người tu hành tại nơi này”, nàng nói “Nhưng nhà ngươi thật không giống”

Ta cười yếu ớt một cách bất đắc dĩ “Dù rằng người là một xú nữ, nhưng tâm tình của người rất lương thiện” nhìn nàng nữ tử khẽ nhận xét

Tự sờ sờ lấy vết sẹo của mình, phải rồi khi nãy ta quên đeo khăn che mặt “Cảm tạ lời khen của người, tục ngữ có câu: chỉ cần tâm hồn lương thiện thì ắt sẽ là đẹp”

Nàng ta liền cười khúc khích lên, lúc này nàng ta thật đẹp, nếu nói nàng hơn trăm tuổi không ai tin cả, vì nàng giống như một thiếu nữ 18, nốt chu sa đỏ làm dấu nhấn trên khuôn mặt nàng ta khiến nàng ta trở nên đẹp hơn!

“Xú nữ nhân, nhà ngươi rất thích nói đùa...khục...” vừa nói được vài câu thì nữ tử kia liền cảm thấy choáng váng, nàng liền bay tới đỡ lấy nàng ta để nàng ta tránh khỏi một cú va đập thật đau đớn.

“Người không sao chứ?” ta sợ hãi hỏi han, vì sắc mặt nàng ta khi nãy thực tốt sao bây giờ biến chuyển thành tệ hại như vậy?

“Ta sắp không được rồi”, vừa nói nữ tử liền thở gấp gấp, sắc mặt càng tái hơn, ta kinh hoảng nói “Người ở đây chờ ta ra xem có thuốc gì giúp đỡ người không.....á...”

23. Chương 23: Bái Người Làm Sư Phụ ?

“Á.....” nàng la lên trong thực đau khổ, khi đầu nàng bị nữ tử yếu ớt trên giường nắm giữ, cảm giác đỉnh đầu nàng có một luồng khí thật là nóng, khiến nàng muốn nổ tung ra, cứ như thể đang bị chiên trên chảo dầu.

“Đau quá”, sau khi hết nóng, thì trên trán nàng liền đau tới nàng phải bịch lại để tránh đỡ cái đau đớn, khóc hết nước mắt, lăn qua lăn lại thật lâu nàng mới hồi phục lại trạng thái.

Nha, ta chỉ là hảo tâm giúp người, không có hảo báo đáp thì thôi đi, lại còn đau thấu xương tủy, khiến toàn thân ta nóng nực và đau đớn, cả người như bị người ta bóp méo lại nhào nặn ra.

Sau một hồi đỡ hơn, ta vội tìm lấy nàng ta để tính sổ, cảm giác giết dăng tới đỉnh đầu, ta la lên “Người thật nhẫn tâm, ta giúp đỡ người....ách...”

Cả người nàng ta liền khô héo lại như một cỗ cương thi ngàn năm, nàng ta hướng tới ta nói “Ta....vừa....truyền....hết....nội....lực....cho....người....”

Ta hoảng loạn rầm lên “Người điên rồi, người muốn tự sát” trong lòng ta dâng trào lên một cỗ xúc động mà nói.

“Ta...sống...không...được...lâu, sống...thêm...mấy....ngày....chi...bằng...sớm...kết...thúc” nói xong nàng muốn nhắm mắt lại, ta hét lên “Không, người không thể như thế được”

“Ta...biết....người...tâm...hồn....lương...thiện....người...là....người....thừa...kế....Tuyệt....Sơn....người....sẽ....trở....thành....trưởng....môn.”

“Không, ta không cần, ta muốn người tỉnh lại cơ...ô...ô...” bất chợt ta khóc thét lên vì nội quy bá đạo của Tuyệt Sơn, ở bên ta chưa hề có ai lìa xa ta, tuy không quen biết nhau nhưng mà ta không cảm lòng được....ô...ô...ô...

“Không...được....rồi...ta...muốn...ngủ...người...hứa....với....ta....được....không” nữ tử cố gắng nắm lấy tay nàng nói, nàng lắc đầu “Không, ta không hứa”

“Người...muốn....ta....chết....không....nhắm....mắt...sao?” cổ gượng nữ tử kia kích động nói, ta liền phản bác “Không, ta....”

“Có...được...không...” Ta liền gật đầu “Ân, ta hứa, ta hứa” nước mắt chảy đầm đìa “Hảo....đồ....đệ....” nụ cười thật đẹp vừa gương lên, nay đã gượng xuống “Không” nàng hét lên thật thảm thiết.

Lau đi nước mắt, ta đã làm xong một mộ bài liên cấm trước cái mồ mới xây lên, nói “Thật xin lỗi sư phụ, đồ đệ không thể đem sư phụ lên Tuyệt Sơn chôn cất, nay chỉ đành đặt linh cửu của người ở nhà cúng bái và chôn người tại đây”

Nhưng ta vẫn nhìn không được, có thêm một sư phụ nhưng lại mất thêm một sư phụ!

Giở lấy cuốn sách tìm được trên người sư phụ, ta mới biết đây chính là cuốn sách 6 nữ nhân đó tìm kiếm, họ gọi là yêu nữ Tây Vực đến nằm vùng Tuyệt Sơn, kết bạn với sư phụ ta chỉ vì muốn tìm cơ hội trộm đi vật chi bảo của Tuyệt Sơn.

Cổ thuật bí nhận, là một cuốn sách giúp kẻ khác lưu giữ nét đẹp thanh xuân, giống như sư phụ ta hơn trăm tuổi mà vẫn đẹp và trẻ trung như thiếu nữ trắng rằm.

Còn quyển còn lại chính là Hàn Băng Bích Lịch là thứ võ công độc môn chỉ truyền cho trưởng môn nhân của Tuyệt Sơn, nhưng mà ta lại không có hứng thú với giang hồ

Giở ra đọc, ta mới biết tên thật của trưởng môn nhân đời thứ 9 chính là Liễu Thiên Nguyệt cũng chính là sư phụ của ta, trong đó còn ghi rất nhiều thứ, thuật giả chết, thuật giấu nội công...v...v...ngay cả cách làm mặt nạ người giả cũng có....

Tuyệt Sơn xưng bá võ lâm không ai dám bắt tuân, Tuyệt Sơn nhận đệ nhị không ai dám nhận đệ nhất, vạn vương chi chủ, nơi có rất nhiều lực lượng nhân sĩ võ lâm kẻ nào cũng có võ công cao cường.

Có ba loại võ công mà người đời muốn có và muốn sở hữu, nhưng một trong ba không bị thất truyền thì được người có võ cao thâm hậu canh giữ.

Hàn Băng Bích Lịch: muốn tu luyện thành công ngoài có duyên ra còn phải là một kỳ tài võ học, nếu không có được cũng như một cuộn giấy vụn. Có thể dùng băng giết người trong chớp mắt và có thể đóng băng kẻ khác lại, không cần có nước chỉ cần trong tâm có băng thì ắt hẳn sẽ thành công, chỉ có trưởng môn Tuyệt Sơn nắm giữ

Thất Dương Thần Công: võ công nhưng đã bị thất truyền từ lâu, giết người không cần chớp mắt và người chết thì không biết vì sao lại hết. Chủ yếu là nhanh chỉ cần nhanh nhẹn thì có thể xuất quỷ nhập thần, không biết đã trôi dạt về đâu, tới nay vẫn chưa có ai biết được tung tích của nó.

Bạch Trảo Long: muốn tu luyện thì nhất định phải độc trong độc, đòi hỏi phải ‘nhẫn’ muốn tu luyện thành ngoài việc dùng độc con người cũng phải độc, nếu không thì không có tác dụng, nay do Phỉ Lão Lão của ma giáo nắm giữ. Luyện tới tầng thứ 5 đã gọi là bậc kỳ tài của võ học, ngoài ra chưa ai có thể luyện lên tầng thứ 7, một khi trúng độc trường thì chỉ có tử lộ, nhưng mà Bạch Trảo Long lợi hại như thế nào cũng có yếu điểm....

Năm phái bạch đạo được giang hồ kính nể, người đời sùng bái:

, , , ,

Ba phái hắc đạo khiến người đời khiếp sợ, võ lâm khinh bỉ:

, ,

Mới đầu do không khống chế được nội lực của sư phụ ta không chỉ tẩu hỏa nhập ma vào ban đêm điên cuồng mà đánh, ban ngày ta phải trốn chui trốn lủi vì ta chân ta không chạm đất, nếu bây giờ ta mặc áo trắng, xõa tóc đi ra gặp mặt các đồng chí thì sẽ như thế nào nhỉ?

Sau một tháng tự mình luyện tập nội công và võ công gia pháp mới tạm thời khắc chế được nội lực kinh khủng của sư phụ, ước chừng nội lực của sư phụ rất cao nên ta mới bị tẩu hỏa nhập ma một cách trầm trọng như vậy.

Thêm một tháng trôi qua, ta hoàn toàn khỏe khoắn, ta tự tạo ình một cái mặt nạ da người theo cuốn sách của sư phụ lưu lại trong thời gian rảnh rỗi, ngoài mặt võ công và nội công không ngừng tăng, mà về phần Phật học ta cũng tăng không ít, nếu một ngày không tung kinh niệm Phật ta ngứa ngáy khắp mình mẩy.

Trong một ngày ta đang giúp các tiểu sư phụ gánh nước lên chùa thì một tiểu sư phụ đi tới nói “Khai Tâm thí chủ, thí chủ có thư”

Khai Tâm là danh xưng mà Am Tĩnh đặt cho ta, ngài muốn ta vui vẻ về tiếp tục sinh tồn, ta cũng nhận ra đây chính là Ngộ Hành tiểu sư phụ, ta liền cất thư vào vạt áo nói “Ân, đa tạ Ngộ Hành sư đệ”, ta hướng tới Ngộ Hành gật người, hẳn cũng hướng tới ta gật người.

Sau khi đọc xong bức thư, ta không khỏi bàn hoàn, thao thức, ray rứt.....tâm ma của ta thêm một lần lần chiếm trái tim ta.... « Chương sauChương tiếp » Tham gia diễn đàn Webtruyen và đăng truyện tại đây

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Viết bình luận... Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0 Nhập thông tin

Họ tên: Email: + =

Hoàn tất Website đọc truyện online sưu tầm và cập nhật liên tục các truyện tiên hiệp, truyện kiếm hiệp, truyện đô thị từ nhiều nguồn khác nhau trên mạng. Mời bạn đọc và ủng hộ website bằng cách giới thiệu đến bạn bè, chúc bạn có những giây phút đọc truyện thư giãn thật bổ ích. Google - Publisher

Tạp chí Ô Tô - Xe Máy hàng đầu việt nam

24. Chương 24: Vấn Đề Trước Mắt Tạm Thời Được Giải Quyết

Sau khi chữa trị cho tỷ tỷ xong ta liền tức tốc đi tới nơi phụ mẫu ta cư ngụ, vì trong thư có viết phụ thân của ta bị Hoa Tuyệt Tình còn được gọi là Hoa Quý phu nhân Di Hoa Cung đả thương.

“Tìm uội một ống tre nhỏ” hướng tới đại ca, ta nói “Được” Huyền Vũ Dạ Mạc đáp ứng, nhanh chóng gọi người đưa cho ta, gạt bỏ đi mọi thứ trên bàn, nhớ lại trong cuốn sách của sư phụ Đồng lão có một bài thuốc chữa trị nội thương của Di Hoa Cung.

Từ vạt áo ta móc ra rất nhiều lọ thuốc, ngửi đúng vị thuốc ta cần liền đổ vào một bát, sau đó lấy Hỏa Linh Châu làm được dẫn nghiền nát nó, pha chung với nước sương ta đã hứng sẵn trên núi rồi dùng ống tre, từng giọt từng giọt truyền vào miệng phụ thân của ta.

Sau khi thành công, ta liền giúp phụ thân đả thông các huyết vị, mới dám thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy là xong” mẫu thân hướng tới ta hỏi, ta cười yếu ớt “Ân, cho phụ thân thời gian”

Ngay cả đứng lên ta cũng không còn sức lực, đại ca liền đỡ ta lên “Ân, cảm tạ”

“Đừng cười nữa, thực xấu” Huyền Vũ Dạ Mạc đau lòng nói, nàng không biết sắc mặt nàng đã tái nhợt chứng tỏ nàng đã tổn đi không ít nội công để giúp hai bệnh nhân trị bệnh.

Ta vẫn không nhìn được muốn giễu cợt đại ca “Huynh thật là xấu xa, dám bảo muội xấu”

“Được, muội không xấu, mau đi nghỉ ngơi đi”, bỏ mặc tất cả Huyền Vũ Dạ Mạc quyết tâm dẫn nàng về nghỉ ngơi.

Trong Di Hoa Cung

“Bẩm Hoa Quý phu nhân, tên Thiên Nhật đã cướp đi Hỏa Linh Châu chỉ bảo của chúng ta, chúng ta làm sao xử hần” tên hắc bị thua thảm hại liền quay về tố cáo.

Trầm ngâm giây lát, một nữ nhân tuyệt đẹp, đôi mắt rần rộ rõ sự ngoan độc của bản thân mình, trầm ngâm nói “Không chấp nhất, vả lại chúng ta thể lực còn non nớt, đợi khi ta hoàn thành đại sự, mới xử lý tên tiểu tử kia sau”

Thù này không trả thì Hoa Quý phu nhân này không còn chỗ đứng trên giang hồ, chỉ là thời cơ chưa đến thôi, Thiên Nhật hãy đợi đó, người nào dám đắc tội với Hoa Quý phu nhân -ta thì phải trả giá đắt.

“Ân”

Hôm sau ta được đại ca kể lại khi ta lên núi tịnh tâm thì Hoàng Bá Thuần đi tới nói rõ mọi chuyện với tỷ tỷ ta, họ chính thức đường ai nấy đi, không chịu đựng nổi cơn xúc động, tỷ tỷ ta liền sinh bệnh, phải có nước Thánh Thủy của Thủy Mẫu Cung mới có thể điều trị, vì thế đại ca cùng phụ thân cất công đi tìm Thánh Thủy Mẫu để xin nước Thánh Thủy, nào ngờ trên đường đi tới Thủy Mẫu Cung thì bắt gặp hai đại môn phái đang tranh chấp với nhau.

Hoa Tuyệt Tình ác độc hướng tới phụ thân của ta chưởng cho ông một chưởng, Thánh Thủy Mẫu thấy thương xót, liền đưa nước Thánh Thủy cho đại ca, nhưng lại không thể cứu giúp phụ thân, vì thế phụ thân nằm liệt giường cả gần 1 tháng nay, tới lúc bị thật nặng mới được một đại phu chỉ điểm chỉ cần có Hỏa Linh Châu thì nhất định sẽ giúp được phụ thân.

(Hoa Quý phu nhân cũng là Hoa Tuyệt Tình, sở dĩ được gọi là Hoa Quý phu nhân vì muốn được người đời tôn trọng, kẻ trong giáo không được tùy tiện gọi danh xưng của chủ nhân, đây chính là điều bất kính)

Sau một buổi tối, được ta cấp thuốc bổ do ta tự bào chế thì phụ thân liền khỏi hẳn, đòi đi xuống giường vận động liền bị mẫu thân ta ngăn chặn lại, sau khi thỉnh an hai lão nhân gia, ta liền hướng tới từ đường.

“Sắc tức thì không, không tức thì sắc, bát nhã ba la mật đa thời, nam mô a di đà phật” vừa lầm bầm ở từ đường nàng vừa gõ mõ, trong tay có một chuỗi phật, nàng rất thành tâm quỳ trước các vị linh cữu mà niệm kinh.

Bao nhiêu tội lỗi của nàng có thể rớt sạch không? Dẫu họ không phải là thân sinh của nàng, nhưng tình cảm họ dành cho nàng thì mãi mãi nàng không trả nổi, nàng thực có lỗi, tiểu tử tiên vì sao người nói nơi này thực thú vị, nhưng ta lại không cảm thấy như vậy?

Hóa ra một đại gia tộc cũng không thú vị như ta tưởng, nếu có thể ta thật mong trở lại thành một người cô đơn, u sầu, không cần lo nghĩ nhiều, chỉ cần làm tốt chức vị tổng giám đốc của ta, an nhàn sống một kiếp.

Đã là số mệnh sao mà tránh khỏi? Đã là duyên phận sao mà dứt lìa? Đã gặp nhau thì làm sao gọi là không quen biết?

Trên mảnh đất rộng lớn, một lần chạm mặt cũng gọi là duyên phận, chính là tu hơn 3 kiếp mới có thể sống chung với nhau, ân, phải trân trọng lấy những gì trước mặt, vì vậy, ta không thể bỏ đi nữa, ta phải đối diện với sự thật!

Chứng kiến hành động này của nàng Hoàng Bá Thuật đang đi tới cũng muốn vấp chân té xỉu, dụi dụi mắt hỏi người kế bên “Đây có phải là nghĩa muội của huynh?”

Mây kiếm nhãn lại, Huyền Vũ Dạ Mạc nói “Phải, huynh không nhìn lầm, là nghĩa muội của huynh” từ hôm qua muội muội của hắn đã khác người không những lộ rõ mình là một ‘hoa đà’ tái thế, vừa chữa lành cho phụ thân và nhị muội, nay một lòng hướng phật, thật không biết muội muội hắn đang nghĩ gì nữa.

Tay đặt trên trán, hắn than thở “Thiên, mới 3 tháng không gặp lại, nghĩa muội liền như vậy” hắn rất khâm phục nghĩa muội của mình y thuật chẳng những giỏi mà rất biết quan tâm người khác, luôn khiến kẻ khác vui vẻ mặc dù ‘độc mồm độc miệng’ nhưng trái tim rất lương thiện, nghĩa muội không xinh đẹp tuyệt trần, nhưng tấm lòng bồ tát của muội ấy đã khiến muội ấy trở thành một mỹ nữ hiếm có.

Đặt cây gõ mõ xuống, quần chuỗi phật quanh cổ tay, nàng đứng lên, lạnh lùng nói “Hai người nói xấu muội cái gì đó?”

“Nha, cứ tưởng nghĩa muội tụng kinh niệm phật sẽ bớt chanh chua, nào ngờ vẫn không thay đổi” Hoàng Bá Thuật vội cảm thán.

Đóng lại cửa phòng, nàng trừng mắt nói “Tâm tại phật, không nhất thiết phải dùng hành động để hiển thị”

Huyền Vũ Dạ Mạc cười hào phóng lên một trận nói “Xuất khẩu câu nào cũng là phật, xem ra 3 tháng nay, muội sống hảo tốt”

Bất chợt mặt nàng có chút nhăn lại, nhưng sợ hai người kia thấy nàng khác thường liền nhún nhún vai, cố gắng nở lên một nụ cười “Đương nhiên rồi, nơi đó phong thủy hữu tình, còn được làm bạn với phật”

Vừa nói nàng vừa hành động như mình thực vui vẻ, nhưng từ hôm qua Huyền Vũ Dạ Mạc và Hoàng Bá Thuật thấy khuôn mặt nàng có gì khác thường rồi, nhưng họ lại không tiện hỏi, cuối cùng nụ cười trong sáng không phiền của nàng đã mọc cánh bay đi đâu?

“Sao thế, hai người vì sao lại im lặng?”, sợ họ nhìn thấy sắc mặt nhợt nhạt của nàng, nàng liền ngồi xuống ghế tròn uống hớp trà thanh tâm nói.

“À, đúng rồi, nghĩa huynh đã từng hứa với muội rằng khi rảnh sẽ khao muội một trầu mỳ vị” Hoàng Bá Thuật liền nói ra, hôm qua thấy nàng mệt mỏi tới sắc mặt xanh xao, nên hôm nay hắn định bụng dẫn nàng đi ‘tắm bổ, tắm bổ’.

“Vậy sao?” nghe tới ăn, hai mắt nàng sáng như viên kim cương, nói thật 2 tháng nay nàng đều ăn cải xanh Ơ.Ơ, đậu phụ qua ngày, thêm chết các món mỳ vị ở các tửu lâu mà không có thời gian đi lên đi ăn.

“Đương nhiên” Hoàng Bá Thuật ung dung cười, ra vẻ sủng nịnh, Huyền Vũ Dạ Mạc nhăn mày nói “Ta cũng đi!”

“Đi” cả hai người ngẩn người ra, nhìn lấy Huyền Vũ Dạ Mạc

“Sao, không được?” thanh âm trầm thấp bật khỏi yết hầu, Huyền Vũ Dạ Mạc hỏi lại, hai người sợ tới độ liền áp sát nhau lúc nào không ai hay, cùng nhau lắc đầu, Hoàng Bá Thuật vội nói “Ngô, nào nói thế!!!”

“Phải, phải” run như cày sấy, nàng liền phụ họa, như thế nào mà đại ca trở lại với khuôn mặt sát thần của mình? Nha, thật đáng sợ!

“Còn không đi” Huyền Vũ Dạ Mạc bực tức quát, thú thật hắn không muốn cho cả hai ở chung một chỗ, vì Hoàng Bá Thuật cũng nằm trong danh sách đen của hắn, hắn tuyệt đối không cho phép Hoàng Bá gia làm muội phu của mình.

Mặc dù họ anh tuấn hơn người, tiền tài sánh ngang với quốc khố, nhưng họ đều là nam nhân không đáng tin cậy!

Nàng cùng Hoàng Bá Thuần nhìn nhau, cả hai cùng lắc đầu không hiểu vì sao khi này vẫn còn vui cười, nói trở mặt liền trở mặt?

25. Chương 25: Muội Vốn Là Thục Nữ

“Đại thiếu gia, đại thiếu gia” một thanh âm già nua ở đằng sau vang lên, ngăn cản bước đi của cả ba người, Huyền Vũ Dạ Mạc xoay đầu lại hỏi “Àn, Hoa quân sự, có chuyện gì?”

Hoa quân sự thở phò một hồi mới hồi phục sắc mặt hồng hào rồi nói “Lão gia cho gọi”

“Cái này...” nhất thời Huyền Vũ Dạ Mạc ứng phó không được liền nghẹn họng, Hoàng Bá Thuật tiêu sái nói “Bá phụ kiểm đệ nhất định là có việc gấp, mau đi đi”

Nghe giọng tựa như hảo tâm nhưng lại thực khéo đui khách thì nàng liền che miệng cười khúc khích, Huyền Vũ Dạ Mạc sắc mặt tái nhợt nói “Hảo hảo đối đãi muội muội ta, đi thôi” mặc dù hắn không có chút tin tưởng cái nam nhân trước mặt, nhưng là phụ thân đang cần hắn, hắn không thể đi được

Nhất lời liền ra đi với Hoa quân sự, ta cùng Hoàng Bá Thuật liền cười khanh khách lên một trận, lúc này ta hỏi “Thật ra huynh đã làm gì mà bị đại ca muội ghét?”

Nhún nhún vai tỏ vẻ ủy khuất, hắn nói “Huynh nào biết, tâm tư đệ ấy như đại ca huynh, rất khó đoán”

Bất chợt ta run người khi nghe nhắc tới cái tên đó, nhưng vội bình tâm, nói “VẬY sao?”

Hành động của nàng liền thu vào mắt hắn “Thật ra có chuyện gì xảy ra với muội, hay là ai đã làm tổn thương muội?” nếu không tại sao đang vui thì lại có biểu hiện chưa tốt?

Hướng tới hắn, ta có chút ngạc nhiên, nhếch môi cười “Nào có!”, thấy nàng không muốn nói, hắn thật không muốn hỏi, vì sắc mặt nàng tái nhợt lại, như một hài tử làm điều xấu, hắn bất đắc dĩ nói “Chỉ cần muội muốn tâm sự, bất kỳ lúc nào nghĩa huynh cũng xin rửa tai lắng nghe”

Tự nhiên ta cảm thấy rất ấm lòng, cười nhẹ, choàng vai hắn “Được thôi, tại huynh nói đấy nhá, mấy tháng nay luôn ăn chay muội thực khổ, nay đến lượt nghĩa huynh như huynh ra tay tương trợ rồi!”

Cả hai tựa như thật tiêu sái cười thật lớn không e ngại ánh nhìn của mọi người, mới có 2 3 tháng nàng liền bị lột bỏ đi bộ mặt của mình, xem ra nàng đã biến chất rồi, mới dễ lộ ra hỷ nộ ái ố!

Đây chính là đại cầm kỳ của nàng!

Bước vào , hần liền đòi lên phòng, nói tới đây ta liền trợn mắt nhìn hần, gặp ma một lần chưa biết sợ sao, xin nhờ, ta thích ở bên ngoài thay vì phải ngồi tù, nghe ta nói vậy hần liền ôm bụng cười khanh khách lên, bọn ta cùng ngồi trên lầu, có thể nhìn thấy được khung cảnh phía bên ngoài “A, thật mát”

“Aiz, ăn nhiều thêm, muối gây đi rất nhiều rồi đó” thấy nàng chỉ biết hóng gió thì hần nhăn mày, hần muốn nghĩa muối hần mập mạp một chút ít ra có thể cùng hần đấu khẩu vui chơi tới cùng, nên một hơi liền gấp cho nàng đầy bát mới dừng đũa.

Ta phỏng miệng, bữu môi nói “Nhiều như vậy, muốn muối no căng bụng?”

Hoàng Bá Thuật khẳng định, nghiêm chỉnh nói “Muối sẽ không!” nàng lại thao thao bất duyệt nói thêm “Dù biết rằng gia sản nhà huynh hơn gấp bội nhà muối, nhưng huynh cũng không cần phải uống phí như vậy chứ, thiện tai, thiện tai”

Hần cau mày, ta cũng không chịu thua liền gấp cho huynh ấy đầy bát giống ta “Chẳng phải muối nói hoang phí thức ăn sao?” hần vô cùng ngạc nhiên vì nàng ‘khẩu thị tâm phi’ như vậy

Lúc này ta cười thật đắc ý nói “Ngô, thân là huynh muối, đương nhiên có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia”

Ngớ ra đôi chút, hần liền cười khanh khách nói “Được, tiểu nha đầu, muối nói đó” đúng là không ai hiểu nổi ý của nghĩa muối hần, nói một đằng làm một nẻo, cũng tốt nhân tiện ‘vỗ béo’ nghĩa muối hần.

Bất chợt ta có chút hối hận, ta quên rằng hần là nam nhân, ta là nữ nhân, ta làm sao đấu lại sức ăn của hần? Đang rầu rĩ ăn từng miếng từng miếng thì ta để ý có hai bóng người đến gần bọn ta .

“Thuật ca ca, hữu lễ” thanh âm thật trong trẻo nghe thật quen thuộc cứ như thể nàng nghe qua ở đâu rồi nhỉ, nhưng nàng lại không thể nhớ nổi.

Nở nụ cười xã giao, Hoàng Bá Thuật nói “Hữu lễ, Bạch muối, Bạch đệ”, xoay người lại nhìn hai người phía sau thì, sắc mặt ta tái nhợt: Cầu bạch, cùng Bạch tiểu thơ ở Mộ Dung sơn trang.

Bấy giờ Bạch Hỷ Cầm hương tới nàng hỏi “Xin cho hỏi danh khuê của tiểu thơ?” cách ăn nói thật khác với hôm ở Mộ Dung sơn trang, cứ như thể nàng ta có tỷ muối song sinh, chẳng lẽ nghĩa huynh của nàng là mục tiêu tiếp theo mà Bạch Hỷ Cầm nhắm tới?

“Muối ấy chính là nghĩa muối kết nghĩa của huynh, Huyền Vũ Dạ Nguyệt – tam quý tiểu thơ Huyền Vũ gia” Hoàng Bá Thuật hí hửng nói thật lưu loát, rất tự hào mà nói ra danh khuê của nàng.

“Nguyên lai là Huyền Vũ tam tiểu thơ, Dạ Nguyệt muối, hữu lễ”, nhún nhún vai Bạch Hỷ Cầm tỏ ra thật nhu tình nói, thật tâm thương, nhìn từ trên xuống dưới cũng không thấy có gì là đặc biệt, cuối cùng nàng ta có gì khiến cho Hoàng Bá Thuật cười vui vẻ chứ Bạch Hỷ Cầm tự nghĩ thầm trong đầu.

“Tam quý tiểu thơ, hữu lễ” Bạch Hữu Nam im lặng này giờ liền lên tiếng chào nàng, bất chợt nàng rét run cả người, lông tơ cũng dựng thẳng lên.

“Ân, hữu lễ” ta chỉ nhàn nhạt đáp lại, bất giác ta thấy hảo lạnh....

Giờ đây ngồi chung bàn ta mới biết nguyên lai Bạch Hỷ Cầm – nhị tiểu thơ của Bạch gia rất hám trai nha, vừa ngồi xuống ghế liền ríu rít nói với Hoàng Bá Thuật làm hần nói tới không kịp thở, còn nha, cái Bạch Hữu Nam này sao cứ nhìn nàng mãi thế?

Nàng nhớ nhan sắc của nàng cũng tâm thương thôi, bị hần nhìn chăm chăm, nàng có cảm giác muốn xông lên bóp chết hần, xú nữ cũng hóng, đúng thật là đồ đại phì đẳng, đồ sắc quỷ!

“Dạ Nguyệt muối, muối nóng sao” mắt thấy nàng chảy ra rất nhiều mồ hôi tích tụ trên trán, Bạch Hữu Nam hướng tới nàng hỏi, tiện tay giúp nàng lau mồ hôi

“Ách, không cần” gạt bỏ tay hần, ta sợ hãi với hành động của hần, liền quát lên nói, hần như thế nào mà tùy tiện như vậy? Cuối cùng hần có ý đồ gì?

“Dạ Nguyệt muối, muối làm sao vậy?” vẫn không từ bỏ cơ hội hần liền nắm lấy tay nàng, chắc, tuy rằng nhan sắc tâm thương nhưng da dẻ mịn màng trắng trẻo.

Giật lấy cánh tay ra, ta liền hướng tới nghĩa huynh nói “Thật xin lỗi nghĩa huynh, thất lễ, muội cảm thấy mệt, phải về trước”

“Để ta tiễn Dạ Nguyệt muội” dứt lời Bạch Hữu Nam hướng tới nàng nhu mì nói, vẫn không từ bỏ cơ hội, muốn thừa dịp chiếm ‘tiện nghi’ của nàng, nàng liền rút tay lại.

Hoàng Bá Thuật không phải là hài đồng ba tuổi, hắn có mắt nhìn, liền đứng lên vờ thân thiện “Để ta tiễn muội về, thật thất lễ, hôm nào tại hạ sẽ ghé qua tề xá bái phỏng sau”

Nói xong liền cầm chặt tay nàng, cùng nàng ra khỏi tửu lâu, lúc này nàng nhịn không được, liền chạy đến bên hẻm “Oẹ”

Ói hết thức ăn đã nuốt xuống bụng, giờ đây dạ dày nàng như nước sông Trường Giang chảy ngược, không ngừng ói hết những tàn tích đã ăn, ước chừng cả mặt cũng muốn ói ra.

Hoàng Bá Thuật ở kế bên vỗ lưng nàng, nhưng vẫn không bỏ qua cơ hội châm chọc nàng “Muội chê thức ăn tửu lâu huynh không sạch sẽ sao? Cũng không nên ói trước mặt nghĩa huynh này đâu, muội thực không cho nghĩa huynh chút sĩ diện?”

Sau khi khẳng định mình không sao, nàng trừng mắt nhìn hắn “Muội ói là vì ai, có sắc quên muội” nghĩ tới đây nàng liền ôm lấy bả vai của mình lạnh rét cả xương sống, nàng muốn ói nữa, vì bị ‘cẩu’ sàm sỡ.

Hoàng Bá Thuật cau mày như muốn thắt làm con bướm “Thế vì sao khi nãy muội tỏ ra mình quá thực nữ?” điều này hắn thật không hiểu, đã ghét hắn vì sao lại không ‘cẩn’ hắn như đã từng ‘cẩn’ Âu Nhã Uyên? Mà lại còn tỏ ra nhu nhược, chính vì thấy nàng không phản ứng, nên hắn mới không ra tay tương trợ.

Nhún nhún vai ta nói “Muội vốn là thực nữ”, mày nhướn thật cao hắn nói “Vậy người xấu để huynh làm” thì ra là vậy, hắn đã hiểu

Ta cười nhe răng, tỏ ra thật thực nữ “Đó là tất nhiên” bả vai hắn run run, liền cười lên, thì ra tiểu quỷ này thật nghịch ngợm, nhưng lại thật thông minh, ngay cả hắn cũng bị nàng đánh lừa, rồi nói “Có biết vì sao hắn tiếp cận muội?”

“Gia sản nhà muội” không cần suy nghĩ nàng trào phúng tuôn ra, xú nữ mà hắn cũng ‘sàm sỡ’ thì đủ biết hắn đang mưu tính những gì, hắn giật mình càng thêm tán thưởng nói “Thông minh” quả thật Hoàng Bá Thuật cũng nghĩ như thế

“Muội biết”, cười nhẹ ta nhẹ nhàng đáp, hắn không khách khí cười lên, ta vỗ vỗ vào vai hắn “Thế sau này trăm sự nhờ huynh”

“Nga” đang cười khanh khách hắn liền ngẩn người ra, chớp chớp mắt nhìn nàng như thể không hiểu ý tứ của nàng, nàng giải thích “Dựa vào danh tiếng của Hoàng Bá gia, đó không phải là vấn đề quá khó để xử lý”

Mày hắn hơi nhướn lên cao, rồi cười yếu ớt “Hóa ra là vậy, muội thật biết lợi dụng”

Tỏ ra bất đắc dĩ “Ai bảo người là nghĩa huynh của ta”, hắn thuận tay liền đánh nhẹ đầu nàng, nàng cười đắc ý “Vậy là người đã đồng ý!”

“Để ta xem muội có thành ý không đã” nụ cười gian xảo trên khóe môi, Hoàng Bá Thuật cười tà mị, ta liền nói “Hảo, liền cho huynh thấy thành ý của ta”

Bất giác Hoàng Bá Thuật liền co giò bỏ chạy khi thấy nàng không niệm tình muốn ‘dợt’ cho hắn vài quả đấm “Muội thật gian manh” vừa bỏ chạy, hắn vừa kháng nghị, cả hai cứ rượt đuổi nhau ngoài phố, tiếng cười vang tận trời xanh

Ta biết tên Bạch Hữu Nam cực trọng sĩ diện, nếu ta từ chối hắn, nhất định hắn sẽ phá rối ta, nhưng nếu có nghĩa huynh giúp đỡ thì kết quả thu lại thật bất ngờ, vì nghĩa huynh ta cũng không tâm thường như ta nghĩ đâu, nam nhân với nam nhân nhất định sẽ không bị thiệt, ừm, nhất quyết như vậy đi!

26. Chương 26: Yêu Cái Rắc

Hôm nay thật là một ngày trời đẹp, vì thế ta phi thân lên ngọn núi giả, nằm ngổn ngang trên đó một cách thật tiêu dao tự tại, nhắm mắt lại khẽ nghĩ: Mấy ngày nay mặc dù tỷ tỷ đã ổn nhưng nàng lại không dám đối mặt với tỷ tỷ quá lâu...

Từ khi tỷ tỷ tỉnh dậy liền khác người, tối ngày tự nhốt mình trong phòng, sắc mặt cũng không còn nhuận hồng như xưa, mà còn hốc hác hằn ra, trong đôi mắt chứa nỗi buồn man mác khiến kẻ khác nhìn thấy cũng phải xót xa.

Còn Hoàng Bá Thuần, hần nhần tâm như vậy, nói chia tay liền chia tay? Không quan tâm sự sống chết của tỷ tỷ, cuối cùng hần đang nghĩ gì???

Tùy tiện vứt bông hoa kế bên, ta bẻ đi từng chiếc cánh của chúng lảo lảo nói “Gặp, không gặp, gặp, không gặp.....”

“Nha, đang tương tư Bạch Hữu Nam” một thanh âm đồng dạng trào phúng mang đầy hàm ý trêu ghẹo vang tới “Á”

Ta nhất thời hoảng sợ quên mất đang ngồi trên cao liền mất thăng bằng ngã xuống, rất may Hoàng Bá Thuật đỡ lấy, ta hướng tới hần hai tay chống nạnh nói “Xú nam nhân, ngươi muốn mưu sát” rõ thế, biết nàng ghét hần còn cố gắng lôi tên hần ra để đùa bỡn nàng!

Hần cười thật khoái trá, nguyên lai nghĩa muội hần không những da dẻ mềm mại mà còn rất thơm mùi đào, tất nhiên hần chỉ dám nghĩ thôi, làm gì dám nói, không sợ bị tiểu nha đầu này dợt cho hần một trận sao!

Huyền Vũ Dạ Mạc nhăn mày nói “Khi nào muội đã quen biết Bạch Hữu Nam”, ta nói “Ai mà thêm quen với giống cậu”

Nhìn hành động của nàng thật điêu ngoa, Huyền Vũ Dạ Mạc khẽ nhắc nhở “Trước mặt hần đừng bao giờ nói như vậy” hần là kẻ trọng sĩ diện, và thích đâm lén sau lưng người khác một hành động không quân tử, cũng phải hần ta vốn là một kẻ vô sỉ, hạ lưu, dè tiện.

“Muội biết, tên cậu nam đó thù rất dai, ai dám làm hần bẽ mặt, hần liền phát tiết lên giống cậu mà cắn bừa” khỏi cần đại ca nhắc, nhiều lần chạm trán, ta đã rút ra kinh nghiệm, có động chạm ai đi nữa thì nhất quyết không được đấu với ‘cậu’, bởi vì người thua thiệt chính là bản thân mình, ta mới không làm chuyện bất lợi cho bản thân!

“Xem như muội thông minh, nhưng lòng dạ nam nhân rất khó lường, tránh được thì nên tránh” dù đang nói nhưng mắt của hần hướng tới Hoàng Bá Thuật cứ như thể đang chỉ trích hần ta, một mũi tên trúng hai con nọ.

Bấy giờ ta nhìn thấu đại ca đã nghĩ gì, thiên, thì ra là thế, ta nhìn không được liền ôm bụng bật cười lên, thiên a, ta với Hoàng Bá Thuật chẳng qua là bạn ‘rượu thịt’ thôi, vậy mà đại ca lại nghĩ đi đâu, thật là nực cười mà.

“Khực, không cần câu nào cũng giẫm đạp lên lòng tự tôn của một nam nhân, đệ cũng là một nam nhân” Hoàng Bá Thuật chột dạ ho khan, liền phản bác.

“Đệ khác!” nhấn mạnh thêm một lần, Huyền Vũ Dạ Mạc cao ngạo nói, suy ra cả hai cùng trừng mắt nhìn nhau thay vì đấu khẩu, đứng nơi này ta có cảm giác tình thế thực căng thẳng, và hai đại nam nhân kia có thể bốc lửa lên nếu ta không chen vào giải hòa “Hảo, hai vị đại ca ca, không phải tới đây để tìm muội sao, bây giờ lại im lặng như vậy, có phải quá kinh ngạc muội?”

Tạm thời gác đi ân oán cá nhân, hai người liền hồi phục khí thế của một đại nam nhân cần có, Hoàng Bá Thuật nói “Tối mai là sinh thần của Bạch tiểu muội”

“Ừ, thì sao” ta hồ hững nói, liền gãi gãi đầu tỏ vẻ không quan tâm

“Muội ấy chính miệng mở lời muốn muội tới dự buổi sinh thần để kết thêm thâm tình chi giao”

“Cái gì?” ta hét lên, nàng mà mời ta tới muốn làm bạn sao? Xin nhờ, nàng chưa muốn bị tên Bạch Hưu Nam lợi dụng thêm nữa đâu, cùng là đồng loại quả có khác, ai cũng không có ý tốt, đúng là giả dối!

“Sao, muội cao hứng?” Hoàng Bá Thuật cười mỉa

“Hứng cái rầm, hoàn toàn không hứng thú” khoanh tay lại, bộ dạng thực chán ghét lộ ra, nàng thẩu hận đôi cầu nam tiện nữ tới mức độ muốn dùng mắt đốt cháy hai người đó.

Hoàng Bá Thuật liền cười nhu hòa, Huyền Vũ Dạ Mạc nói “Bạch muội khác với Bạch vô lại, nàng rất ngây thơ và tràn đầy hảo tâm”

“Oanh” – một tia sét đánh từ đỉnh đầu ta xuống, ta không nghe lầm chứ? Hay là tai của ta chưa sạch sẽ nên nghe không rõ? Khẽ ngoáy ngoáy lại tay xem mình có phải nghe lầm đi!

Nhìn hành động này của nàng, Hoàng Bá Thuật cười nhạt, liền hứa hẹn “Yên tâm đi, nếu tên vô lại đó đụng vào cọng lông của muội, huynh sẽ đánh cho hắn ‘hoa rơi nước chảy’ ”

Chỉ sợ cầu Bạch ăn sạch nàng hắn cũng chưa hay biết, cho dù Hoàng Bá Thuật có đòi hắn bồi thường thì sao, danh dự ta đã mất hết có lợi gì cho ta? Lúc đó tên Cầu Bạch miễn cưỡng tỏ ra ‘quân tử’ thú ta làm thiệp, người được lợi là Cầu Bạch, còn ta là người bị hại, phi, còn lâu mới để hắn ta đắc ý >

“Oẹ”, nghĩ tới đây thôi ta liền ôm bụng nôn mửa, thầm nghĩ: Hoàng Bá Thuật phong lưu bị lọt lưới cũng không có gì gọi là thực kinh ngạc, ta chỉ không ngờ rằng đại ca một lãnh nam trâm chính vậy mà cũng bị Bạch Hỷ Cầm lừa gạt, thật đáng hận

“Muội không cần phải khoa trương như thế” Hoàng Bá Thuật cười yếu ớt

Hành động này của nàng làm cho sắc mặt Huyền Vũ Dạ Mạc tái nhợt lại, nhất thời có chút say sẩm

Sau khi ói hết tàn tích vừa ăn vì những suy nghĩ mới xuất hiện trên đầu ta hướng tới hai người bọn họ nói “Hảo, đi thì đi” có câu: phải vào hang cọp mới bắt được cọp con, để ta xem hai huynh muội nhà người bà yêu trò gì, hừ, Khả Tâm Nguyệt ta chẳng hề sợ đâu nhá!

Mây nhếch lên một cách vô thức, Hoàng Bá Thuật đập chiết phiến vào lòng bàn tay nói thật tiêu sái “Nguyên lai muội đã chấp nhận sự thật!”

“Đi chết đi” ta không nghĩ ngợi liền thưởng hắn một cú đập vào mặt “Ách” bị tấn công bất ngờ Hoàng Bá Thuật chỉ đành ôm mặt ngã nhào xuống đất .

Tới đây Huyền Vũ Dạ Mạc không khách khí cười thật sảng khoái, qua đây hắn biết muội muội hắn tâm tư đơn thuần e rằng ngay cả yêu cũng chưa biết (Sai trăm trọng rồi)

27. Chương 27: Sinh Thần Của Ác Nhân

Từ cổ chí kim có câu: Phòng bệnh hơn chữa bệnh, vốn dĩ bình thường ta ăn mặc giản dị, 3 lớp áo ta cũng than lên than xuống, thật không nghĩ tới nay liền khoác thật nhiều lớp áo như vậy, aizz, để tự bảo vệ bản thân mình ta buộc phải làm thế.

Hôm nay tỷ tỷ ta đã đỡ hơn hôm qua, nhưng tỷ tỷ ta lại không muốn xuất môn, cũng tốt phụ mẫu ta đồng ý vì sợ tỷ tỷ ta lại bị tổn thương, suy ra chỉ còn ta cùng đại ca đi dự buổi sinh thần.

Sau một hồi đặt chân xuống Bạch phủ, quả thật rất náo nhiệt, rất nhiều người, toàn là bậc vương tôn quý tộc, quan lại quyền quý!

Mọi người liền hướng tới ta sau đó có một cỗ xe ngựa đi tới, họ liền chuyển hướng, ta thở phào nhẹ nhõm vì ta biết thế nào trong đầu họ cũng thầm rửa ta: Thật xấu!

Một bóng dáng thật quen mắt đặt chân xuống, trước hết hắn đã nhìn ta một cách thật tự nhiên rồi vô thức nhếch mày rậm một lên như rất kinh ngạc hướng tới ta mỉa mai “Nguyên lai đi tịnh tâm của ngươi là như thế”

Biết ngay mà, nhún nhún vai ta đáp “Lão nương là nữ nhân cũng cần phải tân trang lại nhan sắc chứ, nữ nhân ai không yêu thích cái đẹp”

Mặc dù khuôn mặt tầm thường nhưng đôi mắt đen huyền kia thật đẹp, mồm miệng lạnh lợi, phản ứng nhanh nhẹn, cả người đều toát ra khí chất thanh tao, 3 tháng không gặp liền thay đổi quá mức, nếu hần không thấy Huyền Vũ Dạ Mạc ở kế bên nàng thì hần sợ không nhận ra nàng, cất đi suy nghĩ thầm kín, hần vẫn trào phúng một câu “Nguyên lai tiểu nha đầu ham xuất giá tới như vậy sao?”

“Phải, lão nương đang muốn động dụng đây” nói một cách nhỏ nhẹ nhưng cũng trào phúng không kém, khiến Âu Nhã Vỹ cười một trận ra hồn, ngoài mồm miệng sắc bén còn rất thích giễu cợt người khác, lúc nào thấy nha đầu này hần cũng không nhịn được liền bật cười, không cùng nàng đấu khẩu thì quá có lỗi với bản thân đi, nàng không nhầm chán như các tiểu thư khuê các khác, chỉ biết trốn trong phòng thêu thùa.

Chân của một người run run lên, Âu Nhã Vỹ vừa bước xuống liền thấy đại ca của mình đã biến mất một cách vô thức, nhất thời hần cả kinh lên, cắn chặt răng khi thấy đại ca hần dán thật sát bên cạnh Huyền Vũ Dạ Nguyệt, khẽ thở dài, loại nữ lưu này có gì tốt khiến đại ca hần si mê?

Mỏ nhọn đã dành, còn thích chơi trò mất tích làm đại ca hần ray rứt cả đêm, từ đó đại ca cũng không dẫn hần đi tham quan lạc thú của kinh thành, ngoài ra khẩu khí thật phách lối và ngạo mạn nữa!

“Vũ, con nói xem, nữ nhi bên đại ca con là ai” Bạch Cẩm Vi khẽ hỏi Âu Nhã Vỹ, sắc mặt bà vui trộn lẫn buồn, vui là vì cuối cùng con trai bà đã chọn được ‘ý chung nhân’, nhưng nhìn cách nàng ta cư xử thật là có chút không gia giáo, từ khi nào mà con trai bà đổi khẩu vị?

Đổi lại là khi xưa thì con trai bà không bao giờ ăn chay cả, sao bây giờ có thể lớn lối đứng trước bàn dân thiên hạ mà cười một cách thật cao hứng? Quả thật là khiến bà khai nhãn.

“Nàng ta chính là tam tiểu thư của Huyền Vũ gia”, mặc dù Âu Nhã Vỹ thật không ưa cái nữ nhân tùy tiện kia, nếu để đại ca biết hần dám nói xấu cái nữ nhân đó trước mặt mẫu thân thì e rằng đại ca hần sẽ không thêm ngó ngàng tới hần, vì tương lai của mình, hần ‘nhẫn’.

“Xú nam nhân kia, trong ngươi kia, ngươi có biết ngươi hại ta rồi không”, hướng tới hần nàng liền mọi cách để bắt bẻ.

Ngưng lại hành động cười, hần liếc nhìn mọi người, ai nấy cũng nhìn về hướng họ, bất chợt hần lại cười khanh khách nói “Xú nha đầu, ta cứ tưởng ngươi mặt dày, nguyên lai ngươi da mặt rất mỏng” sợ bị thiên hạ che bai khi đứng bên cạnh một mỹ nam như hần sao

Liếc xéo hần ghé sát tai hần, ta nghiêng rằng, chậm rãi nói “Có biết nam nhân suất chính là nguồn gốc của mọi tai họa?”

Tới đây hần không vội thưởng cho nàng một nụ cười hại dân hại nước “Chưa từng nghe qua, bắt quá bây giờ mới biết, nhưng nữ nhân ngươi sợ bị kẻ đánh ghen sao?”

“Có câu độc nhất là lòng dạ nữ nhân” vờ cười thật tươi, nhưng khẩu khí của nàng có chút cứng ngắt không hề giống vẻ mặt nàng, lời cảnh tỉnh của nàng hần liền coi như gió thoảng ngang tai, liền bật cười không khách khí đi.

Bất chợt một người vỗ vai của ta “Nha, nguyên lai có tình lang quên mất nghĩa huynh này”

Thấy nụ cười sáng lạn phong tình vạn chủng của hần, ta liền nhăn “Tình lang cái rắm, chính nghĩa huynh – ngươi vô dụng bỏ rơi ta thì có” có phải hần chê hôm qua ta đánh hần quá ít đi?

Một thân trường bào, khoác lên lớp áo khoác phủ gấm, cây chiết phiến đồng màu, nụ cười trên khóe môi luôn hiện hữu sự tiêu sái, hôm này Hoàng Bá Thuật cũng suất không kém gì Âu Nhã Vỹ, có thể nói họ chính là nguồn gốc của mọi tai họa, là cái thứ phát ra ánh sáng và là nguồn gốc của mọi tội lỗi, nàng tự hỏi, nàng có từng đắc tội với họ?

Không tự giác chân nàng khẽ lùi ra sau, Âu Nhã Vỹ liền tóm nàng lại nói “Sợ bị ăn thịt sao tiểu nha đầu” tựa tiểu phi tiểu trêu ghẹo nàng, nàng cắn môi nhẹ oán “Chính là nam nhân các ngươi, ai cho các ngươi quá soái ca?” làm nàng cảm thấy tự ti nha.

Cả hai liền cười lên vì nàng không hiểu: cho dù có đánh ghen nàng cũng chờ bọn họ rời khỏi, bởi vì không ai dám chọc giận họ cả, vả lại họ cũng không tính rời xa tiểu nha đầu này, có nàng cùng đầu khẩu, buổi tiệc nhàm chán liền thay đổi không khí, bất quá chỉ là hai người bọn họ được tận hưởng thôi

Hướng tới hắn ta trào phúng hỏi “Tìm muối có việc chi?” hắn liền cảm thán “Nha, huynh mang tin tốt uội, vậy mà muối làm bộ dạng đó!”

Nhếch mày một cách không tự chủ, ta nhìn khuôn mặt hắn nói “Thứ phát ra từ miệng huynh từ tốt cũng liền biến thành xấu”

Nhớ lại cú đập hôm qua, hắn thật vất vả mới xóa đi cú đập nhần tâm của nghĩa muối hắn phi tới, hắn quên rằng nghĩa muối hắn có tiêu chí ‘có ơn tất báo, có thù tất trả’, liền không suy nghĩ thưởng một cú lên dung nhan tuần duật của hắn, khiến cho hắn phải mất mặt nói đông nói tây tưởng lừa được đại ca, nào ngờ lại khai ra hết....

“Còn dám nói!” trừng mắt nhìn nàng, rồi sờ sờ khuôn mặt đẹp của mình, hắn oán nàng thật nhần tâm muốn ‘phá dung’ của hắn.

Âu Nhã Vỹ mặc dù không hiểu hôm qua cả hai đã xảy ra chuyện gì, nhưng đứng bên cạnh hai người thì hắn không tự giác muốn cười, vì xem cả hai đầu khẩu trợn mắt nhìn nhau cũng đủ no rồi, không cần thiết phải bỏ tiền mua nụ cười.

Cả ba trong thật bất mắt, tuy rằng nữ chính không được đẹp, nhưng khiến cho hai suất nam nhân cười tới híp mắt như vậy quả thật rất nhiều người khê khâm phục nàng.

“Cuối cùng là có chuyện gì” khê ngáp nàng tỏ ra thật nhàm chán hỏi, hắn liền ưỡn ngực lên tự tin nói “Đêm nay nghĩa huynh nguyện hi sinh thân thể suốt ngày kề bên muối làm bảo tiêu uội”

Một tiếng ‘phì’ cười lên, Âu Nhã Vỹ không tự giác cười hào sảng, liền nhận được ánh mắt ‘giận dữ’ của hai người, nghiêng rằng nàng nói “Sao, ta không xứng?” cái tiện nam này, đúng là khinh người quá đáng

“Vỹ đệ, đệ cũng thực không cho huynh mặt mũi” hai mắt như muốn bốc hỏa, Âu Nhã Vỹ đã vô tình giẫm đạp lên lòng kiêu ngạo cùng tự tôn của nam nhân.

“Bảo tiêu, ahahahaha” ôm bụng, cười tới đau ruột, Âu Nhã Vỹ không hề biết rằng hành động này chọc ‘giận’ hai người đối diện, chỉ nghĩ trong đầu: thiên, nghĩ ra sao mà tiểu nha đầu cần hắn làm bảo tiêu, nếu hắn nhớ không lầm, thì nha đầu này võ nghệ siêu quần đã đành còn ma lanh gian xảo, không đánh cho kẻ khác tới bán sống bán chết thì thôi, làm gì có ai ngu xuẩn trêu ghẹo nha đầu này?

Vì hiểu lầm hắn khi dễ nàng, nàng hảo tâm ‘giảm’ chân hắn một cái, da hắn bọc sắt hay sao mà không phản ứng chỉ biết vịn vào cổ xe ngựa mà cười tới ướt nước mắt “Xú nam nhân, người dám khi dễ lão nương”

Hắn vội đình chỉ cười, giơ tay ra kháng nghị, vội nín cười, vì nữ nhân này da mặt hảo mỏng, tốt nhất nên cho nữ nhân này chút xú sỉ diện nếu không ngày tháng sau này sẽ không sống tốt.

“Nha, nguyên lai là muối đang ở đây” từ dòng người đông đúc, Bạch Hỷ Cầm một thân màu vàng chói lóa như mặt trời đi tới, mang theo nụ cười trào phúng với giọng hào sảng, nhưng kẻ có tai cũng nghe được, giọng nói pha một chút ghen tỵ.

Nàng thở dài thăm liếc xéo hai cái ‘tai họa’ kia, khi thấy Bạch Hỷ Cầm tới Âu Nhã Vỹ liền hồi phục lại tư thế phong độ của mình, phe phẩy chiết phiến hướng tới Bạch Hữu Cầm nói “Bạch tiểu muối, cung hỷ, cung hỷ”

“Đa tạ Vỹ đại ca đã quá nể mặt tới dự buổi sinh thần của tiểu muối” nhún nhún vai Bạch Hỷ Cầm cười thuần khiết như đóa hoa lan, nhưng trong nụ cười kia có chút ẩn ý.

Hoàng Bá Thuật bung chiết phiến không thua kém gì Âu Nhã Vỹ, tao nhã nói “Để cho thọ tinh như muối phải đích thân ra đón quả thật thật thất lễ”

“Ân, không sao, được tiếp đón ba người là phần phước của tiểu muối mới đúng a”, cười thật ngọt, nhưng tâm trạng nàng thật xấu, và đáng vì ghen tỵ!

Quả thật như Âu Nhã Uyên nói, nữ nhân này rất là lợi hại, luôn biết thu hút và quyến rũ nam nhân.

“Hảo, vậy đi thôi”, hướng tới nàng, Hoàng Bá Thuật ôn nhu đáp, cả bốn người cùng hướng về đại sảnh, nàng có phải kiếp trước nợ họ? Vì sao họ lại đối đãi với nàng như thế, aizz, nữ nhân a nữ nhân, chúng ta là đồng loại nha, rõ ràng các ngươi không nên công kích ta!

Nguyên lai là nàng đang bị các nữ nhân dùng ánh mắt từ khinh miệt tới chán ghét nhòm ngó, thấy hoàn cảnh này nàng liền chuồn ‘mất tiêu’ lúc nào không ai hay, vì hai suất nam nhân đó quá được hoan nghênh nên liền bị các ‘nữ nhân’ phản kích bao vây lại!

28. Chương 28: Suýt Bị Gian Dâm ?

Đôi chân không tự giác đi tới hậu viên Bạch phủ, quả thật người Bạch gia rất biết hưởng thụ nha, hậu viên của họ phong thủy hữu tình, hoa rơi nước chảy, hiện lên trong mắt ta chính là một thế ngoại đào nguyên

Một cây cầu nhỏ tinh xảo thật bắt mắt liền xuất hiện trước mặt ta, khẽ đặt chân lên cây cầu kia, không tự giác ta nhoẻn môi cười nhẹ, phía dưới là một hồ sen thơm mát đang nở rộ, những đóa hoa sen màu hồng thật đẹp, chậm chậm xuống cầu, bắt qua hoa viên đối diện, nơi này có một mái đình hiện hữu, những hòn non bộ xung quanh thật bắt mắt dẫn được hé lộ, rải rác dưới chân là các non bộ nho nhỏ có màu sắc tuyệt đẹp.

“Nguyên lai là Nguyệt muội thích nơi này” thanh âm thật cao hứng, thật quen thuộc vang lên, khiến không khí lãng mạn của nàng vừa mới tạo lên phút chốc biến mất sạch sẽ, mây đen thay thế vào, dần dần ủa về xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của nàng, nếu có thể giết người không cần đến mạng, thì kẻ đầu tiên nàng giết chính là tiện nam sau lưng nàng!

Xoay người lại, khuôn mặt biến đổi 180 độ, khẽ cười, nhún nhún vai “Bạch công tử, hữu lễ” Bạch Hữu Nam bộ mặt thật phong lưu cũng thật thâm đẳng nói “Ngô, cứ kêu ta là Hữu Nam ca ca cho thân thiết”

Mặc dù không đẹp, nhưng bộ dạng hiện thực có vẻ rất phục tùng, hắn rất thích, hắn tự biết mình trời sinh anh tuấn trác tuyệt, dùng mệnh vô song, nên mới khiến nữ nhân như nàng, mới gặp hắn liền như tiểu bạch thỏ thẹn thùng vì ngưỡng mộ.

“Nga~” nàng kinh ngạc hét to, chân liền không nghe lời lùi lại đôi ba bước, trên trán nàng đã thấm đẫm một lớp mồ hôi mỏng vì quá sợ hãi, nàng đâu biết chính nàng tự hại nàng, nam nhân thường có tính háo thắng, thích khiêu chiến mạnh, cái gì không có được thì phải dùng mọi thủ đoạn đoạt cho bằng được!

Hắn thấy như thế thì càng thích liền tiến lên, không tự giác nắm tay nàng, lộ ra bản tính háo sắc của mình “Thật mịn màng nha, lại hảo thơm”

“Bớ người ta, cứu mạng” ta hoảng quá liền quên mất kêu ‘cứu mạng’ là câu nói vô dụng nhất mọi thời đại “Buông ta ra, tên đại sắc lang”

Tay khẽ quệt nhẹ qua đôi môi phần nộn của nàng, hắn dám dăng tặc lưỡi nói “Xem ra muội rất cao hứng”, nàng không biết rằng nàng đã gọi lên bản năng chinh phục nữ nhân của Bạch Hữu Nam, hắn nói “Cứ la hét đi, cho dù có la khan cổ họng thì cũng không ai cứu được nàng đâu, vả lại ta nghe thích tiếng rên rỉ phóng dăng của nàng”

Nói xong hắn liền hướng tới nàng chu môi “Không”, nhắm chặt mắt lại, nàng run rẩy tới muốn ngất lịm đi, thế là thân thể trong sạch của nàng bị tên Cầu này hủy hoại? Đùa ư?

Nàng không hiểu khi đứng trước tình huống này, đáng lý nàng nên nện cho hắn vài cú mới phải, thay vì sợ hãi và khóc lên như bây giờ! “Ồ...ô...ô...”

Ta thực vô dụng, ô...ô...ô..., bất chợt có một cánh tay to lớn ầm ập kéo nàng vào lòng, nàng sợ hãi liền vùng vẫy “Buông ta ra tên đại phôi đẳng, đồ háo sắc, buông...ra...ô...ô...ô...”

“Đừng hoảng, là ta”, một giọng trầm thấp vang lên để trấn an nàng, mở mắt ra nàng thấy được nàng và tên nam nhân giấu mặt này đang ‘dắm’ đạp lên thân xác hắn mà ôm nhau tình tứ?

Nàng mặc kệ, nàng sợ tới đống người, đang cần phát tiết “ô...ô...ô...” cho nên cứ ‘thừa nước đục thả câu’ vùi đầu mặt lồng ngực ấm áp kia mà khóc mà thầm trộm chút đậu hủ, mà cũng tại cái thân hình của nam nhân này rất cao to, mang lại cho nàng cảm giác an toàn, và an ủi, ở trong lòng của nam nhân này nàng cảm thấy rất ấm áp và mãn nguyện?

Bàn tay to lớn vỗ vỗ lưng nàng như trấn định nàng và có chút yêu thương nàng???

Khóc đủ, ta hướng lên trên “Àn, đa t...ạ...Á....” nàng liền la lên như gặp quỷ vậy, khẽ lùi lại vài bước, vì sao là hắn? Vì sao lại là hắn? Hắn làm gì ở đây? Còn nàng đang làm cái gì?

Mày rậm khẽ nhăn lại, hắn thật không vui khi thấy nàng tỏ ra vẻ sợ hãi hắn.

Bất chợt nàng muốn xỉu đi, nhưng mà trong tròng mắt của hắn, nàng nhìn ra hắn đang giận nàng?

Như thế nào lại giận? Vội lắc đầu gạt đi suy nghĩ vẫn vợ của mình nàng liền vắt giò lên cổ mà chạy đi.

Hậu viên còn lại một mình Hoàng Bá Thuần, thật ra hắn ở đây đã lâu, chỉ tại không ai chú ý tới hắn, hắn ở bên đông nàng ở bên tây, lúc nàng hét lên, hắn kinh hoảng, liền phi thân tới, một cú đập thẳng vào sau ót của tên tiện nam nhân này.

Có lòng hảo tâm giúp đỡ nàng, cho nàng mượn đỡ thân thể hắn vậy mà khi làm ‘anh hùng cứu mỹ nhân’, mỹ nhân không những không báo đáp liền quăng lại vẻ mặt khiếp sợ mà chạy đi? Đúng là hắn quá thất bại đi!

“Rắc”, nắm chặt bàn tay các đốt xương va chạm vào nhau liền kêu lên thành tiếng, để trút nỗi giận trước mắt, hắn liền không ngại thương cho cái thân thể đã bất tỉnh nhân sự phía dưới vài cú đập vào người thật mạnh “Đáng hận, đáng hận”

Nàng hầm hực đi ra ngoài, khuôn mặt anh tuấn của Hoàng Bá Thuật hiện diện, nàng liền không nể tình ‘bằng hữu’ tặng hắn một cú đập thật đau đớn vào bàn chân, oán “Này thì bảo tiêu, nào là không để ai đụng tới ta, giả dối, ta vĩnh viễn không muốn nhìn mặt ngươi nữa!”

Bỏ mặt Hoàng Bá Thuật đang ngẩn ngơ mà đi mất dạng, nếu nhớ không lầm là nàng tự rời khỏi hắn trước nha!

Như thế nào hắn hảo tâm đi tìm nàng mà bị nàng tặng cho hắn lời lẽ thật nặng, cùng một cước đập thật đau tới nỗi hắn muốn rỉ ra nước mắt!

Chẳng lẽ..., trong lòng hắn dâng lên một dự cảm chẳng lành, mất trái co thắt liên hồi, không được rồi, hắn vội nhắc chân đuổi theo Huyền Vũ Dạ Nguyệt để hỏi cho ra lẽ, thân là một nam nhân, mang thân phận nghĩa huynh thế mà nghĩa muội bị ức hiếp hắn lại khoanh tay đứng nhìn ư?

“Đi đâu đó”, bóng dáng của Hoàng Bá Thuần thật tiêu sái liền xuất hiện, không ai biết hắn vừa gây nên ‘thảm cảnh’ tại hậu viên như thế nào đâu. >

“Đại ca, đại ca cũng từ hướng hậu viên bước ra?” Hoàng Bá Thuật thật ngạc nhiên hỏi.

“Àn”

“Vậy đại ca có biết ai khiến Nguyệt muội sinh khí?” hắn ngu si hỏi một câu, chiết phiên bung ra phe phẩy trước ngực, Hoàng Bá Thuần tựa tiểu phi tiểu đáp “Đã ổn” một tay chấp lại đằng sau như chú khổng tước cao ngạo đi ngang qua Hoàng Bá Thuật.

Nha~, hắn nói thế nào cũng có lòng tự trọng nha! Vì sao ai cũng tỏ ra mình cao ngạo, và thích trò chơi ‘thân bí’, lần lượt lướt qua người hắn?

Thật quá đáng! Chẳng lẽ hắn dễ bị ức hiếp tới như vậy? Thôi quên đi!

Đóng cửa phòng lại, nàng liền dậm chân xuống đất, xem ra đêm nay nàng chẳng thể yên giấc, mà tự biến mình thành một đống sỏi, hung hăng dùng gối để phát tiết nỗi bức nhọc của mình.

Không được, cừu này không trả nàng đâu còn tên là Khả Tâm Nguyệt!

Vội vàng suy nghĩ ra kế hay để ‘chỉnh’ chết tên Cầu Bạch kia, nói sao lão nương – nàng cũng là một ‘nữ hoàng’ quyền uy, như thế nào mà lại bị chiếm tiện nghi đã đành mà còn xem chút bị cưỡng gian?

Ách, càng nghĩ thì nàng càng muốn phát hỏa, hận không thể cắn chết tên Cầu nam nhân kia ngay tức khắc “Đáng ghét, đáng ghét, đồ cầu nam nhân, đồ đại hỗn đản, đồ khốn kiếp”

29. Chương 29: Có Ôn Tắt Trả, Có Thù Tắt Báo !

Càng nghĩ thì nổi nhục hôm nay thì nàng quyết phải thanh toán một thể với tên cầu kia, cắn chặt môi, trong đêm tối một đôi mắt lóe sáng lên, hiện lên một tia quỷ dị khó đoán.

Đang chuẩn bị đi ngủ thì Bạch Hữu Nam càng không can tâm, mỗi đã đến tay không hiểu kẻ nào đến phá đám, lại còn nhiều lần ‘giẫm’ đập lên bảo bối hắc, khiến hắc đau nhức tới độ hai mắt chỉ biết mở to ra vì nổi đau thể xác quá lớn!

Nếu không phải vì ‘danh dự’ thì hắc nhất định phải ‘truy’ cho ra lẽ, tìm ra tên hung thủ muốn biến hắc thành thái giám

Chỉ vì không muốn mất mặt, nên hắc mới bỏ qua, hừ, kéo chăn lên tự đắp cho bản thân mình.

“Kéo kẹt”, bỗng nhiên một tiếng mở cửa, khiến Bạch Hữu Nam sợ hãi, nói “Ai đó”

Khẽ nâng người lên, cả mặt hắc tái nhợt đi.

Một bóng trắng hiện hữu đi qua đi lại trước cửa phòng hắc, nếu là kẻ khác lẽ gạt hắc nhất định nhận ra, nhưng...nhưng...là...bóng...trắng...này...không...có...chân nha?

Khi hắc muốn hét lên thì bóng trắng xông vào phòng, cuộn vãi trắng tinh nhanh nhẹn bịch lấy miệng hắc, tránh cho việc hắc la hét lên đánh động mọi người trong phủ làm hỏng đại sự của mình.

“Ư” hai mắt hắc mở to ra hết mức có thể, đối diện hắc là một người có mái tóc dài bù xù che trước mặt, thậm chí còn kêu nên tiếng “U...u...u...”

Thật khiến hắc muốn tè ra cả quần, chân hắc run rẩy liên hồi, bất chợt bóng trắng liền lộ diện khuôn mặt ‘ma hờn quỷ chê’ của mình, hắc không nhìn được sự hoảng sợ liền ‘tè’ ra quần

“Phập” tiếng dao sắc bén cắt ngang một vật gì đó vang lên, sắc mặt tím lại, hạ phúc hắc rất dâng lên một cảm giác rất đau!

“Lè” bất chợt bóng trắng hung tợn lên, lưỡi dài thông lòng liền hé lộ, chịu đựng không được liền ngắt đi, sau khi khẳng định ‘đại sự’ cũng mình phi thường chi ‘thành công’, bóng trắng thật cao hứng phi thân đi ra.

“Đồ ngu, chẳng qua chỉ là đồ giả trang thôi mà cũng sợ”, tẩy đi lớp da nhăn nhoe xám xịt sần sùi nàng liền mạnh miệng mắng mỏ, nàng cũng thật khâm phục mình vì sao có thể nghĩ ra kế hoạch tuyệt vời như vậy?

Tự nhìn gương mặt ‘họa thủy’ của mình trước gương đồng, võ nhẹ da mặt trắng nõn của mình, nàng thật vui vẻ lên giường đắp chăn đi ngủ bù lại cho sự mệt nhọc cùng tủ nhục hôm nay nàng phải chịu đựng.

.....

Kinh thành lại thêm một lần sôi nổi, lại thêm một lần cao hứng khi mặt trăng chưa xuống thì kinh thành đã trở nên ồn ào náo nhiệt.

Đêm qua Bạch Hữu Nam chính thức gia nhập đội ngũ ‘công công’, và cũng trong đêm qua, Bạch Hữu Nam phong lưu tiêu sái một đời liền biến thành ‘khờ dại’ người không ra người không ra ma.

Nghe đồn hắc vì ‘trêu hoa ghẹo nguyệt’ quá nhiều mà bị ‘thiến’ đi không thương tiếc, kỳ lạ thay là không ai chạm trán qua mặt hung thủ, và lý thú nhất là mọi người đều khâm phục kẻ ‘gây án’ vì hắc quá ‘tài tình’ đi, không hề để lại chút manh mối nào.

Có người lại bảo Bạch Hữu Nam đắc tội với thần linh, ngài liền phái sát thần xuống trả lại công đạo ọi người.

Riêng về phía Bạch phủ từ sáng sớm đã bận rộn đi ‘bịch miệng’ những kẻ đã tung tin, nhưng họ quên rằng ‘kinh thành’ là nơi nào? Dù cho có tiền quản được thiên hạ thì sao?

Mặc dù có tiền có thể sai khiến quỷ thần, nhưng tiền không phải là vạn năng có thể bịch miệng của cả thiên hạ được!

Và Bạch Nhất Đạt thề rằng nhất quyết phải tìm được hung thủ cho dù có ‘tán gia bại sản’ đi nữa thì nhất định phải thay con mình rửa được mối nhục này.

Còn về phần các nữ nhi nhà lành đã bị hấn ố nhục hay ‘cưỡng đoạt’ liền đốt pháo ăn mừng một cách thật là ‘sôi nổi’, kẻ giàu liền mở một buổi tiệc cúng bái tạ ơn thần linh đã trả lại công đạo, còn kẻ nghèo thì miệng truyền miệng với nhau một cách ‘độc mồm độc miệng’ để trả hết nỗi nhục bị Bạch gia ức hiếp.

Mặt trời cao tận ba sào, nàng mới tỉnh dậy, vệ sinh thân thể, hóa trang và bước ra thỉnh an phụ mẫu mình cùng nhau ngồi vào bàn thưởng thức buổi ăn trưa, tai của nàng không tự giác vểnh lên cao lên nghe họ nói tới thực sự vui vẻ và cao hứng vì Bạch Hữu Nam đã nhận được quả báo xứng đáng.

“Cuối cùng trời cao cũng có mắt, để kẻ hèn hạ vô sỉ này hết hoành hành bá đạo” hướng tới trời cao, hai tay chấp lại trước ngực, mẫu thân ta phấn khởi nói.

Sau một hồi ta mới biết nguyên lai lúc trước tên tiện nam kia đã từng muốn ‘cưỡng gian’ tỷ tỷ ta thì ta thực muốn đập cho hắn ta thêm vài cú.

Nếu không phải cái nam nhân kia xuất hiện thì tỷ tỷ ta đúng là: Một đoá hoa nhài cắm bãi phân trâu!

Họ đang không ngừng tán thưởng trời cao có mắt, thì nàng chính là kẻ cần mọi người tán thưởng đây nè >

Khẽ vỗ lưng ta, đại ca nói “Đêm qua sinh thần của Bạch muội, vì sao muội lại về sớm như thế” trong đôi mắt đen nhánh tựa mực của đại ca ta nhìn ra một điều lạ...

Thật ra đêm hôm qua hắn thật có lỗi với muội muội vì lo hàn huyên với một người bạn mà để muội muội hấn một mình đi chung với hai đại nam nhân nổi tiếng ‘phong lưu’, khi hắn vừa kết thúc buổi ‘gặp gỡ’ kia liền tìm kiếm bóng dáng muội muội, nào ngờ thấy khuôn mặt của muội muội mình thối tới cực điểm, vả lại căn phòng muội ấy thấp sáng cả nguyên đêm?

Mới sáng sớm kinh thành liền đồn, hắn thật nghi ngờ rằng ‘tiểu muội’ hắn chính là ‘hung thủ’ trong vụ án kia, vì hôm kia nghe cuộc đối thoại của Hoàng Bá Thuật với muội muội thì hắn biết tên Bạch tiện nam kia đã đối hướng nhắm tới ‘gia sản’ nhà Huyền Vũ nên mới cất công đi ‘dụ dỗ’ tiểu muội hắn.

Tuy rằng đại ca ta không hề biểu lộ chút sắc thái trên khuôn mặt, nhưng đại ca là một người thông minh như vậy không lý nào lại không nghĩ ra, điều này khiến ta có chút khâm phục đại ca, nhưng là ta có nỗi khổ a, thật xin lỗi, nhún nhún vai ta liền nói “Đêm qua muội có chút bất đồng với buổi tiệc, nên liền về trước, thật xin lỗi vì đã không hướng tới đại ca thông báo”

Ngược lại với ‘tổng giám đốc cáo già’ như nàng, thì hắn hoàn toàn không nhận ra chút dối trá trên khuôn mặt hay toàn diện của nàng, ngoài trừ nụ cười thật ngây ngô, lộ ra chút áy náy ra thì hắn hoàn toàn không nhận thấy được nàng đang ‘lừa’ hắn, nên hắn thật yên tâm ăn hết phần ăn của mình một cách ngon lành, dẫu sao hắn cũng không ưa tên nam nhân vô sỉ của Bạch gia.

Sau khi cùng mọi người thưởng thức buổi ăn xong ta liền ung dung tiến về phòng xử lý chút đồ thì chạm mặt tên ‘quỷ lừa dối’ kia.

“Này, nghĩa muội như thế nào thật vô lễ như thế” thấy bóng dáng đang xoay lưng đi như tránh hắn thì Hoàng Bá Thuật liền tỏ vẻ ủy khuất kêu nàng lại.

Nghe giọng nói cợt nhả kia thì nàng có cảm giác muốn ‘dợt’ cho hắn một trận, mới rửa được nỗi hận của nàng đối với hắn hiện giờ.

“Này, muội giận nghĩa huynh này sao?” chân hắn dài so với chân nàng nên có vài phần nhanh hơn bước đi của nàng, liền tóm chặt lấy bả vai của nàng ngăn cho nàng trốn tránh hắn, phải hỏi cho ra lẽ.

Hất đi cánh tay đặt trên vai, nàng lạnh lùng bước đi “Này”, hắn vẫn cứ gọi nhưng nàng vẫn không nghe, và bước đi, chứng tỏ nàng hận hắn lắm!

“Tiểu tổ tiên a, phải làm sao người mới chịu nói cùng nghĩa huynh” cả ngày hấn cứ bám õn ẽn theo nàng, cầu xin nàng tha thứ.

“Nào là bảo tiêu, nào là không ai đụng vào cọng lông của ta, vô nghĩa” còn nàng không hề rộng lượng thứ tha và lập đi lập lại những câu này và bước vào từ đường đóng cửa ‘Rằm’, không hoan nghênh hấn, bắt giặc hấn thở dài lắc đầu vì nàng giận quá ‘dai’!

30. Chương 30: Điểm Yếu Của Hấn

Tại Âu Nhã phủ, tiếng khóc thê lương của một nữ nhân trung niên vang vọng khắp phủ, khiến nam nhân trung niên đứng ngồi không yên, kể bên cạnh là một nữ tử thật xinh đẹp cùng hai nam tử tuấn tú.

Nhất gia chỉ chủ vội phá vỡ tiếng bi thảm của vị phu nhân bằng giọng an ủi bắc đẩu dĩ “Được rồi, Yến nhi, coi như ta cầu xin bà, bà đừng làm ta phải khó xử”

“Ô...ô...ô...Nam nhi...ô...ô...ô...con thật là tội nghiệp mà...ô...ô...” Bạch Cẩm Yến giọt ngấn giọt dài kể lể.

Tội nghiệp? Nực cười! Vậy còn các thiếu nữ cùng những kẻ hèn mọn bị hấn ức hiếp thì ai tội nghiệp con họ? Âu Nhã Vũ tự cười kinh bỉ trong lòng.

“Chẳng phải ta đã bảo các bà hảo hảo dạy dỗ Nam nhi để bây giờ...” Âu Nhã Vũ Kinh không vui, thẳng thắn nêu lên ý kiến

“Ô...ô...ô...ông không an ủi thì thôi...ô...ô...không cần thiết phải lăng mạ ta...ô...ô...” Bạch Cẩm Yến vội kháng nghị tiếp tục rút nước mắt.

“Mẫu thân, đừng làm như vậy Uyên nhi tin trời cao sẽ có mắt giáng tội cái tên trời đánh dám làm biếu ca người không ra người ma không ra ma” Âu Nhã Uyên cũng bước vào cuộc khuyên bảo

Có ma mới giúp các người, mặc dù Âu Nhã Vũ đang chữ thâm, nhưng khuôn mặt vẫn để lộ một chút ít buồn, dẫu sao làm trò phải làm cho chót, nhún nhún vai hấn hướng tới đại nương nói “Ân, phải đó, đại nương không nên quá đau lòng”

“Vỹ nhi, con đang cao hứng?” đại nương hấn là người như thế nào mà không nhìn thấy được Âu Nhã Vũ đang mèo khóc chuột, giả từ bi cơ chứ?

“Đại nương, người đang nói gì vậy?” chẳng lẽ là do giọng nói của hấn? Có lẽ đạo tu hành của hấn chưa cao đi!

“Vỹ nhi, dẫu sao người đó cũng là biếu ca của con, con không thể đối xử như vậy với biếu ca được” từ nhỏ Bạch Cẩm Yến không có con trai, luôn coi Bạch Hữu Nam là con trai ruột thịt mà cưng chiều, mai này thành tài nhất định bà cũng được hưởng không ít lợi lộc gì, nào ngờ mọi cố gắng của bà cũng quảng xuống đáy biển rồi.

Quả thật đại nương của hấn chính là ‘cáo già’, hấn chỉ mới là một tiểu yêu nho nhỏ làm sao mà đấu nổi với ‘đại nương’? Cười lạnh, không giấu được liềm trở mặt, Âu Nhã Vũ nhún nhún vai phê phán “Biếu ca, hừ, có cho tôi cũng không thêm mang cùng dòng máu với thứ cầm thú như hấn, sở dĩ hấn có ngày hôm nay đều là do các người quá dung túng hấn, còn oán trách được ai?”

Nhỏ không dạy, lớn sinh hư, là do các người tự chuốc lấy mà thôi!

“Vỹ nhi” Bạch Cẩm Yến quát lên không thể tin nổi Âu Nhã Vũ lại là hạng người này, thà bênh người ngoài mà không bênh người nhà?

Âu Nhã Vũ Kinh muốn cười nhưng rồi lại không, liền nói “Phải đó, Yến nhi” thật ra ông cũng thâm gặt đầu với suy nghĩ của con trai ông, ông không nói ra là vì muốn cho lão bà ông một chút mặt mũi. (2 cha con quả có khác)

“Hai người đều là kẻ vô lương tâm, cút đi, tôi không muốn giáp mặt với các người” Bạch Cẩm Yến thương tâm quá độ, liền sinh khí hóa thành mao lão hổ

Cuối cùng hai người đều chịu không nổi tính khí điêu ngoa của Bạch Cầm Yến liền bỏ chạy ra khuôn viên ‘tị nạn’, hẩn hướng tới phụ thân trách “Thật không hiểu vì sao phụ thân lại thích loại nữ nhân chua ngoa” và không hề biết nói lý lẽ, mặc dù hẩn thông cảm cho ‘đại nương’ của mình, nhưng mà bà quá hồ đồ quá mù quáng, hẩn không đồng tình với cách dạy dỗ của ‘đại nương’ mình.

Nếu không phải vì Bạch Hữu Nam có dòng máu thân thích với hẩn, không cần hung thủ kia ra tay, hẩn sớm tự tay thiến cái tên tiện nam dâm đảng, phóng túng kia.

Nói xong liền phất ống tay áo ra đi, Âu Nhã Vũ Kinh lắc đầu, lúc trước Bạch Cầm Yến không phải như vậy đâu....nhưng ông cũng có chút tán thưởng con trai của ông, có suy nghĩ thấu đáo như ông, xem ra chỉ có mình nó là kẻ xứng đáng thừa hưởng gia sản và thừa kế sản nghiệp của Âu Nhã Vũ Kinh này thôi.

Sau khi tụng kinh niệm phật sám hối vì mình đã làm những chuyện bại hoại gia phong thì nàng ung dung khoác lên bộ dạng vui vẻ, đi dạo, nàng biết nhất định bỏ tất cũng thứ tha cho việc làm của nàng, nhất định là thế.

Đang cầm trong tay gói mứt nàng liền nhăn cả mặt, như thế nào mà có người theo dõi nàng? Hay là do họ Bạch đã phát hiện ra chuyện ‘tốt’ kia là do nàng làm?

Tự lắc đầu, không thể, nếu Bạch gia biết đâu dễ dàng chỉ cho người theo dõi nàng? Nhất định không phải họ Bạch, nhưng là ai có thù với nàng?

Nha, nàng có đắc tội với ai ngoài tên cẩu kia đâu!

Vòng hết ngõ này tới phố khác, họ như thế nào như ‘chó’ theo đuôi, bám theo nàng dai dẳng không buông tha???

Lão tử nó, nếu để lão nương tra ra tên ‘trời đánh’ nào phái người đi theo ta cả ngày thì ta không ngại diễn lại một tuồng giống như ta từng đối xử với tên cẩu bạch cho tên biến thái kia thưởng thức. >

Dẫn họ đi ‘ngao du bốn bể’ xong, nàng khẳng định họ không có ý gì khác ngoại trừ vẫn thích đi theo nàng, như chú vịt con đi theo sau vịt mẹ, aiz, bỏ đi, mệt muốn chết, nàng liền quên mất thân phận ‘nữ nhi’ của mình ôm bãi cỏ xanh nằm nghỉ ngơi, bất giác đôi mắt nàng liền nhắm nghiền lại....

Hẩn đang rất bức mình chán ghét đại nương hẩn tới mức muốn bóp chết bà ngay tức khắc, nhưng mà....aiz, về tình về lý hẩn vẫn không ra tay được, dẫu sao cũng là người một nhà.

Bất tri bất giác hẩn lại tìm về nơi này, nơi lần đầu hẩn cùng nha đầu kia gặp gỡ rồi tiến tới quen biết, tự cười chế giễu mình, vô thức giày của hẩn dẫm phải một vật thể gì đó “Bộp”

Một tiếng kỳ lạ vang lên, hẩn giật cả mình, xem cái vật thể xui xẻo nào bị hẩn đá trúng “Nga” hẩn vừa hét lên thì vội bậm miệng lại, sợ đánh thức cái xú nha đầu đang ở dưới chân hẩn.

Nhẹ nhàng thu chân lại, rồi mới dám thở phào nhẹ nhõm, vì cái nha đầu này ngoài tính khí hung hăng còn rất ưa đánh người nữa.

Bất chợt hẩn thấy quanh quẩn ở đây ngoài tiểu nha đầu này ra còn có hai người nữa?

Như thế nào mà nha đầu này bị kẻ khác theo dõi? Đối phương nhất định là người cùng nghề với hẩn, hơi thở đều đặn chứng tỏ họ là người trong ngành, như thế nào mà xú nha đầu này có thể bình thản ngủ?

Mà còn rất ung dung ngủ? Hoàn toàn quên mất mình đã bị theo dõi? Hay là nha đầu quá thiên chân, dẫn tới không biết sợ?

Nhìn thấy tiểu nha đầu này yên giấc nồng thì hẩn cảm thấy bầu không khí ở đây thật sự rất ‘nhàm chán’, tiểu nha đầu ngủ tới trời trăng mây gió gì cũng không biết thì hẩn liền ghen tỵ sự lạc quan của nàng, tiện tay bứt một nhánh cỏ khô dưới đất

Nhún nhún vai, hẩn rất ít làm nguy quân tử nhưng mà nhìn thấy tiểu nha đầu có thể thanh thản như vậy không trêu ghẹo nàng thì há phải có lỗi với bản thân mình lắm đi!

Vì thế hẩn vội dùng cỏ khô, cọ cọ vào mũi của nàng >

“Đừng phá, xùy” trong giấc mơ của nàng đột nhiên xuất hiện nguyên con ruồi thật to, đậu đầu không đậu liền đậu ngay mũi của nàng?

“Chết tiệt, lão tử ngươi, cút” càng này càng ghê tởm vì con ruồi dự định làm ‘tổ’ tại mũi nàng thì nàng rùng mình liền tỉnh dậy, nhưng vẫn không quên rửa.

Vội bậm lại miệng của mình, nhanh chóng phi tang chứng cứ, rồi ho khan “Khục”

“Nha~” ta liền la lên, dụi dụi mắt nói “Ngươi như thế nào lại ở đây?”

“Tại sao ta không thể ở đây?”, giọng nói vẫn còn chứa hàm ý cười, bất chợt mắt đẹp híp lại “Lão tử ngươi, nguyên lai là ngươi!”

“Nga” đứng lên hần liền co giò chạy, nàng như một con gấu mẹ phi thường khủng bố đuổi theo con mồi, hần không thể xé xác con mồi ra làm tám mảnh “Dám phá hư giấc ngủ của lão nương mà còn dám chạy, đứng lại”

“Nha, ta chẳng qua chỉ có chút hảo tâm không muốn tiểu nha đầu ngươi ngủ tại nơi hiu quạnh lạnh lẽo này thôi, như thế nào mà ngươi lại đối xử với ân nhân như vậy, đúng là hảo tâm không có hảo báo đáp a” vừa chạy hần vừa kiểm ra lời nói dối đích xác hồng lừa được nàng.

“Ngươi ngụy biện, căn bản là ngươi ghen tỵ” gần sắp tóm được hần thì hần lại tăng tốc, bĩu môi nàng không phục, sinh khí quát lên.

Hần không ngại nở lên nụ cười của kẻ tiểu nhân, ý cười của hần rất rõ ràng càng khiến nàng giận hờn tới mức tím mặt “Lão tử ngươi”

Cả người như chú báo đen săn mồi, nhanh nhẹn lao tới vồ con mồi, nàng liền dùng tuyệt chiêu ‘nhất dương chỉ’, quả trách “Này thì phá lão nương, này thì ngụy biện”

‘Nhất dương chỉ’ trên người Âu Nhã Vỹ cứ thọt tới thọt lui, hần nhìn không được liền ôm bụng cười, liền phát cở trắng, đòi đầu hàng “Tiểu tổ tiên, ta thua, ahahaha”

“Thua ư, rất tiếc lão nương ngoạn chưa đủ” dập tắt đi hy vọng mỏng manh của hần, ta liền mở nụ cười đậm đắng hướng tới hần, tiếp tục ‘xoa bóp’ cho hần.

“Ahahaha, tiểu mỹ nhân của ta, ta thua, ta thua, ahahaha” ôm bụng, cười tới đau ruột, hần không biết từ đâu tiểu nha đầu này lại tìm được yếu điểm của hần, phải, hần rất sợ nhột, từ nhỏ tới lớn hần không chịu được sự đụng chạm quá thân mật vì hần rất sợ nhột.

Cả hai vô ưu đùa giỡn mà không để ý có một đôi mắt như hổ báo nhắm tới họ, nữ đề lên nam trong tư thế ái muội như thế, nếu để kẻ khác nhìn thấy, họ sẽ phiền phức dài dài!

Thấy hần cười tới đỏ mặt, nàng có hảo tâm liền rời khỏi thân thể hần, vênh mặt nói “Hảo, thấy nam nhân ngươi quá thành tâm, bốn mỹ nhân nhà ta liền tha cho ngươi một mạng”

Tuy rằng nàng không còn cù lét hần nữa, nhưng hần bị sự tự tin cùng sự cao ngạo của nàng đánh bại, lại cười lên một trận thật sáng khoái.

Hồi lâu, hần vươn người đứng dậy, chặt vật sửa sang quần áo trừng mắt trách nàng “Nhà ngươi như thế nào lại bị kẻ khác theo dõi?”

“Chỉ là theo dõi thôi, có lẽ họ quá ái mộ bốn cô nương chẳng” giờ phút này mà nàng còn có tâm tư đùa giỡn, mà hần cau lại, liền lên tiếng giáo huấn “Ngươi thật sự quá tự phụ, ngươi cho rằng nam nhân là loại động vật ăn cỏ?”

Nghe thấu lời hần nói, ta liền cười hì hục “Ngươi nha, ta biết ngươi lo cho ta, nhưng là ta khẳng định họ không hại ta, vả lại có yện đại hiệp ngươi yểm hộ, họ làm gì dám đụng tới ta”

Nàng liền tỏ vẻ xu nịnh, khoác tay của hần, tự dương tự đắc tăng bốc hần, mây của Âu Nhã Vỹ liền thất lại thành con bướm, hần có chút bất đắc dĩ “Nha đầu, ngươi thật sự quá tùy tiện”

Cười hì hì với hần, ta vờ xoa xoa đầu “Rất đau sao?” nghe hần hỏi ta không ngại liếc xéo “Để ta đánh ngươi một lần thử xem, ngươi sẽ biết!”

Bất giác hần liền bật cười lên, hồi lâu ta hỏi “Người có biết họ là người của ai?”

Hần lắc đầu, ta liền thở dài, lúc sau hần nói “Yên tâm đi, không phải là sát thủ Bạch gia phái tới”

“Nga” tròn mắt thật ngạc nhiên, hần tỏ ra ủy khuất “Nha đầu người, quá xem thường ta rồi, tên xúc sinh kia không làm gì người chứ” hôm qua hần thấy nàng từ trong phủ chạy ra, khuôn mặt nàng thối cực điểm, hần biết nàng xảy ra chuyện rồi, chỉ là hần không tiện hỏi, sợ người ngoài sinh nghi.

Ta liền lắc đầu, hỏi “Người... như thế nào mà phát giác ra?” chẳng lẽ khuôn mặt nàng đã tiết lộ?

Thấy nàng sờ mặt kiểm nghiệm thì hần cười ra tiếng “Đêm qua ta thấy người bật nhọc bước ra, có vẻ như chịu ủy khuất to lớn, mà hướng người đi ra chính là hậu viện, giáp với đường đi tới phòng của cầm thú, nên ta suy đoán” và lại không ai to gan giống nàng mà đi dắc tội với Bạch gia!

“Tên cầm thú kia không làm điều gì quá đáng với người chứ?” thấy nàng không trả lời câu hỏi của hần, hần càng sốt ruột hỏi lại.

Ta nhận ra đôi mắt thuần thúy kia xuất hiện một tia lo lắng, liền lắc đầu tỏ ra vẻ không có gì, rồi ngã nhào xuống bãi cỏ, than thở nói “Rất may có Hoàng bá đại công tử ra tay tương trợ” nói tới đây tim nàng lại đập liên hồi có chút mong nhớ hần, thậm chí nàng còn cảm thấy rất phấn khởi?

31. Chương 31: Nữ Nhân Ngụ Ngốc

Bất chợt sắc mặt Âu Nhã Vỹ trầm lại nói “VẬY người có ý gì với Hoàng Bá đại công tử?”

Bất kỳ nữ nhân nào khi chạm mặt Hoàng Bá Thuần đều bị trúng thuật mê hồn của hần, tâm cũng sẽ từ từ bị hần dụ dỗ lừa gạt lấy mất đi lúc nào cũng không hay, hần chính là một mị người nam nhân.

Âu Nhã Vỹ thật sự rất sợ rằng tiểu nha đầu này cũng không ngoại lệ, nếu không khi nhắc tới Hoàng Bá Thuần thì nàng làm sao mà thay đổi trở nên trầm lặng?

Thân ảnh nàng run lên một hồi, rồi cười xà lên, nói “Người nói sao?”

“Hy vọng không phải là thế” hần cũng dựa mình vào bãi cỏ, hai tay đặt sau ót nhìn lên bầu trời, thầm nói.

Dù rằng biết ở trong vòng tay hần rất ấm, rất hạnh phúc, đó cũng không phải là cái ôm lần đầu nhưng nàng chắc đó là cái ôm lần cuối, ân, phải quên đi hần, tuyệt đối không cho bản thân của mình vì hần thêm một lần động tâm, thêm một lần yếu đuối.

Nói tới đây ta cảm thấy tim của ta như bị bóp chặt lại, rất đau, rất đau, khiến ta đau khổ tới nỗi muốn rớt nước mắt, nhưng ta lại không thể làm thế, nếu khóc vì hần chứng tỏ ta vẫn còn yêu thương hần, phải quên đi hần, vĩnh viễn quên đi hần.

Bất chợt nàng ‘Oáp’ lên một cái đầy khí thế, và khẽ dựa mình vào bãi cỏ, tiếp tục đi đánh cờ với chu công, mặc kệ kẻ bên nàng có ai, cho dù ngọc hoàng đại đế có ngồi bên cạnh, nàng nhất quyết cũng phải ‘ngủ’.

“Cái nha đầu này, lời nói của ta người hoàn toàn không nghe lọt tai” thấy nàng hiên ngang trưng bày thân thể của mình thì Âu Nhã Vỹ cau lên, quát, xem ra những gì hần nói đều ‘đàn gảy tai trâu’?

“Cái gì?” phút chốc mắt nàng muốn sụp xuống, nhưng vẫn cố gượng tựa như trâu gheo hần, trừng mắt nhìn nàng, hần thẳng thắn nói “Dẫu sao ta cũng là một nam nhân!”

Mà còn là một nam nhân – chân chính, như thế nào mà có nữ nhân to gan ở trước mặt một nam nhân làm cái động tác như thế này?

Nam nhân ai cũng có tà tâm, nàng thật sự không biết hay là giả ngu đây?

Xua tay như đuổi ruồi, nàng tự tin nói “Ta tín nhiệm người” rồi vỗ nhẹ mặt hần, tiếp tục cuộc hành trình đi ‘đánh cờ’ với chu công gia.

Đúng là cái nữ nhân ngu ngốc, lại dám tùy tiện ‘tín nhiệm’ nam nhân, tỏ ra khinh xuất với nam nhân “Xú nha đầu này, người thật sự có thể tùy tiện ‘tín nhiệm’ người tới vậy?”

Trong màn sương mù, ta nghe lai rai lời hắc nói liền nhe răng cười vô tư “Xú nam nhân, người cuối cùng có ý gì” rồi vươn người dậy, ngón tay thật đặc ý khê trêu ghẹo cầm hắc.

Cả người hắc run lên, khuôn mặt tuần tú tái mét lại liền quát “Tiểu nữ nhân xem ra ta phải cho người biết ta không phải dễ ức hiếp” dám xem hắc như trò đùa?

Quả thật đáng trách!

Bất chợt trên ngọn đồi xanh thẳm có một nam một nữ đang chạy nhảy rất vui vẻ, nụ cười vang tận lên bầu trời xanh.

Cách xa nơi này hơn trăm dặm, vẫn là đôi mắt lạnh lẽo, ghé sát bóng dáng của hai người, môi mím chặt lại, năm đầu ngón tay trở nên đỏ thẫm, khi các đốt xương tay cong lại, chứng tỏ chủ nhân của bàn tay đang cực kỳ ‘tức giận’!

“Nữ nhân ngu ngốc” nghiêng răng nghiêng lợi phun ra bốn chữ này, đủ khiến cho hai kẻ phía sau sợ tới mức run rẩy cả người.

Sau khi tiễn biệt nhau, mặt trời còn chưa xuống núi, nên nàng không vội liền vui vẻ đi dạo thêm một vòng mới cam tâm về nhà.

Bước ngang qua cả người nàng đều cứng nhắc, tiếng nhạc rất quen thuộc đang vang lên khiến cho đôi chân của nàng không tự giác mà bước chân vào.

Trên vũ đài có một mỹ nhân tuyệt sắc đang ca hát lại bài của ta, bất giác ta liền nhoẻn miệng cười nhạt, quả thật tiểu mỹ nhân này rất đẹp có giọng hát na ná ta, lắc đầu, ta cảm thán “Quả thật Di Hồng Lâu thật lắm trò”

“Thật vậy chăng?” một thanh âm trầm thấp rất quen thuộc từ đằng sau ta vang lên, chân của ta mềm nhũn ra muốn khụy xuống thì hắc liền dùng bàn tay to lớn ầm ập như bình thủy mà cầm chặt tay ta, theo phản ứng ta liền vịn lấy tay hắc, tứ chi trở nên cứng ngắt,

“Như thế nào, Huyền Vũ gia bạc đãi nàng như vậy, đến cả đứng cũng không có sức lực?” giọng nói tràn đầy ý tứ mỉa mai vang lên, khiến ta choáng váng, hắc sao có thể....hắc làm sao mà có thể ăn nói như vậy?

Khóe môi khê gương lên đôi chút, hắc lại nói “Sao? Huyền Vũ tam tiểu thư, nàng có gì không hài lòng về nhân sự của ta?”

Thân ảnh nàng khê run lên, tròn mắt nhìn lấy hắc, nhún nhún vai Hoàng Bá Thuần thật tiêu sái giải thích cho nàng nghe “Nơi này thuộc sự quản lý của Hoàng Bá gia!”

‘Rầm’ một đạo sấm sét đánh vào người nàng, lục lại trong trí nhớ....thiên, nàng muốn chết, như thế nào mà nàng quên rằng Hoàng Bá gia là lão bản lớn của các kỹ viện trong thành chứ?

Thảo nào Hồng tỷ lại đối xử thật tốt với ta, nguyên lai là có nguyên nhân, thiên, đúng là thiên đường có lối ta không đi, địa ngục không cửa ta liền tự giác đi vào. o()o

Ấy, mà khoan đã, bây giờ nàng không phải là Nhiêu Nhiêu – nàng là xú nữ, ân, là Huyền Vũ Dạ Nguyệt, là tam tiểu thư của Huyền Vũ gia, thật tự tin nhìn hắc, rồi hít một ngụm khí, rút tay lại, nàng hướng tới hắc tỏ ra quyền uy “Thế thì liên quan gì tới bốn tiểu thư ta?”

“Sao lại không liên quan tới nàng?” mặt tuần tú của hắc liền phóng đại ngay trước mắt nàng, mắt nàng khê chớp chớp tựa như không hiểu chuyện, cười nhạt “Nàng rất nóng sao?”

Trán nàng đã tích tụ một lớp mồ hôi mỏng, chân nàng run run, thì Hoàng Bá Thuần thấy bộ dáng hiện tại của nàng thật buồn cười.

Thấy hắc như trêu đùa nàng, tùy ý bốn cột, thì nàng vội bình tâm, trợn mắt, quát “Ta nóng là do của nhà người hại, lo mà quản lý việc làm ăn của người đi” liền xoay lưng chạy đi, nàng thật không dám nán lại lâu, vì sợ rằng tim nàng vì đập nhanh dẫn tới tử vong.

Phía sau nàng là một nụ cười yếu ớt, đôi mắt thuần thúy hiện lên chút ẩn ý, thâm sâu khó lường và một tia khó đoán.

Thở dài, sau khi khẳng định rằng mình đã thoát khỏi cái nam nhân ‘họa thủy’ kia, nàng muốn về nhà, mất cả hứng thú!

Bất chợt chân nàng dừng lại, lùi lại ba bốn bước, một chú mèo ba tư lông trắng thuần khiết, đôi mắt màu ngọc bích, thân mình mập mạp mũm mĩm, phi thường khả ái đang được đặt trên bàn.

“Thiên a, mi thật khả ái” nàng lao lại quỳ bán như một kẻ cuồng si, ôm trầm lấy chú mèo lười biếng có đôi mắt vô hồn kia mà nựng nó như một bảo vật.

“A, cô nương thật có mắt nhìn đây chính là loại mèo đặc chủng quý hiếm đó” lão bá bá bán hàng thấy nàng ôm tới thích thú như vậy liền xoa xoa tay, tăng bốc mọi việc lên.

“Khả miu miu, mày có thích theo tao không, hử” mặt nàng khẽ nựng vào má của nó, không nhẽo nói, bất chợt nó dùng chân đá một phát vào mặt nàng, hành động này thật khiến cho nàng mất hết cảm tình, nhưng không sao nàng phi thường thích thuần phục tiểu dã miêu, hắc hắc.

“Tam muội, đã không còn sớm, muội đi đâu thế?” thanh âm trầm thấp quen thuộc vang lên, mang theo bóng dáng Huyền Vũ Dạ Mạc hiện ngang đi tới, khoe miệng đang cười thật tươi liền trở nên cứng ngắt, vội vàng buông chú mèo kia ra, giải thích “Hắc hắc, chỉ là mua chút ít đồ thôi”

“Phải không?” cổ dè nén đi sự tức giận của mình Huyền Vũ Dạ Mạc tỏ mình ‘không hề giận’ hỏi nàng.

Nàng liền cười khổ, đại ca đã cấm cửa nàng, nàng chịu không nổi liền ‘lẳng lặng’ đi cửa sau trốn thoát ra ngoài.

Cụp mi xuống, nàng cười nhe răng, lên bên chạy qua, tỏ ra hối lỗi “Ân, Nguyệt nhi thật không đáng cho đại ca tin tưởng như vậy sao?”

Híp mắt lại, Huyền Vũ Dạ Mạc tựa tiểu phi tiểu nói nhỏ bên tai nàng “Lúc nào muội cũng chỉ biết giữ cái thói này!”

Bất chợt nàng liền cười nhẹ, ôm lấy cánh tay của Huyền Vũ Dạ Mạc “Nha, người ta lúc nào cũng khả ái như vậy với đại ca mà” vì mỗi lần đại ca cười như vậy nàng biết đại ca hoàn toàn không để tâm, nên cố tình làm nhõng nhẽo làm nũng.

Huyền Vũ Dạ Mạc lắc đầu chịu thua muội muội hần, nhưng hần rất thích tiểu muội của hần, hướng tới hần làm nũng, nên liền hảo tâm buông tha nàng.

Cả hai cùng cất bước ra đi, trước khi rời khỏi nàng vẫn còn ngoảnh đầu lại, tỏ ra vẻ nuối tiếc với tiểu miêu miêu khả ái kia, aiz.....

32. Chương 32: Thích Làm Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Tự dọn dẹp lại phòng, tháo tấm ván dưới gầm giường ra, khẽ nhẹ nhàng vuốt như chuồn chuồn lướt nước, cây tỷ bà bạch ngọc này, ta yêu nó tựa trân bảo, khi ôm nó vào lòng thì mát cả da thịt, sáng khoai cả người, nhưng....thật tiếc,ta lại chẳng thể sử dụng nó, đúng là tiếc quá.

Ngay cả đàn thôi nàng cũng chẳng dám đàn, vì dạo này có người thường xuyên để ý hành tung của nàng, tuy họ chưa biểu lộ ra bất lợi đối với nàng, nhưng địch ở trong tối nàng ở trong sáng nàng, hoàn toàn không biết họ là kẻ thù hay là bằng hữu!

Một tiếng bước chân nhẹ nhàng đi tới, theo phản xạ, nàng nhẹ nhàng cất giấu cây tỷ bà về chỗ cũ.

“Cốc cốc” tiếng gõ cửa vang lên.

Nàng vội chỉnh chu lại y phục, nhìn lại khuôn mặt mình ‘hoàn hảo’ rồi mới mở cửa “A, tỷ tỷ”

Từ ngày hai người đường ai nấy đi, thì tỷ tỷ ta hầu như rất ít bước ra khỏi phòng nửa bước, thậm chí như cách biệt với thế giới bên ngoài vậy, khuôn mặt nhợt nhạt, đôi mắt như nước hồ thu trong vắt, mà vô hồn, nhìn vào khiến cho kẻ khác cũng phải đau lòng thay.

Huyền Vũ Dạ Tuyết cười yếu ớt “Ân, tỷ tỷ hảo buồn có thể đi dạo cùng tỷ tỷ chứ?”

Ta gật đầu cùng tỷ tỷ ra ngoài dạo phố đôi chút, bất chợt bọn ta đứng ngay quán thì ta liền giật mình, bằng bất cứ mọi giá lôi kéo tỷ tỷ ta đi chỗ khác, kéo tỷ tỷ nhìn vật nhớ người, nói tới đây lòng nàng lại đau nhói thêm một trận, tại ai, nàng cười khổ.

“Lão bản, cho hai tô hoành thánh” ta vội đưa tỷ tỷ đến chỗ quen của ta mà ăn, lão bản nhận ra ta vội nói “Hảo, thỉnh chờ một chút”

Nhìn thấy nụ cười của lão bản ta liền ấm lòng, vì nụ cười của lão bản không những phúc hậu mà còn thật vui vẻ, ta hướng tới tỷ tỷ nói “Hoành thánh nơi này là tuyệt nhất đấy” so với Đệ Nhất Tửu Lâu chỉ có hơn không có kém.

“Vậy sao?” nụ cười trên bờ môi mỏng thực yếu ớt, Huyền Vũ Dạ Tuyết khẽ nói, nhìn nàng ốm yếu, mỏng manh như thế, chỉ sợ một ngọn gió thổi ngang qua nàng ta có thể bay đi mất, càng khiến cho Huyền Vũ Dạ Nguyệt thương tâm.

“Tới đây, tiểu nha đầu” lão bản trưng bày bản hiệu sống của mình là nụ cười tươi rói, hai tay bưng hai bát tới, vui vẻ nói.

“Ân, đa tạ” nàng cũng thật khai tâm liếm môi một cách khiêu gợi meo meo cười, hướng tới lão bản nàng khẽ giới thiệu “Lão bản đây chính là tỷ tỷ mà ta đã nói, thế nào? Nàng rất xinh đẹp phải không!”

Ngắm từ trên xuống dưới, lão bản liền nói “Quả là tuyệt sắc mỹ nữ”, ta cùng tỷ tỷ cười ồ lên, ta nói “Lão bản thật không sợ tiểu muội muội ở nhà sao?”

Lão bản cười thật vui vẻ nói “Nha đầu này, dám ‘chỉnh’ cả lão?” ta liền cười một cách giảo hoạt, lão bản không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ hổ mẹ ở nhà thôi.

Bên kia có thêm hai khách nhân tới, lão hướng tới ta gật đầu, ta cũng vội gật đầu rồi cầm tay tỷ tỷ nói “Ân nóng mới hảo!” bất chợt ta để ý năm đầu ngon tay của tỷ..., nụ cười trên bờ môi liền cứng ngắt “Tỷ...”

Huyền Vũ Dạ Tuyết rút tay lại, miễn cưỡng cười nhẹ “Ân, ăn thôi” bóng dáng ta cứng đờ, liền cười đáp với tỷ tỷ, cứ như chuyện khi nãy chưa hề phát sinh ra vậy.

Ta không dám hỏi, vì hiện tượng tỷ tỷ của ta cứ như...tự lắc đầu, trách mình ngu ngốc nghĩ bậy, tỷ tỷ ta căn bản đâu thể luyện loại tà công kia?

Ta vội ăn hết bát hoành thánh, bình thường ta tự cho ngon nhất, nhưng hôm nay như thế nào mà lại lạt như nước lã vậy?

Thân ảnh mỹ miều của Âu Nhã Uyên uyển chuyển, duyên dáng đi tới cứ như người mẫu đang trên sàn catwalk vậy! Phía sau là rất nhiều đại hán mặt mày thô tợn, đáng người cường tráng lộ cả vòm ngực cứng rắn đầy lông mao, cơ bắp cuộn cuộn.

Đứng trước mặt bọn ta, nàng hên hoang cười mỉa “Nha, như thế nào mà lại tình cờ như thế?”

Cười nhạt, ta nói “Có thật là tình cờ, hay là....cố ý?” đi dạo phố thôi, có cần thiết phải đem theo nhiều bảo tiêu như vậy không?

Mặt nàng ta tái lại, rời khoanh tay vênh mặt cười mỉa “Bình thường ta thấy Thuần ca ca như ‘hình với bóng’ kẻ sát Huyền Vũ nhị tiểu thư, nay...”

Ta cắt đứt lời nói của nàng ta “Muốn tìm Hoàng Bá Thuần thì lần tới Hoàng Bá phủ, ở đây chỉ có bốn cô nương thôi, nếu đến sinh sự thì thỉnh đi cho, bốn tiểu thư tuyệt không tiếp!”

Thẹn quá hóa giận, Âu Nhã Uyên cười thật đắc ý “Đồ nữ nhân ngu xuẩn, hôm nay không có màn ‘anh hùng cứu mỹ nhân’ đâu, xong lên”

Ta vội đẩy bàn về phía những đại hán, kéo tay tỷ tỷ cùng tỷ tỷ chạy khắp mấy con phố để lánh nạn.

Thật ra Âu Nhã Uyên nhân lúc Âu Nhã Vỹ cùng phụ thân mình đến Hàng Châu bàn công sự nên mới to gan xách động toàn thể người trong nhà đi ‘tính sổ’, bình thường thì có Hoàng Bá Thuần làm hậu thuẫn nên Âu Nhã Uyên không dám động tới, nay họ ‘đường ai nấy đi’, cũng thừa dịp này, có thể rửa mối hận cướp nam nhân cùng mối nhục do Huyền Vũ Dạ Nguyệt gây ra.

Ta cố gắng đẩy hết những vật cản đường bọn họ tới mức có thể, nhưng vẫn không thể nào cắt đuôi họ được, chứng tỏ những đại hán này không tầm thường, mà ta lại không muốn tự giải trừ nội công để cho họ một bài học đích đáng, dầu sao họ cũng bị kẻ khác sai khiến, kẻ đáng đánh là bệnh thần kinh họ Âu!

Vả lại có ngoài đám đại hán kia còn có hai kẻ từ hôm qua tới giờ vẫn luôn bám đuôi ta, aiz, thật khó khăn, bên đông có địch, bên tây có cừu nhân, phải làm sao đây? Phải làm sao đây?

“Ách” ta la lên, như thế nào mà tới ngõ cụt rồi?

“Ahahaha” ta vội xoay lưng lại, nguy, bọn ta bị bọn chúng hoàn toàn bao vây trong con hẻm nhỏ, hoàn toàn không có lối thoát, trừ phi mọc cánh bay, nếu không căn bản không tránh khỏi tai kiếp trước mắt.

Ta vội che chắn cho tỷ tỷ, cười mỉa “Thật đáng xấu hổ, một đám nam nhân lại đi ức hiếp nữ nhân yếu đuối, không đáng mặt nam nhân”

Một tên cười đến bắn loạn cả lên “Bọn ta là lưu manh không phải là quân tử, vả lại làm quân tử không có lợi ích gì cả, bọn ta cần tiền”

Vậy thì tốt, nàng có thể dùng tiền mua chuộc họ, cho tới khi...

Bất chợt một tên từ đằng sau bước tới, khoe môi chem chép trong thật đậm đặng nói “Oa, cái tiểu mỹ nhân đằng sau thật là hảo mỹ”

Nàng thầm nhủ: vậy là hồngбет, họ vừa muốn cướp sắc lại muốn lấy tiền! Loại nam nhân tà tâm như vậy, nhất định là cả hai điều nói trên cũng đều muốn chiếm.

“Người nói tới ta mới để ý” cái tên lực lưỡng xoa xoa cằm, dường như hắn là tên ‘cầm đầu’ trong nhóm.

Cắn chặt môi, khi ta chịu đựng, nhưng ánh mắt đậm tà của bọn họ vẫn cứ càn quấy nhìn tỷ tỷ thì ta muốn ‘đại khai sát giới’.

Đang muốn tiến lên thì có một người xuất hiện cười thật hào phóng “Như thế nào ở kinh thành cũng có bọn cường đồ, thổ phi?”

Bọn họ liền quay sang liếc nhìn cái nam nhân hào hiệp, một thân bạch y thật tiêu sái, bên bả hông còn đeo một trường kiếm thật bắt mắt, hai tay hắn khoanh trước ngực, thật tuấn tú.

Ta nhận ra hắn rồi, hắn là Đông Phương Triển! Vậy được cứu rồi.

“Tên tiểu tử thôi, đừng trách bốn đại gia ‘đại khai sát giới’ cút đi” tên cầm đầu trong nhóm bày ra vẻ mặt thật hung tợn đuổi người

Nhếch môi, Đông Phương Triển cười nhạt nhẽo “Nhưng mà tiểu tử ta lại thích làm anh hùng cứu mỹ nhân” nói xong còn hướng tới họ nháy mắt mấy hồi.

Ta liền bịch miệng cười khúc khích, hắn quả thật khôi hài, có bản tính ưa đùa giỡn như Âu Nhã Vỹ mà.

“Xú nữ nhân, có cái gì đáng cười” một tên then quá hóa giận, lấy nàng làm công cụ phát tiết, muốn thưởng cho nàng một bạt tai thì hai tên luôn ‘lén lút’ theo sau nàng đã lộ diện, không nói không rằng, đánh một chưởng thật mạnh lên bả vai của tên nam nhân không biết tốt xấu.

“Á” tên đó văng ra tận bên ngoài phố, ối một ngụm máu, nằm lăn quay ra đất “Tiểu thơ, dẫn tỷ tỷ tiểu thơ chạy đi, mọi việc ở đây giao lại cho bọn ta được rồi”

Nghe hắc y nhân nói, ta vội làm theo, họ yểm trợ cho ta và tỷ tỷ thoát ra, khẳng định rằng mình đã được an toàn, lúc này ta mới hỏi người phía sau “Tỷ tỷ, người không sao chứ?”

Huyền Vũ Dạ Tuyết vội lắc đầu, bậm lấy miệng, không tự chủ liền nôn mửa ra đất, nàng thở dài, có lẽ là do nàng đè tỷ tỷ mình quá lâu chăng?

Lúc này Đông Phương Triển đã tiêu sái từ hẻm bước ra, trên khuôn mặt tuấn tú vẫn còn phảng phất chút mùi vị chết chóc, ta hướng tới hắn nói “Công tử ngài không sao chứ?”

Hắn thở dài, tỏ ra không vui “Vốn dĩ muốn làm anh hùng, nay anh hùng ta đây chỉ biết đứng nhìn hai hiệp sĩ xử lý bọn thổ phỉ kia” aiz, thật là đáng xấu hổ!

Ta lại che miệng cười nhẹ, nói “Cái mỹ nhân kia là tỷ tỷ tiểu nữ -Huyền Vũ Dạ Tuyết, còn tiểu nữ là – Huyền Vũ Dạ Nguyệt”

“Cái gì?” Đông Phương Triển nhảy dựng lên, khuôn mặt lộ ra vài điểm thật ngạc nhiên, liền nhìn nàng từ đầu tới cuối chân.

Ta tròn mắt nhìn hắn, bất chợt ta hiểu ra, vội ho khan “Khục, những lời kinh thành đồn, đa phần là thổi phồng lên”

Hắn hướng tới ta cười áy náy nói “Àn, thật thất lễ”

Ta miễn cưỡng lắc đầu nói “Phải là tiểu nữ thất lễ mới đúng” aiz, ta cũng biết kinh thành đồn đãi ta là một ‘đại mỹ nữ’ nhan sắc khuynh quốc khuynh thành nên mới có được hai hiệp sĩ luôn kề bên bảo vệ, quả thật hai cái nam nhân kia là nguồn gốc của tai họa mà.

“Tỷ tỷ cần khám đại phu chứ?” ta đỡ lấy tỷ tỷ, rút khăn từ vạt áo lau mồ hôi cho tỷ tỷ, tỷ tỷ miễn cưỡng lắc nhẹ cái đầu, sắc mặt trở nên nhợt nhạt, bất chợt ta lại cảm thấy chính bản thân ta mới là nguồn gốc của mọi tai họa.

“À, làm phiền tỷ tỷ chờ muội một chút” ta nói với tỷ tỷ, liền hướng tới Đông Phương Triển nói “Làm phiền Đông Phương công tử có thể ở đây bồi tỷ tỷ tiểu nữ đôi chút?”

Đông Phương Triển có chút xiu kinh hách, hắn chưa xưng danh tánh làm sao mà nàng biết?

Ta liền cười thật hào phóng, nhún nhún vai “Còn nhớ ngày trước ở , tại hạ họ Tần, tên Bạch”

Tới đây, hắn như sáng con mắt ra, cười ngạc nhiên “Bây giờ Triển mỗ đã hiểu vì sao hai tên kia lại luôn đi theo tiểu thư” hóa ra vị cô nương trước mặt lại lý thú như vậy, chẳng trách hai tên tự xưng, phong lưu công tử, cũng phải đổ gục trước chân nàng

Bất giác ta cúi đầu thấp xuống, lộ ra chút áy ngại, liền hướng tới một y quán thẳng tiến.

Khi ta vừa bốc xong phương thuốc đi ra thì thấy Đông Phương Triển cùng tỷ tỷ từ lúc nào đã trở nên ‘thân thiết’? Lại còn tâm đầu ý hợp, cười tới thật vui vẻ?

Ta luôn là kẻ biết điều, không muốn phá hỏng bầu không khí của họ nên chỉ ôn ẽn đi theo sau họ.

33. Chương 33: Tuyệt Đối Không Thể

Dưới ánh trăng bạc, một bóng người chạy thoảng thoát trong rừng, trên lưng còn bê một vật cồng kềnh, nhưng thân thủ nhanh nhẹ như chú sóc, nhẹ nhàng mà đi tới một căn nhà gỗ, vội vội vàng vàng đào một cái hố sau nắm mồ

“Sư phụ, đồ nhi thật đáng khiển trách, đêm khuya còn bái phỏng làm phiền sư phụ, nhưng vì an toàn của đệ nhi, thỉnh sư phụ hãy giúp đồ nhi bảo quản cây đàn, và phù hộ đồ nhi sớm ngày qua khỏi nạn kiếp” nàng thành tâm chấp tay lại mà lẩm bẩm.

Cây tỳ bà này dấu sao cũng là thứ nguy hiểm, mặc cho đẹp, nhưng chẳng biết tên xú tiểu tử nào mà tung tin bậy bạ, cái gì người sở hữu cây đàn chính là Nhiều Nhiều chứ, quả quá đáng, chẳng biết ai chọc phá nàng nữa...., tự nhiên mất trái nàng co rút liên hồi, vội xoay lưng bỏ đi, vì mỗi khi má trái giật là điềm không lành!

Cả thân hình nàng cứng ngắt, từ đâu xuất hiện hai cánh tay khỏe khắn như gọng sắt kìm chế nàng, hung thủ đang ôm nàng từ phía đằng, nên không thể biết được đại phiêu đảng [1] là ai, liền quát to “Đại hỗn đản, mau buông ta ra” thật to gan, cả lão nương mà cũng dám đụng?

Cái ‘hung thủ’ kia không nói gì cả, nhưng tay chân ta muốn nhào ra, nhịp tim có hơi bắn loạn.

Hơi thở này, thân nhiệt này, làm sao ta không nhận ra được! Tuy ta đang cười nhưng lộ rõ sự kinh hãi “Hoàng Bá huynh, như thế nào mà ngài đổi nghề đêm khuya làm đạo tặc hái hoa? Hay là gia thế sa sút?”

Khẽ nhoẻn môi cười, tính cách nàng vẫn như thích, thích trêu ghẹo kẻ khác, mặt khác hẳn rất vui vì nàng nhận ra hắn, càng siết chặt nàng, hắn nói “Vì ôm nữ nhân mình yêu, ta không ngại làm đạo tặc hái hoa”

Đôi mắt nàng vốn to tròn nay bị hắn dọa tới độ mắt muốn rớt ra ngoài, miệng nàng cười nhưng trong lòng nàng chẳng thể cười được “Rất tiếc....phải báo cho ngài...một tin buồn....ngài nhận sai người rồi...” mới hôm qua hắn vẫn còn bình thường, sao hôm nay liền trở thành như vậy? Chẳng lẽ hai hắc y nhân đó, là người của hắn?

Nha, tuyệt đối, không, vạn lần đừng như ta nghĩ nha

Giờ phút này mà nàng vẫn kiên cường duy trì sự khôi hài của mình thì càng làm hắn buồn cười, xoay người nàng lại để nàng đối diện với hắn “Phải, nên gọi nàng là Nguyệt nhi mới phải”

Nụ cười nhạt nhẽo, nàng tỏ ra thật kiên cường “Tiểu nữ vốn là Huyền Vũ Dạ Nguyệt”

“Àn, ta biết” nở ra nụ cười thật ôn nhu, hắn nhẹ nhàng đáp lại.

Bất chợt má nàng xuất hiện một mảnh phỉếm màu hồng thật bắt mắt, mẹ kiếp, tại sao ta lại là sắc nữ chứ? Cấn chặt môi nói “Nếu ngài đã biết, ngài nên thả tiểu nữ ra mới phải, dẫu sao nam nữ thụ thụ bất thân” tay nắm thật chặt lại, sợ mình bị nam sắc mê hoặc mà khai ra hết.

“Đến giờ phút này nàng còn ngoan cố cứng đầu sao, Nhiều Nhiều” mầu nheo lại, giọng nói của hắn tràn ngập sự phẫn hận.

Nuốt nước miếng, ta nhìn đi chỗ khác, không dám đối diện với tuấn nhan lộng lẫy mỹ người của hắn “Ngài chưa nghe qua kinh thành đều đồn rằng....Nhiều Nhiều cô nương...đã...ta...thế...rồi sao?”

“Ừ, nghe qua” xóa bỏ sự phẫn hận, liền đổi chiêu khác, nhoẻn môi một cách gợi tình, đôi mắt thuần thúy có chút di động nhìn nàng tựa như trêu ghẹo.

Nàng bị hành động này của hắn dọa tới diếng người, hắn rõ đang rất bình thản trả lời, nhưng vì sao lại dùng đôi mắt chứa đựng thâm tình nhìn nàng? Bất chợt hắn cúi người xuống, ghé sát tai nàng, âm thầm nói “Nhưng đó chỉ là kinh thành đồn”

Giọng nói phi thường mê người truyền tới, làm tim nàng run rẩy, hành động này rất ái muội càng làm cho nàng sống không bằng chết, nếu là bình thường nàng sẽ bỏ tới ‘ăn’ sạch hắn, nhưng mà hôm nay nàng lại thực sợ cái hành động này của hắn, vội kháng nghị “Hoàng Bá công tử, Nhiều Nhiều cô nương đã...đi rồi...thỉnh ngài đừng nên buồn, tiểu nữ không xứng cho công tử nhìn hình nhớ bóng, vả lại, tiểu nữ không có phúc khí xinh đẹp như Nhiều Nhiều cô nương, tiểu nữ là một xú nữ”

Cười nhẹ, hắn bình thản đáp “Ồ, vậy sao?” nàng vội gật đầu đồng ý, chỉ muốn thoát khỏi sự kìm chế của Hoàng Bá Thuần thôi, đối diện với hắn nàng vừa yêu, mà vừa căng thẳng.

Hắn nới lỏng thân hình nàng, thì nàng vội phào nhẹ nhõm, còn hắn thì tung một chưởng, hất tung lớp đất cát dưới đất, cây tỷ bà bị tung lên, hắn một tay chụp lấy cây tỷ bà, tựa tiểu phi tiểu “vậy thì cái này nàng tính giải thích làm sao?”

Hồng bét, ta vội bịch lấy mặt, quả thật ta bị ăn quả lừa rồi, ta quá khinh xuất cái nam nhân này, nguyên lai mấy ngày qua hắn phái người theo dõi ta, chắc rằng hắn chính là tiểu tử tung ra tin đồn kia, vậy ra nàng luôn thừa nhận mình thông minh, nhưng lại bị sự thông minh của mình đả bại?!!!

Thiên a, ta thật ngu xuẩn.....

“Còn gì để chối?” đôi đồng tử nheo lại lộ ra sự giận dữ, hần hướng tới nàng nói, cắn chặt môi, nàng liền chạy đi thay vì vận nội công mà phi thân đi.

Một tay tóm chặt thắt lưng nàng hần nói “Tiểu nữ nhân này, nàng nhất thiết phải cư xử như vậy với ta sao?”

“Á” bị hần tóm chặt đã đành còn bị hần uy hiếp, như thế nào lại bị hỏi tội? Cắn chặt môi nàng không muốn hé lên một lời nào cả, lòng nàng bây giờ hồi hộp có, tội lỗi có, bản khoản có.

Buông cây tỳ bà ra, Hoàng Bá Thuần ôm chặt lấy bóng dáng của nàng sợ nàng lại chạy thoát, một lần đã quá đủ rồi, hần không muốn phải lén lút lút theo dõi nàng nữa.

Hần không muốn phải đứng từ xa nhìn nàng, hần càng không muốn nàng vừa gặp hần đã bỏ chạy, hần thừa nhận mình đa tâm, nhưng khi gặp nàng thì hần không còn là Hoàng Bá Thuần nữa rồi.

Khi thấy miệng nàng mấp máy như muốn nói hần không ngại phủ lên đôi môi nàng một nụ hôn “Ngô” nàng kinh hoảng hét lên, thừa dịp này lưỡi hần càng to gan trượt vào cuốn lấy lưỡi thơm tho của nàng.

Nàng bị hần làm cho kinh hách, nếu nụ hôn lần trước ngọt ngào thì lần này là mãnh liệt tới mức nóng bỏng “U” hần chỉ cho nàng thử đôi chút rồi vội cuốn lấy lưỡi nàng, liếm, mút, vân vê, cùng trao đổi chất mật ngọt với nhau.

Một dòng điện từ đầu xuất hiện, khiến thân thể nàng run rẩy, bủn rủn cả tay chân, vô lực chống cự, đành phải thuận theo ý của Hoàng Bá Thuần, để hần tùy tiện nhúng chìm nàng.

Hai tay hần ôm chặt thắt lưng nàng, khiến cho cả thân thể huyền diệu mềm đều dựa sát vào người hần không chừa một khe hở, triền miên hồi lâu, hần buông nàng ra, giọng khàn khàn còn chứa đựng dục vọng, gọi “Nguyệt nhi”

Bị hần hôn lên choáng váng, làm đầu óc ta ong ong cả lên, ngược mặt lên nhìn đôi mắt chim ưng thâm thúy kia thì ta lại sợ hãi, vội nói “Không thể, không thể đâu” phải, không thể, không thể.

Không thể được!

Ôm chặt nàng, hần bá đạo nói “Không gì không thể cả, chỉ cần nàng yêu ta thì cái gì cũng có thể, nàng không thể đối xử với ta như vậy, chính nàng đã mị hoặc ta, nàng phải phụ trách”

Hần nói đúng, nhưng là nàng chỉ bất đắc dĩ thôi nha! Ai bảo nàng hay tự phụ chứ.

“Không được đâu, chúng ta sẽ không được họ đồng tình, trời đất cũng không dung tha” giọng nàng ghen ngào, dòng nước mắt nóng hổi liền tuôn ra, nàng không thể chấp nhận được, nghĩ tới tỷ tỷ, tim nàng càng đau nhói, càng ray rứt.

Ghì chặt nàng vào thân cây, hần nâng nàng lên đối diện với dung nhan của hần “Nàng nhẫn tâm như vậy sao?” lẽ nào nàng thật sự tàn nhẫn như vậy, hần biết, nàng và hần căn bản là không thể, nhưng mà hần đã yêu nàng mất rồi...cho dù phải nghịch thiên đi nữa, hần nhất định sẽ đoạt nàng trở về tay mình, nàng chỉ có thể thuộc về hần!

Nước mắt tuôn trào ra, nhịn không được ta liền khóc lên “Ô...ô...ô...”

“Nàng có biết đáng lý nàng không nên xuất hiện tại Di Hồng Lâu, nàng không nên xuất hiện trên cõi hồng trần này” hần đau lòng, đôi mắt trở nên tịch mịch nhìn lấy nàng, nàng không nên xuất hiện, nàng không nên xuất hiện! Nhưng nếu nàng không xuất hiện, hần làm sao biết, hóa ra trên đời này, còn nhiều điều lý thú như vậy.

Đẩy hần ra, không cho hần làm nàng phân tâm, nàng liền chạy đi, nàng không muốn vì thỏa mãn cho bản thân mình mà phản bội tỷ tỷ của nàng, vả lại để phụ mẫu biết được hai người họ sẽ rất đau lòng, nàng phải quên đi hần.

Lẽ nào nàng muốn quá khứ tái diễn sao? Không, tuyệt đối không được tái diễn, nàng luôn cầu mong một gia đình ấm áp, ở đây, nàng đã tìm được!

Nhất quyết không được để tư tình của nam nữ mà đánh mất đi gia đình thêm một lần nữa, tuyệt đối không thể!

Đại phiêu đảng [1] đồ háo sắc

34. Chương 34: Chấp Nhận

“A” bị vấp phải cục đá nàng liền té nhào xuống đất, trong rừng sâu đêm tối chỉ còn tiếng khóc của nàng ngự trị.

Nàng cứ nằm ôm đất mà khóc, khóc không phải vì té đau, khóc là vì trái tim rất đau, muốn yêu nhưng không được, muốn chết cũng không xong.

Ngay cả trời cũng không giúp nàng, một trận mưa lạnh lẽo buông xuống màn đêm, càng lúc càng to, nàng chặt vật đứng dậy, từ khi nào lớp đất lạnh lẽo biến thành lớp bùn, làm cho nàng trơn trượt liền ngã nhào thêm một lần nữa.

Những hạt mưa nặng nề đổ ào xuống thân thể gầy gò của nàng, như thể trừng phạt nàng, nhưng lại che giấu đi những giọt nước mắt trên khóe mắt của nàng.

Bất chợt một vòng tay ấm áp ôm trùm lấy nàng “Nguyệt nhi đừng tự làm khổ mình nữa được chứ” nàng khước từ hắn, đáng lý hắn nên từ bỏ, nhưng hắn vẫn âm thầm đi theo nàng, thấy nàng té, hắn muốn đến đỡ, nhưng nàng lại khóc sụt sùi mắt thấy như thế, hắn thật sự không dám tới gần nàng.

Nếu không phải vì hắn ham muốn chiếm hữu nàng, thì nàng sẽ không đau lòng như vậy, hắn muốn không quan tâm nàng, như hắn không làm được.

Xoay người lại nàng ôm lấy bóng dáng ướt như chuột lột không khác gì nàng, ôm hắn để tìm sự đồng cảm, ôm hắn để tìm một tia ấm áp, ôm hắn cũng vì muốn tìm một sự an ủi.

Mưa càng lúc càng lớn, tận trong rừng sâu, có hai bóng dáng đang ôm nhau thật chặt, hai người như muốn hòa làm một...

Những tia nắng sớm ban mai tươi mát, vừa len lỏi từ trong tấm màn cửa sổ chiếu vào vị nữ tử đang nằm trên giường, chiếc chăn màu ngọc bích, mái tóc đen dài xoa dài phủ kín lên tấm trải giường màu ngọc bích, trên trán có nốt chu sa đỏ xinh xắn, hàng mi dài cong cong đang khép lại như cánh quạt, đôi môi hồng gợi cảm, với màu da trắng mà mịn hồng, nhìn vào thoát như tiên tử giáng trần, thật mỹ lệ, thoát tục mà lại tao nhã, có thể làm chết đi hàng ngàn nam tử hán.

Kế bên là bóng dáng của một nam tử, hắn đã tỉnh rất lâu, đôi mắt chim ưng chứa đựng thâm tình sùng nịnh nhìn lấy tiểu tiên nữ đang chìm sâu vào giấc mộng, ngắm nàng ngủ, bất giác hắn liền nhếch môi cười mỹ mãn.

“Ưm” bất giác nàng xoay người qua, liền chui rúc vào người hắn như chú mèo nhỏ, hiện diện lên sự khả ái cùng lười biếng.

Khẽ sờ lên mái tóc dài mềm mại của nàng thì trong lòng hắn dâng một trận chua xót không tả xiết.

Rất ấm áp, như thế nào lại ấm áp như vậy, thân nhiệt, mùi hương thật quen...bất chợt nàng thanh tỉnh liền vươn người đứng dậy “Ngô”

Hắn đang thưởng thức vẻ mỹ miều của nàng thì bị nàng làm cho giật bắn mình vì hành động đường đột của nàng.

Đôi mắt tròn xoe, đảo một vòng quanh đây, thiết kế đơn giản, màu sắc chung quanh là màu ngọc bích, nàng chắc chắn đây không phải là phòng mình, đôi mắt nàng chứa đựng sợ hãi khi thấy cái nam nhân đẹp mỹ chết nữ nhân ở trước mặt nàng.

Hắn một thân màu trắng (giả y), mái tóc dài tung xỏa càng khiến tôn lên vẻ tuấn duệ ma mị của hắn, đôi mắt chim ưng tà mị tràn đầy dục vọng nóng bỏng.

Tự nhìn lại nàng, nàng cũng đang mặc giả y, phút chốc hắn cười xoa “Muội sợ huynh ăn thịt sao?”

Giọng hắn khàn khàn tràn đầy mị hoặc, bắt giác mặt nàng nóng bừng bừng lên, điều này càng khiến hắn cười sảng khoái, hướng tới nàng, hắn khẽ gọi tên nàng “Nguyệt nhi”

Những giọt ký ức quay trở về, nàng ngẩn người nhìn hắn, bất chợt hắn như sói đói, bổ nhào tới ôm lấy nàng “Đừng từ chối huynh, được không?”

Hắn biết nàng đối với hắn cũng có tình ý như hắn đối với nàng, nếu không nàng sẽ không rút nước mắt, sẽ không đỏ mặt, để có được nàng hắn sẽ không từ mọi thủ đoạn.

“Ta...” Nàng ấp úng không nói nên lời, nhưng nàng rất thích hắn ôm nàng, nàng không chịu nổi sự cảm dỗ của hắn, bất giác hai tay nàng vòng qua lưng hắn, ôm trằm hắn, đầu tựa vào vai hắn, nhắm mắt lại tận hưởng cảm giác ngọt ngào.

“Nàng thật nhẫn tâm” cắn chặt môi, Hoàng Bá Thuần trách móc nàng, nàng tròn mắt ra nhìn hắn, hắn cười khổ “Nàng có biết ngay từ lúc ta gặp nàng, ta đã yêu nàng không?”

“Nàng có biết tương tự một người là đau khổ thế nào chứ, có lúc ta mong rằng nàng sẽ mãi mãi biến mất trong tâm trí ta, nhưng ta lại không thể quên đi nàng, nhắm mắt lại hình ảnh nàng cứ đọng mãi trong trí nhớ ta”

“Ta nhận rằng ta sai, ta đã quá sai lầm khi nhận ra tình yêu và tình thương, cũng như ta và Tuyết, ta đã nhận ra ta đối với Tuyết đơn giản chỉ là tình thương như đại ca đối với tiểu muội”

Nói tới đây hắn liền đặt bàn tay to lớn lên khuôn mặt trắng nõn của nàng “Riêng nàng, thấy nàng ta liền hoan hỷ, nàng rời ta mà đi ta liền đau khổ, nàng có biết lúc nàng rời xa ta rơi xuống Đoạn Tình nhai con tim ta thống khổ như thế nào không, nàng...”

“Đủ rồi, đừng nói nữa” ta cắn chặt môi dưới ôm lấy hắn, giọng nói của hắn càng lúc càng thê lương càng bi thảm, ta thật sự không nhẫn tâm, thà hắn trách ta, ghét ta, nhưng xin đừng để ta làm hắn đau khổ.

“Nàng không làm sai, kẻ làm sai là ta, ta đáng chết, ta thật đáng chết” càng nói thì giọng hắn càng nghèn đi, đây là lần đầu tiên hắn muốn – khóc, cho dù hắn ‘khóc’ thì sao chứ, có đền được tội chăng?

Hắn yêu một người, nợ một người, thiên, phải làm sao đây?

“Không, là ta đáng chết, ta không nên xuất hiện, ta không nên hiện diện trên cõi đời này, ta là sao chổi, ta là...” Nàng càng nói càng xúc động, lệ tràn ra khỏi khóe mi, chứng kiến cảnh này, hắn thay nàng đau lòng, liền hạ xuống một nụ hôn vào đôi môi nàng,

“Ưm” hắn buông nàng ra, nói “Đừng tự trách móc nữa, chúng ta làm lại từ đầu được không?” từ trong đôi đồng tử đen nhánh nàng nhận ra hắn không nói dối, đôi mắt chứng định nhu tình của hắn, nàng thật không muốn làm tổn thương hắn.

“Thuần” ta ôm chặt lấy hắn để biểu đạt tâm ý của ta, hắn thì ngẩn người ra, hai tay cầm chặt bắp tay ta, nhìn thẳng vào mặt ta, tựa như không hiểu ý “Nguyệt nhi, nàng”

Nhìn thấy hắn như thế, ta nhìn không được ‘phì’ liền cười lên, Hoàng Bá Thuần nhăn đôi mày rậm, nhéo lấy mũi nhỏ xinh xắn của nàng nói “Nàng hảo hự, dám ghẹo ta”

“Gì chứ, ai ghẹo chàng, là chàng....ahahaha” bất chợt ta nhin không được liền che miệng cười khúc khích lên hôm nay ta mới nhận thấy khuôn mặt khác của hắn nữa, cắn chặt môi, hắn ôm chặt nàng “Nguyệt nhi, nàng thật khả ái”

“Ân, ta biết” trong vòng tay hắn, nàng vẫn không quên nói đùa, điều này càng khiến hắn muốn cười.

Bất chợt nàng ngừng cười, nhìn chăm chăm vào hắn, hắn cũng thật nhu tình nhìn lấy nàng, khoảng cách của hai người càng kéo thì càng gần.

Nàng không hiểu vì sao nàng lại yêu hắn như vậy, ngay từ ánh mắt đầu tiên nàng nhìn thấy hắn, lúc đó nàng đã yêu hắn từ khi nào không hay.....

35. Chương 35: Mỹ Vị Của Tình Yêu

Một trận mưa hôn cuồng nhiệt ập tới, cả hai cùng triền miên, bất chợt hắn thanh tỉnh, vội vươn người lên nhìn lấy nàng.

Tự nhiên nàng cảm thấy trống rỗng, liền nhìn lấy hắn, hắn thở dài, vuốt tóc nàng “Nguyệt nhi, mau lớn lên nhé, ta sợ chờ không nổi”

Khi nói Hoàng Bá Thuần mang theo vài phần ái ngại có, bối rối có, nàng dù có xấu hổ, nhưng vẫn không quên nở nụ cười, nhìn nàng cười ghẹo hắn thì hắn bực tức liền nhéo má nàng, nàng hướng tới hắn gật đầu “Àn”

Ôm nàng ngồi dậy, nàng vội nói “Tỳ bà kia...có thể để ở chỗ chàng chứ?”

“Nàng không thích?” hắn hơi bất ngờ hỏi nàng.

“Không phải, mà là cây tỳ bà đó thật sự là rất nguy hiểm, muội không muốn cho kẻ khác biết được thân phận của muội, muội...” nói tới đây, ta vội nhìn lại sắc mặt của hắn, sợ hắn giận lấy bóp chết ta. (Ồay)

Cả người Hoàng Bá Thuần run lên liên hồi, hắn phải dùng tới công để điều chế lại cơ thể mình, rồi hỏi “Nàng không muốn công khai quan hệ của chúng ta sao?” lòng hắn run run lên, hắn không thể tin nổi nàng đang nói những gì.

Cắn chặt môi, lúc sau ta nói “Hãy đợi thời gian, được chứ”

Mắt khẽ cúi xuống như đang suy nghĩ, trong đầu hắn đang trầm đấu tranh, nàng đã chấp nhận hắn là điều mãn nguyện rồi, hắn còn đòi gì nữa chứ, nhưng là “Ta chỉ không muốn nàng thiệt thòi thôi, nàng có hiểu không?”

Nàng là thân nữ nhi, hắn thân là một đại trượng phu phải yêu lén lút lút lút ư? Đương nhiên hắn không muốn nàng chịu thiệt, miệng lưỡi của thế gian khác rất cay nghiệt, nếu để mọi người phát hiện, người bị phỉ báng là nàng, hắn không muốn nàng phải chịu thiệt.

Ta gật đầu, nói “Cảm tạ tâm ý của chàng, muội hiểu, nhưng là...ta...cái kia...”

Hắn thở dài, rời bỏ nàng, bước ra khỏi phòng, giờ đây phòng lớn cô quạnh thì ra không có hắn căn phòng liền lạnh lẽo.

Không hiểu vì sao nước mắt của nàng cứ rơi xuống, nhin không được nàng liền ngã khụy xuống mặt đất lạnh lẽo mà khóc.

Hắn ghét bỏ nàng rồi ư?

Nàng khóc rất thảm thiết trong mặt đất, bước trở lại thì Hoàng Bá Thuần tròn mắt ra, vội đi tới đỡ nàng “Nguyệt nhi, nàng làm sao vậy?”

Khóc đến thật nhập tâm khiến thính giác của nàng kém đi, bất chợt có một bàn tay ấm áp nâng nàng dậy, đảo người liền ngồi ngay ngắn trên đùi của nam nhân kia, mà cái nam nhân này chẳng phải chán ghét nàng rồi sao?

Hoàng Bá Thuần chậm rãi hôn đi những giọt nước mắt trên mặt của nàng, điều này khiến nàng có chút xấu hổ, ái ngại hỏi “Chẳng phải chàng ghét muội sao?”

Nhắn mày, hắn thở dài, tự gõ vào trán mình “Cũng tại ta không tốt chưa giải thích cho nàng nghe liền bỏ ra ngoài” để nàng hiểu lầm hắn.

Khẽ hít mũi, ta bấu môi nhìn hần, bất chợt hần cầm tay ta xỏ một sợi dây bạch ngọc tuyệt đẹp vào cổ tay ta, tới đây hần tự đeo ình một ban chỉ [1] cùng màu, hướng tới ta nói “Ngốc tử, ta sợ nàng hối hận không kịp chứ làm sao dám ghét nàng, chẳng qua ta chỉ ra ngoài lấy chút đồ thôi, nàng liền nghĩ quẩn”

Ta cụp mắt xuống, mặt nóng bừng lên, nhìn lấy sợi lắc tay màu bạch ngọc tinh xảo có một sợi dây nổi liền ngón tay với cổ tay, thậm chí ban chỉ trên ngón tay có màu lục, khắc chữ ‘Tình’ rất đặc biệt.

“Thích không?” hần thấy nàng chú tâm nhìn sợi lắc tay thì trong lòng hần dâng lên một trận vui sướng, hỏi Ta gật đầu, nói “Ân, thích, nhưng...cái này....đây là...”

“Đây là một trong bốn bảo vật của Bạch Ngọc gia, nói còn có tên gọi Bạch Ngọc Liên Tâm, truyền thuyết kể rằng khi xưa Bạch Ngọc lão thái tổ rất chung tình với thái tổ mẫu, liền vượt qua trăm ngàn sương gió thu thập ngọc quý, dù cả tâm huyết đời mình để chế tạo thành”

“Đây cũng là đỉnh vật tình yêu mà ta dành cho nàng và cũng là vật di vật của mẫu thân huynh” nói tới đây hần liền ôm trầm lấy nàng, thành tâm nói, ngay cả Tuyết hần cũng chưa từng nói qua bí mật này, vì đây là sợi dây mà mẫu thân hần để lại, hần xem như trân bảo mà cất giữ.

“Ách, thứ quý giá như vậy, vả lại là di vật của...” chưa kịp nói nàng liền bị hần ‘cưỡng hôn’, buông nàng ra hần nói “Không nhưng nhị gì cả”

Mây nhướn lên, ta liền thở dài, hần thấy hành động này rất kỳ lạ liền hỏi “Chuyện gì khiến nàng buồn phiền?” như thế nào mà nàng thay đổi sắc mặt nhanh như vậy?

Ta lắc đầu, tỏ vẻ bi ai “Muội nghĩ sau này ngày tháng của muội thực khổ”

Hần sững ra, mắt trái giật liên hồi, không nghĩ tới nàng sẽ nói ra câu này, dù hần không phải là quan nhất phẩm hay là vương tôn quyền quý, nhưng hần chính là một đại thương nhân nha, vả lại hần yêu thương nàng như thế, làm sao có thể để nàng sống khổ?

Nhìn sắc mặt không thể tin nổi của hần thì nàng cực lực nhịn cười, liếc xéo hần, nàng nói tiếp “Vì tình lang của muội thật bá đạo”

Khóe môi hần cứng ngắt, giật giật, liền trừng mắt nhìn nàng, còn nàng thì cũng gan dạ nhìn hần, cả hai liền cười ồ lên, nựng nhẹ má nàng “Nàng thật ma lạnh, nhưng yên tâm, tình lang này sẽ không bao giờ để nàng thiệt thòi” nói tới đây hần liền ‘phì’ cười lên “Bất quá chúng ta cùng làm đôi gian phu dâm phụ”

Mây đẹp vô thức nhướn lên, nhoeo môi cười, bẹo lấy má của hần, nói “Chàng thật khéo nịnh”

Dựa đầu vào ngực nàng, hần làm nũng “Thế ta ngoan như vậy, có được thưởng không?”

Nhịn không được, ta liền cười khanh khách lên “Thiên a, nguyên lai chàng xấu xa như vậy”

Nói tới đây, bất chợt nàng liền xụ mặt, hần muốn nói gì thêm nhưng khi thấy sắc mặt nàng, hần liền giải thích “Nguyệt nhi, đừng nhớ về Tuyết nữa, được không?”

Ta không khẳng định “Muội sẽ cố”

Hần liền nắm chặt tay mình thành một nắm đấm, thở dài “Nguyệt nhi, trăm ngàn lần là do lỗi của ta, nhưng mà nàng nên cho ta một cơ hội, tin tưởng ta”

Ôm chặt lấy hần, ta nói “Ân” tình yêu phải tin tưởng vào nhau, mặc dù ta rất ghen tỵ nhưng mà ta....ta....

Thượng thế, hần cũng ôm lấy nàng, cả hai cùng chìm vào không khí tĩnh lặng, bình an và ngọt ngào, bất chợt nàng hỏi “Mẫu thân chàng...nàng ta...”

“Mẫu thân ta rơi xuống Đoạn Tình nhai, đã hơn 10 năm...” Ta biết ta quấy, ta muốn hiểu thêm về hần, nhưng không ngờ lại khơi dậy lên đoạn kí ức không vui của hần, nên ta liền phủ lên bạc môi của hần một cách thật nồng nhiệt

Hần biết nàng lo lắng cho hần, hần không ngờ chuyện đã qua 10 năm rồi khi nhắc lại hần liền xúc động.

Nhưng nàng lại chủ động như thế chẳng lẽ hần lại ngu ngốc bỏ qua, liền cố gắng tận hưởng, nương theo nàng, chiều nàng, dạy dỗ nàng thật tận tình.

Ta cảm thấy hết hơi, liền đẩy hắn ra, nói “Chàng thực xấu”

Chớp chớp mắt một cách vô tội nói “Là nàng chủ động trước mà”, hắn lại hướng tới tai nàng, thổi khí nóng “Vả lại nàng thực ngọt” mặt nàng đỏ như củ ấu

Không thể tin nổi hắn là một kẻ mặt dày đã đành, so với lưu manh còn vô lại hơn gấp bội, hai tay nàng nắm chặt lại tựa như tức giận, thì hắn lại nhích lại gần “Tiểu dã miêu, nàng thật mẫn cảm” khẽ hôn nhẹ cổ mịn màng của nàng, tựa như quyến rũ nàng

Khẽ thở thật nhẹ, khuôn mặt đỏ hơn lỗ đít khi, ngay cả cổ cũng vì lời nói của hắn mà ửng đỏ lên, nàng đánh vào bả vai hắn “Chàng, lưu manh”

Cầm chặt tay nàng, hắn nói “Được, ta lưu manh” rồi nở ra nụ cười hại dân hại nước vốn có của mình, ta liền phòng môi trừng mắt nhìn lấy hắn.

Hắn lại nở một nụ cười thập phần chói lóa giết người không đền mạng với nàng, khẽ thở mạnh, ta mất cả sức lực, liền dựa dẫm vào người hắn ta nhắm mắt trông ra vẻ thật hưởng thụ, nhẹ nhàng nói “Thuần, ta không muốn về nhà, ta muốn về lại ngôi nhà gỗ phía sau núi”

Nàng đã chấp nhận hắn, lại không thể mặt dày về đối diện với gia đình, chỗ có thể lưu nàng chính là ngôi nhà sau núi.

Hắn liền trầm ngâm, đôi mắt khẽ đảo liên như đang suy nghĩ, hắn thở dài “Hảo” dấu sao cô nam quả phụ không nên ở chung với nhau, nàng không thích, hắn liền tôn trọng nàng.

Ban chỉ [1] là nhần

36. Chương 36: Sự Tra Tấn Này, Hắn Thụ Không Nổi

Ta cùng hắn đi chuyển ra ngoài cửa lúc này theo thường lệ ta thường sờ sờ mặt nhận định ta trang bị ổn mới dám bước ra cửa, như thế nào mà hôm nay lại khác như vậy?

Tới đây thì nàng xoay người lại, trừng mắt nhìn kẻ sau lưng, thấy nàng như vậy, hắn hỏi “Vì sao nàng lại nhìn ta bằng ánh mắt như thế?” hắn quả thật không hiểu nổi tính cách của nàng!

Nheo lấy má hắn, khoe môi ta có chút co giật, nhưng vẫn phải cố nặn ra nụ cười “Chàng làm hồng mặt nạ của ta, thử hỏi sao ta không giận hờn chàng hả?”

Nhún vai, hắn tỏ vẻ vô tội “Chỉ tại nàng che giấu thân phận của mình, vả lại là do nàng giấu giếm ta” đẩy mắt hé lộ ra vài điểm chột dạ, rất nhanh liền được cất giấu kỹ càng

Phòng môi “Chàng thật gian manh, hứ”

Hắn không khách khí liền cười lên, ôm trầm lấy nàng “Ngoại trừ ta ra, cấm nàng dùng mặt thật đi gặp gỡ họ” nàng bình thường cũng đủ thu hút nhiều ong bướm rồi, nếu để các ong bướm kia phát hiện ra, hắn sợ nàng sẽ bay đi mất.

“Chàng ghen?” ta cười sáng lên, nói ra một câu tràn đầy khoái trí, khẽ cắn lên vành tai ta hắn nói “Đương nhiên!” nàng chỉ có thể là của hắn.

Ta ôm chặt hắn nói “Nếu muội muốn gặp gỡ các nam nhân bằng khuôn mặt thật thì muội sợ giờ này chàng chỉ là kẻ đến sau thôi”

Bất chợt bóng dáng hắn run run, ta liền hỏi hận vì nhất thời đùa với lửa, hiện tại không cần xem sắc mặt của hắn cũng biết hắn đang ‘nổi giận’, ta xuống nước “Thật ra muội biết khuôn mặt muội là họa thủy, cho nên muội luôn cất giấu, vả lại người muội yêu mến chỉ mỗi mình chàng thôi” phạt tổ a, người phải hóa giải nạn kiếp này giúp tiểu muội a.

Tạm thời đành chỉ đại ‘phần nộ’ trong lòng khi nghe được lời ngon ngọt của nàng, hấn không cam tâm, liền ôm chặt nàng, hạ xuống bờ môi nàng một nụ hôn mãnh liệt.

(E hèm, nếu ai thực tâm coi hết, thì ta sẽ chiêu đãi các vị = cảnh siêu hot khi sắp kết thúc truyện, còn bây giờ, chưa đâu)

Nàng muốn lên tiếng thì hấn thừa dịp này trượt vào trong, cuốn lấy lưỡi nàng, vừa cắn vừa mút, cùng nàng trao đổi chất ngọt với nhau, cả hai không ngừng ngai trao nhau nụ hôn đầy thân mật như vậy.

Trước khi rời đi, hấn liền cắn nhẹ môi nàng cứ như không nỡ rời xa nàng, đôi môi vốn đỏ mọng nay bị hấn chà xát bữa bãi trở nên ửng ửng, hơi sưng tấy lên, càng khiến cho vẻ đẹp của nàng tăng lên vài phần.

“Ừ” ta bị đắm chìm trong dự vọng hấn tạo nên, liền ngâm lên vài câu, bất chợt ta giật mình thanh tỉnh đẩy hấn ra.

Băng kín khuôn mặt ta, như thế nào mà ta lại, ta lại,... rên lên? Ôi, thật mất mặt, chắc chắn hấn nghĩ ta rất phóng đảng đây mà.

Hấn thở dốc dựa vào thành cửa để tự khống chế lại bản thân mình, dự vọng qua đi, hấn liền cười khổ nhìn nhân nhi đang bịch kín cả mặt, liền mở miệng ghẹo nàng “Không cần phải che, ta thích nhìn nàng như thế”

“Không” gạt bỏ đi tay hấn, đầu ta sắp cúi tận đất, không dám nhìn mặt hấn, hấn ôm lấy ta, nói “Tiểu dã miêu, nàng da mặt thực mỏng, thử hỏi sau này nếu chúng ta thật sự...nàng cũng sẽ như thế sao?” nghĩ tới ngày đó, hấn thản nhiên cười trước.

Đôi mắt chim ưng tràn đầy tình ý nhìn lấy nàng, nàng liền đỏ mặt lên, phản bác “Sau này hấn tính, còn nữa chàng không được dùng cái ánh mắt này nhìn ai, hiểu không!” nếu không phải là nàng, e rằng giờ này hấn đã bị các nữ nhân ăn sạch rồi (Đỉnh chính lại, anh Thuần k phải là rau sạch >

Hấn liền cười sảng khoái, nâng nàng lên “Hảo, tiểu thê tử của ta”

“Ai...ai...ai...mà...thèm...làm...tiểu...thê...từ...chàng...đồ...không...biết...xấu...hổ...”, cả đời ta luôn anh minh, miệng lưỡi trơn tru, lời nói sắc bén, như thế nào giờ đây ta lại ăn nói lấp lửng như gà mắc thóc? Tự cảm thán sao nàng quá vô dụng, bị nam sắc mị hoặc.

“Hử, không thích làm thê tử ta, hảo, chúng ta liền làm dâm phu dâm phụ” nói xong hấn liền khoái trí vỗ lấy nàng như sải lang hổ báo.

Đẩy nàng xuống giường, cả hai lẫn lộn trong phòng một cách vui vẻ vẻ, nụ cười hồn nhiên của cả hai phút chập hòa lại thành một, tràn ngập khắp cả phòng.

Đùa giỡn xong, cả hai liền chỉnh trang lại y phục cho thật ngay ngắn, lúc này hấn vỗ tay một cái liền xuất hiện hai tiểu tỳ nữ.

Ta liền giật bản mình lên, hét to “Á”, liền vùi mặt xuống giường, như thế nào lại có người, vừa vỗ tay đã có người xuất hiện? Vậy thì...vậy thì...những lời khi nãy chẳng phải họ đều nghe rõ mồn một sao?

Ô...ô...ô...thật xấu hổ chết đi được!

“Tiểu dã miêu, hãy học quen đi” vỗ vỗ lấy tấm lưng nàng như an ủi nàng, hấn biết trong một ngày nàng không thể chấp nhận được nhiều sự việc như thế, huống hồ khi nãy nàng cùng hấn ‘ngoạn’ thật vui vẻ, hấn thích nàng như thế hơn, bất chợt hấn liền rút tay lại khi cảm thấy hạ thể lại nóng lên, vội ho khan, giấu đi sự bất thường của mình.

Lẳng nhằng một hồi, nàng cũng chịu chui ra, hướng tới họ làm quen, họ ngoài mặt cư xử lễ phép nhưng trong mắt họ nàng nhìn ra thế nào họ cũng cười tới đau ruột cho coi.

Bây giờ ta mới biết, nguyên lai khi nãy hấn ra ngoài, ngoài mặt là mang cho ta sợi lác tay, tiện thể dẫn dò họ đưa y phục cho ta thay đổi, quả thật rất chu đáo.

Ta nhìn lấy hấn, hấn nhìn ta bằng ánh mắt thâm tình, ta liền đỏ mặt cúi đầu xuống, hấn như thế nào biết ta thích màu sắc đơn giản, mà cái nào cũng hợp với ta, ta nói “Những người kia là chàng phái tới đi theo ta?”

“Ân, vả lại ta đã phát hiện ra nàng từ lâu rồi, chỉ là ta không khẳng định” đôi mắt sáng quắp nhất mực chăm chú nhìn vào chiếc bình phong, nhàn nhả nói

“Chàng..., từ khi nào...phát hiện ra ta...?” ta sợ hãi tới độ y phục cầm trong tay cũng muốn rớt xuống.

“Hội hoa đăng, khi đó nàng cùng chơi trò rượt đuổi với đệ đệ ta, lúc đó lòng ta dâng trào lên cảm giác ghen tỵ, thật ra lúc đó ta cũng không hiểu ta đang suy nghĩ cái gì nữa, nàng còn nhớ lúc nàng ứng xử với Bạch Hữu Nam ta cũng có mặt, khi nàng đối phó với Âu Nhã Uyên cũng thật cao ngạo như phượng hoàng làm ta càng nghi, vả lại nàng vừa biến mất không bao lâu thì mọi người liền truyền miệng nhau là nàng xuất hiện ở

Thật ra lúc đó ta cũng cảm thấy quái, ta hy vọng rằng mình nghĩ sai, nhưng khi nàng hát lên bài hát đó, mới đầu ta thật không hiểu ra ý nghĩa sâu sắc của bài hát, hay là ta không muốn tin rằng nàng muốn rời xa ‘hồng trần’! Cho đến khi nàng cùng Âu Nhã Uyên cãi vã nhau, mặc cho Tuyết ngăn cản ta vẫn muốn ra nắm chặt lấy nàng không cho nàng đi, khi đó nhất thời quẩn trí, nên ta mới lấy lại cái cớ để nàng lưu lại” nói tới đây hần cười khổ, hần thông minh cả đời, cũng có lúc quẩn bách.

“Nhưng có nghĩ thế nào đi nữa thì cũng không nắm giữ được nàng và ngược lại, nàng liền biến mất trong đêm đó, nàng có biết lúc đó ta đau lòng như thế nào không, ta trách ta vì sao lại tổn thương nàng, vì muốn níu kéo nàng ta đã hai lần tổn thương tới nàng, nàng biến mất rồi, nàng nhảy xuống Đoạn Tình nhai cũng như...” nhớ tới đây, hần vĩnh viễn cũng không quên được đoạn hồi ức, mẫu thân hần nhảy xuống Đoạn Tình nhai ngay trước mặt hần, nghĩ tới đây tim hần như thắt chặt lại, rất đau rất đau.

Nhìn khuôn mặt anh tuấn đã co quắp hiện lên sự thống khổ, giọng nói không thể che giấu được sự xúc động thì ta cảm lòng không được, liền lao ra ôm chặt lấy hần “Đủ rồi, xin chàng đừng nói nữa”

Ta biết khi bà còn sống, khẳng định là rất thương yêu hai huynh đệ họ, nếu không vì sao mỗi lần nhắc tới mẫu thân, hai người họ liền bộc lộ cảm xúc y chang nhau, liền trở lại hình dạng của một tiểu hài tử, cần mẫu thân thương yêu, chăm sóc, mặc cho hình hài của họ đã là một đấng nam nhi, nhưng họ có lúc vẫn yếu đuối.

Tự khắc chế lại sự đau khổ của mình, hần ôm lấy thân thể mềm mại huyền diệu của nàng, hần phát giác hần rất thích mùi hương của nàng, điều này làm cho hần càng yêu thương nàng, vội bình tâm lại, hần nói “Ta tốn cả một đêm cũng không tìm được tung tích nàng, ta biết nàng có võ công, ta không tin nàng đã ‘hương tiêu ngọc vẫn’, ta vẫn chờ kỳ tích xuất hiện, cho đến khi ta đến sơn trang nhà nàng nói rõ với Tuyết, khi ra đi ta liền tới cửa nàng, nơi đó có mùi đào nồng đậm rất thơm, giống như mùi hương của nàng, khi ta ôm nàng, người nàng đều xuất hiện mùi thơm ngào ngạt đó, sau khi hỏi thăm tin tức, ta càng nghi ngờ, nên luôn cho người theo dõi nàng” hần dụng tâm rất vất vả mới dẫn dụ nàng lọt bẫy, nhớ tới khoảng thời gian qua, thì hần muốn bóp chết nàng.

Hít vào thật sâu, hần trừng mắt nhìn nàng, nàng hơi sững sốt hỏi “Mặt chàng hình sự thế?” rõ ràng đang yên đang lành nha vì sao lại nhìn nàng như vậy? Từ trong đôi mắt của hần, nàng nhận ra hần đang muốn giết người diệt khẩu.

“Nàng có biết nam nhân nào cũng mang tà niệm không, vậy mà nàng còn dám cả gan ngủ với nam nhân khác!” nghĩ tới hôm đó nếu không phải có nội công hộ thể, hần đã thổ huyết mà chết vì ghen tỵ!

“Nga” tim ta nhảy dựng lên, thiếu điều rớt ra ngoài, ta hướng tới hần giải thích “Ngô, Vỹ đại ca chỉ là bằng hữu của ta thôi, hần thật sự mới không vì xú nữ như muội động tâm” ta thực không tin hần lại yêu mến ta, từng hành động cử chỉ của hần, có chỗ nào bộc lộ ra hần yêu mến ta? (Tỷ thực ngốc! o()o)

“Phải không?” nghiêng răng tới độ vang ra thanh âm ken két, đủ biết hần đã uống thật nhiều dấm chua.

Thân là một nam nhân, hần làm sao không biết rõ tâm tư của những nam nhân khác, khi lần đầu mới gặp nàng hần đã cảm nhận được hần đối với nàng sản sinh ra hứng thú, vả lại ánh mắt của tên Âu Nhã Vỹ cho hần biết, hần ta cũng đối với nàng có tình ý, chỉ là chưa bộc lộ ra thôi.

Ta liền gật đầu, néo má hần, nói “Chàng đó, thực quá đa nghi”

Hôn lên chóp mũi nhỏ xinh của nàng, hần trừng mắt với nàng “Dẫu sao cũng cấm nàng tiếp xúc quá thân mật với các nam nhân khác, nếu không muội biết, khi ta nổi giận muội sẽ không lường được hậu quả đâu”

Thanh âm trầm đến mức nàng cũng phải run rét, nghe được tia cảnh cáo của hắn, ta liền dùng ánh nhìn nghiêm nghị, hay tay chống nạnh, liền trề môi nói “Ngô, chàng cũng không được quá gần gũi với các nữ nhân khác, nếu không muội ghen thì chàng sẽ không lường được hậu quả đâu”

Cả hai cùng im lặng nhìn nhau cùng cười phá lên, hắn đang nghĩ có nữ nhân nào bá đạo như nàng không?

Nhưng hắn lại yêu chết cái tính cách này của nàng, nhìn da thịt trắng nhẵn nhịu xuyên thấu qua chiếc ngoại xiêm mỏng manh thì hắn muốn hóa thành dã thú, lao tới, ăn sạch sẽ nàng, nhưng hắn không muốn bị gọi là: thừa nước đục thả câu, hắn muốn tạo cho nàng ấn tượng tốt nhất.

Ân, Hoàng Bá Thuần, phải nhẫn, phải nhẫn, người là một quân tử, ân, người là một quân tử, không được ăn nàng, không được ăn nàng, trong nội tâm của hắn, cứ lặp đi lặp lại câu: không được ăn nàng.

Vội giúp nàng mặc lấy xiêm y, hắn sợ mình sẽ không khắc chế nổi, chỉ tại nàng luôn chủ quan với nam nhân, gặp tình trạng này Thánh cũng kháng cự không nổi, đừng nói chỉ hắn chỉ là một nam nhân tầm thường.

Mà hắn lại là loại nam nhân đối với nàng sản sinh ra dục vọng to lớn, sự tra tấn này, hắn thụ không nổi.

Do mặt nạ bị xé rách, nhất thời không có nguyên liệu để tạo cái khác, nên liền dùng khăn che để thay thế, lúc này hắn dẫn ta rời khỏi nơi này, lúc sau mắt ta muốn rớt ra, khi biết nơi này chính là

Lúc hắn nói, ta cũng vội bình tâm lại, hắn dùng vẻ mặt cực kỳ kinh hách nhìn ta, ta mới kể rõ cho hắn nghe sự tình hôm đó, hắn mới thu hồi lại sự ngạc nhiên của mình

Sau khi đi tham quan một vòng, thì hắn lại dắt ta tới một nơi, nơi này hoa thơm cỏ lạ, có cây cầu nho nhỏ bắc qua ngọn đồi bên kia, nhìn vào khung cảnh bướm bay đầy trời, phong cảnh hữu tình, thì tim ta lại đập liên hồi, bất tri bất giác ta cảm nhận được một dòng nước ấm chảy vào tim ta.

“Nàng thích chứ?” ghé vào tai nàng, hắn hỏi

Ta ngất ngây với hành động này của hắn “Chàng, chàng làm sao mà biết...” có lẽ nàng vì hoảng loạn cùng hoan hỷ, nhất thời quên mất tình cảnh khi đó.

Nhoẽn môi lên, khóe môi có chút đắc ý “Linh cảm” liền chỉ vào ngực mình, thật ra có lần hắn thấy nàng cứ đứng mãi tại cây cầu, và khuôn mặt tỏ ra cực kỳ thích thú thì hắn không ngại tu sửa lại tất cả mọi thứ tại nơi này.

Ta liền cười thật hạnh phúc, đánh hắn “Chàng xấu xa” cầm lấy tay nàng, hắn vô lại nói “Ân, ta xấu xa, nàng thích nam nhân xấu xa là – ta”

Cắn chặt môi, nhưng khuôn mặt nàng nồng nàn ý cười, chỉ cần mua được nụ cười của giai nhân, hắn không tiếc bỏ ra nhiều tiền, bất chợt từ lùm cỏ xuất hiện một bóng dáng màu trắng “Mi eo”

Liền nhào tới, quần lấy chân của Hoàng Bá Thuần, mặt dụi dụi vào ống quần tỏ vẻ nịnh nọt hắn

“Á”, theo phản ứng ta liền hét lên, cầm lòng không được, liền ôm lấy chú mèo ba tư kia, cứng nựng “Mèo cưng, người làm sao lại ở đây, hử?”

Vẫn tiếp tục ‘ngoạn’ với mèo “Mèo cưng, nói nào” nàng tỏ ra vẻ cực kỳ thích thú, khóe môi không tự giác hình thành lên đường cong thực hoàn mỹ, nhìn thấy cảnh này, hắn có chút chóng mặt hoa mắt, lại có chút say sẩm.

Tới đây thì mắt hắn híp lại tựa tân nguyệt [1], mày cũng nhăn nhó vò thành một cục, liền kéo chú mèo ra khỏi tay của nàng, nói “Đủ rồi” hắn thực hối hận, cực kỳ, cực kỳ hối hận!

Nụ cười của mỹ nhân dành cho đấng anh hùng, còn tình trạng của hắn thì ngược lại, nụ cười của mỹ nhân dành ột tiểu súc vật!

Nhìn thấy cảnh này thì lòng hắn lại ghen tỵ không ngớt, hắn thật không thể tin nổi, nàng chưa bao giờ cười thật đẹp như vậy trước mặt hắn, vậy mà nụ cười kia đã dành tặng cho tiểu súc vật, rõ đáng hận.

Mắt thấy chú mèo đáng yêu mình hằng mơ ước đã lâu hiện ngay trước mặt lại bị giật đi, muốn lấy lại, nhưng khi nhìn được khuôn mặt như ăn phải phân chó của hắn thì nàng liền ngậy người ra, có chút nhọc

chí, không biết phải làm sao cho tốt, hồi lâu mới rưng rưng mắt tỏ ra vẻ ủy khuất cùng không nhẽo, nàng biết nàng không nên bướng bỉnh như thế, nhưng là giữa mèo và hân, nàng sẽ chọn ai?

Mèo và hân?!!! Nha đầu thể gộp chung mà nói!

“Ta thật hối hận khi mua nó cho nàng” tâm tình hân tựa như quả bóng đang căng phồng liền xì hơi, yếu xìu như ăn phải dưa bở.

Mặc cho hân không ưng thuận nhưng vẫn hoàn trả lại chú mèo cho nàng, nàng hướng tới hân, oán nhẹ “Chàng thật quá đáng, sao lại đi ghen tỵ với chú mèo nhỏ” hành động này thực buồn cười, chẳng qua nàng thích mèo thôi, có gì sai?

“Nhưng là...” hân muốn lên tiếng phản bác, rõ là nàng có nó rồi liền quên mất hân, hừ, tự nhiên hân có cảm giác rất muốn ăn thịt mèo ngay lập tức.

Đang được chủ nhân khả ái cưng nựng chú mèo cảm thấy thực thoải mái, nhưng lát sau thì lông của nó liền xù lên, giác quan sinh tồn của loài mèo cho nó biết, nó sắp gặp đại nạn a, vội thúc vào ngực nàng, vì nó nhận ra có người sắp làm thịt nó a, nha, xin ông trời làm rõ: nó quả thực vô tội nha!

Nhận thấy chú mèo run rẩy trong lòng mình thì môi nàng bất tri bất giác mím chặt lại, mâu quang lay động, ánh mắt có thể giết chết người ngay lập tức liền hướng về phía Hoàng Bá Thuần mà thẳng tiến.

Mặt Hoàng Bá Thuần , thẳm nghĩ: cha chả, đồ mách lẻo!

Hít vào, thở ra, hân thề, sau vụ này hân nhất quyết liệt kê loài ‘mèo’ vào danh sách loại động vật khó ưa kiêu đáng nguyên rủa nhất trên trái đất, và nhất định sẽ không bao giờ đưa ra chủ ý mua mèo tặng nàng nữa. Tuyệt đối không!

Tân nguyệt [1] lúc mặt trăng mới lên (trăng khuyết)

37. Chương 37: Tô Châu (thượng)

đặt ở một tửu lâu, đúng là không ai ngờ tới được, tuy nhiên tửu lâu này có chứa rất nhiều mật đạo nằm dưới đất.

Chẳng trách người đời không bao giờ biết ở đâu, ngoại trừ người trong giáo phái, họ thường giả trang làm thực khách hay là tiểu nhị để liên lạc thông tin qua lại với nhau.

Quả thật là nên ngưỡng mộ cái chủ nhân đằng sau bức màn bí mật kia!

Quay trở lại căn nhà gỗ kia ta có cảm giác mệt mỏi, ta biết ta tới với hân thì phải cắt đứt mọi quan hệ với gia đình kia.

Ta yêu mến phụ mẫu, đại ca và tỷ tỷ...nhưng ta cũng không thể dối lòng với hân – Hoàng Bá Thuần, ta thật sự không chịu đựng sự căm dỗ của hân.

Ân, là ta sai, ta quấy, kiếp này ta đành có lỗi với mọi người!

Và một khi ta đã quyết định điều gì thì khẳng định phải làm việc đó tới cùng, ta yêu hân, thật yêu hân.

Ngụ tại cái nơi đen tối này, chỉ có hân mới là ánh sáng của ta, buổi sáng ta vẫn cứ hoạt động giống lúc trước, ăn chay niệm phật, nhưng ta phát giác ra cho dù ta có niệm bao nhiêu kinh phật thì chỉ tổ hoài công thôi, mãi mãi cũng không thoát khỏi ma tâm của mình tạo ra.

Mặc dù biết thế nhưng ta thật sự không tìm được lý do nào để giảm bớt tội nghiệt của mình cả, ta thực vô dụng.

Thông thường buổi tối là lúc ta cô đơn hiu quạnh nhất nhưng giờ đây luôn có một người kề cạnh ta, trao cho ta những nụ hôn cuồng nhiệt nhất, khiến ta đắm chìm vào dục vọng cùng bể tình của cái nam nhân kia.

Nói tới đây thì hân thật quá đáng, rõ ràng biết ta ‘chỉ’ yêu thích chú mèo kia thôi vậy mà hân cũng ‘ghen’ với chú mèo kia, lại còn muốn đưa nó rời xa ta, còn ta? Đương nhiên là không đồng ý rồi.

Kết quả là hần phải chịu thua ta, ra kết luận rằng, nếu có hần thì không có ‘mèo’, tới đây ta liền cười khúc khích lên, hần như thế nào mà lại bá đạo như vậy?!!

Nhưng hần làm ta cảm thấy hạnh phúc, quả thật mùi vị này ta chưa từng thưởng thức qua “Thuần, muối yêu chàng”

Ôm chặt lấy nàng, hần cười mãn nguyện “Ân, ta cũng rất yêu Nguyệt nhi”, cả hai cùng nhìn nhau thật lâu, bầu trời liền bị màu đen thống trị, căn nhà gỗ phía sau núi cũng bị bóng tối bao trùm, nhưng người ngụ tại đó thì cảm thấy gió xuân phơi phới

Hôm nay hần rất rảnh rỗi, liền dắt nàng đến Tô Châu nơi được gọi là thiên đường của dân gian, cả hai cùng nhau ‘vân du tứ hải’.

Cả người cuộn lại nằm trên đùi hần, cứ như chú mèo nhỏ muốn xu nịnh với chủ nhân, ngồi trong toa xe, ngắm nhìn thiên hạ nhỏ bé nằm bên cạnh, không tự giác khuôn mặt tuấn duật của Hoàng Bá Thuần vẽ nên một vòng cung hoàn mỹ.

Nàng vẫn lo đánh cờ với chu công, trong khi đó hần im lặng mà đọc sách thi thoảng lại ghé mắt ngắm nàng say giấc nồng.

Xe ngựa lăn bánh, càng ngày tiến gần vào thành, tiếng lao xao, nhốn nháo từ trong thành phát ra làm nàng thức tỉnh, vươn người dậy, dụi dụi mắt, không nghĩ ngợi nhiều nàng vén rèm cửa lên.

“Oa” hai mắt mở thật to, hét lên vì quá phấn khởi, cơn buồn ngủ lập tức tiêu tan, cảnh vật trước mắt khiến trái tim nàng đập thình thịch vì hồi hộp, quả thật nơi này rất đẹp không hổ danh là thiên đường của dân gian, bất giác một vòng tay ôm chặt thắt lưng nàng, ủy khuất “Thấy cảnh đẹp, liền quên đi ta sao?”

Cười xoà lên, chỉ vào chóp mũi của hần, ta phỏng môi nói “Chàng đó, thật không có chút ý tứ gì cả” lúc nào cũng thích đùa bỡn, thật xấu xa.

Ôm lấy nàng vào lòng “Cưng chiều ái thê sao có thể ý tứ được?”

“Chả trách người đời gọi chàng là phong lưu công tử” nằm trong lồng ngực hần, nàng tình nghịch châm biếm.

“Đừng tùy tiện giáng cho ta cái danh hiệu đó, ta rõ ràng là một hảo tượng phu” nói ra câu này, xa phu ở ngoài xe không tự giác rung mình, hai cánh tay lực lưỡng được giấu ở lớp áo cũng nổi đầy da gà.

“Ai thèm gả cho chàng, không biết xấu hổ” mặc cho nàng ngọt tận tâm can, nhưng vẫn thích chối cãi.

Nâng nhẹ cằm tinh xảo của nàng lên “Kiếp này nàng chỉ có thể gả cho ta, ngoại trừ ta không ai có khả năng cướp nàng ra khỏi tay ta, trừ phi ta chết” giọng chắc như đinh đóng cột, sẵn sàng chói nàng về nhà, để nàng mãi thuộc về hần

“Bịch” một đồ vật gì đó rớt xuống đất, nàng liền cười khúc khích lên “Chàng xem kìa, miệng của chàng thật tai vạ”

Mắt nhắm lại hình tân nguyệt, khóe môi không tự giác nhếch lên một cách thật quý dị “Dạ Nhất, nghe nói dạo này ngươi rảnh rỗi lắm, không bằng tới hàn xá ta một chuyến, dọn sạch hết lá khô và sẵn lau sạch hết sơn viện Hoàng Bá phủ” thanh âm thấp cực điểm vang lên

Đang bò dậy thì Dạ Nhất muốn té thêm một lần nữa khi nghe chủ nhân nhấn tâm phun ra lời nói này, ngồi lại ở vị trí xa phu, hần muốn khóc, nhưng nam tử hần đại tượng phu, khóc còn ra thể thống gì nữa?!!!

Trong toa xe, ta hung hăng liếc xéo hần, hần như thế nào có thể bá đạo như vậy?

“Đừng cảm dỗ ta” nhìn nàng, hần chậm rãi phun ra từng chữ, nghe thấy thanh âm giễu cợt của hần thì ta liền cắn nhẹ vào cổ hần cho bỏ ghét.

Hai tay nắm thật chặt, hần cắn chặt răng của mình, không phải đau! Mà là vì nơi no đủ của nàng đang chà sát ở ngực hần, nhấn nháy cực điểm, cuối cùng hần thở gấp nói “Chính nàng dụ dỗ ta đó”

Hần liền xà tới, ôm chặt nàng, không nói hai lời liền một ngụm nuốt đi cánh hoa phấn nộn mềm mại, tận tâm mà thu hút mật ngọt.

Khẽ đánh bả vai của hắn, kháng cự, cả hai cánh tay của nàng liền bị hắn nắm giữ, nhưng môi của cả hai vẫn không rời nhau một khắc nào.

“Ưm” cho nàng thở một chút, liền tấn công vào miệng nàng không cho nàng cơ hội trốn chạy, lưỡi hắn như chú linh xà giảo hoạt, nàng né cỡ nào cũng không tránh khỏi sự quyến rũ của hắn, lưỡi hắn cứ cuốn chặt lưỡi nàng, vừa mát, vừa cắn.

Rời khỏi môi nàng “Ư” không tự giác nàng ngâm nga, thở hổn hển dưới thân hắn, hắn liền nhoẻn môi cười giảo hoạt, hôn nhẹ lên trán nàng, tặc lưỡi xấu xa nói “Thật đáng thương”

Ta tròn mắt lên, liếc xéo cái nam nhân chết tiệt kia, mặc dù đang hàm hực trong người, nhưng nàng mãi vẫn không thể thắng nổi sự giảo hoạt cùng sự quyến rũ của hắn.

“Tối rồi” khẽ thì thầm vào tai nàng, hắn nói.

“Đi” từ ngực hắn, nàng ngược lên vén rèm cửa sổ lên nhìn, quả thật tối rồi.

Lần này Dạ Nhất đã biết điều hơn, qua sự giáo huấn của chủ nhân, hắn biết chủ nhân rất là đáng sợ, lại thù dai!

Nên không hề quấy rầy ‘đại sự’ của chủ nhân, mặc dù tối đã lâu nhưng y vẫn thủy chung không lên tiếng, với Dạ Nhất hiện giờ im lặng là vàng.

“Vì nàng ta tình nguyện đắp lên thứ quỷ quái này” hôm nay cả hai nhất quyết làm thường dân, xóa bỏ đi dung nhan ‘đẹp’ lộng lẫy của mình, lấp lên một mặt nạ da người.

“Với ta, chàng luôn soái nhất” meo meo cười một cách xu nịnh, hắn nựng nhẹ má nàng “Tiểu yêu tinh, miệng lưỡi thật trơn tru”

Trong khi hai người mặn nồng ở trong, không tự giác chân Dạ Nhất liền lùi đi thật xa, hai tay nắm tới thật chặt, chứng tỏ Dạ Nhất đang nhẫn, cực kỳ nhẫn, không ình phát ra tiếng nào nữa, cũng lần đầu tiên hắn thấy làm cao thủ thật không hề tốt chút nào cả, tai thính thật tai họa.

38. Chương 38: Tô Châu (hạ)

Hắn xuống xe, liền ẵm lấy nàng, đập vào mắt nàng là tòa lâu cao lớn dựng sừng trước mặt, đây là một lầu lầu phi thường sang trọng, có nguyên một khuôn viên rộng lớn, trước khi khách nhân bước vào, đã có sẵn tiểu nhị ở ngoài chờ đợi “Vị này có phải là Phùng công tử?”

Hắn gật đầu, nguyên lai trước khi đến hắn đã đặt sẵn tất cả mọi thứ và vạch ra ra kế hoạch thật tường tận .

Tiểu nhị hướng tới hắn chào hỏi tận tình, liền dẫn hai người lên một phòng lớn, vứt bỏ mọi quy củ, nàng liền hét lên “Oa” chạy nhào ra ngoài hành lang, tận tình hít thở không khí tinh lạnh nơi này, có thể tận mắt nhìn thấy khung cảnh Tô Châu ngay trước mặt, thì nàng không ngừng hưng phấn.

“Nếu nàng thích, ta sẽ thường xuyên dẫn nàng đi ngoạn” ôm chặt lấy eo nàng, cầm đặt tại vai nàng, hắn hứa hẹn.

“Vậy há phải chàng tốn kém không ít tiền đi?” nghe nàng hắn cười khanh khách lên “Chỉ cần nàng thích, ta không ngại, vả lại kiếm tiền là để tiêu xài, không phải để trong kho”

Hai mắt ta sáng lên, sáng giọng “Vậy ra chàng đang cần tiêu bớt tiền?”

Nhìn nàng thấy tiền sáng mắt thì hắn cười khổ “Tiểu yêu tinh” hôn nhẹ lên má nàng, hắn oán nhẹ nhưng tràn đầy sủng nịnh.

Sau khi cùng ăn buổi ăn trưa thì hắn liền dẫn ta ra dạo phố Tô Châu, cả hai bọn ta ân ân ái ái, khiến ọi người cứ lầm tưởng ta là phu nhân của hắn, lúc đó ta chỉ cười khúc khích để ứng phó.

Kéo hẳn đi hết quầy hàng này tới quầy khác, ta chu chu môi, nói một cách thật thoải mái “Hôm nay ta quả thật thu hoạch khá khá” hẳn cười xà lên “Khá khá sao?” nếu hẳn không phải con nhà võ, e rằng sớm bị nàng ‘hạ bệ’ bằng cách bắt hẳn làm người khiên vác đồ.

“Chàng tiếc tiền sao?” ta cười yếu ớt châm biếm hẳn, từ ngực rút ra một khăn tay lau đi mồ hôi trên trán của hẳn, nhắm mắt lại lộ ra dáng vẻ tận tâm hưởng thụ sự dịu dàng của nàng, hẳn nói “Nàng thật sự khẩu thị tâm phi”

“Vậy ta sẽ không lau cho chàng nữa” rút lại khăn, ta vờ giận hờn “Nương tử, nàng không nên sinh khí” đứng trước mặt bàn dân thiên hạ, hẳn vui vẻ gọi.

Mặc dù đã tráo đổi khuôn mặt, nhưng sao da mặt của hẳn vẫn dày như vậy? Nghe hẳn gọi mọi người liền hướng hai mắt tò mò quan sát hai người.

Bị mọi người ngắc nhìn như khi trong vườn thú thì sắc mặt nàng có chút chín ngượng, khẽ oán “Chàng thật đáng hận” ta liền xoay mặt ra đi, hẳn liền cất bước theo sau, trên khóe môi vẫn còn vượn vượn nụ cười nồng đậm.

Đến tối nơi này còn náo nhiệt hơn, hẳn nguyện ý làm hướng dẫn viên du lịch cho ta, cùng muốn một chiếc thuyền đi dạo du hồ với ta, mặc dù trời tối đã tối, nhưng tại mặt hồ vẫn còn rất nhiều chiếc thuyền đậu ở đây, ánh đèn phát ra khắp nơi khiến cho nơi này tràn đầy một mảnh sáng.

Đặt đầu trên đùi hẳn, ta nỉ non “Nơi này quả thật rất tuyệt” mặc dù ngày thường nàng thích không khí tĩnh lặng, nhưng khi bước vào khoang thuyền, thì nàng cũng bị tiếng ồn ào huyền ảo bên ngoài hấp dẫn động tới, cùng hòa vào cuộc vui của họ.

Vươn tay gạt đi sợi tóc đang làm loạn ở má nàng, hẳn nhoẻn môi cười mỹ mãn.

Từ đâu phát lên một tiếng đàn mềm mại, lũ lướt trong gió, nghe thật hay, làm cho nơi này vốn đang náo nhiệt, nhưng lại dừng hết mọi tiếng nói cùng hành động, để lắng nghe tiếng đàn kiều mỹ phát ra từ giữa dòng sông.

“Người thấy lên khúc đàn này là Y Hàn – tài nữ của Tô Châu, con gái của quan phủ nơi này” Hoàng Bá Thuần giải thích cặn kẽ, vì hẳn là thương nhân, từ nhỏ theo phụ thân bon ba khắp nơi, giao thiệp rộng, nên vừa nhìn liền nhận ra ai với ai, nàng gạt gù đầu “Thế chàng thích nàng ta thấy đàn?”

Nghe ra mùi dấm chua trong lời nói đó thì hẳn nói “Tiểu yêu tinh, nàng ghen?” nụ cười đắc ý hiện hữu trên khuôn mặt của hẳn, ta phồng môi, bá đạo nói “Đương nhiên, chàng là của ta!”

Bất giác hẳn cười khẩy lên, cúi nhẹ hôn lên má nàng “Đương nhiên ta là của nàng” nhéo nhẹ má hẳn, ta thỏa mãn nằm trên đùi hẳn, hẳn không thể ôm hẳn thật chặt.

Hẳn liền đổi tư thế thật bất ngờ, kéo nàng lên, để nàng dựa người lên vòm ngực của hẳn, tay áp nhẹ lên đầu nàng khẽ xoa xoa, tựa mình dựa lưng vào ván thuyền, hẳn thỏa mãn với hiện tại.

Khúc đàn tiêu dao, du dương, liền biến nơi này trở nên im lặng và chỉ biết lắng nghe, khen ngợi hết lời người đã thấy nên âm hưởng tuyệt vời như vậy.

Mới sáng sớm, hẳn đã lôi kéo nàng đi ăn điểm tâm sáng, vì biết nàng ‘hảo ngọt’ cho nên hẳn mới tìm ra một tửu quán có bàn tay chế biến ‘đồ ngọt’ điệu nghệ mời nàng thưởng thức

Gắp từng miếng cao lên ăn thì nàng nhoẻn môi nói “Chàng thật ma lạnh, lại tìm được một tửu lâu so với quán nhà chàng ngon gấp bội” nếu có kẻ khác dám nói với hẳn lời lẽ này, hẳn nhất định sẽ chính người đó tới chết, nhưng nàng lại là ngoại lệ.

“Ăn từ từ thôi” hẳn thay nàng châm trà, vì nàng mà vui vẻ, hẳn phi thường sủng nịnh nàng, mọi hành động của nàng và hẳn đều khiến các thực khách trong tửu lâu phải ghen tỵ ra mặt, mặc dù họ ‘tâm thường’ nhưng kẻ mù cũng nhìn ra họ là đôi uyên ương.

Chuyện họ rời Tô Châu cũng là ba ngày sau, ai bảo hẳn chính là chủ nhân của –Thiên Cơ Các, lại không muốn người ngoài dị nghị, nên không thể lưu lại lâu, đành phải rời đi.

Nhưng qua vài tuần, hần lại dẫn nàng tới Hàng Châu, cứ thế hai tháng thấm thoát trôi qua, người ta nói hạnh phúc thông thường qua đi rất nhanh là không sai.

Nằm sâu dưới địa đạo của một tửu lâu, tại mật thất, Hoàng Bá Thuần vẫn không quên nhoèn môi cười một cách mãn nguyện vì hai tháng nay hần đã được hưởng thụ không ít ngọt ngào của tình yêu mang lại.

Điều này khiến cho hai kẻ đồng y [1] phía dưới giật cả mình, vội ghé mắt nhìn sang hai kẻ mặc lam bào đối diện, họ chỉ nhún nhún vai không dám nói bừa, vì trong hai tháng này, họ đã đủ thảm!

Nụ cười cứ ẩn rồi lại hiện khiến hai kẻ kia người thì lé mắt, người thì ghen tỵ.

Như thế nào mà chủ nhân lại chào mừng họ bằng một màn độc đáo như vậy? Chi bằng giết họ cho rồi, chủ nhân không biết rằng nụ cười của chủ nhân đối với nam tử mà nói chỉ có thể khiến cho họ thống hận thôi sao? Còn nữ tử thì ngược lại sẽ chết vì nụ cười này!

Xin làm rõ, họ là nam tử nha!

Mà điều kỳ quái nhất là họ đã đi theo chủ nhân đã được mười năm, chẳng phải chủ nhân là một người ‘mặt lạnh như tiền’ hỷ nộ ái ố đều bị khuôn mặt lạnh hơn băng nhân cất giữ đi sao?

Làm sao có thể hiện lên rõ như vậy? Mặc dù họ là thuộc hạ thân tín của chủ nhân, nhưng họ vẫn chưa một lần diện kiến cái nụ cười tà tử của chủ nhân, hồng lệ chủ nhân nhìn quá lâu nay liền bộc phát?

Tự lắc đầu không chế suy nghĩ ngớ ngẩn của mình, cả hai liền ghé mắt tới cửa mật thất, cửa được bật ra mang theo bóng dáng của một lão nhân gia trạc 50 tuổi đi tới, cung kính nói

“Chủ nhân, đây là sổ sách tổng hoạch của tháng này, theo chỉ thị của chủ nhân, thuộc hạ cùng Dạ Tam, Dạ Tứ đi tuần khảo sát được, họ vẫn an cư lập nghiệp, tuyệt không có ý định chống cự như Hạ lão bản”

Hạ lão bản là một trong cách lão bản quản thúc một tửu lâu, không hiểu bị ai xúi dục liền đục khoét tủ tiền của tửu lâu lại còn dối trá hồng thoát tội, nay bị đem tới nha môn thẩm phán, để phòng ngừa có kẻ dám phản phúc nên hần phái thuộc hạ thân tín của mình đi điều tra một chuyến.

“Ấn, lần này đã làm phiền tới Công tôn tiên sinh” Hoàng Bá Thuần mặc dù đeo mặt nạ đậm vàng nhưng ánh mắt vẫn đủ khiến cho kẻ khác quy hành và ngưỡng mộ.

“Không dám” Công tôn tiên sinh liền cúi xuống, một đời ông luôn ‘cúc cung tận tụy’ vì chủ nhân, mặc dù tuổi tác ông lớn hơn so với chủ nhân, nhưng ông vẫn luôn phải kính nể con người của chủ nhân

“Công tôn tiên sinh, đừng làm Nhật nhi khó xử” Hoàng Bá Thuần còn có tên khác, được gọi là Thiên Nhật cái tên này là do hần tự đặt ra, ngoài ra hần còn có tên là Hoàng Bá Nhật do mẫu thân hần đặt cho, nhưng là phụ thân hần lại sửa đổi thành ‘Thuần’ vì mong muốn hần mất đi tình thương của mẫu thân vẫn có thể ngoan thuần, hiếu thuận mà sống, mặc khác không muốn lưu lại tên ‘Nhật’ làm phụ thân xúc động khi nhớ tới cảnh mẫu thân luôn gọi hần là ‘Nhật’ nhi.

Riêng phần Công tôn tiên sinh, thì hần luôn kính trọng ông như phụ thân thứ hai của mình, vì lúc còn trẻ, ông là một tài tử, cầm kỳ thi họa, đều tinh thông, nhưng lại mang ơn Bạch Ngọc gia, đồng ý bán mình vào Bạch Ngọc gia làm kẻ ở, và được ngoại công xem trọng, ông bất học đa tài, có được ông hỗ trợ như hổ thêm cánh, hần cảm tạ ông còn chưa hết, sao lại muốn cùng ông phân biệt tôi tớ?

“Chủ nhân đừng nói thế, đây là chuyện lão phu nên làm” công tôn tiên sinh mặc dù biết Hoàng Bá Thuần coi trọng ông, nhưng ông không muốn chủ nhân khó xử, vả lại đây là nguyên tắc trong giáo phái.

Thở dài, Hoàng Bá Thuần biết công tôn tiên sinh luôn cố chấp, chuyện ông đã quyết thì không thể thay đổi, nên hần cũng liền hạ thấp giọng “Hảo, công tôn tiên sinh đi đường xa mệt mỏi cùng mọi người ra nghỉ ngơi đi”

> họ liền đồng thanh đồng tiếng đáp lại, cùng nhau ra ngoài, khẳng định cửa mật thất đã đóng chặt thì Dạ Tứ cầm lòng không được liền hỏi “Nhất đại ca, cuối cùng chủ nhân xảy ra chuyện gì, vì sao chủ nhân lại nở ra nụ cười tà tử kia” thật chẳng giống chủ nhân của họ tỳ nào, họ thật nghi ngờ có phải trong lúc họ đi thi hành nhiệm vụ, chủ nhân đã bị ai đó tráo đổi?

Dạ Nhất không trả lời, im lặng như bức tượng thạch cao, kiên quyết không hé lộ nửa lời, nhớ tới ngày đó, hẳn thật không dám ở sau lưng chủ nhân xấu xí nữa

Cau mày, Công tôn tiên sinh nói với giọng không thể tin được “Dạ tứ, người nói hàm hồ gì, chủ nhân làm sao có thể để lộ sắc thái trước mặt các người!”

“Công tôn tiên sinh, ngài lầm rồi, khi này quả thật chủ nhân đã nở nụ cười” sờ sờ cằm, Dạ Tam liền phụ họa theo Dạ Tứ.

Bất chợt cả ba đều nhìn lấy hai kẻ mặc đồng y, kẻ thì làm mặt nghiêm chỉnh, người thì né tránh vấn đề, Dạ Tứ bất mãn nói “Chẳng qua chỉ rời khỏi ‘Thiên Cơ Các’ 3 tháng, nay liền bị coi là kẻ ngoài cuộc!”

“Không phải là như thế” Dạ Nhị nhin không được liền phản bác lời của Dạ Tứ, Dạ Tam liền trừng mắt “Vậy thì nói đi” cứ thích làm trò thần bí, quý đáng ghét.

Dạ Nhị hướng tới Dạ Nhất như hỏi ý kiến của hắn, trên trán đã rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, Dạ Nhất có phải kiếp trước tổ tiên người đã không tích đức, hay gian dâm lão lợc không, kiếp này lại đầu thai nhầm chỗ.

Tự cảm thán trong lòng, hẳn thở dài gật đầu, coi như ‘không nghe’ và ‘không thấy’, vì hắn không nói thì khẳng định sẽ bị ba người này bóp chết, nói cũng chết, nhưng mượn miệng của kẻ khác thì có lẽ sẽ không bị chết.

Thấy Dạ Nhất gật gù như đồng ý thì Dạ Nhị liền báo cáo hết những gì mà chủ tử đã làm, nghe xong hai kẻ kia liền tròn xoe mắt không nói được lời nào, Công tôn tiên sinh ngày thường lạnh nhạt nay cũng bị Dạ Nhị hù tới quai hàm cũng muốn rút ra khỏi cửa miệng.

Dạ Nhị cũng thầm than, mặc dù ba người họ đi xử lý công vụ, nhưng Dạ Nhị – hắn còn bận bịu hơn họ nữa, suốt ngày cùng tiểu nữ nhi kia la cà khắp phố, gặp cái là tiểu nữ nhi kia không những đi suốt mấy tiếng đồng hồ không biết mệt mỏi, mà còn khỏe mạnh tới độ suốt ngày thích sinh sự với kẻ khác.

Không bị người ta rượt đuổi hết 9 con phố thì bị kẻ khác ám toán, thật không hiểu là tiểu nữ nhi kia có gì hảo mà chủ tử họ lại mê mẩn như vậy.

Đồng y [1] màu đồng

39. Chương 39: Chuyện Xưa

Nghe được tin tức này, đương nhiên ba người kia liền phải ra mặt, đi một chuyến xem thử vị nữ nhân khiến cho chủ tử mê mẩn là dạng nữ nhân như thế nào!

Trong một khu rừng, rậm rạp, thỉnh thoảng gió thổi mang theo một mùi cỏ phi thường thơm mát, một lam y cô nương, dung nhan tầm thường, đang tùy hứng viết tranh chữ giữa cái nắng trưa hè.

Xa xa trên một cây cổ thụ cao to, tán lá rộng, sum xuê, có 3 hắc y nhân đang ẩn nấp, kẻ nào cũng mang mặt nạ có khắc chữ ‘Thiên’, ba con người, sáu đôi mắt đồng hướng về lam y cô nương đang khoan khoái ngồi giữa trời nắng luyện chữ.

Dạ Tứ liền bình phẩm “Thật không hiểu, nàng ta có gì xinh đẹp, mỹ miều như Dạ Tuyết cô nương, mà khiến cho chủ tử phải rời Dạ Tuyết cô nương đến với nàng ta?”

Nhắc tới đây thì Dạ Tứ liền buồn thay cho Dạ Tuyết cô nương, nàng chẳng những xinh đẹp, luận phẩm chất, gia thế, thì nàng ta chẳng thể nào thua dưới tay của tiểu cô nương dung nhan tầm thường này được!

Hắn cũng thật không hiểu vì sao chủ tử lại có thể từ bỏ tình cảm sâu nặng suốt 3 năm liền, để đến với một nữ nhân bình thường, cực kỳ ‘bình thường’?

Cau mày, Dạ Tam có cảm giác thật xấu hổ “Bình thường ta đã bảo đệ là nên học thuật dịch dung đi, để bây giờ đệ sẽ không ăn nói hàm hồ”

Dạ Tứ không phục liền phản bác “Ngô, cái đó là chuyên ngành của huynh, đệ tự có ưu điểm của đệ, đừng có mà thừa cơ dẫm đạp đệ”

Bốn huynh đệ họ là một tay Bạch Ngọc đại lão gia nhặt về, nuôi dưỡng, tìm riêng lão sư dạy dỗ, mỗi người đều có một tuyệt kỹ khác nhau.

Công tôn tiên sinh ở kế bên chỉ biết sờ sờ chòm râu dài của mình, chưa dám lên tiếng khẳng định, chỉ bắt vi sở động (không động tĩnh) mà quan sát

Một bóng đen với kinh công nhanh nhẹn, liền sáp nhập lại với họ, cần nhường “Tam, tứ, hai người nên cầm miệng đi, trước khi bị phát hiện” hẳn từ xa đã phát hiện ra hai chú khỉ này lớn lối, đầu khẩu!

Nghe Dạ Nhất nói, Dạ Tứ có chút choáng váng hỏi “Nàng ta có võ công?”

Dạ Nhất bắt lực nhìn ngược mặt nhìn lên trời, dù không muốn trả lời, nhưng vẫn chậm rãi phun ra một câu “Phải” nhớ lại ngày ấy được phái đi, hẳn cứ tưởng nàng ta là một nhân vật nhỏ nhoi tầm thường nào ngờ, nàng ta đã phát hiện ra họ từ đời nào rồi, nên mới liệu mình ‘chỉnh’ họ một phen, dắt họ đi dạo khắp ‘non sông nước biếc’ mới thỏa mãn đi về, nếu không phải con nhà võ, họ sớm đã bị tàn phế rồi.

Nhớ lại ngày đó, hẳn cùng A nhị phải thay phiên nhau thoa thuốc.

Dạ Tứ hừ lạnh, ánh mắt liếc xuống rồi hiện lên tia khinh miệt, nhưng cũng không tỏ ra đuổi lý, liền cãi bướng “Còn đệ thì thấy huynh quá đề cao nàng ta rồi”

Ba gạch hắc tuyến hiện lên trán “Đi về” trở mặt, Dạ Nhất liền lạnh lùng hạ lệnh đuổi người! Ai bảo hẳn dám nhìn người bằng lỗ mũi chứ, còn dám khinh thường khả năng nhìn người của Dạ Nhất, hừ.

Mím chặt môi, Dạ Tứ hung dữ lườm lấy Dạ Nhất “Tam ca, người ta không hoan nghênh chúng ta, ta nghĩ mình nên đi thôi” ngậm lấy cơn tức vào bụng, dù không đồng tình nhưng Dạ Tứ vẫn suy nghĩ cho đại cuộc.

Dứt lời hai bóng dáng phi thân đi mất dạng, Công tôn tiên sinh bắt lực lắc đầu vì chứng kiến thảm cảnh tranh chấp của ba huynh đệ, không phải ông nhìn người bằng lỗ mũi, chỉ là ông không nhìn thấy ở trên người của tiểu cô nương này có gì đặc biệt mà khiến cho chủ nhân phá lệ từ lần này tới lần khác vì nàng ta.

Chủ nhân là người làm việc quanh mình chánh đại, vậy mà có thể lén lút lút lút vụng tình với tiểu cô nương? Nghĩ cũng không nghĩ tới!

“Công tôn tiên sinh, chẳng phải ngài bình thường cư xử lạnh nhạt như nước, sao nay cũng tham gia vào?” Dạ Nhất có chút tò mò, vì thấy Công tôn tiên sinh cứ dán mắt vào cái tiểu oa nhi phía dưới! Thật may mắn là chủ nhân không ở đây, nếu không ông sớm bị ánh mắt âm lãnh của chủ nhân đóng thành băng nhân rồi.

“Người có từng nghe qua truyền thuyết về Bạch Ngọc gia?” đôi mắt Công tôn tiên sinh sáng quắp lên như đại bàng phát hiện ra con mồi.

Cười khở “Sao lại không?”, thân là người của Bạch Ngọc gia, hẳn làm sao không biết!

Công tôn tiên sinh cười yếu ớt, đáy mắt già nua hiện lên chút không thể tin “Nhìn kỹ vào tay nàng ta đi” theo sự chỉ điểm của ông, Dạ Nhất làm theo, bất chợt hai mắt hẳn mở to ra, giọng nói bất đắc dĩ “Như thế nào...như thế nào lại...” rồi nở lên nụ cười cao hứng.

Thấy được hành động của Dạ Nhất thì Công tôn tiên sinh ngạc nhiên “Xem ra ngươi cũng có không ít hảo cảm với vị tiểu cô nương kia”

Xem ra chủ nhân sẽ không đổi bạn tình nữa! Ông cũng thấy rất cao hứng, nhưng là ông chỉ sợ ngựa quen đường cũ thôi....

Mọi người nên có một cơ hội, ông nên tin tưởng chủ nhân của mình mới phải!

Dạ Nhất cười thật đau khổ nhưng cũng thật mỹ mãn, có chút tin tưởng nhưng lại thực ngờ vực.

Sau khi Công tôn tiên sinh đi, Dạ Nhất nhất mực nhìn ngắm cái tiểu oa nữ phía dưới, nhìn thấy vòng tay hẳn lại nhớ về phu nhân...

Nói tới đây trên khuôn mặt hẳn hiện đầy thương tiếc cùng bi thảm, mới nhắm mắt lại những hình ảnh lại tràn về.

Hắn nhớ tứ huynh đệ họ được Bạch Ngọc lão gia nhặt về, giáo dưỡng, nuôi nấng, khi đó họ chỉ là tiểu hài tử, trong tứ huynh đệ chỉ có hắn là lớn nhất, số sáu một con số không lớn nhưng cũng đủ hiểu chuyện.

Nhắc tới Bạch Ngọc gia, thì Bạch Ngọc Cẩm Đường có một trưởng nữ – Bạch Ngọc Cẩm Vân, cùng thứ nữ – Bạch Ngọc Cẩm Lệ, khi họ vừa được nhặt về đều được tẩy trần, mà Bạch Ngọc Cẩm Vân đã xuất giá, nên lần đầu tiên họ chạm mặt phu nhân là khi họ cùng lão sư luyện công trong sân viện.

Đó cũng là câu đầu tiên hắn muốn thốt lên > rất may hắn tự cắn môi nuốt hết những chữ sắp tràn ra khỏi miệng.

Hắn không muốn bị cái nam nhân bá đạo cùng lạnh lùng đại băng sơn hủy diệt, còn được gọi là – Hoàng Bá Thủ Thiêm.

Như thế nào mà phu nhân lại thích cái nam nhân so bì với đá thì không khác bao xa?

Nhưng họ thật vui vẻ với nhau, lần thứ hai phu nhân trở về là đem theo hai tiểu chủ tử, đó cũng là lần đầu tiên hắn giáp mặt với Hoàng Bá Thuần, nụ cười rất sáng lạn thập phần giống phu nhân, còn tiểu thiếu gia – Hoàng Bá Thuật chỉ có hai tuổi, bị bỏ bì ba, nằm trên hõm vai của phu nhân.

Nhìn họ một gia bốn khẩu thật vui vẻ, bất chi bất giác hắn cũng cảm thấy vui vẻ lây, mặc dù họ đều là mồ côi nhưng có tình thương của đại lão gia thì đã cảm kích lắm rồi không còn mong ước gì nữa.

Cho tới một hôm, đó cũng là lần cuối hắn gặp được phu nhân, hôm đó phu nhân cười thật tươi còn xoa xoa đầu hắn, lúc sau phía bên phát ra tiếng la thảm thiết.

Hắn là người đầu tiên tới hiện trường thì phát hoảng, như thế nào mà nhị tiểu thư lại trần trụi, xích lô, bất chợt Thụy quân gia cũng chính là Công tôn tiên sinh bấy giờ che mắt hắn lại, lôi kéo hắn đi.

Sau đó liền xảy ra một trận hỏa hoạn, tất cả đều nháo nhào tháo chạy, Công tôn tiên sinh cùng Vu lão sư bất đắc dĩ dắt bốn huynh đệ của bọn họ chạy lên núi lánh nạn.

Chỉ trong một đêm, sơn trang lộng lẫy nguy nga liền trở thành một lớp tro tàn, hắn cùng Công tôn tiên sinh quay lại thì chỉ biết đứng hình nhìn xung quanh, một mùi khét lán toản khắp nơi, đó chính là ác mộng của họ.

Lúc đó ngay cả Công tôn tiên sinh cũng không hiểu rõ sự tình ra sao, cuối cùng họ liền cùng Vu lão sư quay về nơi ẩn cư của ông, là một nơi hang cốc thâm sâu hẻo lánh.

Nơi đó cũng là nơi họ trưởng thành, cùng học tập võ công, luyện chữ, mục tiêu nhân sinh của họ là mong có một ngày tìm ra chân tướng sự việc, trả lại cho phu nhân một công đạo.

Chủ nhân cùng họ tuy là một sư môn, nhưng họ vẫn kém xa chủ nhân rất nhiều, từ lúc phu nhân mất đi cũng mang theo nụ cười chói chang của chủ nhân mà đi mất, chỉ biết chủ nhân đã thay đổi, trở nên lạnh nhạt, vô cảm sống qua ngày.

Cho tới khi chủ nhân muốn tự tay lập nghiệp đương nhiên họ cùng chủ nhân ‘đồng cam cộng khổ’, nếu như phu nhân ở nơi chín suối biết được chủ tử thật sự đã nên người thì chắc mừng lắm.

Nói tới đây, bất chi bất giác Dạ Nhất cảm thấy muốn khóc, mặc dù Dạ Nhất là một trang nam tử ‘đầu đội trời, chân đạp đất’, nhưng vẫn có lúc phải rơi lệ, lau đi nước mắt Dạ Nhất trở lại một nam nhân oai nghiêm và tiếp tục thi hành nhiệm vụ của mình.

40. Chương 40: Rắc Rối Bắt Đầu

Trên bầu trời một màu đen thối trị cả bầu trời, thỉnh thoảng có những ngôi sao sáng lấp lánh như ánh pha lê thỉnh thoảng phát sáng, ánh trăng khuyết treo trên bầu trời.

Một nam nhân xuất hiện, vận dạ hành y, men theo ánh sáng nhợt nhạt của ánh trăng đi tới một căn nhà gỗ nhỏ.

Nơi hấn dự bị ‘làm tổ’ ở đây, hành động nhẹ nhàng không lấp ló cứ như thể hắc y nhân này là ‘chủ nhân hờ’ của căn nhà này, không suy nghĩ nhiều, hấn nhanh nhẹn đi vào trong, tháo đi mặt nạ lạnh lẽo trên mặt, cởi bỏ lớp ngoại sam, hấn liền trèo lên giường.

Ôm lấy thân thể mềm mại mảnh khảnh của thiên hạ bé nhẹ vào lòng, thiên hạ bé nhỏ liền xoay người lại, chui rúc vào lồng ngực hấn tựa một tiểu mèo nhỏ lười biếng.

Khuôn mặt tuấn tú của nam nhân xuất hiện một vòng cung hoàn mỹ, một tay vòng qua thắt lưng nàng, bắt nàng ép sát vào lồng hấn, chân kia bá đạo kèm lấy hai chân của nàng, tựa như canh giữ bảo vật quý hiếm.

Hơi thở đều đặn trước lồng ngực của hấn, hấn khẳng định là tiểu nha đầu chờ hấn về mà lại không chờ được, liền ngủ gật, bất giác hấn lại cười khở.

Vì dạo gần đây hấn bận nhiều công sự không thể dẫn nàng ra tái ngoại chơi, cũng không thể ở bên cạnh nàng nhiều, giờ đây hấn mới biết hấn lưu luyến cái nữ nhân này chết đi là được.

Trong mơ hồ nàng cảm thấy một luồng khí nóng từ đỉnh đầu truyền tới, mắt nhắm mắt mở, nàng liền nỉ non, giọng ngái ngủ “Um, Thuần” liền vươn tay ôm chặt thân thể ấm áp kia, lưu luyến không rời.

Khẽ vuốt ve lưng nàng giúp nàng dễ an giấc, lên tiếng dỗ dành “Àn, ngoan, ngủ đi” nghe lời, nàng liền nhắm đôi mắt nặng trĩu kia xuống, ngủ thiếp đi.

Đang muốn say giấc nồng, từ lỗ tai truyền lại tiếng bước chân của ba bốn người, đêm đã khuya, như thế nào lại có nhiều tiếng bước chân như vậy? Càng ngày càng tới gần, hấn liền lay dậy bóng dáng nửa ngủ nửa tỉnh của nàng “Suyt, có người tới”

Sau đó hấn liền khoác lấy ngoại bào, ẩn nấp vào bóng tối, còn nàng dụi dụi đôi mắt còn ngáy ngủ của mình, bước xuống giường gỗ, khoác hài vào, tiếng “Cốc, cốc” đúng lúc vang lên.

“Àn” đôi mắt nhập nhèm, nửa nhắm nửa mở, đủ biết nàng thiếu ngủ đến mức nào, liền mở cửa ra, giáp mặt với nàng là Hương Tĩnh sư đệ cùng các tiểu sư phụ khác “Nam mô a di đà phật thật thất lễ” Hương Tĩnh tỏ ra ăn năn khi nửa đêm canh ba quấy rầy giấc ngủ của nàng, liền chấp tay xin lỗi.

“Nam mô a di đà phật, không sao, không sao” hơ hơ tay nàng liền đỡ lấy Hương Tĩnh rồi giải thích, Hương Tĩnh liền giao phong thư cho nàng nói “Huyền Vũ thiếu chủ đang chờ Khai Tâm thí chủ ở trên đại điện”

Nói xong Hương Tĩnh cùng hai tiểu sư đệ kia hướng tới nàng gấp người thêm lần nữa, nàng gật đầu tỏ vẻ ưng thuận rồi gấp người trả lễ, sau đó đóng cửa lại.

Bóng đèn nấu nãy giờ liền xuất hiện, châm lửa vào ngọn đèn dầu, ánh mắt có chút mờ lung liếc nhìn nàng.

Ôm chầm chú mèo, ngồi ngay ngắn xuống ghế, nàng tháo phong thư ra đọc, sau đó đại biến sắc, ngược mắt nhìn lấy Hoàng Bá Thuần.

Chỉ nhận được đôi mắt tràn đầy áy náy, có vẻ ngượng ngịu như một tiểu hài tử làm sai chuyện gì đó, nàng cắn môi, hỏi “Cuối cùng nhị tỷ của muội đã xảy ra chuyện gì?”

Hấn liền vòng tay qua thắt lưng nàng, lồng ngực dựa vào lưng nàng, khẽ nói “Yên tâm đi, nếu xảy ra chuyện gì, ta sẽ tìm thần y khắp thiên hạ chữa trị cho nàng ta, nàng đừng có như vậy”

Xoay người lại, nàng liền ôm chặt hấn, nghẹn ngào, tựa như tự an ủi mình “Chúng ta... không làm sai..., phải không...Thuần”

Hấn xoa xoa đầu nàng, gật đầu, phụ họa “Àn, chúng ta không làm sai, tình cảm không ai đúng không ai sai, nàng đừng tự trách mình, được không”

Chú mèo cũng muốn khuyên can nàng liền nũng nịu kêu chân nàng, kêu lên “Mi-eo”

Sau một hồi dỗ dành nàng, hấn liền giúp nàng chuẩn bị hạ sơn, vì nàng đã sức cùng lực tận.

Sau khi bái biệt hấn, nàng vội vội vàng vàng đi vén váy đi lên núi, có lẽ vì nàng gấp quá độ liền vấp phải cục đá nhô lên giữa đường, liền ngã dưới đất, nàng liền ngó tây ngó dọc khẳng định không có ai mới gấp gấp đi tiếp.

Dạ Nhất chứng kiến hành động này thì che miệng cười khúc khích lên, hắn không dám cười to chỉ sợ bị nàng nghe thấy, liền cười rất khổ sở vì cách ứng xử của nàng rất khôi hài.

“Vui chứ?” thanh âm thấp vọng lại ở kế bên, khiến tim của Dạ Nhất muốn rớt xuống, vội bịch lại miệng, hắn sợ hắn không thể kìm chế cảm xúc sợ hãi tới mức bật hét thật lớn giữa rừng âm u thì nguy to.

Mâu quang lóe sáng, đáy mắt phát ra hàn khí, quét một vòng quanh người Dạ Nhất

Dạ Nhất cố gắng bình tâm, liền ho khan, tỏ vẻ luống cuống “Thật có lỗi!” nếu hắn không thừa nhận mình sai, khẳng định, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của mình.

Hừ nhẹ, Hoàng Bá Thuần tỏ ra độ lượng “Chuyện A Nhị bẩm báo là có thật”

Dạ Nhất cung kính gập đầu, trả lời “Ân, chúng thuộc hạ đều xác nhận thân phận dưới lớp lá buông của nam nhân kia là người của ”

Sờ sờ cằm, đôi đồng tử có chút lay chuyển, hàng mi cong dài liền được lộ ra khi Hoàng Bá Thuần tập trung suy nghĩ, Dạ Nhất ở kế bên cũng thấy ghen tỵ xen lẫn ngưỡng mộ.

“Cứ theo dõi tên lá buông kia, xem thử hồ lô của họ đang bán thuốc gì!” sờ sờ ban chỉ bạch ngọc trong tay, Hoàng Bá Thuần phân phó.

Tay đặt chéo tại ngực, Dạ Nhất lĩnh mệnh liền phi thân đi, ánh sáng mờ nhạt chiếu vào khuôn mặt tuần duật có chút nhợt nhạt của Hoàng Bá Thuần, mặt tuần tú liền trầm tư lộ ra vài điểm khó hiểu.

41. Chương 41: Đã Đủ Phiền

Khi ta cùng đại ca xuống núi thì mặt trời đã nhô lên, báo hiệu một ngày mới đến, nhưng sâu thẳm trong thâm tâm ta thì luôn là ngày tận thế.

Vừa về tới sơn trang, tinh thần nàng rối loạn, liền nhón nháo đòi thăm Huyền Vũ Dạ Tuyết, rất may Huyền Vũ Dạ Mạc nhanh tay kéo nàng lại, nàng đã quên đây mới là canh năm thôi. Dù muốn hay không nàng vẫn phải tự mình về phòng, vệ sinh thân thể, nghỉ ngơi đôi chút, rồi mới được phép tới Vừa bước vào phòng của Huyền Vũ Dạ Tuyết, bóng dáng nàng như muốn ngã sập xuống, nhưng lúc này nàng không thể tỏ ra yếu đuối như vậy, nàng vẫn cố gượng.

Càng bước vào thì mùi thuốc bắc càng nồng nặc, căn phòng âm u, tuyệt không có ánh sáng mặt trời, còn bóng dáng xanh xao trên giường thực khiến kẻ khác đau lòng. Đôi mắt khép lại như chiếc quạt, đôi môi vốn hồng nhuận nay liền nhợt nhạt, khuôn mặt trong hốc hác ra hắc, cả người đều không có sức sống, Huyền Vũ Dạ Tuyết xinh đẹp yêu kiều khi xưa nay liền biến đổi thành một người bệnh lâu năm, chỉ biết sống trong bóng tối.

Bất giác tim nàng nhói lên, rất đau, rất đau, như có một vật gì đó đục khoét trái tim nàng ra, thật ra nàng cũng muốn tự móc trái tim ra xem thử nó đen hay là đỏ, vì sao có thể nhẫn tâm và tàn độc như vậy? Cắn chặt môi, không ỉnh rớt nước mắt, không ỉnh cảm thấy có lỗi, tình yêu không phân biệt đúng hay sai, chỉ cần thấy làm đúng thì tiếp tục mà hướng tới, vì thế nàng khê nhịn lại sự xúc động của mình. Ngồi xuống mép giường, nhẹ nhàng di chuyển cổ tay gầy gò của Huyền Vũ Dạ Tuyết rồi làm hành động ‘bắt mạch’. Hai mắt nàng tròn xoe, cả người đều kinh động, khê liếc nhìn Huyền Vũ Dạ Tuyết sau đó liền nhẹ nhàng di chuyển ra ngoài, cửa phòng liền khép lại, bất chợt có một đôi mắt mở ra.....

Sau khi đóng cửa phòng lại, bóng dáng nàng run rẩy cố gắng định thần liền chống đỡ một tay vào bàn tròn, thần sắc bất định, đôi mắt thất thần, Huyền Vũ Dạ Mạc tiến tới bị vẻ mặt của nàng hù dọa tới giật mình. “Nguyệt nhi, muội không sao chứ, có chỗ nào không khỏe?”

Nghe được giọng nói bất an của Huyền Vũ Dạ Mạc, nàng liền ngó ngàng nhìn lấy Huyền Vũ Dạ Mạc, khê cầm siết chặt tay hắn, hỏi “Ruột cuộc tử tử đã xảy ra chuyện gì?”

Nàng thật bình tĩnh, cắn môi dưới, nhướn mày lên, hần đáp “Muội cũng cảm nhận thấy nhị muội kỳ lạ?”

Cố gắng kìm chế sự xúc động, ta gật đầu, hần nói “Đại ca cũng không biết, nhưng là đại ca cũng không có biện pháp nào cứu chữa nên đành thỉnh muội về đây, cùng tính toán xem sao”

Khắc chế không được, bàn tay nàng vô lực, từ từ trượt xuống, nàng liền ngồi xập lên mặt đất lạnh lẽo, sống mũi cay cay, nước mắt vô thức tràn ra khóe mắt như những hạt trân châu lấp lánh trong suốt.

“Nguyệt nhi” Huyền Vũ Dạ Mạc lo lắng gọi nàng, vì biểu hiện của nàng giờ đây thực thắm, thực khiến cho kẻ khác phải tung quần, phải bận tâm và phải đau lòng.

“Tiểu nha đầu, nhà ngươi không sao chứ?” thanh âm trong trẻo rất quen thuộc vang lên, liền thu hút được sự chú ý của nàng, xoay đầu lại, hai bóng dáng xuất hiện, tiêu sái bước đến.

Âu Nhã Vỹ vẫn ngọc thụ lâm phong, tiêu sái, theo sau là Đông Phương Triển một thân bạch y lộ ra dáng vẻ của một đại hiệp, hơi thổi nồng đậm anh khí. Hần bước tới, nhìn cả mặt nhìn ta, liền đỡ ta dậy, nương theo sức của hần ta liền ngồi dậy, hướng tới họ, cười gượng “Thật luống cuống”

“Ân, không sao” Đông Phương Triển lim dim đôi mắt nhìn ta mà trả lời, lúc này đại ca ta bận chút việc liền rời đi, nơi này chỉ còn ta cùng hai nam nhân kia.

“Vừa mới gặp mặt lại, tiểu nha đầu – ngươi liền trưng bày cho ta cái bản mặt thật kinh khủng, muốn kích ta cũng không cần thiết phải như thế” phá vỡ bầu không khí lạnh lẽo quanh đây,

Âu Nhã Vỹ giống như xưa, mở miệng cợt nhả nàng. Ta khẽ nhìn hần, bất đắc dĩ nói “Ân, thật có lỗi”

Mày vô ý thức nhướn lên, hần hỏi “Tiểu nha đầu, ngươi bị ám đầu” hay là ăn phải thứ dơ bẩn gì đó?

Thở dài “Muội thật không có nhã hứng để nói đùa”

“Là vì tỷ tỷ ngươi” Âu Nhã Vỹ vô thức hỏi, nàng gật đầu, nhưng lại không muốn nhắc tới chuyện cũ, liền chú ý tới bóng dáng đằng sau, hỏi “Vì sao hai người lại đi chung, từ khi nào mà hai người lại trở nên hảo hữu”

Quả nhiên Âu Nhã Vỹ bị câu hỏi của nàng làm cho phân tán, chỉ biết đứng bất động Hai đại nam nhân đều lặng im, cả hai liền ho khan , càng khiến cho nàng cảm thấy thực nghi ngờ, bất chợt nàng cười khanh khách lên, cười đủ nàng nói “Làm sao muội có thể quên được, huynh là hạng người nào cơ chứ”

“Huyền – Vũ – Dạ – Nguyệt” Âu Nhã Vỹ cắn chặt răng, cố phun ra bốn chữ, Đông Phương Triển nhin không được, liền không khách khí cười lên, nói “Ân, như muội suy nghĩ, quả thật bọn huynh quen biết nhau vào một ngày trời trong xanh, nơi đó có rất nhiều hoa thơm cỏ lạ hấp dẫn tụi huynh”

“Huynh thấy chưa, huynh nên học hỏi Đông Phương huynh, thành thật một chút có chết ai đâu” phồng môi, nàng trào phúng nói. Câu nói này khiến cho Âu Nhã Vỹ vừa tức vừa ghen, không dám tùy tiện kiếm nàng phát tiết đành phải chuyển hướng về phía Đông Phương Triển.

Đông Phương Triển nhún nhún vai tỏ vẻ thực vô tội, trong lòng thì sớm đã cười thầm, hần cứ tưởng Âu Nhã Vỹ đến vì Huyền Vũ Dạ Tuyết, kinh thành đồn chín phần giả, một phần thật, Âu Nhã nhị công tử vì Huyền Vũ tam tiểu thư liền tùy hứng sinh khí với đại tỷ mình.

Lúc đó hần có nghe, nhưng nhắm mắt làm ngơ, mà sau vụ làm ‘anh hùng cứu mỹ nhân’ hần cũng biết tính cách của Huyền Vũ tam tiểu hào sảng, phóng khoáng và khôi hài có thể thu hút được ánh mắt nam nhân. Vốn tưởng hần thường xuyên ghé thăm quý phủ là vì Huyền Vũ Dạ Tuyết, có câu: ‘nữ nhân không đẹp, nam nhân không yêu’, mỗi nam nhân đều cầu cái đẹp, nữ nhân thì cầu được ‘lang quân như ý’.

Hần hiểu lắm cũng đúng thôi, giờ đây nhìn hành động giấu giếm của Âu Nhã Vỹ, Đông Phương Triển – hần một thân tung hoành ngang dọc trong tình trường đã lâu, không lý nào không biết được?

Âu Nhã Vỹ hừ lạnh liền ngồi xuống ghế đá để hạ hỏa, Đông Phương Triển bấy giờ lên tiếng “Nghe nói Huyền Vũ – tam tiểu thư thông tri một số y thuật, vậy mạo muội cho tại hạ hỏi Huyền Vũ – nhị tiểu thư mắc phải bạo bệnh nào” Nói tới đây, sắc mặt nàng vốn tái nhợt nay liền trở nên xanh xao lại, khuôn mặt không chút huyết sắc khiến cho Âu Nhã Vỹ cùng Đông Phương Triển có chút lo âu,

Đông Phương Triển muốn hỏi, nàng liền lên tiếng “Thứ lỗi cho y thuật của tiểu nữ còn non nớt, tạm thời chưa chuẩn đoán ra được” Nói xong nàng liền đưa hai tay lên chống cằm cảm cảm khái, cho Âu Nhã Vỹ vốn đang bình thản muốn nhảy dựng lên khỏi ghế, mặt đại biến sắc

“Cái này, muội từ đâu có?” Tay hắn chỉ vào sợi lắc tay bạch ngọc của nàng mà hỏi, như thế nào mà nàng lại sợ hãi được nhất gia chi bảo của Bạch Ngọc gia? Hắn tìm kiếm tung tích của sợi lắc tay này đã bao lâu nay, không ngờ kiếm được rồi, nhưng lại khiến hắn đau lòng không ngớt.

“Ta...” nàng bị hành động của Âu Nhã Vỹ làm cho nghẹn lời, Hoàng Bá Thuần ơi là Hoàng Bá Thuần chẳng phải người nói ngoại trừ người Bạch Ngọc gia ít ai biết đến sợi lắc tay này, nay lại có người biết, mà người đó không gần cũng không xa. Mà cái sợi lắc tay này có gì mà kỳ quái chứ, ừ, thì nó đẹp, nhưng hắn là nam tử nha, cần gì phải cho nàng diện kiến bản mặt thối hơn dăm phải phân của hắn chứ!

Nàng âm thầm suy nghĩ. (Thật ra Nguyệt tỷ chưa biết cái truyền thuyết xa xôi kia) Đông Phương Triển cũng ngắm nhìn sợi bạch ngọc này, ưm luận về chất lượng, hình dạng thì đây tuyệt đối là loại ngọc quý, là kỳ trân dị bảo, nhưng cũng chỉ là một trang sức của nữ nhân mà thôi, vậy có liên quan gì đến một đại nam nhân như –Âu Nhã Vỹ?

Thấy bản mặt tuần tú ‘đen sì’ như đáy nồi thì ta liền giải thích “Người chẳng phải từng tặng ta hắc ngọc vì ta cứu mạng người, nay ta cũng được ân nhân tặng sợi lắc tay này trả ơn, có cần phải như thế không?”

Siết chặt bàn tay thành nắm đấm hắn hỏi “Phải không?” giọng nói thập phần lạnh lẽo, đôi mắt u ám, có vẻ thất vọng lắm, khiến cho hai người không cùng hẹn mà tỏ ra nghi hoặc liền. “Vậy người nói đi, người nghi ngờ cái gì, đây...chẳng qua...chẳng qua chỉ là một món đồ trang sức” ta thấy chột dạ liền đứng lên cãi bướng. Cười lạnh, bất giác đôi chân của Âu Nhã Vỹ không tự giác lùi lại vài bước, ánh mắt lạnh nhạt nhìn nàng “Cáo từ” rồi xoay lưng bỏ đi. Đông Phương Triển không hiểu vì sao Âu Nhã Vỹ có thể hành động luống cuống như vậy, mà bản mặt của Âu Nhã Vỹ giống như bị ai đó cầm sừng không bằng?

Nàng ngó người ra, không hiểu hôm nay Âu Nhã Vỹ ăn nhầm thứ gì mà lại nổi cáu với nàng. Thấy vẻ mặt có vẻ ngổ ra của Huyền Vũ Dạ Nguyệt thì Đông Phương Triển thở dài, nguyên lai Huyền Vũ –tam tiểu thư cũng chẳng hiểu ý tứ của Âu Nhã Vỹ, nên hắn đành cáo lui. Trong hậu viện chỉ còn lại mỗi bóng dáng của nàng thôi, suy nghĩ tới đây nàng liền lẩm bẩm: thật là phiền, thật là hảo phiền! A a a a.

42. Chương 42: Thâm Tàng Bất Lộ

“Bình thường đệ không cư xử như vậy” Đông Phương Triển đuổi kịp Âu Nhã Vỹ, chiết phiên phe phẩy trước ngực, ung dung nói, tựa tiểu phi tiểu.

Cười nhạt nhẽo, Âu Nhã Vỹ không đáp lại, chỉ âm thầm đi trên con đường của mình, bất chợt hắn cảm thấy thân thể nặng nề, ánh sáng xung quanh đều phụt tắt, con đường chỉ còn lại mỗi hắn.

“Đệ không sao chứ?” đỡ lấy bóng dáng đứng không vững của Âu Nhã Vỹ, Đông Phương Triển nhăn mày hỏi.

Vẫn nụ cười bất đắc dĩ, trông có vẻ thực đau khổ và bi thảm “Cuối cùng có chuyện gì xảy ra với đệ, có biết Huyền Vũ –tam tiểu thư thực lo cho người?”

Đông Phương Triển hỏi mãi mà Âu Nhã Vỹ không trả lời, bất đắc dĩ Đông Phương Triển liền kể kích tướng, mấp máy miệng, Âu Nhã Vỹ yếu ớt nói “Nàng đã có ý trung nhân”

“Sao cơ?” Đông Phương Triển ngạc nhiên, lại hỏi “Làm sao nhà ngươi biết?”

Âu Nhã Vỹ nhếch mép cười thê lương “Có biết sợi bạch ngọc kia có lai lịch thế nào không?”

Đông Phương Triển liền lắc đầu “Truyền thuyết về Bạch Ngọc gia nói rằng: chỉ cần một nam nhân tình nguyện trao tặng ‘Thiên Tình Bạch Ngọc Lưu Ly’ đính vật định ước cho nữ nhân thì chứng tỏ nam nhân kia là thật tâm và nữ nhân kia cũng sẽ thành tâm mà đi yêu nam nhân kia”

“Thiên Tình Bạch Ngọc Lưu Ly” Đông Phương Triển lẩm bẩm nói lại, Âu Nhã sau khi nói xong thấy hắc thắc mắc liền giải đáp “Thiên Tình Bạch Ngọc Lưu Ly bắt nguồn từ người Bạch Ngọc gia, bao gồm: hai ban chỉ, một ban chỉ màu lam có chữ ‘Thiên’, ban chỉ màu bạch còn lại khắc chữ ‘Tình’ cũng chính là sợi lác tay của Huyền Vũ Dạ Nguyệt”

Nhắc tới tên nàng, lòng Âu Nhã Vỹ quặn đau, cuối cùng lang quân của nàng là ai? Hắc có quen biết người đó chứ? Nghĩ tới đây khuôn mặt Âu Nhã Vỹ hiện đầy đau khổ.

Đông Phương Triển là người nói một hiểu hai liền thở dài, khoác tay lên vai của Âu Nhã Vỹ, tiêu sái nói “Có biết tiêu chí của huynh: Không vì một nhánh cây mà bỏ rơi khu rừng?”

Âu Nhã Vỹ thực không cười nổi, hắc chỉ nói “Bồi đệ đi thưởng rượu”

“Hảo, nhất túy giải thiên sầu” Đông Phương Triển sảng khoái nói.

.....

Tiếng ve kêu khắp nơi, thỉnh thoảng có một vài ngôi sao sáng lấp lánh .

Hiện trên mái ngói là hai bóng dáng đang mặc dạ hành y luôn quanh quẩn trên đó, một bóng dáng đang đông dặc bước tới, bất chợt nhẩn mày.

Hai bóng dáng liền bỏ của chạy lấy người, lập tức thu hút được sự chú ý của bạch y nữ tử, đêm đã về, sương se lạnh, giữa một con phố vắng có hai bóng dáng bỏ chạy, đột nhiên có một bóng đen từ đỉnh đầu vụt qua.

“Còn muốn chạy” Huyền Vũ Dạ Nguyệt nhanh nhẹn liền rút Huyết Trâm trên đỉnh đầu xuống biến thành Huyết kiếm chặn bước đi của hai hắc y nhân,

Hai hắc y nhân hết đường tẩu liền nhìn nhau như hỏi ý kiến rồi hướng tới Huyền Vũ Dạ Nguyệt, nói “Chúng ta nước sông không phạm nước giếng, người không nên làm càn”

Nhoăn môi cười tà tử, nàng kiêu ngạo cùng họ lý luận “Ai nói chúng ta ‘Nước sông không phạm nước giếng’, người lén lút trên mái nhà của Huyền Vũ gia, ta – thân là người của Huyền Vũ gia, người nói xem chúng ta có liên quan tới nhau không?”

Cắn chặt môi, một hắc y nhân không giữ được vẻ bình tĩnh liền nói “Nha đầu kia, cuối cùng nhà người muốn gì”

Dáng vẻ yêu nghiệt, phong thái chững trạc, nàng ảm đạm nói “Các người có nghe đạo gần đây Huyền Vũ –nhị tiểu thư mắc phải bạo bệnh”

“Liên quan gì ta” hắc y nhân nhẩn mày tỏ vẻ không hiểu.

Cười một cách nhu tình, mặt dù khuôn mặt nàng bình thường, nhưng nhân cách của nàng tuyệt không bình thường, tựa như nữ vương tư thái cao ngạo, oai phong lẫm liệt khiến cho hai hắc y nhân lộ ra chút muộn phiền cùng hoảng loạn.

“Đêm khuya báỉ phóng, ăn mặc như vậy còn lén lén lút lút, người nói đi, thực không liên quan người?” giọng nói tuy mềm mỏng nhưng tuyệt đối có sức đe dọa.

“Ta thật không hiểu người có ý gì!” một giọt mồ hôi từ vành thái dương khẽ chảy xuống, hắc y nhân khó hiểu đáp.

Hắc y nhân phía sau cũng lên tiếng “Yêu nữ, người muốn nói gì”

“Thực không biết?” nhẩn mày lại, nàng ảm đạm hỏi, có vẻ như họ không phải người mà nàng tìm, nhưng là, nhưng là, thà giết lầm không bỏ sót “Ta không cần biết các người có phải kẻ hạ độc tỷ tỷ ta không, nhưng ta nói cho các người biết một ngày ta không làm sáng tỏ mọi việc, hai người tuyệt đối không được bước chân ra khỏi thành”

“Nữ nha đầu kia người thực ngạo mạn” hắc y nhân hừ lạnh ra tiếng, lộ rõ sự khinh thường, nhoăn môi cười tà tử, nàng đáp “Để xem ta có đủ ngạo mạn chưa”

Dứt lời đôi bên liền giao chiến với nhau, tuy nàng không tự giải huyết đạo khắc chế nội công của mình nhưng võ công tầm thường của nàng có thể khiến hai hắc y nhân trở tay không kịp,

Đang thừa thắng xông lên thì có một kim châm vô hình từ đằng sau tiến thẳng tới bả lưng của nàng, rất may có một kim châm khác xuất hiện làm lạc hướng kim châm lạnh lẽo kia, hai kim châm không hẹn cùng hộ ngộ, cắm vào vách gỗ kế bên “Phập”

Nàng có chút phân tâm, nắm lấy cơ hội hắc y nhân liền vùng kiếm, nàng vội tránh, nhưng cũng tránh không kịp, nhất kiếm lạnh lẽo lướt qua cánh tay của nàng, khẽ rên lên tiếng, nàng lùi lại vài ba bước.

Một bóng dáng lướt qua đầu nàng, nhẹ nhàng như một tiên tử đáp lên nhánh cây mọc ra bên đường, một lão bà bà đeo mặt che mặt, nhưng lộ rõ thể mệnh của mình.

“Vương bà bà” hai hắc y nhân hơn hở gọi, Vương bà bà lạnh nhạt gật đầu, hướng tới Huyền Vũ Dạ Nguyệt “Nha đầu, họ không phạm người, người lại phạm họ, người biết người có tội gì”

Nếu là kẻ khác thì sợ đến run cầm cập nhưng nàng là ai cơ chứ, hừ, Huyết Trâm được biến thành một cây kẹp nhỏ, nàng hướng tới vách tường gỗ kẹp lấy kim châm lên thử ngửi, rồi nhếch mép cười trừ “Bằng chứng đầy đủ, các người còn dám chối tội?”

“Người là đồ đệ của tam lão quỷ” Vương bà bà kinh ngạc hỏi, vành mặt lên, nàng đáp trả “Người nghĩ sao”

Vương bà bà liền cười điên loạn “Người từng nghe qua câu: Cha nợ con trả”

Mày khẽ nhếch lên, nàng cười nhạt “Hóa ra người có thù với tam lão sư phụ của ta” (Một đời làm thầy suốt đời làm thầy, mà thầy cô thường ví như cha mẹ thứ hai)

“Đúng, nhưng mà chuyện này Vương bà bà –ta, tạm gác lại sau, mắc công người giang hồ lại cho rằng Vương bà bà –ta, tiền bối lại lạm sát tiểu bối như người”

“Ta không cần biết ai tiền bối và tiểu bối chỉ cần biết các người mau giao ra thuốc giải độc cho tỷ tỷ ta” bình sinh ta ghét ai vòng vo tam quốc

“Đã nói bọn ta không hạ độc” hắc y nhân không phục cũng lên tiếng phản bác, Vương bà bà liền hừ lạnh, hắc y nhân nhận ra mình luống cuống liền lùi về phía sau vài bước.

“Người là một nhân tài, rất tiếc, người quá nhiều chuyện, biết quá nhiều rồi” Vương bà bà lạnh lùng nhìn thẳng nàng, nói.

Cười lạnh, nàng cũng kiêu ngạo không kém phần nào Vương bà bà nói “Hôm nay các người không giao ra thuốc giải cũng đừng hòng – sống”

Dứt lời Vương bà bà liền vọt tới bên cạnh nàng, nàng cũng không chịu thua liền tránh né một trường, bất chợt xuất hiện một lưỡi lam nhọn sắc bén xoẹt ngang, nàng liền cong người ra sau, một chân trụ đất, chân kia duỗi thẳng ra để tự cân bằng, nếu không giờ này nàng bị chia đôi ra, thủ đoạn quả tàn độc.

Ép sát lưỡi lam nhọn dưới cánh tay, Vương bà bà mặc dù tuổi trẻ không còn, nhưng sức lực lại đầy đủ, hung hăng chém tới, nàng né được đòn này, nhưng Vương bà bà thủ đoạn ngoan độc toàn dấu ám khí, tay này vươn tới tay kia lộ ra dao rằm nhỏ sắc nhọn hướng tới bụng dưới nàng mà đâm.

“Keng” một trường kiếm để ngang lên che chắn cho nàng khỏi bị tổn thương, khẽ nhìn người tương trợ mình là một lam y nhân, kế bên lại xuất hiện thêm một lam y nhân, cả hai cùng đẩy lùi nàng ra sau, thân mình họ cùng trường kiếm tiến tới.

Hai hắc y nhân cũng vội vào cuộc tương trợ, năm người cùng hợp lại tạo nên một cuộc ẩu đả khí thế, nàng nhăn mày, chẳng lẽ họ là người của ? Chỉ vì nàng giấu hết nội công đi, nên không khác gì một kẻ bình thường cả, không nghe được tiếng bước chân của kẻ khác cũng không vận được nội lực.

Khí tụ đan điền, bàn tay khẽ lật xuống, một luồng khí nóng xông lên người, nàng liền nhanh nhẹn lùi một lam y nhân lùi ra phía sau, nhưng lam y nhân khác lại bị Vương bà bà tóm được, bàn tay già nua bóp chặt yết hầu của lam y nhân

Ta liền dừng lại cước bộ, phản ứng lạnh lẽ, thay đổi 180 độ, giơ hai tay lên “Hảo, ta đầu hàng”

Cười khinh bỉ ra mặt, Vương bà bà liền nói “Nhưng giờ đây Vương bà bà – ta lại không có ý định chừa cho người cùng họ một mạng”

“Làm người không nên tuyệt tình quá!” nàng trở về dáng vẻ như một tiểu thái giám a dua nịnh nọt, khuôn mặt luôn giữ được nụ cười vô sỉ, như thế nào mà nàng có thể thay đổi sắc mặt nhanh như thế!

“Cô nương, tại hạ đa tạ tâm ý của cô nương nhưng thân là nam tử hán đại trượng phu, tại hạ không cần cô nương phải khẩn cầu” lam y sĩ nhân nghĩa nói, ta liền nhăn mày, như thế nào nam tử hán lại ngốc nghếch thích tìm tử lộ?

Bất chợt Vương bà bà tăng thêm lực siết, ta liền nói “Ấy, Vương bà bà là tiên bói không nên quá chấp nhất kẻ tiểu bói, để giang hồ biết được thực không có lợi cho bà bà”

Khuôn mặt già nua khê nhăn lại “Người là gì của ”

Gãi gãi đầu, hai tay ta dang ra, lộ ra vẻ không biết, Vương bà bà càng tăng thêm lực siết ở yết hầu, ta nhanh nhẹn đi tới, một tay chém vào cánh tay già nua ác độc đang giữa lấy yết hầu của lam y nhân ra.

Cười nhạt “Kẻ nào mạo phạm ta, đều phải chết” là người bất nhân, ta bất nghĩa, một luồng khí nhẹ tụ trên tay liền hướng tới Vương bà bà công kích.

Trở tay không kịp Vương bà bà liền hướng hết một chiêu, nàng tốc chiến tốc thắng liền xông lên, xuất thủ càng nhanh, khiến cho Vương bà bà thần trí hoảng loạn không tự nhiên bị nàng chém thêm một chiêu “Khục” liền ói ra ngụm máu.

Hai hắc y nhân liền đỡ lấy bóng dáng của Vương bà bà, nhưng nàng ngoan độc, ngấm tới con mồi tuyệt không buông tha, trên chiến trường không nhận tình thân chính là bài học đầu tiên nàng học được ở chú nuôi của nàng.

Chân nàng nhanh nhẹn, cả người nàng phát ra hàn khí uy nghiêm, như sát thần đòi mạng, trong phút chốc cận kề cái chết thì một thanh âm mềm yếu, vô lực quen thuộc từ phía trước truyền tới “Dừng tay”

Tay nàng như độc thảo đang muốn hấp trên đỉnh đầu của Vương bà bà, thì dừng lại hạnh động “Tỷ tỷ” nàng kinh ngạc, khê gọi

Huyền Vũ Dạ Tuyết khuôn mặt xanh xao, hơi thở yếu ớt tiến tới nàng, nói “Họ là bằng hữu của tỷ”

“Bằng hữu?” ta kinh hách tới độ muốn nhảy dựng lên, không ngoại trừ nàng mà hai lam y nhân ở phía sau cũng ngạc nhiên không kém phần nàng.

Huyền Vũ Dạ Tuyết liền gạt đầu, lộ ra dáng vẻ yếu đuối của một nữ nhân nhu nhược “Chẳng qua là tháng trước tỷ lỡ tay chạm vào độc châm của Vương bà bà nên mới bị trúng độc, họ đêm khuya bái phỏng là xem thử có cách nào cứu giúp tỷ tỷ không”

Câu giải thích hợp tình hợp lý, nhưng là...., khê thở nhẹ, nếu là kẻ khác nàng tuyệt đối không niệm tình buông tha, nhưng người này lại là mỹ nhân tỷ tỷ, nên nàng ‘cho qua’, hướng tới họ, dù không tâm không muốn nhưng vẫn thốt nên hai chữ “Xin lỗi”

Vương bà bà được hai hắc y nhân đỡ dậy liền hướng tới Huyền Vũ Dạ Tuyết gạt đầu rồi phi thân đi, bấy giờ hai lam y nhân cũng đã biến mất một cách kỳ lạ, còn nàng thì đỡ Huyền Vũ Dạ Tuyết đi về.

Mặc dù nàng không nói, nhưng thâm tâm của nàng vẫn đang suy nghĩ, có cái gì đó thật không ổn.

43. Chương 43: Cừu Nhân Trong Tôi

“Người nói sao” nam nhân nửa đêm bị gọi dậy, khuôn mặt tuần tú vốn nhập nhèm một chút sắc thái buồn ngủ, nay liền bị hai người quấy rầy làm cho tỉnh giấc, e rằng đêm nay hắn cũng đừng hồng ngủ lại được.

“Khi Tuyết cô nương đi tới, thuộc hạ đã phát hiện ra Tuyết cô nương tuyệt đối không phải là một nhân vật đơn giản” ẩn nấp trong bóng tối, nhưng đôi môi vẫn thao thao bất duyệt kể lại sự tình.

Hai người họ thừa cơ lên đi thành công khi thấy Huyền Vũ Dạ Tuyết đi tới, Dạ Nhất mặc dù bị bóp chet như con cá chết nhưng vẫn nhận ra được lúc Huyền Vũ Dạ Tuyết đi tới, hoàn toàn không ai phát hiện ra bước chân của nàng ta.

Người bị đánh thức đương nhiên là chủ nhân của họ – Hoàng Bá Thuần, khẽ nhăn mày, khàn giọng “Phải người đi điều tra Huyền Vũ Dạ Tuyết, còn riêng người – Dạ Nhất nên về nghỉ ngơi đi”

“Ân” Dạ Nhất lập tức biến mất, còn Dạ Nhị được phân phó “Dạ Nhị, cho người theo dõi hành động của vào mấy ngày tới”

“Ân” Dạ Nhị gập người, chèo tay chấp trước bả vai, rồi phi thân ra đi, trong căn phòng to lớn chỉ còn lại bóng dáng của Hoàng Bá Thuần.

Nguyệt nhi thì hẳn không cần phải nói, hẳn rõ biết nàng là một kẻ xảo hoạt, quỷ quyết thích trêu ghẹo kẻ khác, thích làm kẻ bình thường tưởng chừng vô hại, thật ra nàng kiến thức uyên bác, ứng xử lanh lẹ, là một tiểu yêu tinh ngàn năm, bất quá hẳn rất thích cùng nàng ‘ngoạn’.

Còn Tuyết thì...hắn thực nghĩ không ra: mềm mại như thủy, nhu nhược như vân, yếu đuối chính là Huyền Vũ Dạ Tuyết, vừa nhìn vào khuôn mặt ngây thơ kia thì liền sinh cho kẻ khác hảo cảm, và muốn bảo vệ, thực nhìn không ra, nguyên lai nàng ta cũng là người ‘thâm tàng bất lộ’.

.....

Một bóng người ẩn náu trong bóng tối, nhẹ nhàng đi tới một khu rừng âm u, gạt bỏ hết đi các loại rêu một hang động liền xuất hiện trước mặt, dọc theo hành lang chật hẹp, ẩm ướt là những ngọn đuốc đang thấp sáng, dẫn lối cho bước chân của một người đi vào.

“Chủ nhân...khụ...khụ...chủ nhân đã tới, Vương bà bà tham kiến chủ nhân” Vương bà bà dù đang nằm trên giường bệnh nhưng vẫn ‘cúc cung tận tụy’, xuống giường hành lễ với vị ‘chủ nhân’ bí ẩn của mình.

Đỡ lấy tay Vương bà bà, cho thấy ‘chủ nhân’ này đối xử với Vương bà bà cũng có vài phần tôn kính, thanh âm trầm thấp vang lên “Không cần đa lễ”

“Khải bẩm chủ nhân, tiểu nhân có chuyện cần bẩm báo” hắc y nữ thoát đi lớp áo dạ hành liền biến trở lại thành một tiểu cô nữ lanh lợi, khuôn mặt thanh tú.

Thân thể nho nhỏ được áo khoác đen bao bọc, ngay cả đầu của bị bịch kín, chỉ hiện lên đôi môi đỏ mọng, chứng tỏ ‘chủ nhân’ của là một nữ nhân mà còn là đại mỹ nhân

“Nói đi”

“Tuyết Liên thấy Huyền Vũ – tam tiểu thư là một cao thủ dịch dung”

Thân ảnh màu đen có chút ngây dại, trầm giọng “Thật sự?”

Tuyết Liên gật đầu “Ân, nàng ta đeo một loại mặt nạ được xuất chế từ Phú Lãm Sa Kỳ quốc, là một loại mặt nạ không thể tháo gỡ, nước dính cũng không bị lộ, chỉ cần có bột kim sa là có thể gột bỏ lớp mặt nạ kia, phải nhìn thật lâu mới có thể phát hiện ra” còn phải là cao thủ dịch dung trong ngành mới có thể thấy được.

Đôi môi đỏ mọng mím lại như có chút tính toán “Được rồi, lui ra đi”

Tuyết Liên có chút không tin nhìn ‘chủ nhân’, nhưng cũng thức thời, liền lui ra.

.....

Trời vừa tản sáng, ta liền thức dậy, muốn tới tàng thư viện tại ‘vô lâm’ một chuyến để xem thử có cách nào chữa trị cho tỷ tỷ ta, hai là thỉnh giáo vương trượng đại sư về độc dược trong thân thể tỷ tỷ, mặc dù ta học là độc dược, nhưng lục trong trí nhớ thế nào đi nữa, cũng không có, chắc chắn cả tam đại sư phụ của ta cũng không biết tới cái chất độc cùng luồng khí quái dị trong cơ thể tỷ tỷ ta.

Sau khi thỉnh an phụ mẫu, bỏ dở buổi ăn sáng, nhân lúc đại ca đang ‘bận rộn’ ta liền lén đi, gần sắp tới cửa, ta liền quẹo cua, bất chợt đụng phải một bức tường thịt “A”

Một bàn tay to lớn chộp lấy bóng dáng đảo đảo không yên của nàng, hỏi “Nghĩa muội, không sao chứ?”

Sau khi cố định lại, ta liền lắc đầu tỏ ý không sao, hắn liền trách mắng “Mới sáng sớm, muội làm gì như quỷ đói vội đi đâu thôi”

“Phi, phi, phi, xúc miệng nói lại đi” thật là không đại cát, ta hướng tới hắn quát, hắn cười nhẹ, lộ ra vẻ ngây thơ vô số tội.

Vừa đi theo ta hắn vừa hỏi “Muội có đại sự gì ư?”

Khẽ liếc tới hắn “Huynh nói sao?” hắn liền phản bác “Nha, hai ba tháng trôi qua thôi không cần phải lạnh nhạt như vậy nha” giận cũng bớt giận rồi, sao lại tuyệt tình như vậy.

“Muội đang có đại sự, không rảnh cùng huynh ‘uống trà đàm đạo’ ” nói xong nàng liền tăng theo hai ba bước bộ, lúc sau, khẳng định bỏ rơi được Hoàng Bá Thuật rồi mới bình tâm suy nghĩ, đường lên thiếu lâm tự rất xa, nghĩ lại, nàng nên tới một chuyến thay vì đi về nhà bị chặn hỏi.

Vừa bước chân vào , nhanh chóng men theo con đường tới phòng mình, vừa mở cửa ra thì phòng mình vẫn sạch sẽ, bất chợt lòng nàng dâng lên một cảm giác thực cảm động tới ra mặt.

Đóng lại cửa phòng, nàng liền tìm lấy một tấm vải lớn đặt giữa bàn, thu xếp một số y phục được gọi là ‘đơn giản’ nhất trong số các y phục lộng lẫy kia.

Từ cửa sổ một bóng dáng nhẹ nhàng đi tới, vòng hai tay qua eo gọn gàng của nàng, nàng đang chú tâm thu dọn liền bị hành động này dọa tới tim muốn rớt ra ngoài “Ai đó”

“Hử” một luồng khí nóng thổi tới tai nàng, khiến bóng dáng nàng có chút mềm nhũn ra, bất giác trở nên vô lực trong vòng tay của nam nhân phía sau lưng mình.

Cẩn rằng, nàng liền chăm biến kể sau lưng “Hoàng bá huynh, thật nhàn hạ nha”

Khẽ cười lên tiếng, Hoàng Bá Thuật liền xoay người nàng lại, đối diện với mình, rồi oán trách nàng “Như thế nào vừa rời xa ta hai ba ngày liền xưng hô xa lạ như vậy”

Nụ cười thực mỹ lệ vươn vắn trên khóe môi, đôi mắt tràn đầy tình ý khiến khuôn mặt nàng thấp thoáng ửng hồng, khẽ dựa vào người hắn, nàng nói “Thế nên xưng hô ra sao đây?”

“Ít ra cũng nên xưng hô là tướng công, hoặc là” nói tới đây Hoàng Bá Thuật không ngại miệng khê khom xuống vành tai nàng, buông ra lời nói ái muội “Một nụ hôn nồng nhiệt”

Từ đỉnh đầu nàng truyền tới một luồng điện, vừa thấy nổi da gà nhưng lại cảm thấy mãn nguyện, phồng môi ta nói “Không được, người ta đang bận đại sự”

Nghiêm túc thoát ly khỏi sự mỉa mai của hắn, vươn tay đẩy nhẹ hắn ra, ta liền hướng tới bàn cột lại hành trang của ta, Hoàng Bá Thuật không chịu ủy khuất, một lần dán tới người nàng như một nam châm cực đại! “Đại sự gì mà lại quan trọng hơn đại sự của chúng ta!”

Giọng hắn ba phần bá đạo, ba phần gia trưởng, ba phần nghiêm túc thì ta liền bật cười lên, chỉ vào ngực hắn “Xấu xa, đại sự của muội là lên thiếu lâm tự, chàng đừng cản trở muội a” nàng sẽ không bị nam sắc mỉa mai! (9 xác tỷ đã bị mỉa mai hoặc từ đời nào rồi)

Khẽ ấn nhẹ lên má e lệ của nàng, hắn hỏi thật vô tình “Là vì tỷ tỷ nàng”

Ta liền gật đầu, một tiếng động nhỏ vang lên, bất giác ta và hắn bốn mắt nhìn nhau, liền xông ra cửa sổ, truy theo hắc y nhân dám nghe lén hai người.

Đến một con hẻm vắng hắc y nhân kia liền mất dạng, khê nhần mày, nàng lộ ra chút thất sắc.

“Đừng lo sợ, không sao đâu” Hoàng Bá Thuật theo sau, liền an ủi nàng, xoay người lại, nàng miễn cưỡng thở dài, lộ ra chút u sầu trên khuôn mặt “Thật không hiểu là ai đã nghe lén cuộc đối thoại của chúng ta”

Bất tri bất giác mặt nàng tràn đầy một mảnh phiếm hồng, Hoàng Bá Thuần không tự chủ bị nàng dẫn dụ liền muốn nhào tới tặng nàng một nụ hôn cuồng dã mang theo dục vọng nguyên thủy, nàng liền trở mặt khi đọc ra suy nghĩ của hắn, oán trách “Chàng thôi đi, giờ phút này chàng còn tâm trạng để đùa?” việc này còn nghiêm trọng hơn việc lên thiếu lâm tự đó!

Hoàng Bá Thuần liền hạ mi đẹp xuống, lộ ra chút hối tiếc, rồi tiếc nuối “Hảo, chiều theo nàng” liền dồn nén dục vọng cất giấu xuống bụng và nói tiếp “Thật ra nàng có từng đắc tội với ?”

Liền lắc đầu “Không, đêm qua mới là đêm đầu tiên muối giáp mặt họ” chẳng lẽ là họ?

“Bệnh trạng tỷ tỷ của nàng không sao chứ!” nghe hắn hỏi, ta liền nhìn hắn rồi thở dài “Tỷ tỷ của muối bị độc tính công tâm, có lần muối bắt mạch thấy được trong thân thể tỷ tỷ có một luồng khí lạ” trong lúc này đáy mắt của Hoàng Bá Thuần lộ ra chút nghi hoặc.

Khẽ nựng má nàng, hắn lên giọng trấn an “Yên tâm đi, không cần phải quá lo lắng, còn ‘đại sự’ của nàng, hãy để người của ta ‘giải quyết’ ”

Nàng muốn phản bác thì bất ngờ giáp mặt với hai người, gặp tình huống này, người nàng như được gắn sẵn lò xo, tức tốc bật xa Hoàng Bá Thuần cả trăm mét, hành động này khiến cho Hoàng Bá Thuần vừa buồn cười, nhưng cũng thật đáng giận!

Như thế nào mà hắn lại đồng ý cho nàng cùng hắn yêu lén lút?

Đột nhiên hắn thấy thật hối hận, hai bóng dáng vừa lựa chọn xong son phấn liền giật bắn mình lên, tận mắt thấy một bóng dáng quen thuộc đang thừa cơ ‘chuồn’ thì liền bật lên tiếng nói “Nghĩa muối, thật trùng hợp”

Cả người nàng cứng đờ, bắt buộc phải đối diện với sự thật, càng lẩn tránh tức là càng bị dị nghị, mắt thấy gọi một người, nhưng hai người đều quay lại thì con mắt của Hoàng Bá Thuần muốn rớt ra.

Cười mỉa “Nguyên lai ‘đại sự’ của muối là thế này!” hắn tự trấn an trái tim mỏng manh của mình, mới có thể mở miệng nói chuyện.

Nàng không thua kém, cười giảo quyết “Còn dám nói là không có hồng nhan chi kỷ, nay liền tính sao với người taaaaa” khúc cuối nàng cố tình kéo dài, mềm mại hỏi, như lão bà truy hỏi chuyện ‘ngoại tình’ của lão công.

Một làn mây đen ù ù xuất hiện trên đầu của ‘ai đó’, Hoàng Bá Thuần cười thật khổ tâm, nữ nhân kiêu diễm ở kế bên liền lên tiếng minh oan “Ngô, vị tiểu thư này, chẳng qua tiểu nữ chỉ tình cờ chạm mặt với Hoàng bá – nhị công tử, thật chất là không có tư tình nào khác”

Vẫn không lường trước được hiểm họa sau lưng, Huyền Vũ Dạ Nguyệt liền thần thổ đáp lại “Phải không?” rồi liếc mắt trừng Hoàng Bá Thuần một cái, lộ rõ vẻ điều ngoa, ai bảo hắn dám trêu ghẹo nàng, kẻ nào dám ‘cắn’ nàng, nàng đương nhiên hảo tâm tới cùng ‘cắn’ lại ha ba miếng mới hả dạ!

“Hảo, nghĩa muối, huynh sai, huynh quấy” hai tay giơ lên, hắn lập tức đầu hàng, hắn không muốn bị nàng ‘cắn’, phạm là những kẻ bị nàng ‘thù’ thì tất sẽ gặp đại họa, hắn mới không ngu đi đụng nàng.

Bất chợt hắn choàng tay qua vai nàng, thông dong nói “Đây là nghĩa muối kết bái của huynh – Huyền Vũ Dạ Nguyệt”

“Mộng Mộng cô nương, hữu lễ, thật có lỗi vì đã trêu đùa hai người” khẽ nhún xuống, nàng hướng tới đại mỹ nữ ‘Mộng Mộng’ tạ lỗi, dấu sao Mộng Mộng là người nhân từ không nên trêu ghẹo, vả lại là do hắn khom mình trước nàng, đương nhiên nàng phải tỏ ra đại lượng, tạm thời bỏ qua cho hắn!

“Nga, thì ra là thế” Mộng Mộng liền tỉnh ra, che miệng cười nhẹ, chỉ có điều nàng không hiểu vì, nàng chưa từng giáp mặt với vị tiểu thư này, sao lại biết tên của nàng? “Thứ lỗi cho tiểu nữ, xin hỏi Huyền Vũ tiểu thư sao lại biết được danh xưng của tiểu nữ”

“Ách, cái này thì.... Mộng Mộng cô nương là , mặc cho rằng tiểu nữ là ‘tiểu thư khuê các’ là một đại trạch nữ, nhưng ta cũng phải quen biết và nhận biết một đại mỹ nữ như – Mộng Mộng cô nương” đã phóng lao

đánh theo lao, vì tình cảnh hai người gặp nhau hết sức ly kỳ, nhưng nàng cũng không biết xấu hổ tự nâng cao bản thân của mình!

Nghe tới đây, Hoàng Bá Thuật ‘phì’ cười lên một tiếng, trào phúng lên một câu “Trạch nữ, hử, thế vì sao ‘đại trạch nữ’ lại có thể ung dung đi tung tăng giữa phố xá, mà còn với...”

“Thì sao?” cắt lại về mặt ‘đen’ như bao thanh thiên của mình, Hoàng Bá Thuật lộ ra vẻ bình thản, cắt ngang câu nói của Hoàng Bá Thuật, giọng nói nghe thực vô lực, nhưng lại khiến cho ba người sợ khiếp vía.

“Chẳng lẽ bằng hữu gặp nhau không thể cùng chào hỏi!” thấy tình huống không có vẻ lạc quan, nàng liền tiếng giải thích, bất giác nàng lại để ý ánh nhìn của hắn chĩa tới cái tay đang gác ở vai nàng, hiểu ý tứ của hắn, liền đẩy nhẹ tay của Hoàng Bá Thuật ra, nói “Nga, trời đã không còn sớm, vả lại tiểu nữ bận làm ‘đại sự’, cáo lui” 36 kế, tẩu là thượng sách, ở lại là hạ sách, thứ lỗi cho nghĩa muội này lực bất tòng tâm.

Mím chặt môi không cho mình xông lên bóp chết cái nữ nhân trước mặt, Hoàng Bá Thuật chỉ có thể tro mắt, để nàng chuồn ‘êm’, đến đây đôi mắt chim ưng vốn không mấy thân thiện, liền tăng thêm vào phần ác ý, kẻ không may làm mối cho hắn chính là Hoàng Bá Thuật.

Hắn vô tình thì sẽ lạnh nhạt như băng, nhưng một khi đã có tình thì không cho bất kỳ người nào dám đụng chạm thân thể với nàng, vậy mà tận mắt chứng kiến họ choàng vai bá cổ với nhau, bình thường mà nói đây cũng không phải là chuyện to tát gì, nhưng nàng lại thích trêu ghẹo nam nhân làm cho kẻ khác hiểu lầm thì thật quá đáng.

Có lẽ hắn đang ‘giận cá chém thớt’ chẳng, và cái thớt chớ trêu nhất chính là bạn – Hoàng Bá Thuật của chúng ta!

Khẽ nuốt một ngụm nước bọt, mỗi lần thấy ánh mắt này, là hắn đều phải xuống nước, nếu không ngày này năm sau chính là ngày giỗ của hắn! “Nga, đệ xin lỗi, vì đã hiểu lầm huynh cùng Nguyệt muội, nhưng là huynh...”

“Đi về” hắn nuốt hết cừu hận này, ai bảo hắn đã đồng ý làm tình lang trong bóng tối của nàng hắn chấp nhận! Nhưng hắn cũng không dễ dàng bỏ qua cho kẻ này, liền ác tâm chia rẽ đôi uyên ương.

“Ách...” Hoàng Bá Thuật á khẩu, nhưng lại bị quyền uy của Hoàng Bá Thuật khuất phục, hướng tới Mộng Mộng tỏ vẻ ủy khuất, thấy nàng gật đầu thông cảm thì Hoàng Bá Thuật liền theo sau đại ca của mình, lúc về còn quay lại lộ ra vẻ áy náy.

Ngắm nhìn bóng hình đi mất dạng, thì Mộng Mộng lộ vẻ u sầu, liền cất bước trở về nơi mình nên ở...

44. Chương 44: Bị Hạ Dược

Nhật trầm nguyệt thẳng, đêm tối se lạnh, một lớp áo được cời xuống vờn vẩn tại mắt cá chân, lộ ra bả vai trắng nõn, chiếc áo yếm mỏng manh đủ che chắn lại quang xuân vô hạn.

Cuối cùng cả chiếc áo yếm của nhẹ nhàng bị vút xuống sàn lạnh lẽo, đôi chân trắng nõn không tỳ vết liền bước lên bục, khẽ vờn chân vào làn nước ấm đang bốc ra khói trắng, có vài cánh hoa màu hồng vờn rải khắp mặt nước trong veo.

Ngón chân vừa đụng tới mặt nước, thì nghe được một bước chân đang tiến tới, nhanh chóng khoác lại xiêm y “Ai đó”

“Là thuộc hạ, Dạ Nhất, chủ tử đang gặp nạn, thỉnh người nên sang đó một chuyến...” chưa nói xong, một bóng màu đen nhanh chóng vượt qua người hắn, và đi mất dạng!

Thân thủ nhanh nhẹn phi thân từ mái nhà này tới mái nhà khác, chẳng bao lâu liền đáp xuống mặt đất.

Bị tập kích, hắn không sao chứ! Tròng lòng nàng tràn đầy sự lo lắng.

Tiếng binh khí giao nhau, nơi này tràn đầy một mảnh hỗn loạn, cái mà nàng cảm thấy kỳ quái là Hoàng Bá phủ to lớn như vậy, thanh âm đập vào nhau thật lớn tiếng vậy mà không hề thấy có bóng dáng của một gia nhân nào cả, trừ một lam y nhân cùng bạch y nhân đang giao đấu với hắc y nhân thì không còn ai khác?

Dạ Tứ bị một chưởng của hắc y nhân liền bị bật ra xa, cả người đều chà sát xuống mặt đất, lộ rõ sự chật vật, bất giác hắn thấy có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào hắn, ngược mắt lên thì hắn không tự giác nuốt một ngụm nước bọt.

Thấy hắn nhìn như vậy, nàng sờ sờ mặt, tự nhìn lại chính mình thì nàng liền than thở, như thế nào nàng lại ngu xuẩn tự đào hố chôn mình?

Nguyên lai còn chưa đeo mặt nạ, quần áo cũng chưa kịp mặc, chỉ để áo khoác to lớn che chắn lại thân hình của mình, ngoài ra nàng còn đi chân trần! Thảm cảm khái.

Mắt thấy rõ hai kẻ kia yếu thế, nàng liền phi thân lên trước cùng giao thủ với hắc diện nhân, thấy rõ mình không phải là đối thủ thì hắc diện nhân lập tức rời đi, nhìn theo bóng lưng thì nàng thực nghi ngờ. (Hắc diện nhân = đeo mặt nạ màu đen)

Dạ Nhất mới phi thân vào thì bắt gặp, ba bóng dáng đang ngã quỵ dưới đất, còn ‘nữ chủ tương lai’ thì đã đóng sập cửa phòng, Dạ Nhất thầm thở dài, hy vọng nàng ổn!

Vừa bước vào phòng thì nàng nhăn mày, nơi này không khác gì phòng trong Thiên Cơ Các, một màu ngọc bích lộ rõ, một bóng dáng chật vật nằm dưới đất, nàng thất sắc, vội đỡ lấy bóng dáng lên “Thuần”

Thân ảnh bất chợt run run lên, cảm thấy một làn khí mát xộc vào người hắn, mùi thơm xộc vào mũi, hắn không nghĩ liền bỏ nhào tới ôm lấy thân thể mềm mại mịn hoặc nhân tâm kia.

Chính hành động này của hắn làm cho nàng sợ hãi, vội đẩy hắn ra, thay vì đỡ hắn!

Nhưng là bóng dáng như keo, một lần đẩy hắn ra, hắn lại dán trở lại, nàng giúp hắn ‘bắt mạch’, bất giác mặt nàng đỏ bừng bừng có thể luộc chín một cái trứng!

Có thích khách nào lại thích chơi hạ xuân được không? Trong đầu nàng hiện lên một câu hỏi, đầu hồi tưởng lại khi nãy, bóng dáng của hắc diện nhân mảnh mai, vậy là ‘nữ nhân’ đi.

Ấn, không loại trừ khả năng đó, mà bóng lưng tựa như rất quen thuộc, trong lúc nàng đang suy nghĩ hăng say thì Hoàng Bá Thuần đã cởi đi áo choàng rộng thùng thình của nàng, đầu cứ dựa sát vào ngực nàng.

Cả người liền rạo rức lên, hắn đẩy nhẹ nàng xuống đất, thân thể to lớn gắt gao ôm chặt lấy nàng, hôn lướt qua vành cổ trắng ngần của nàng.

Bất giác nàng cảm thấy nhột nhột, liền thanh tỉnh đẩy hắn ra, khẽ trách “Thuần”, nhưng không tác dụng, ma trảo của hắn chộp lấy nơi no đủ của nàng.

“Á” theo trực giác ta hoảng sợ la lên, muốn đẩy hắn ra, nhưng lại bị hắn ghì chặt thêm một lần nữa, nhìn sâu vào đôi mắt chứa đựng dục vọng của hắn thì không tự giác ta nuốt một ngụm nước bọt, tim đập thình thịch.

“Nguyệt nhi” trong mắt hắn tràn ngập hình ảnh của nàng, mặc dù thể xác cùng tinh thần của hắn bị xuân dược thôn tẩm và khống chế, nhưng trong trái tim của hắn chỉ hiện diện khuôn mặt của nàng, hắn đang tưởng tới thân thể nàng nằm dưới thân hắn, mặc hắn dày xéo thì nơi đó của hắn căng phồng lên.

Nếu bây giờ mà không ‘hiến’ thân mình cho hắn giải được thì hắn ‘chết’ chắc, hắc y nhân đó cuồng nam nhân như vậy sao?

Khi nơi đó của hắn dán chặt vào bắp đùi của nàng. Á, á, á, hắn như thế nào mà động dục nhanh như vậy, nàng thầm nghĩ.

“A” hắn bỏ nhào vào người nàng, xé đi lớp áo mỏng che chắn trước người nàng, liền vùi mặt vào ngực nàng, hôn nhẹ lên tuyết phong của nàng.

“U” nhịn không được ta ngâm lên, bất chợt ta cảm thấy xấu hổ, nhưng mà hành động của hắn rất gấp gáp chứng tỏ hắn sắp ‘bộc phát’, vậy ta chẳng khác gì vật giải dược cho hắn sao?

“Nguyệt nhi” vừa gọi tên nàng hân vừa thở gấp, rồi dùng sức cắn nhẹ hạt lựu nhỏ trên đỉnh tuyết phong kia, liếm láp như thể rất thích thú khiến cho nhũ tiêm sưng tấy, trở nên bóng bẩy và mịn người.

Bị bao vây bởi hơi thở nam tính của hân thì nàng có chút động tâm, trong người xuất hiện một khí nóng, làm cho tim nàng không tự giác đập thành thịch, khiến ngực nàng phập phồng, gò má ửng hồng, khiến cho nam nhân phía trên thấu hận không thể cùng nàng mau chóng sáp nhập làm một!

Thanh tỉnh đôi chút thì nàng thấy cả kinh, người nàng đã xích lõa, mà cái quan trọng là nơi kiêu ngạo của nam nhân lại ở trước huyết khẩu của nàng “A”

Theo bản năng ta liền la lên, nhưng cả khuôn mặt hân đều đỏ bừng, xét cho cùng ta.... “A”

Vừa chen vào phân nửa thì tiếng la hét của nàng khiến cho hân thanh tỉnh đôi chút, nhưng hân lại bị xuân được khổng chế, bất kể ‘bạn tình’ phía dưới có kêu la thế nào, hân cũng nhất quyết không buông tha.

“Nguyệt nhi” trong mơ hồ hân tưởng tượng thân dưới là nàng, liền gọi tên nàng, cầm lấy phân thân cực đại của mình từ từ đi sâu vào nơi chật hẹp của nữ nhân, cả người hân liền cảm thấy hưng phấn, khi bức tường non mịm mềm mại gắt gao ôm sát hạ phúc của hân.

Nàng khóc lên “Ồ...ồ...ồ...” thật đau, có cảm giác chân nàng bị người ta dùng sức lực thật mạnh xé rách ra, một dòng chất lỏng đang từ từ chảy xuống, đêm nay nàng chính thức lột xác trở thành nữ nhân.

Vừa vào được, cả người hân liền run run lên, liền mình thúc mạnh vào hoa tâm mịn người của nàng, hân không ngừng chạy nước rút bên trong, nhắm nghiền mắt lại nàng liền ôm lấy thân thể của hân, tùy ý để hân chà đạp thân thể nàng.

Trong căn phòng mau chóng bị một mảnh tình xuân chiếm hữu, nghe được thanh âm này, người bên đã sớm rút lui.

45. Chương 45: Yêu

Sau ba hồi lẫn lộn, nữ nhân sớm đã hôn mê bất tỉnh, xuân được liền được hóa giải, mặt anh tuấn của hân liền chôn vùi trước ngực nàng.

Những giọt mồ hôi hòa tan lẫn nhau, cũng như đôi nam nữ xích lõa đang cuộn chặt vào nhau, lộ rõ tình thâm.

Trong cơn mê của hân, xuất hiện thân thể trắng ngọc ngà của nàng, hân đang hôn từng tấc da thịt của nàng, bất giác hân vươn người thanh tỉnh.

Tự đập lên trán mình, sao hân có thể ‘mộng xuân’ được chứ, liệu mình lắc đầu, không cho chính mình suy nghĩ bậy bạ, hân muốn đứng lên....

Di, tim hân muốn rớt ra, tròng mắt cũng muốn rơi theo “Như thế nào...như thế nào...” hân hoảng hốt tới độ nói lắp bắp khi thấy thân thể kiều mỵ của nàng ở dưới hân, mà đang trong tình trạng ‘xích lõa’?

Vội nhớ lại khi này, một bằng hữu lọt vào phòng hân, đang hàn huyên thì một mùi thơm xộc vào mũi, khiến hân ngã khụy xuống đất, trong lúc cảm phần hai người liền nói chuyện bằng ‘đao kiếm’ với nhau.

Sau đó thì...sau đó thì.... “Chết tiệt” hân rống lên, tim run rẩy liền ôm lấy thân thể mềm mại của nàng vào lòng hướng tới giường lớn, nhẹ nhàng đặt nàng lên tấm lót nhung mềm mại, phủ lấy chăn mỏng lên người nàng.

Ngồi vào mép giường, tự trách mình hồ đồ, rõ biết lần đầu của nữ nhân sẽ cực đau, vậy mà...hân tự biết bản thân mình như thế nào, nhìn lại đôi mắt của nàng, phía dưới mắt có chút sưng tấy, hân biết nàng đã khóc vì đau.

Mặc dù hắn rất vui nhưng hắn lại không thể vui nổi, càng nhắc tới, hắn muốn bóp chết ả tiện nhân kia, thật đáng hận, dám sử dụng được với hắn, chỉ trách hắn quá sơ xuất nên không đề phòng.

Nửa mê nửa tỉnh, ta thấy rất mát, cả người liền khoan khoái cả lên, thật dễ chịu “Ừm” nàng khẽ than lên, khuôn mặt biểu lộ chút sáng khoái.

Tay hắn run run, động tác liền chậm lại, vốn dĩ muốn giúp nàng lau mình để nàng thoải mái hơn, nào ngờ nàng lại ‘khiêu khích’ hắn cơ đấy!

Nàng nào biết chỉ một tiếng rên nhẹ liền khiến hạ thân của hắn muốn chen vào nơi giữa chân của nàng thêm một lần nữa.

Tự lắc đầu, cảnh tỉnh bản thân mình không được hành động sai trái thêm một lần nữa, mặc dù hắn bị hạ được nhưng là khi này hắn nhớ rõ mình quấy bao nhiêu.

Xem ra đêm nay hắn lại mất ngủ vì nàng.....

Khẽ xoa người, nàng liền cầm lấy bàn tay to lớn của hắn, da mặt trắng nõn mím mím của nàng khẽ xoa vào tay hắn, nựng tay hắn như chú mèo nhỏ nịnh chủ.

Cắn chặt răng mình, hắn liền đẩy nàng ra, nàng càng không buông, cầm chặt tay hắn như gối ôm vậy, hắn điếng cả người, trách nàng sao lại hồ đồ tự dẫn dụ sói, mà là một con sói đang cực đói!

Trong mơ, nàng thấy cái gối ôm rất mềm mại lại ấm áp, bất chợt gối ôm liền mọc cánh bay đi, theo phản xạ thì nàng càng phải nắm chặt lại không cho gối ôm có cơ hội nào ‘tẩu’ thoát nữa chứ.

Đảo người lại thêm một lần nữa hắn đặt nàng dưới thân hắn, hắn tự biết mình xấu xa, nhưng là do nàng dụ dỗ hắn, khi này hắn quả thật chưa cảm nhận tường tận cơ thể của nàng, bây giờ hắn lại muốn....

Trong giấc mơ nàng mơ thấy một nam nhân, ân, một nam nhân có cơ thể cường tráng, có khuôn mặt tuấn tú như ‘hắn’, cái nam nhân kia không biết điều đang hôn lên từng tác da thịt của nàng.

Từ cổ hôn dọc xuống xương quai xanh, nụ hôn từ nhẹ nhàng tới nóng bỏng “Ừ” khẽ phản ứng, tay nàng đẩy đi cái đầu đang tác quái ở nơi xuân quang vô hạn của nàng.

Nhưng hoàn toàn không có tác dụng, ngược lại còn hại thân, khẽ cắn nhẹ điểm màu hồng nổi trên đỉnh tuyết phong kia, hai tay bắt đầu động thủ, chu du trước ngực, nhào nắn, vân ve, vuốt ve nàng, thân thể nàng sớm hiện đầy dấu vết của cuộc mây mưa khi này, cho tới hiện tại thì càng kích thích dục vọng của nam nhân.

Bất chợt thân thể nàng có phản ứng liền cong lên “A”, chạm vào nơi cấm kỵ của nam nhân, trong tình mê ý loạn nàng liền ôm chặt cái nam nhân tuấn mẫn trước mặt “Thuần”

Cứ như lời mời dụ hoặc tràn đầy ngọt ngào, nuốt nước miếng hắn liền không kiên kỵ thêm một lần đi sâu vào vách tường non yếu ớt, xuyên qua trùng trùng điệp điệp tiến thẳng vào cái nơi mị hoặc nhân tâm, không tự giác hắn rên lên “A”, khi hoa tâm của nàng mút chặt lấy của hắn.

“Ừ” khẽ rên lên, tuy có chút đau do cuộc mây mưa hành xác ban nãy, nhưng mà lại có chút khoái cảm, một luồng điện xông vào cơ thể, làm nàng ngất ngây tê liệt một hồi.

Hắn thở dốc liên hồi, muốn tạo cho nàng một chút thích ứng, nhưng tiểu Thuần của hắn thật sự không ổn muốn được giải thoát ngay lập tức, khi được đặt tại nơi ấm áp chật hẹp, khoái cảm này làm cho hắn run động, vả lại nơi điểm sắc động nhân kia khiến hắn muốn mau chóng giải thoát chính mình.

Lau đi mồ hôi mỏng trên trán mình, khẽ hôn lên trán nàng “Nguyệt nhi, ngoan, để ta yêu” trấn an nàng, trong cơn mê man nàng liền nở lên nụ cười nhẹ như thể nghe được lời hắn nói, cứ như nhận được lệnh bài ân xá, hắn liền mình phóng túng bản thân thúc đẩy chính bản thân mình đi vào “A” nàng hét lên vì hưng phấn, cả người lập tức run run, ái dịch không tự giác trào ra, thân thể nàng trở nên nhạy cảm hơn bình thường.

Rồi lại nhẹ nhàng đi ra, đánh úp lại thật mạnh, mỗi cái đâm của hắn khiến cho nàng có cảm giác muốn chết, cả mặt nàng liền phồng hồng một mảnh, thở dốc và yếu ớt nỉ non “Đừng...a...chậm...thôi...a...”

Mắt thấy bản thân mình tạo được khoái cảm cho nữ nhân thì làm cho hắn càng hoan hỷ, điên cuồng mà chiếm đoạt thân xác của nàng, tùy tiện chà đạp nàng.

Nắm lấy hai chân của nàng, bắt giắc chân nàng liền ghì chặt vào thắt lưng như hắn đã mong muốn, liền cầm chặt hai tay của nàng

“Ôm chặt ta” thì thầm bên tai nàng, nàng liền nghe lời hắn, hai tay vòng qua gáy của hắn, ôm thật chặt.

Thúc mạnh “A”, cả người nàng cong lên đón tiếp dục vọng của hắn, hơi thở gấp gấp, hắn điên cuồng mà xiên xỏ qua vách tường mềm mại của nàng, lực ma sát càng nhanh khiến cho nàng không ngừng ngâm nga lên, tiếng rên rỉ của nàng càng thúc đẩy hắn, cho hắn sự tự tin, của hắn không ngừng khoáy động bên trong nàng, làm nàng hưng phấn tới mê dại.

Tiếng nam nữ thở dốc cùng hòa tan vào nhau, tình cảm mãnh liệt đang cuộn cuộn dâng lên, tình ái âm thầm trao cho nhau, trong phòng chỉ còn bức xuân cung đồ sống động cùng với dục vọng điên cuồng của nam nhân.

Ôm chặt lấy thân ngọc mình ngà của nàng chìm sâu vào giấc ngủ, bình minh đang dần hé lộ, ánh nắng chói chang ầm ập chiếu rọi vào phòng, soi sáng cả căn phòng, quần áo vương vãi tứ tung, mùi thơm ngọt đậm qua liền bị ánh nắng tẩy sạch.

Nơi này chỉ còn lại một mảnh tình xuân của đôi tình nhân đang tình tứ ôm ấp nhau, cùng hòa vào giấc mộng xuân.

Khẽ dụi dụi vào bức tường ầm ập kia một cách thỏa mãn, nàng mơ hồ mà nỉ non “Ưm” liền khiến cho người kế bên xúc động một hồi.

Ngay cả buổi sáng nàng cũng không tính tha cho hắn?

Tự cười khổ, đêm qua thật ngọt ngào, nhưng là hắn phải biết tự thỏa mãn bản thân chứ, làm sao cứ quấy đòi lấy một lần nữa?

Tự trấn an bản thân mình không được động dục, chỉ lẳng lặng quan sát giai nhân bên cạnh chìm sâu vào giấc ngủ.

Mặc dù hắn từng chứng kiến nàng ngủ không biết bao nhiêu lần, nhưng là lần này có rất đặc biệt, nàng lại khiến hắn từ rung động tới sung sướng, bất tri bất giác bực môi tuần lãnh nhếch lên, hiện lên một đường vòng cung hoàn mỹ

Cả người nàng run lên khi một ngọn gió phong xuân thổi tới, bất giác có một người đắp lên người nàng một tấm chăn ầm ập khiến nàng giật mình thanh tỉnh “A”

Vừa hoảng sợ với cảnh vật trước mặt mà vừa đau đớn khi phát hiện cơ thể mình đau tột độ như bị một chiếc xe to lớn cán qua, làm xương cốt nàng tan rã, thật đau!

“Nguyệt nhi, đau lắm sao” nhăn mày, hắn liền nghĩ tới đêm qua, nhanh chóng ôm nàng vào lòng dỗ dành.

Đôi chân nàng đau lắm, cả nơi đó nữa, thắt lưng đau râm ran, cứ như cơ thể này không phải của nàng vậy, nàng nhớ lại rồi đêm qua nàng và hắn.

Á! Xấu hổ chết đi được.

Khẽ lăm bằm nàng liềm mình rúc vào lồng ngực của ‘hung thủ’, thính giác của người luyện võ cực thính, huống hồ hắn lại là một cao thủ.

Bất giác hắn cười lên, cho tới khi nàng ‘cả gan’ một lần dám khởi động dục vọng vui sâu trong thân thể hắn.

Đang xấu hổ thì ta nghe được một tiếng rên nhẹ mà cái này rất quen thuộc, liền nhớ tới hôm qua, ta khẽ trách “Chàng xấu xa”

Cẩn rằng không ình bỏ tới ăn nàng, hắn liền đẩy nhẹ nàng ra, vươn người lên, quay xuống giường một cách nhanh chóng.

Từ kinh ngạc cho tới ngạc nhiên khi đối diện với bóng lưng to lớn cường tráng kia, chớp chớp mắt, nàng ngây ngô hỏi “Chàng làm sao thế?”

Thanh âm mềm mại huyền diệu liền xộc vào tai hắn, khiến hắn muốn một dao đâm chết mình đi, cố gắng phun ra câu nói trấn an “À...không...sao” làm ơn, đừng dụ hoặc hắn nữa, hắn không phải là Liễu Hạ Huệ!

“Chàng không khỏe?” nhìn hắn nói chậm rãi, ta liền vươn người dậy, bất giác ta cảm thấy đau thêm, không được rồi, ta phát hiện ta không thể tự đứng dậy được!!!

“Nàng không sao chứ?” phát hiện bóng dáng phía sau có vấn đề, thì hắn gấp rút xoay lại, lo lắng hỏi

Nàng liền lắc đầu phát hiện ánh mắt của hắn cứ quái quỷ nhìn chăm chăm nàng, theo ánh nhìn của hắn nàng tự nhìn lại bản thân mình “Á”, liền túm lấy chăn mỏng che đi bản thân lỏa lồ, cũng như ‘đập’ đi ý tưởng cho sói xâm hại một lần nữa.

Nàng đã đủ khổ rồi nha! Chẳng lẽ đêm qua chưa thỏa mãn hắn sao? Hắn như thế nào mà không biết thương hương tiếc ngọc như vậy!

Tự lắc đầu, hắn lại cười khổ, dù thế hắn vẫn vươn tay ôm lấy nàng vào lòng một cách sủng nịnh “Nguyệt nhi, đêm qua có biết nàng đã làm gì?”

Một rạn mây đỏ vươn vắn trên gò má của nàng, nàng chỉ biết gật gật đầu, hắn hỏi “Nàng có hối hận?”

Ngước mắt nhìn lại ánh mắt chứa chan thâm tình, và có chút sợ hãi “Không” rồi dựa vào lồng ngực cường tráng kia, có cảm giác thật an tâm.

Siết chặt nàng, hắn liền nói “Thật xin lỗi”

Di, nàng tròn xoe mắt nhìn, hắn liền trả lời “Vì ta quá tin tưởng kẻ khác, hại nàng như vậy”

Đáng lý hắn muốn cho nàng đêm đầu tiên thật vui vẻ, khắc sâu vào tim của nàng, chứ không muốn cho nàng một đêm kinh hoàng như thế, càng nghĩ tới hắn càng muốn bóp chết tên hung thủ dám hạ được với hắn, đáng hận!

Bất giác ngẫm lại, ta liền cười khúc khích lên “Chàng hối hận?”

Giật mình, hắn trừng mắt nhìn nàng “Tiểu dã miêu này, giờ phút này còn dám trêu ghẹo ta!”

Không tự giác nàng nở lên nụ cười mỹ lệ, tràn ngập tình ý, hắn nhéo nhẹ mũi nàng “À, ta hối hận”

Câu nói này khiến tim nàng đang vui vẻ đập thành thịch liền ngừng đập, sợ hãi nhìn hắn, hắn liền ôm nàng nằm lên người hắn rồi nói “Hối hận vì đã không quen biết nàng sớm hơn, hối hận vì giờ phút này lại muốn cùng nàng cá nước thân mật”

Cấn răng, nàng liền đập lên bả vai của hắn, nàng phát hiện hắn cũng rất thích trêu ghẹo nàng “Đồ xấu bít quá!”

“Gi” hắn hơi ngẩn người, cứ như vừa nhận lấy một ô nhục thật lớn mà rống lên tự nhiên ta lại ‘phì’ cười lên.

“Nàng có biết, tướng công của nàng ngọc thụ lâm phong không nói, mà còn phong tình vạn chủng làm say mê biết bao nhiêu trái tim nữ nhân chứ?” hắn cuồng đại liền tự nâng cao bản thân mình.

“Thật không biết xấu hổ, chàng cũng tự kỷ quá đi” vừa cười nàng vừa oán trách hắn, hắn như thế nào có thể tự đại như vậy! Ôm chặt nàng “Nhưng kiếp này ta chỉ yêu mỗi nàng”

Tới đây nàng ngừng cười, khẽ dựa đầu vào người hắn, tựa như rất an tâm trao thân gửi phận nơi hắn.

Khẽ xoa xoa lưng mịn màng của nàng, cùng nàng hưởng thụ một buổi sáng an lành, cả hai ôm nhau thật thân thiết.

“Rầm” bất giác cánh cửa liền mở ra phá hỏng không khí lãng mạn bên trong, hắn mau chóng dùng chăn phủ lên người nàng, tự bảo vệ lấy thân thể bạch ngọc của nàng không bị lộ ra trước mặt hai nam nhân.

Người đi trước run rẩy liên hồi không tin nổi cái tình huống này, kẻ đi sau nhăn mày lộ rõ chán ghét cùng kinh tởm.

“Ta cần lời giải thích” trước khi đi ‘nhất gia chi chủ’ liền lộ rõ sự nghiêm khắc của mình

46. Chương 46: Nhận Định!

Sau khi ‘đại thần’ ra đi, thì hần liền vóc chần lên, khê hỏi hoa mắc cỡ bên trong “Nàng không sao chứ?”

Hoa mắc cỡ ngại ngần đáp “Chàng bảo sao?”, hần liền hảo tâm tặng nàng một nụ cười giết người không đèn mạng “Nàng sẽ không sao!” rồi bình thần đáp.

Trùng mắt nhìn lấy ‘kẻ gây họa’, phòng môi “Nhưng là người ta có sao đó!”

“Chẳng lẽ tới nước này nàng không muốn quang minh chính đại?”

Cụp mi xuống, nàng lộ rõ vẻ thê lương “Nhưng là họ không tha thứ uội đâu, chàng có hiểu không?” hiểu ra ý hần, nhưng nàng vẫn không thể làm được.

Cúi người hôn đi nước mắt trên bảo của nàng, hần hỏi “Vậy nàng muốn ta phải làm sao?” mặc dù hần hơi đau lòng, nhưng chỉ cần nàng muốn, cái gì hần cũng có thể làm vì nàng.

Trong mộng lung, nàng mơ hồ hướng tới hần “Hay là muội giả chết”

Nhăn mày “Nàng nữ sao?”, ta cười thật chua chát “Nhưng là muội không muốn họ biết muội là kẻ phản phúc” nghĩ tới cảnh đó, ta thật sự không biết phải ứng xử ra sao.

“Không cho nàng nói như vậy, chúng ta là nguyện ý, không ai sai quấy” ôm lấy thân thể nàng, hần ngăn cản nàng tự dày xéo bản thân.

“Nhưng là...” bạc môi khê ấn lên đôi môi của nàng, hôn lên trán nàng một cách nhu tình, mắt kiên định “Không nhưng nhị gì cả, như nàng đã quyết, không được nghĩ bậy”

Dứt lời liền kêu nha hoàn pha nước cho nàng mục dục canh y, rồi tự mình vệ sinh thân thể.

Ngồi trước gương, hần tận tình giúp nàng chải tóc, từng mớ tóc đen nhánh mềm mại sượt nhẹ qua cây lược nhỏ trong tay, từ sau lưng, hần ôm chặt lấy nàng “Nàng là đẹp nhất”

Nhéo má hần “Chàng thật khéo nịnh”

“Thế nữ vương có thưởng?” chớp chớp mắt, hần hướng tới nàng khấn cầu.

“Quý háo sắc!” đẩy hần ra, nàng liền vươn tay muốn bớ tóc thì hần lại giành việc với nàng “Tuy rằng tiểu tướng công đang thời gian thực tập nhưng mà sau này nhất định sẽ thạo” hần nói không một chút ái ngại.

Khê cười lên “Chính chàng tự hứa đó” một cây trâm xuyên qua đỉnh đầu, có vài sợi tóc lưa thưa rơi xuống càng khiến cho nàng xinh đẹp thêm vài phần, hôn nhẹ lên má nàng “Đương nhiên” hần tự tin khẳng định.

“Chàng đi đi, quỷ xấu xa” khê thúc nhẹ vào lồng ngực hần không nên để người kia đợi lâu, hần cười cợt nhả “Nàng thật biết điều”

“Chàng đừng nghĩ bậy” ái ngại, nàng liền đập nhẹ lên bờ vai của hần, hần cười đến nhu tình “Gì chứ, dấu sao sau này cũng là phụ thân thứ hai của nàng”

“Ai nói sẽ lấy huynh” mơ hồ nàng cãi bướng, hần liền trùng mắt với nàng, bá đạo nói “Không gả cho ta thì nàng gả cho ai?”

À há, hần dám uy hiếp nàng.

Giơ tay lên, hần liền đầu hàng vì nhận ra nàng đang sinh khí, liền xuống nước “Hảo, từ từ gả cho ta cũng được, không nên sinh khí” bắt đầu dỗ dành thiên hạ bé nhỏ đang ‘giận dỗi’.

“Người ta còn lâu mới mở nhon như chàng” đẩy hần ra, chu môi, nàng lộ ra sự nhõng nhẽo

“Hảo” cười lên tiếng, hẩn phục nàng, rồi nói “Chờ huynh”

Cửa phòng vừa đóng lại thì nụ cười trên môi lập tức biến mất, nàng biết, nàng đã đi quá xa rồi không thể quay trở lại nữa..., thật xin lỗi!

Bước ra tới đại sảnh, thì Hoàng Bá Thuần liền nhận được ánh mắt tràn ngập phần nộ của một người, hẩn ôn tồn bước qua, ‘ngó lơ’ cái lò hỏa khí kia.

Thanh thần, khoan khoái, hạ mông ngồi xuống ghế, nhàn nhã cầm tách trà, hớp một miếng trà nóng, càng lộ ra sắc thái sáng lạn, khuôn mặt dào dạt tình xuân.

‘Nhất gia chi chủ’ nhìn tới mắt cũng muốn rớt ra, rồi lên tiếng “Con có biết con quấy?” nếu ông không lên tiếng, chắc chắc xú tiểu tử này sẽ xem ông là người dư!

Cuối cùng cũng lên tiếng rồi sao? Cười nhạt đáp trả “Phụ thân, con sai quấy nơi nào?”

Hoàng Bá Thủ Thiêm lộ ra vẻ gia trưởng của mình, hướng tới Hoàng Bá Thuần giáo huấn “Chơi đùa nữ tử nhà lành, nay lại tùy hứng đem nữ nhân qua đêm, có gọi là quấy?”

Cho dù ở ngoài Hoàng Bá Thuần có phong hoa tuyết nguyệt thể nào thì Hoàng Bá Thủ Thiêm – ông cũng không trách nữa lời.

Uổng phí tuổi thanh xuân ba năm của một nữ tử đã dành ông xem như mắt nhắm mắt mở với những lời dị nghị bàn tán của người ngoài, ông tin tưởng con trai của mình sẽ có quyết định đúng đắn, nhưng lần nay vừa ‘tan’, liền ‘hợp’ mà với hoa nữ tử. (Tức là gái tự hiểu)

“Nàng không phải là người như phụ thân nghĩ” Hoàng Bá Thuần lộ ra ánh mắt kiên quyết, giọng nói kiên định.

Cười khinh bỉ ra mặt “Không phải như phụ thân nghĩ sao? Hừ, một nữ hài nhà lành có thể qua đêm ở nhà nam nhân thì kẻ có mắt đều biết rõ”

“Im miệng!” bạo long bắt đầu phun hỏa, hẩn đứng phắt lên biểu lộ mình ‘giận’ cỡ nào, ngoảnh mặt làm ngơ, Hoàng Bá Thuật không quan tâm đến loại hoa hoa nam nhân kia, nếu là bình thường thì Hoàng Bá Thuật – hẩn sẽ ‘sợ hãi’ nhưng mà lần này thì dừng hồng, hẩn căm ghét cái đại nam nhân cuồng ngạo tự cho rằng mình đúng.

“Nàng có bao trong sạch mình hài nhi hiểu rõ, không cần các người phải bận tâm” Hoàng Bá Thuần cắn răng nuốt đi cảm giác muốn giết người, rồi cùng lý luận.

Cười thật lạnh, Hoàng Bá Thuật không ngại miệng nói “Hoa nữ tử có mấy ai trong sạch, chỉ có đại ca mới thích gần gũi”

Cười đến mị hoặc nhân tâm “Ân, hoa nữ tử không mấy ai trong sạch, vậy Mộng Mộng cô nương thì...”

“Câm miệng” Hoàng Bá Thuật tức giận đứng phắt lên, cả hai vốn ‘dĩ hòa di quý’ liền biến thành ‘không đội trời chung’.

Tận mắt thấy hai đứa con mình ‘cấn xé’ nhau vì nữ nhân, thì Hoàng Bá Thủ Thiêm liền nổi trận lôi đình “Cãi đủ chưa!”

Thu hồi lại ý tưởng thưởng cho tên đệ đệ vài cú đập thật mạnh thì Hoàng Bá Thuần hướng tới phụ thân thành tâm, nói “Kiếp này hài tử đành phụ Tuyết, nhưng hài tử sẽ không để bất kể đám ‘đặt điều xằng bậy’ sau lưng của Nhiêu nhi” rồi liếc mắt nhìn Hoàng Bá Thuật một cái.

“Nhiêu nhi?” hai mắt Hoàng Bá Thuật như sáng ra mà nhại lại câu của đại ca hẩn, trong có vẻ không tin “Chẳng phải nàng ta đã...” vì lúc này đại ca đã dùng bóng dáng xích lô che đi người phía sau, nên hẩn thật nhìn không dung nhan người bên trong.

Ngó lơ Hoàng Bá Thuật, Hoàng Bá Thuần quỳ xuống khẩn cầu “Nàng đã là nữ nhân của hài nhi, mong phụ thân hãy chấp nhận tình ý của hài nhi” hẩn chỉ biết, kiếp này, hẩn chỉ có thể yêu mỗi nàng.

“Nếu có thể hài nhi thật muốn đem nàng cùng hài nhi trộn chung lẫn nhau, hài nhi là thật tâm yêu nàng”

Hoàng Bá Thuật tròn xoe mắt, miệng cứng đờ, chân không vững, liền ngồi xập xuống ghế, có ai nói cho hắn biết đây là ác mộng? Đây tuyệt đối không phải là đại ca ‘tự cao tự đại’ của hắn cũng tuyệt không phải là phong lưu công tử Hoàng Bá Thuần.

Hoàng Bá Thủ Thiêm cũng không khác gì Hoàng Bá Thuật là mấy, nhưng chợt ngấm lại, ông liền nhận ra nguyên lai Hoàng Bá Thuần cũng không khác gì ông lúc xưa thì ông liền bật cười lên “Khẳng định chứ?” vì bản tính của con ông, ông tự hiểu rõ.

Gật đầu, Hoàng Bá Thuần không suy nghĩ đáp “Ân, đã khẳng định!”

“Hảo, đứng lên” đứng khỏi ghế ‘nhất gia chi chủ’ Hoàng Bá Thủ Thiêm tận tâm đỡ Hoàng Bá Thuần lên bất giác ông lại cứng đờ cả người, nói “Đây...đây...là...”

Cười thật mỉa mai “Phụ thân, hài nhi xin cáo lui” rồi xoay đi như không muốn nói thêm, thật chất hắn muốn mau chóng đi gặp nữ nhân mà hắn yêu, cách xa nàng mới đôi chút, hắn liền sinh ra nhớ nhung.

“Phụ thân” xác định Hoàng Bá Thuần đã đi xa, Hoàng Bá Thuật hướng tới Hoàng Bá Thủ Thiêm khẽ gọi, như muốn ông cho hắn một lời giải thích.

Ông chỉ cười mà không đáp, Hoàng Bá Thuật liền hỏi “Khi nãy chuyện gì đã thúc đẩy phụ thân khẳng định rằng đại ca là thật lòng chứ?”

Dù sớm biết đại ca hắn không khỏi si tình với Nhiều Nhiều, nhưng cũng không ngờ Nhiều Nhiều nữ tử lại to gan dăng lên tận cửa, dám làm điều ‘bại họa gia phong’ tại Hoàng Bá phủ.

Nhưng là phụ thân hắn đã nghiêm cấm, cho dù nam nhân có hơi đa tình một chút cũng không sao, chỉ là tuyệt không được mang nữ nhân về phủ, trừ phi là ‘con dâu’.

Chẳng lẽ phụ thân thật hào phóng tới độ nhận một hoa nữ tử làm ‘con dâu’ chứ? Không phải phụ thân rất hài lòng với Tuyệt hay sao?

Đáng lý phụ thân nên phản đối mới phải, như thế nào lại đồng ý ‘ngắm’, chẳng lẽ thế giới thật sự đại biến rồi sao?

“Tương truyền tổ tiên của chúng ta là một nam nhân rất đa tình để lại mối họa phong lưu, cuối cùng gặp được một nữ nhân mình yêu liền bị nghi kỵ, để tỏ rõ lòng mình và khóa chặt trái tim của nữ nhân, tổ tiên chúng ta vượt qua muôn trùng gian nan để lấy được loại tình được quý hiếm, cùng pha trộn vào ngọc thạch tạo nên đôi ban chỉ ‘Tình Thiên Bạch Ngọc Lưu Ly’ để chứng tỏ hai người họ có cùng một lời thề ‘tim liền tim’, nếu là nam nhân trao cho nữ nhân thì tức khắc trái tim của nam nhân sẽ không tự giác trao cho nữ nhân kia, nếu là nữ nhân thì ngược lại”

“Nhưng là có liên quan...” Hoàng Bá Thuật muốn phản bác thì hắn liền ngậm miệng lại, đảo liên đôi mắt, nhớ lại khi nãy đại ca hắn cảm tách trà....., cả người hắn như chìm sâu vào đáy hồ....

“Vẫn là con chưa trưởng thành” khẽ xoa xoa đầu của Hoàng Bá Thuật, Hoàng Bá Thủ Thiêm cười thật phúc hậu rồi đi ngang qua Hoàng Bá Thuật.

Thật hy vọng đây là lần đầu xin lỗi cũng như là lần cuối giáp mặt với Huyền Vũ Tuấn Quyết.....

47. Chương 47: Đối Mặt

Trở lại phòng, hắn liền khát khao tìm kiếm bóng dáng mềm mại kia “A” một vòng tay ôm chặt lấy nàng, khiến nàng giật mình, khẽ xoay người lại, đôi mắt mông lung nhìn lấy hắn, nàng như đang muốn hỏi điều gì đó.

“Nàng muốn biết phụ thân đã nói gì sao?” Hoàng Bá Thuần đọc được ý nghĩ trong đôi mắt kia liền không ngại miệng mà hỏi.

“Biết mà còn hỏi” chớp chớp đôi mắt khê trách hấn, nhưng nàng vẫn nhìn lấy hấn mong câu trả lời từ hấn.

Nàng nàng lên, hôn nhẹ lấy nàng “Yên tâm mà làm nữ nhân của ta”

“Thế khi nãy người ta không phải là nữ nhân của chàng?” nàng cố ý cãi bướng, bắt lỗi hấn.

“Nàng thật thật không biết xấu hổ” mũi cao cao của hấn cọ nhẹ với mũi nàng, lộ ra tia sủng nịnh.

“Nha, người ta có bao giờ biết xấu hổ đâu mà chàng lại bảo thế” hôn nhẹ lên cái mũi thẳng tắp kia, ta thật vui vẻ cười với hấn.

“Yêu chết nàng” hấn càng siết chặt lấy nàng, thật cảm tạ lão thiên đã mang nàng đến bên cạnh hấn, bây giờ hấn mới biết rõ nguyên lai ‘tình’ là nồng nàn, ngọt ngào đến dường nào.

Cả hai hạnh phúc cùng ôm nhau, trong căn phòng màu ngọc bích to lớn vốn lạnh lẽo này liền trở nên ấm áp.

Sau một hồi tình chàng ý thiếp qua đi, hấn bắt đầu đi giải quyết số chuyện còn lại, còn nàng thì đi tới hậu viện cho khoây khoả tinh thần.

Khê đá nhẹ cục đá nhỏ dưới chân, một thân lục, nàng bước vào trong đình, ngược mắt nhìn hồ cá to lớn trước mặt, những con cá vàng lung linh bơi lội tung tăng dưới nước, tô điểm ặt hồ là những lá sen màu xanh mơn mơn đang ôm lấy hoa sen màu hồng nhạt to lớn, cũng giống như tâm trạng lúc này của nàng.

Có câu: Nữ nhân đẹp, nam nhân yêu là đúng, nhưng mà nàng vẫn làm ột kẻ chướng mắt.

Mặc dù hấn không phủ nhận nàng rất đẹp, trong mắt của nam nhân nàng quả thật đẹp, nhưng trong mắt hấn thì hấn chán ghét nàng!

Mái đình to lớn vươn lên giữa mặt hồ, cơn gió mát thổi qua, hất nhẹ mái tóc mỏng manh đen nhánh của nữ nhân, hiện tại càng tô điểm lên cho vẻ đẹp thướt tha tới mị tâm của nữ nhân.

“Mùi hồ ly thật nồng” thanh âm trầm thấp bậc ra khỏi yết hầu, mang theo một bóng dáng tiêu sái, phong thái đông dặc của một nam nhân, trên khuôn mặt tuần tú lộ lên nụ cười mỉa mai, ba phần khinh miệt, ba phần chán ghét và ba phần không vui.

Thân ảnh bé nhỏ trong đình liền run liên hồi: Cái tiện nam nhân kia, còn tự xưng mình là nghĩa huynh, nào là....bất giác ta không dám suy nghĩ tiếp, đẹp đi sự suy nghĩ oán trách, ta chỉ biết chịu đựng, nghĩa huynh nói không sai.

Ta là giẫm đạp qua thân tỷ tỷ mà đi tới! Ta cam chịu!

“Dẫu sao, cô nương cũng tự nhận mình là thanh cao nữ lưu, nhân lúc đại ca của tại hạ chưa trở mặt làm ngơ thì nữ nhân người cũng nên biết điều, nhận đủ thì nên đi đi, người cũng nên biết đại ca của tại hạ là người như thế nào rồi!”

Có ai mà không biết Hoàng Bá Thuần là một hoa hoa công tử, là một nam nhân phong lưu nhất, là một nam nhân sẵn sàng nhả bỏ ‘gai trong mắt’ bằng thủ đoạn ‘đê hèn’, nhả tâm vứt bỏ ‘thê hờ’ của mình.

Nhưng ta không tin hấn sẽ đối xử với ta như thế, ân, tình ái là phải tin tưởng lẫn nhau, bắt nguồn từ sự ‘tin tưởng’ nếu đôi bên không ‘tín nhiệm’ nhau thì sẽ không bền lâu, ân, phải tin hấn.

Bỏ ngoài tai lời nói chói tai, ta liền bước ra khỏi đình, bất giác hấn lại tặng cho nàng một câu “Người thật nhả tâm chia rẽ đôi uyên ương đã gần bó hơn 3 năm với nhau, người có biết đại ca ta chỉ hứng thú nhất thời với người thôi, trong 3 năm qua có hai ba lần đại ca ta cãi nhau với Huyền Vũ – nhị tiểu thư cũng vì nhất thời hứng thú hoa nữ tử khác, người – Nhiều Nhiều cũng không ngoại lệ”

3 năm qua, nàng biết những gì? Nàng hoàn toàn không biết, mới đầu gặp Hoàng Bá Thuần là vào hôm sinh thần của nhị tỷ, chân chính giáp mặt với hấn, nàng biết Hoàng Bá Thuần rất chung thủy với nhị tỷ.

Không tự giác khí thế kiên định của nàng liền bị Hoàng Bá Thuật đả bại, sự tự tin của nàng bị Hoàng Bá Thuật giẫm nát, khiến cho nàng thảm bại hoàn toàn, đứng không vững nàng liền ngã xấp xuống, vịn lấy lan can khắc hoa, tay chân mềm nhũn ra.

Nhìn thấy hành động này của nàng thì Hoàng Bá Thuật rất mát dạ, nhưng mà tự trách mình có chút ‘bỉ ối’ đi công kích một nữ nhân, nhưng là...vội lắc đầu không ỉn lượng thứ cho hành động ‘cướp nam nhân’, trào phúng mở miệng “Sao, nhà ngươi cũng biết sợ, vậy nhà ngươi có từng suy nghĩ tới người bị nhà ngươi cướp đoạt ‘nam nhân’ sẽ như thế nào không?”

“Đừng nói nữa” nàng bịch tay lại, tức thời liền chạy đi “Ta chỉ muốn tốt cho người thôi” thấy nàng bỏ chạy, hần cũng hét to lên cho nàng nghe thấy, tới đây Hoàng Bá Thuật chỉ biết thở dài, hy vọng chuyện này không đến tai đại ca, vì ‘đại ca’ hần nhất thời bị ‘hồ ly tinh’ mị hoặc, nên rất có khả năng sẽ tìm hần tính sổ.

Nàng đương nhiên biết rồi, người đó ngày nào nàng cũng giáp mặt làm sao mà nàng không biết cho được, ngã xấp xuống giường nàng liền khóc lóc một trận thật ra hồn.

Trong lòng nàng dâng trào lên sự sai quấy, tự trách cùng chua xót, nghĩ tới đêm qua cùng hần triền miên nồng nàn bao nhiêu thì nàng lại đau nhói bấy nhiêu.

Hần có thể bỏ tỷ tỷ theo nàng, khẳng định cũng có thể bỏ nàng quay về với tỷ tỷ, nghĩ tới đây thì tâm nàng đứt ra từng mảnh, thật đau, thật chua xót, hai việc cùng xuất hiện, dần xéo tim của nàng, khiến nàng đau tột đỉnh.

Một bóng dáng phi thân vào phòng, khẽ an ủi “Phu nhân đừng để ý những lời nói của nhị thiếu gia, ngài ấy không có ý đó đâu”

Vùi mặt vào gối, nàng nghe lai rai một thanh âm có chút quen thuộc, liền ngẩng đầu lên, lau đi nước mắt, nàng nói “Ân, ta không sao” nàng không muốn tỏ ra yếu đuối trước người khác.

“Phu nhân, chủ nhân thật sự rất thương phu nhân, nên phu nhân đừng nghĩ quẩn” hắc y nhân mang mặt nạ lộ ra bờ môi mỏng, và khẩu khí cung kính tựa như an ủi nàng.

Bất giác nàng có chút xấu hổ “Ta và hần...người không nên gọi bừa...”

“Với Dạ Nhất chỉ có phu nhân mới hợp với chủ nhân” con người Dạ Nhất rất thần thần nói ‘một là một, hai là hai’ không hề nịnh nọt, vả lại đêm qua họ ở ngoài phòng...

“Ta...” bất giác hắc y nhân đến từ đâu liền phi từ nơi đó trở ra, chưa kịp trả lời, kẻ đã ra đi, người thì đến.

Cánh cửa được bật ra, Hoàng Bá Thuần vốn đang vui vẻ thì bị vẻ mặt nàng dọa “Nguyệt nhi, nàng khóc?”

Tự sờ lấy khuôn mặt nàng, nàng có chút không tự nhiên, cười yếu ớt “Nào có!”

Mây rậm kiên quyết nhần lại, liền ôm lấy nàng “Nói cho ta nghe, vì sao lại khóc, vì hối hận hay là có người khác bắt nạt nàng?”

Hần nghe nha hoàn nói khi nãy nàng có đi dạo qua bây giờ nàng lại khóc, hần đương nhiên sinh nghi rồi, nàng liền phản bác “Chàng quá đa nghi rồi, người ta khóc vì hạnh phúc thôi”

Thật xin lỗi, thật sự xin lỗi, trong đầu nàng ngoại trừ câu ‘xin lỗi’ thì không còn biết nói gì, nàng đã làm sai nguyên tắc của mình, điều tối kỵ trong tình yêu chính là không tin tưởng lẫn nhau và nói dối với nhau.

“Thật sự?” đẩy nàng ra một chút, để tự ngắm nhìn nàng

Nhìn sâu vào đôi mắt nhu tình tràn ngập lo lắng của hần, không tự giác nàng ‘giấu đầu hử đuôi’

Khuôn mặt nàng, nước mắt nàng đã bán đứng nàng “Thiên” khẽ rầm lên, hần ôm lấy nàng “Nguyệt nhi, nếu có sai quấy là ta, nàng là vô tội, ta đích xác mới là kẻ có tội, đừng nên tự trách mình”

“Không, chúng ta đều là kẻ có tội, chúng ta đều có tội” phải, nàng với hần đều ‘có lỗi’ với một người, cả hai cùng là ‘tội nhân’.

“Hảo, chúng ta có tội, Nguyệt nhi không khóc được chứ, đừng làm ta đau lòng” Hoàng Bá Thuần không phủ nhận rằng mình không có tội nhưng là hần đau lòng khi thấy nàng khóc tới mắt cũng sưng tấy lên.

“Ô...ô...ô...nhưng người ta lại muốn khóc...ô...ô...ô...” Huyền Vũ Dạ Nguyệt ôm chặt lấy Hoàng Bá Thuần mà trút hết nỗi buồn bực của mình.

Sau khi nàng bình tĩnh lại “Có biết vì sao bàn tay của nam nhân lại to hơn nữ nhân?” nàng cầm nàng lên, hần âm thầm nói.

Từ trong đôi mắt chim ưng kia, nàng nhìn ra hần đang tự trách “Đó là để bảo vệ nữ nhân, là để lau khô giọt lệ của người phụ nữ mình yêu” vừa nói xong hần dùng ngón tay quét đi nước mắt của nàng.

Ý tứ trong câu đó, nàng hiểu rõ, hần tự trách bản thân mình vô dụng, không hảo hảo bảo vệ nàng thật tốt.

Nàng nói “Xin lỗi vì đã để chàng bận tâm”, trùng mắt với nàng “Nếu nàng khẳng định thật sự yêu ta thì không cần phải nói xin lỗi”

Ta cười khổ “Chàng yên tâm đi, ta không khiến chàng phải tự trách nữa, ta muốn chúng ta sống thật tốt với nhau trong suốt con đường còn lại”

“Chính nàng đã nói, không được thất hứa” giọng nói của hần có chút vui mừng, tim của hần đập nhanh hơn một nhịp, ta cảm nhận được khi dựa trong lồng ngực của hần “Ân” ta e lệ hứa hẹn, dứt lời hần liền phủ xuống môi ta một nụ hôn thật mãnh liệt...

48. Chương 48: Nhật Thăng Nguyệt Trầm

Đêm khuya tịch mịch, trong một căn phòng vẫn còn lưu lại ánh sáng mập mờ của ánh nến, một nam nhân đang bề bộn với đống sổ sách trên bàn, bất giác có một hắc y nhân mở cửa xuất hiện.

Cười mỉa “Người thật sự không sợ chết?” nam nhân khẩu khí lạnh lùng, đôi mắt kiên định như muốn bóp chết hắc y nhân trước mặt.

“Chàng thật sự hận ta như vậy sao?” nữ nhân mềm mại, giọng có chút ghen ngào hỏi

Nhếch mép “Người nói sao?” nữ nhân không ngừng ngại đi tới “Chẳng phải ta đã giúp chàng thực hiện được ước nguyện của chàng, chàng nên cảm tạ ta mới phải” giọng nói có chút chán ghét và u buồn, hắc y nhân lộ rõ sự thê lương trên đôi mắt của mình.

Vốn dĩ muốn cùng hần ‘cá nước thân mật’ nào ngờ lại tạo điều kiện cho kẻ khác, mà kẻ đó lại là ‘tình địch’ của mình, rõ đáng hận.

“Vậy ý của người nói là bổn công tử nên cảm tạ người?” yết hầu bậc ra thanh âm thấp đến băng giá khiến nữ nhân có chút hoảng sợ, nhưng lại kháng nghị “Là do chàng và nó tạo ra, chính chàng và nó là người có lỗi”

“Ân, kiếp này ta phụ bạc người, nhưng kiếp sau ta cũng không thể nguyện ý yêu người” nam nhân băng lãnh tuyệt không lưu tình, nữ nhân oán hận tuyệt không niệm tình.

“Ta tin chàng chỉ nhất thời bị nó mê luyến” hắc y nữ to gan dám cá cược nam nhân tại thư phòng.

Bàn tay yêu kiều trắng mịn khẽ đi dọc từ sườn mặt của hần từ từ trượt xuống cổ, môi mọng quyến rũ khẽ cắn cắn vành tai của nam nhân, ánh nến mờ ảo rơi vào khiến cho cảnh sắc trong phòng càng mê ly càng hấp dẫn ánh nhìn của kẻ khác.

Lạnh lùng gạt đi đôi tay không xương dám ‘phi lễ’ kia, bạc môi lạnh lùng “Niệm tình xưa, ta tha cho người lần này, đi ra”

“Chàng thật sự phải đối xử với ta như thế sao?” đôi tay khẽ nâng cằm nam nhân lên, ai oán hỏi nam nhân trước mặt, cứ như sắp đổ lệ.

Bất giác một tiếng cười tràn đầy ma quái và quỷ dị đã đánh thức nữ nhân nằm trong giường ngọc, lần theo tiếng cười nữ nhân đi tới

Đêm khuya tĩnh lặng, mà không khí của nơi này có chút kỳ quái, khiến nữ nhân sinh nghi, nhưng sau khi nhìn thấy ánh sáng trong phòng có chút mập mờ thì nữ nhân không kiên kỵ bước tới mở cửa “Thuần...”

“Phập” một nhát dao đâm tại bả vai, khiến cho nữ nhân từ kinh hách tới ngạc nhiên “Thuần...chàng...”

“Tiện nhân” mảy kiếm gương lên lộ rõ phần nộ, ánh mắt kiên quyết, bạc môi bậc ra lời nói chán ghét.

“Chàng...chàng...nói...sao...ơ?” Huyền Vũ Dạ Nguyệt hai tay cầm chặt trường kiếm đang đâm sâu vào bả vai mình, giọng nghi hoặc tựa như không khẳng định.

Mặc dù nàng đau, nhưng không có gì đau hơn khi bị người mình yêu đâm một nhát!

“Bổn công tử phải giết chết tiện nhân nhà ngươi” nam nhân lạnh lùng rút kiếm ra “A”, rồi lại hướng tới nữ nhân trước mặt hồng đâm thêm một dao mới hả được cơn giận của mình.

Huyền Vũ Dạ Nguyệt né tránh được nhát kiếm sắp đâm tới, nhưng là bóng đen phía sau lại muốn đẩy nàng đi vào tử lộ.

“Xoẹt” một bàn tay ngoan độc xuất thủ, ma vuốt dài ngoằn âm lãnh lướt qua bả lưng của Huyền Vũ Dạ Nguyệt, nhát kiếm từ đằng trước lại chém tới, khiến yêu thương của nàng dành cho kẻ kia hoàn toàn biến mất.

Thân ảnh lụi tàn ngã nhào xuống đất, nhìn kỹ lại thì không khỏi kinh ngạc, hắc y nữ tháo bịch mặt lộ diện rõ dung nhan tuyệt mỹ của mình “Sao, ngạc nhiên lắm?”

“Hai...hai...người...” giọng nói không thể tin được vang lên, hắc y nữ cười thật vui vẻ thật phần khởi “Hiểu được cảm giác bị phản bội, bị hắt hủi rồi chứ!”

Cười thật chua xót “Vây ra muội...đã...sai...lầm?” nàng không ngờ đứng trước mặt mình là nhị tỷ của mình – Huyền Vũ Dạ Tuyết, có cho nàng đầu thai 10 kiếp nàng cũng nghĩ không ra.

Huyền Vũ Dạ Tuyết không khỏi khoái trí, mát dạ, ôn ọ đi tới bên ‘tình lang’ của nàng “Thuần lang, chàng nói xem nàng ta có đáng chết không?”

“Ta muốn giết chết ngươi, tiện nhân” Hoàng Bá Thuần lại một lần nữa hướng tới Huyền Vũ Dạ Nguyệt lộ rõ vẻ căm phẫn, đôi mắt chim ưng tuyệt không còn nhu tình như hắc cùng nàng ân ái.

“Tại sao?” trước khi ra đi, nàng muốn biết nguyên do, chẳng lẽ những lời ngọt ngào kia chỉ là giả dối?

Cười thật đắc ý, Huyền Vũ Dạ Tuyết đứng trước mặt nàng, nói “Ta và Thuần lang chỉ muốn thử ngươi thôi, vì ta phát hiện ngươi có tình ý với Thuần lang, mà Thuần lang cũng không ngại liên phối hợp với ta vạch trần bộ mặt dê hèn, ti tiện, ham muốn nam sắc của ngươi”

Âm thanh vốn dĩ trong trẻo dễ nghe nay liền biến thành một độc phụ không hơn không kém, nhìn lại nam nhân ngày trước luôn nói yêu mình vậy mà lại nhẫn tâm đâm mình, vậy ra họ cấu kết với nhau để lừa bòn nàng?

Nghĩ tới đây nàng có cảm giác không muốn sống nữa.

Độc bắt đầu công tâm, bao bọc lấy cả cơ thể nàng, một màu đen từ từ hiện lên, dần dần nhuộm nhuộm một màu đen lên da thịt trắng nõn của nàng.

Nước mắt vươn vắn, lẩm bầm “Chết...có...lẽ...cũng...là...một...cách...giải...quyết...” khóe môi còn vươn vắn một nụ cười, nhưng thật lạnh, thật chua xót.

“Phu nhân” một bóng trắng từ mái ngói phi thân tới, mang theo hai bóng dáng màu lam đi theo sau.

Lời nói còn bên tai nhưng lại rất xa vời, dòng nước mắt trên khóe mắt đọng lại tại gò má, nhưng là hương thơm sớm lụi tàn bay đi trong gió.....

Theo ánh nhìn của Dạ Nhất thì Dạ Nhị đã bị hạ thủ trên mái ngói, Dạ Tam liền nói “Nhị tiểu thư, thật không ngờ tiểu thư lại nhẫn tâm như thế” uống công Dạ Tam luôn sùng bái nàng.

Huyền Vũ Dạ Tuyết cười lạnh “Ta nhẫn tâm, ta mà nhẫn tâm, vậy kẻ làm cho ta như thế thì ra sao, hắc có nhẫn tâm hơn ta không?”

“Ta phải giết ngươi” Dạ Nhất lộ rõ sự thống hận, chỉ muốn giết chết ả độc phụ trước mặt, vì ả đã giết chết phu nhân mà hắc kính trọng nhất.

Cười lạnh, Huyền Vũ Dạ Tuyết không ngại nói “Các người cũng biết khá nhiều, ta cũng phải giết các người” Vừa dứt lời, xung quanh xuất hiện bóng dáng của rất nhiều hắc y nhân liền bao vây lấy ba người, cả ba người họ đều là dũng sĩ thiện chiến không sợ chết, hùng dũng xông lên.

“Quả nhiên người của Thiên Cơ Các có khác” càng nói thì Huyền Vũ Dạ Tuyết lộ rõ sự ghen ghét cùng thống hận, nhớ lại lúc trước luôn có hai hắc y nhân đi theo sau bảo vệ tiểu muội của mình thì không khỏi phần nộ, muốn ‘đại khai sát giới’ ngay bây giờ.

Không nói hai lời, liền xông lên, kẻ không may mắn bị nàng tóm phải là Dạ Tứ, vùng vẫy hồi lâu Dạ Tứ cũng bị đả bại, một chưởng mạnh mẽ đi tới lưng của Dạ Tứ.

“A” rống lên, cả bóng dáng Dạ Tứ đổ nhào xuống, đau thấu xương, nhưng cánh tay vẫn còn linh động, hướng tới chủ nhân ngay trước mặt mà nói “Chủ nhân, tỉnh lại đi..., nàng ta....giết chết...phu...nhân...”

Bất giác Huyền Vũ Dạ Tuyết tàn độc đâm thêm một nhát đao vào người Dạ Tứ, trút hết hơi thở cuối cùng, đến chết vẫn hướng tới Hoàng Bá Thuần kể tội Huyền Vũ Dạ Tuyết “Là nàng ta hại...phu....nhân...A” đao rút ra, cũng là lúc Dạ Tứ lìa khỏi cõi hồng trần.

> Dạ Nhất và Dạ Tam bị lũ hắc y nhân bao vây chỉ biết gọi tên Dạ Tứ, muốn phá vỡ vòng vây nhưng lại bị lũ hắc y nhân ngoan độc thưởng ấy nhất.

Mặc dù thần tượng của Dạ Tứ chỉ mỗi Huyền Vũ Dạ Tuyết, nhưng đêm hôm kia Huyền Vũ Dạ Tuyết đã hoàn toàn phá vỡ hình tượng trong sáng, thuần mỹ trong đầu của mọi người, cũng trong đêm nay Dạ Tứ phải ra đi, nhưng yên tâm đi, Dạ Tứ tin tưởng chủ nhân là người thế nào.

“Không” bảy giờ nhận được lời cảnh tỉnh của Dạ Tứ, Hoàng Bá Thuần liền hét lên, ôm lấy đầu mà hống lên.

“Chết tiệt” Huyền Vũ Dạ Tuyết lạnh lùng đá vào người Dạ Tứ liền hướng tới Hoàng Bá Thuần, nhưng lại bị Hoàng Bá Thuần lạnh lùng tung một chưởng thật bất ngờ vào bả vai nàng ta.

“Nguyệt nhi” điên cuồng tìm kiếm bóng dáng Huyền Vũ Dạ Nguyệt trong đồng xác bề bộn trước mặt, hẳn vừa vui mừng khi không tìm được bóng dáng của nàng trong đồng xác này, cho đến khi...

“Nguyệt nhi” giọng hần tựa như không thể tin được, chậm rãi phun ra.

> nở lên nụ cười ngây ngô, nàng hỏi.

> sủng nịnh nàng, hần nói.

> tự chỉ vào bản thân mình, nàng ngồi trên đùi hần, nghịch ngợm hỏi.

> hôn nhẹ lên mái tóc nàng, hần cười nhu tình.

> phồng môi nàng cảnh tỉnh hần

>

>

>

Ôm chặt nàng trong tay, nước mắt muốn vươn ra, hần hống lên “Không, không phải sự thật đâu”, một bàn tay đập mạnh vào sau gáy của Hoàng Bá Thuần khiến hần ngất lịm đi bên cạnh Huyền Vũ Dạ Nguyệt.

“Bùm” một tiếng nổ vang lên, người đã kịp thời đến hỗ trợ, họ nhanh nhẹn như con báo, linh hoạt như con hổ, nhanh chóng đưa ra kết luận là mang theo năm bóng dáng rút lui.

Một người vội ôm lấy thi thể Huyền Vũ Dạ Nguyệt liền bị Huyền Vũ Dạ Tuyết chặn lại, một chưởng bổ tới bả vai, hắc y nhân liền ngã xuống đất, nhưng cũng vội vàng phi thân đi, chỉ cần giữ lại mạng sống thì không lo không có ngày trả thù.

Theo cá tánh của Huyền Vũ Dạ Tuyết thì tuyệt đối không để cho ai chạy thoát, để yểm trợ lẫn nhau, để giúp các hắc y nhân rút lui an toàn, một nhóm cung thủ liền xuất hiện kịp lúc, trên cánh tay có khắc ký hiệu của Thiên Cơ Các, gương cung hướng về phía họ mà bắn.

Hàng trăm mũi tên vô hình lao như hỏa tiễn đi tới, các hắc y nhân còn lại có kẻ không may mắn liền bị giết chết và buộc Huyền Vũ Dạ Tuyết phải thoái lui ra sau, chỉ biết trơ mắt nhìn họ rút lui trong an toàn.

Sau trận hỗn chiến qua đi “Dem xác của tiện nhân này vứt cho cá ăn!” Huyền Vũ Dạ Tuyết cay độc nói, rồi quảng thi thể của người đã khát xuống đất.

“Dọn dẹp sạch sẽ nơi này, giúp người trong phủ giải độc” sau khi căn dặn Huyền Vũ Dạ Tuyết liền ôm lấy Hoàng Bá Thuần trở lại phòng của hắn.

Kẻ nòng càn giết chính là kẻ đâm lén sau lưng, bĩ ổi, vô liêm sỉ, giả quân tử, chỉ cần nó chết, nòng mới có thể ăn ngon ngủ yên. « Chương sauChương tiếp » Tham gia diễn đàn Webtruyen và đăng truyện tại đây

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Viết bình luận... Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0 Nhập thông tin

Họ tên: Email: + =

Hoàn tất Website đọc truyện online sưu tầm và cập nhật liên tục các truyện tiên hiệp, truyện kiếm hiệp, truyện đô thị từ nhiều nguồn khác nhau trên mạng.Mời bạn đọc và ủng hộ website bằng cách giới thiệu đến bạn bè, chúc bạn có những giây phút đọc truyện thư giãn thật bổ ích. Google - Publisher

Tạp chí Ô Tô - Xe Máy hàng đầu việt nam

49. Chương 49: Hồi Tâm Chuyển Ý

Tiếng chim hót líu lo ngoài vườn, ánh nắng chói chang chiếu rọi khắp nơi, bước chân qua thì Hoàng Bá Thủ Thiêm thấy lạ.

Hôm nay, khi vươn người tỉnh giấc ông có cảm giác như bị kẻ khác đánh thuốc mê vậy, sau khi hồi lại kẻ đánh canh đêm qua thì mới biết phủ của ông truyền ra tiếng bình khí pha chạm hồi lâu.

Dù ông biết phủ mình rộng lớn, không lý nào đạo tặc lại làm càn như vậy, xâm nhập vào phủ đệ nhưng lại chẳng cướp đi thứ gì cả! Mà cái quan trọng nhất là tiếng ồn kia lại không đánh thức người trong phủ.

Nghĩ tới thì càng quái dị, không được rồi, ông phải hỏi cho rõ mới được.

Khi bước chân ông tới gần cửa sương phòng thì tứ chi ông liền mềm nhũn, máu chảy ngược toàn thân, liền xô cửa đi vào “Rầm”

“A” bóng dáng xích lôa trên giường liền bị một nam tử chặn lại, Hoàng Bá Thủ Thiêm cả người hóa đá.

“Phụ thân, sớm” một nụ cười tươi rói hiện diện khiến cho Hoàng Bá Thủ Thiêm choáng váng “Đây là...đây là...” không phải do ông già nên lảm chuyện, mà ông nhận ra thanh âm với cái nữ tử tên Nhiều Nhiều kia khác xa rất nhiều, mà thanh âm hiện tại càng khiến ông nghi hoặc!

“Phụ thân, ngài sao thế?” Hoàng Bá Thuần khê hỏi, rồi nhìn lại thân thể trên giường, hắn nói “Phụ thân, dấu sao chúng con cũng sắp thành hôn, việc này sớm hay muộn cũng phải xảy ra thôi”

Hoàng Bá Thuần bình thần trả lời cứ như chuyện đêm qua chỉ là một cơn gió thoảng qua, Hoàng Bá Thủ Thiêm tự xoa xoa vầng thái dương của mình “Vậy thì không phiền hai người” ông quả thật hết nói nổi tính cách phóng túng của đứa hài tử này.

Tuy rằng ông rất biết điều mà thoái lui ra, nhưng là ai có thể giải thích cho ông chuyện gì đang xảy ra không?

Đầu óc của Hoàng Bá Thủ Thiêm quay quẩn một hồi, ông có động não ra sao cũng không đoán được cục diện hiện tại, Hoàng Bá Thuần vừa đi ngang qua liền hướng tới Hoàng Bá Thủ Thiêm “Phụ thân, sớm”

Hoàng Bá Thủ Thiêm phớt lờ với nụ cười tươi như gió xuân phong, lướt qua bóng dáng của Hoàng Bá Thuần.

Bị phốt lờ như vậy khiến cho hắn ngạc nhiên, rồi nhìn vào thì cười mỉa một hồi, rồi gấp chiết phiến đi ra, cũng bởi vì muốn đi ra thì phải lướt ngang mới có thể ra đại sảnh, nếu có lối khác, hắn nhất định sẽ không bao giờ đi hướng này.

“Muội sao thế, phụ thân đã đi ra rồi” khẽ vỗ vỗ thân thể bên cạnh, Hoàng Bá Thuần nhu tình hỏi.

“Chàng...Thuần lang...” Huyền Vũ Dạ Tuyết nũng nịu ôm lấy bóng dáng xịch lỏa của Hoàng Bá Thuần, hắn đáp lại “Ân”

“Chàng còn nhớ đêm qua chứ” khẽ hỏi, Hoàng Bá Thuần cười tươi như gió xuân phong “Đương nhiên, đêm qua chúng ta rất vui vẻ”

“Chàng thật đáng ghét mà” khẽ giận hờn, trong đôi mắt của Huyền Vũ Dạ Tuyết tràn đầy đắc ý, Hoàng Bá Thuần cười thật tươi “Ân, ta sẽ đáng ghét cho nàng thấy”

Bất giác trong phòng truyền ra tiếng cười cực kỳ vui vẻ, thanh âm nữ lưu quen thuộc khiến Hoàng Bá Thuần muốn té ngã khi chuẩn bị rời khỏi

Ẩn sâu trong tửu lâu, nơi có rất nhiều mật đạo, một căn phòng to lớn có rất nhiều bóng dáng bận rộn như đang chạy chữa cho người nào đó.

Vừa bước vào phòng đã tràn ngập mùi thuốc nồng đậm, các bóng dáng đi tới đi lui thay thuốc và sắc thuốc theo yêu cầu.

Ba nam nhân trên giường, kẻ thì đã tỉnh, còn hai người thì miên man “Thảo nhi, Hương nhi, mau đi sắc thuốc, còn Linh nhi đi thay thuốc cho Dạ Tam”

“Ân” các bóng dáng bé nhỏ rất lanh lợi nghe lệnh mà hành sự, Lưu Bình – lão bản của đại tửu lâu – tổng quản của Thiên Cơ Các “Cuối cùng đêm qua đã xảy ra chuyện gì?” vừa bước vào Lưu Bình liền hỏi.

Công tôn tiên sinh bận rộn ghi đơn thuốc, Dạ Nhất đáp thay “Bị tập kích” nói xong liền ho khan một trận, Thảo nhi lanh lẹ liền rót nước cho Dạ Nhất giải khát.

Trong tứ huynh đệ chỉ có Dạ Nhất là may mắn nhất vì đã thoát khỏi tử môn quan, dù trong tứ huynh đệ võ công hắn cao nhất nhưng cũng không bằng độc phụ kia, Dạ Tứ thật không may mắn đã đi trước, nhớ tới đây Dạ Nhất thống hận muốn giết chết người đã giết đi huynh đệ cùng sinh tử bao năm với mình, cũng giết đi vị phụ nhân hắn tôn kính nhất!

Dạ Nhất liền hướng tới Công tôn tiên sinh nói “Rất may đêm qua Công tôn tiên sinh cùng Trần quân sự đã tới kịp lúc” nếu không giờ đây, hắn đang xếp hàng đi đầu thai.

Công tôn tiên sinh gật đầu “A Nhất người nên nghỉ ngơi đi, độc tính của người chưa giải hết đâu”

“Khực” ho nhẹ, Dạ Nhất cười thê lương “So với họ, ta chẳng qua chỉ là cảm mạo phong hàn” nói tới đây thì căn phòng trở nên lạnh lẽo.

Thở dài, Lưu Bình liền nói “Hay là thỉnh Độc cô nương tới” theo ông, hiện tại chỉ có Độc nương mới có thể giải quyết, bởi vì hiểu độc không ai ngoài Độc nương.

“Đã truyền, nhưng ta sợ Độc nương tới, cũng không cứu được hai kẻ trên giường” đêm qua Dạ Tam thật dũng cảm ôm thân thể phụ nhân cùng chạy, nhưng là bị độc chưởng xâm nhập liền biến thành một người thực vật, ông thì không dám động, bởi vì độc tính quá mạnh, lỡ như sơ sẩy, thì tính mạng của Dạ Tam cũng giữ không được.

Lưu Bình đảo liên đôi mắt của mình có vẻ như có chuyện gì muốn nói “Lưu tiên sinh, thỉnh nói” Dạ Nhất lanh lẹ phát giác ra, liền nói, bình thường Lưu Bình không phải là loại người vòng vo tam quốc, nhất định là có việc gì đó, nên ông mới nói không nên lời.

Một chú bồ câu từ trên cao, xà xuống cửa sổ “Gu...gu...” thuận tay, Thảo nhi nhanh chóng mang thư đến bên tay của Công tôn tiên sinh.

Từ sắc mặt không khả quan, nay lại càng biến sắc, Lưu Bình cắn răng cúi đầu “Xem ra không cần ta nói” bởi vì bức thư đã nói hộ điều ông muốn nói.

“Chuyện gì đã xảy ra?” ngồi tại giường Dạ Nhất tò mò tới độ muốn lập tức cướp đi phong thư trên tay của Công tôn tiên sinh.

“Người tự đọc đi” thanh âm già nua chua xót đưa cho Dạ Nhất, bước xuống giường bóng dáng của Dạ Nhất đảo đảo không vững, Hương nhi liền đỡ lấy Dạ Nhất.

“Đây là sự thật?” đọc xong Dạ Nhất không tin hỏi, nhìn sâu vào đôi mắt của Dạ Nhất thì Lưu Bình chỉ gật đầu không đáp, vì ông nhận ra Dạ Nhất đã bị hù dọa tới độ thần trí hoảng loạn.

Dạ Nhất nở lên một nụ cười, nhưng lại là nụ cười pha lẫn thâm lương và chua xót

Chẳng mấy chốc kinh thành lại nổi lên sóng gió, nhân sinh luôn như thế, tán tán hợp hợp, cuối cùng Bình Thiên Các lại bầu chọn ra là thuộc về hai người sắp trở thành đôi tân nhân Hoàng Bá Thuần – Huyền Vũ Dạ Tuyết.

Một đoàn người mặc toàn áo màu đỏ, vừa thổi kèn đánh trống, kẻ đi trước là Trần ma ma, ở kinh thành ai mà không biết kim bài hồng nương Trần ma ma chứ, bà như nguyệt lão thứ hai chuyên se duyên và mai mối cho các đôi tân nhân.

Phía sau là các sính lễ nhà trai đến nhà gái cầu hôn, mới đầu dọa cho Huyền Vũ Tuấn Quyết không tin, cứ ngỡ Hoàng Bá gia lại muốn đùa cợt gia đình ông, nhưng là lần này Hoàng Bá Thuần lại thành tâm tới phủ diện kiến ‘nhạc phụ tương lai’.

Sau một hồi khuyên can, từ lúc đón nhau tại cửa sơn trang tới lúc đi ra là hai người hoàn toàn khác nhau, khi tới thì sắc mặt ông dường như không hoan nghênh và tuyệt không có ý định muốn cho hạng người như Hoàng Bá Thuần vào cửa, nhưng khi về thì ông lại nói cười thật sáng lạn với Hoàng Bá Thuần.

Một lời đã định, trăm nghe không bằng mắt thấy, tất cả mọi người cũng bị Hoàng Bá Thuần dọa, nhưng là sự thật đã bày trước mắt không thể không tin.

50. Chương 50: Khuôn Mặt Thứ Hai

Tại một lương đình của , mùi rượu nồng nặc phảng phất khắp nơi, mặt đất tràn đầy các mảnh vụn của vỏ rượu, một nam tử đang tự ngược đãi bản thân mình bằng cách uống hết vỏ này tới vỏ khác.

Đầu tóc vốn được búi cao gọn gàng văn tú, hiện có một vài cọng đã rớt ra, râu ria lún phún hiện ra trên khuôn mặt anh tuấn, trong đôi mắt tràn ngập men say không thể che giấu, vì nhiều ngày không tắm gội, nên cả người bốc ra một mùi khó ngửi, thoạt nhìn thật thâm lương.

“Hong tử tử, Âu Nhã công tử đã tới” một tiểu nha hoàn đi tới bẩm báo, theo sau là bóng dáng của Âu Nhã Vỹ, Thầm Hồng liền ra tiếng quở trách “Ai nha, sao bây giờ mới thấy công tử, bằng hữu của công tử đang ở bên kia” mau mau giải quyết hẩn đi, một ngày hẩn còn làm loạn ở đây thì làm sao mà buôn bán được?

Âu Nhã Vỹ lạnh lùng nhìn nam tử đang trước thì liền hạ lệnh “Mau đi xách ba thùng nước tới đây”

“Mau, mau” Thầm Hồng liền thúc giục hai đại hẩn kẻ bên.

Một

Hai

Ba

Ba thùng nước lạnh lẽo thay nhau hắt vào người của nam nhân trong đình “Chết tiệt, tên cầm thú nào dám....” bị nước lạnh làm thanh tỉnh cả người, theo phản ứng nên mở miệng quát, nhưng khi thấy rõ khuôn mặt kia thì lại im lặng.

“Đủ chưa?” Âu Nhã Vỹ bất đắc dĩ than nhẹ, rồi lại nói “Đông Phương Triển, huynh tự xem lại bản thân của mình đi, thật làm đệ thất vọng!”

Bất giác Đông Phương Triển cười chua xót, Âu Nhã Vỹ hồng lên “Ai từng nói với đệ: Không nên vì một nhánh cây bỏ rơi khu rừng?” chuyện nhị tiểu thư Huyền Vũ gia sắp gả cho đại thiếu gia của Hoàng Bá phủ sớm đã được đồn rầm lên khắp nơi, đương nhiên hẳn cũng có nghe qua.

Rưng rưng mắt, Đông Phương Triển liền ngoảnh mặt nói “Đệ không hiểu đâu” nguyên lai đặt mình trong hoàn cảnh đó sẽ thống khổ biết chừng nào, hẳn muốn chết.

Âu Nhã Vỹ hung hăng nắm lấy vạt áo của Đông Phương Triển, gân xanh hiện đầy mặt “Huynh nói đệ không hiểu, đệ không hiểu ư? Hừ, tưởng rằng chỉ có mình huynh thất tình sao! Phi, đệ cũng từng như huynh, nhưng đệ lại không nhu nhược như huynh, nam nhân chí tại bốn phương, nhắc lên được cũng bỏ xuống được, còn huynh? Huynh chỉ biết mượn rượu giải sầu, xem hiện giờ huynh giống ngày, suốt ngày chỉ biết ôm vô rượu, làm cho toàn thể nam nhân mất cả mặt!”

Bị Âu Nhã Vỹ cảnh tỉnh Đông Phương Triển mơ hồ nói “Nhưng là huynh rất mến nàng ta” là phi thường mến mộ, ngày từ cái đầu gặp mặt, hẳn bị nàng cuốn hút.

“Đệ cũng rất mến nàng ta, thì sao chứ? Người nàng ta cần không phải là đệ! Vì sao không thể chúc nàng ta hạnh phúc chứ? Khóc lóc thì có ích gì? Nàng ta sẽ trở lại sao với huynh sao? Buồn cười” dứt lời, liền buông bóng dáng say khướt và vô hồn như búp bê vãi xuống đất.

Nhìn thấy huynh đệ chí cốt của mình biến ra bộ dạng này thì khuôn mặt khô ngô của Âu Nhã Vỹ hiện lên vài tia thống khổ không kể siết.

Đông Phương Triển có chút tỉnh ngộ ra, cười bất đắc dĩ “Ân, đệ nói phải, đệ nói phải, huynh phải chúc phúc cho nàng, đệ nói phải” không tự giác lại nâng vô rượu lên, uống hừng hực như muốn tự chúc say mình, để quên đi nỗi sầu triền miên.

Nhìn thấy nụ cười thật thê lương trên khóe môi của Đông Phương Triển thì Âu Nhã Vỹ liền nói “Dù rằng thất tình rất đau đớn, nhưng huynh cũng không được tự hành bản thân mình như vậy, đi, hai huynh đệ chúng ta cùng nhau ăn một buổi no say, rồi cùng đi chúc phúc nàng ta, chúc nàng ta tình được lang quân như ý”

Đông Phương Triển nhìn lấy Âu Nhã Vỹ, bất giác liền nắm chặt tay của Âu Nhã Vỹ, đứng dậy “Ân, phải, nam tử hán đại trượng phu phải thật rộng lượng” phải, nam nhân đại trượng phu phải thật ‘độ lượng’.

Cả hai cùng chí hướng, nhất định không được gục ngã!

Đành chúc người mình yêu được hạnh phúc, là đã mãn nguyện.

Tại , một bóng dáng màu đen tiến tới, nằm gục lên giường ngọc mềm mại, một người tiến lên thỉnh an “Chủ nhân đã về”

Khẽ gật đầu, nàng ta lên tiếng căn dặn “Sau khi ta lập gia đình có thể rất khó về thăm các người nhưng chúng ta vẫn thư từ qua lại”

“Ân”

Sau khi sắp xếp mọi thứ thì nàng lười biếng nằm lên giường mềm mại, hồi tưởng lại:

Khi nó được sinh ra là vào một ngày trăng tròn đến lạ lùng, nên phụ thân đã nghĩ tới chữ ‘Nguyệt’ vì vậy suốt đời này ‘Nguyệt’ luôn là tượng trưng cho nó.

Nó tròn một tuổi thì tất cả thành viên trong gia đình liền lãng quên ta, để hướng tới nó, họ chẳng phải đã từng nói: Tuyệt nhiên là đẹp nhất, thế vì sao giờ đây lại thờ ơ với nó chứ?

Thật không thể tin được, họ có thể đối xử với ta như vậy, họ còn khen nó: Sau này chắc chắn Nguyệt nhi sẽ khuynh thành khuynh quốc.

Thật đáng hận, người lớn nào cũng thích nói dối như vậy sao?

Nhưng họ không hề nói dối, khi nó mở mắt ra quả thật đôi mắt của nó đen nhánh thập phần xinh đẹp, da không nhăn nheo như khi mà lại trắng trẻo mập mập, điều này càng khiến cho ta phần nộ.

Khi nó tròn hai tuổi thì lộ rõ sự xinh đẹp của nó, chính điểm đó càng làm cho ta từ ghen tỵ trở nên ghen ghét, mặc dù cùng một mẹ nhưng vì sao nó có thể đẹp tới mức này?

Không được rồi, nếu để nó lưu lại thì chẳng phải ta bị người lớn hắt hủi sao? Họ sẽ thương nó mà không thương ta.

Vạch ra kế hoạch hơn một năm cuối cùng ta cũng có thể ra tay, ngày ấy nhân lúc nha hoàn đi mao xí, ta liền dùng một con dao nhọn đâm thật sâu vào mặt nó, rồi ép nó tự cầm lại.

Vậy là quỷ thần không hay biết!

Họ chỉ biết oán trách nó sao lại đại đột tự đâm mình, nhờ vết sẹo kia mà họ có chút xa lánh nó, nhưng vẫn luôn tìm kiếm danh y chữa chạy cho nó.

Còn ta đương nhiên mát dạ rồi, ngay cả trời cũng giúp ta, ma sai quỷ khiến có ba lão nhân quỷ ăn mặc dị hợm, tính tình cổ quái, âm dương quái khí cứ đòi lấy nó cho bằng được, ta lại càng phấn khởi, nó đi rồi chẳng phải thiên hạ này chỉ thuộc về ta thôi sao?

Nhưng họ lại không đồng ý trao nó cho ba lão quỷ quái kia, ta liền sinh khí, cứ nghĩ rằng nó ở lại, ta bị bỏ rơi thì càng phần uẩn.

Ta tưởng ba lão quái vật kia sẽ bỏ cuộc nào ngờ họ làm cho sơn trang ‘gà bay chó sủa’, ngay cả con gián cũng không dám lưu lại đừng nói chi là con người.

Cuối cùng nhờ sức ép của ba lão quái vật kia cùng với sự khuyên can của ta thì đã tổng khứ nó đi, thật thuận mắt, nguyên lai trong một quốc vương không thể cùng tồn tại hai nữ vương!

Một ngày trời đẹp, ta đang luyện chữ trong phòng thì bị một lão bà bà đi, không những đối đãi tệ bạc đã đành còn đốc thúc ta luyện tập võ công, đối với ta ngày tháng ấy chính là một địa ngục trần gian.

Lúc đó ta chỉ biết thống hận xú bà bà kia, đợi ta học hết võ công của lão bà kia, thì sẽ giết chết tiện lão cho hả giận.

Nhưng khi ta mười hai tuổi ta mới biết nguyên lai xú tiện lão ta luôn cảm phần lại là mẫu thân của ta, ta vừa sinh ra đã bị xú tiện lão kia bỏ rơi, rất may được phu phụ Huyền Vũ nhặt về giáo dưỡng và xem ta như con ruột mà đối đãi.

Về phần ta, ta đương nhiên hận xú tiện lão đó rồi, nhưng là ta phải cảm tạ xú tiện lão kia một tiếng vì đã bỏ rơi ta, vì ở cái nơi gọi là thật không vui vẻ chút nào, ta vẫn thích Huyền Vũ sơn trang cao to lộng lẫy kia.

Cho lúc mười năm tuổi thì tiện lão kia qua đời liền truyền lại cùng tuyệt kỹ cho ta chăm lo, nghĩ cũng không tệ đi, một mình cai quản trên dưới của cũng không phải là điều thiết thời gì, mà còn được kẻ khác sùng bái.

Cũng trong sinh thần mười năm tuổi của ta đã gặp được ‘Lang quân như ý’, ta khẳng định ta phải có được cái suất nam nhân kia.

Ta luôn đi theo hần, thu hút ánh nhìn với hần, nhưng hần lại cực kỳ đa tâm, nơi ở của hần thường hay lưu lại chính là , không sao, về điểm này ta tự tin mình sẽ nắm được trái tim của hần, cực khổ bấy nhiêu mang lại xứng đáng bao nhiêu, ta hoàn toàn mãn nguyện khi ‘cá đã nằm trên thớt’ và tùy ý cho ta sử dụng.

Về phần bạn thanh mai chúc mã của chàng, không cần ta phải ra tay, vì nàng vốn à một nữ vô năng lẫn vô tri, ngoại trừ nhan sắc trời ban thì hoàn toàn ngu xuẩn, ông trời cũng khá là công bằng đấy.

Đi hết 3 năm cùng chàng, có vài lần chàng đã ‘mèo mỡ’, nhưng không sao, cho dù chàng có ăn chơi lêu lổng thì nhất định cũng sẽ không bỏ rơi ta, về điểm này thì ta khẳng định lắm.

Nhưng mà khi ta hỏi chàng: huynh có yêu muội chứ, hần chỉ cười như thường lệ: Ân, ta phát giác ra muốn nhìn thấy nụ cười thật của hần thật khó, bởi vì khi hần cười chỉ là thoáng qua thôi, có lẽ lúc đó do ta vô tri tự phụ, vì 3 năm rồi, ta cũng đã đến tuổi cập kê, nhưng chàng cũng chưa từng dự định rước ta qua cửa.

Cho tới một ngày một xú nam nhân tự nhận là muội muội của ta, mọi chuyện đều bị nó đảo lộn.

Rất may là khuôn mặt của nó lại ‘tầm thường’ và còn lưu lại vết sẹo dài, ngoài đôi mắt đẹp tựa nguyệt kia thì quả thật không thu hút được ai.

Có lẽ ta nghĩ sai, nó quả thật lợi hại, biến đại ca ta từ một lãnh nam tử, thờ ơ lạnh nhạt với cõi hồng trần trở nên nhu thuận, vui vẻ và thích sủng nịnh nó!

Ngay cả Hoàng Bá Thuật vốn chỉ mê luyện nữ nhân xinh đẹp cũng nhất mực đi theo nó, thật không ngờ Âu Nhã Vỹ tự mình là phong lưu cũng phải tỏ ra cứng chiều, thương yêu nó.

Ta tự nhủ rất may rằng chàng không hề có ý với nó, dù nó muốn chàng cũng đâu yêu một xấu bết quái như nó, nhưng ta đã lầm mặc dù nó xấu xí nhưng ta nhận ra ánh mắt của chàng vẫn luôn theo dõi nó.

Chẳng những thế chàng còn đa tình dính líu với danh kỹ Nhiều Nhiều kia, thật khiến ta căm phẫn, nhưng con người của chàng ta sớm biết, chàng rất hoa tâm, rất khó để bắt được tâm ý của chàng.

Ta vẫn chờ, vẫn chờ, nào ngờ chàng lại vô tình đòi ‘ly tay’ ta! Chẳng lẽ 3 năm qua chàng chưa ‘ngoạn’ đủ sao? Chàng cũng 25 tuổi vì sao vẫn còn hoa tâm như vậy? Nhưng ta biết một ngày nào đó chàng sẽ quay về với ta.

Nào ngờ mọi việc lại không đơn giản như ta nghĩ, tưởng danh kỹ kia mất đi thì chàng sẽ bình tâm suy nghĩ tới ta! Nguyên lai chàng phụ lấy ta là để đến với tiện nhân kia, mà tiện nhân kia hóa ra chưa chết, mà còn là người quen thuộc nhất của ta, hai người chính là một.

Thật đáng phẫn nộ, quả thật ta đã quá khinh xuất với tiện nữ kia, nên mới để nó lừa dối qua mặt ta như vậy, ta tự hỏi: chẳng lẽ các suất nam nhân bên cạnh nó vẫn chưa đủ để nó ngoạn hay sao mà lại đi chiếm đoạt nam nhân của tỷ tỷ?

Nhưng có con mèo nào lại đi chê mỡ chứ, nguyên lai nó sinh ra là để mị hoặc, quyến rũ nam nhân, nhìn thái độ nó cải trang làm nữ lưu lâu xanh đi quyến rũ kẻ khác cũng đủ biết bản tánh thật của nó.

Ta chưa từng sản sinh ra một ý niệm giết người, cho tới khi ta biết sự thật, muối muối giả quân tử luôn tỏ ra mềm mỏng đáng yêu, hóa ra là hồ ly tinh thích đâm lén sau lưng kẻ khác, nếu không giết tiện nữ kia thì quá có lỗi với bản thân đi.

Vốn định quyến rũ chàng trước, để chàng không tự giác lọt lưới phụ trách với ta, nào ngờ bao công sức đổ ra chỉ để cho tiện nữ kia được lợi, tạo cho họ một đêm ân ái, chết tiệt, càng nghĩ thì càng phẫn nộ, hận không thể một đao đâm chết tiện nữ kia.

Nhưng không sao, quả thật ta nên cảm ơn tiện lão bà kia trước khi ra đi cũng để lại cho ta các bí kiếp, ta khẳng định rằng một khi sử dụng “Vong Hồn Đại Pháp” thì nam nhân kia sẽ thực hiện theo ý đồ mà mình muốn.

Dù biết chàng nhắm tâm luôn miệng gọi ta là ‘tiện nhân’, chàng muốn giết ta, nhưng kẻ ta dùng làm lá chắn chính là ‘tiện nữ’ kia, một mũi tên bắn hai con nhạn, quá lợi cho ta đi, về phần chàng, đương nhiên ta hận chàng không kém, nhưng chàng lại là nam nhân ta yêu mến, còn tiện nữ kia thì từ lúc nó lọt lòng mẹ, ta đã căm phẫn, chỉ có đều chưa bộc phát trước mặt nó.

Ta không lo lắng gì khi mượn ta chàng giết nó, vì ta có cách giúp chàng lãng quên đi chuyện đã xảy ra, chàng vẫn là Hoàng Bá Thuần, chàng vẫn là ‘lang quân như ý’ trong lòng ta, chỉ cần loại bỏ đi vật cản đường thì không còn ai cản trở ta nữa.

Đừng trách ta, trách thì trách bản thân người quá dâm tiện, bản năng thích quyến rũ nam nhân ta không oán, nhưng nam nhân của ta người cũng muốn ăn thì đừng trách kẻ tỷ tỷ này bạc tình.

Bất giác một tiếng cười cực kỳ sung sướng cùng thỏa mãn vang lên khắp hang cốc.

51. Chương 51: Ngày Đại Hỷ

Từ đầu đường tới cuối đường được treo đầy các lồng đèn đỏ, khắp nơi náo nhiệt, trước Huyền Vũ sơn trang hai lồng đèn to lớn có dán chữ “Hỷ” thật lớn, cả hai bên cánh cửa cũng hiện diện lên chữ “Hỷ” thật to.

Hai tượng sư tử được đặt trước phủ cũng được cột lên trên cổ một dải lụa đỏ, khắp nơi đều hoan hỷ, nụ cười hiện hữu trên mỗi khuôn mặt của mọi người.

Trong sơn trang người qua người lại rất náo nhiệt, các nha hoàn cùng gia đình đang sắp xếp theo sự chỉ dẫn của Huyền Vũ phu nhân.

Trong thư phòng

“Hài tử quả thật không tìm được bóng dáng của tam muội” một nam nhân lộ rõ sự lo lắng hướng tới ‘nhất gia chi chủ’ bên trên mà nói.

Nhăn mày Huyền Vũ Tuấn Quyết quở trách “Nguyệt nhi thật là...cả ngày ăn chơi lêu lổng đã đành, nay ngay cả ngày đại hỷ của nhị tỷ cũng không thấy có mặt”

Nói tới đây thì ông lại tự trách mình cũng do ông quản lý nữ nhi không nghiêm, quá nuông chiều nó, rõ biết tính khí của nó nhưng vẫn để nó tự do tự tại, cũng không thể trách ông, ông đã không làm được một phụ thân tốt, chẳng qua ông chỉ muốn bù đắp mà lại chọn sai cách.

“Mạc nhi, con yên tâm đi, bản tánh muội muội con, chẳng lẽ con không hiểu rõ, muội muội con vô công đầy mình một thân tuyệt kỹ sẽ không sao đâu, có lẽ vài ngày nữa sẽ về thôi” Huyền Vũ Tuấn Quyết khẽ trấn an bóng dáng phía dưới, nói về nữ nhi của mình thì ông tự hào khẳng định nó có thể tự lập được.

Đành cắn chặt môi, Huyền Vũ Dạ Mạc cũng không nói nên câu nào, chắc hẳn phải lên chùa An Tự thêm một chuyến để lòi cái bóng dáng không biết điều chỉ biết ăn chay niệm phật kia về hảo hảo giáo huấn một trận mới được, không thể quá nuông chiều nó được, sẽ khiến nó sinh hư mất thôi.

Vốn dĩ mái tóc xoắn xuống hiện diện lên sự tuấn lãng cùng dáng vẻ phong trần, nhưng nay liền được vấn lên kỹ càng lộ rõ ngũ quan sắc nét, cùng đôi mày rậm kiên nghị của mình, một thân màu đỏ hiện diện lên sự hoàn mỹ của một đại nam nhân nên có, thật khiến cho hai kẻ đang ngồi tại đại sảnh tròn to mất ra nhìn đại nam nhân trước mặt, có lẽ sau khi lấy thê tử, hẳn đã trưởng thành chẳng? Và quyết tâm làm một nam nhân yêu thê yêu con? Có lẽ là vậy đi, cả hai cùng một suy nghĩ.

Trên khuôn mặt tưởng chừng như băng giá lại luôn hiện diện lên nụ cười ngọt ngào, người trước mặt ông, ông khẳng định rằng ông chưa từng quen biết hẳn.

“Đại ca...huynh...” mắt tròn xoe ngắm nhìn cái suất nam nhân trước mặt, dù dáng vẻ nghiêm nghị mất đi bộ dạng lãng tử phong trần của mình nhưng vẫn không thể làm xóa nhòa độ tuấn duệ hơn người của đại ca hẳn – Hoàng Bá Thuần.

“Ân” đáp lại Hoàng Bá Thuần là một giọng nói mềm mại không thể tin nổi, Hoàng Bá Thuần cảm thấy lòng tơ trên người liền dựng thẳng lên “Đại ca, huynh khẳng định huynh không ăn phải bã đậu hay thứ dơ bẩn nào chứ?”

Chiết phiến khẽ gõ lên trán của Hoàng Bá Thuần “Đệ nói sao!”

Khẽ lắc đầu Hoàng Bá Thuần không còn gì để nói tiếp nữa, dẫu sao từ mấy hôm kia hẳn cảm thấy đại ca rất kỳ lạ, mà không biết ở đâu, hiện nay đã biết nguyên lai đại ca đang chơi trò lãng tử hồi đầu, ân, xem ra hẳn đã trách lầm đại ca đi, nên liền hướng tới Hoàng Bá Thuần, chúc “Cung hỷ đại ca, chúc hai người thiên trường địa cửu, răng long đầu bạc”

“Đa tạ” Hoàng Bá Thuần ôn tồn thu nhận lời chúc phúc, hướng tới phụ thân “Đã tới giờ lành”

Ngừng lại động tác uống trà “Nguyên lai là thế” ông có hơi ngạc nhiên với sự hồi thúc của Hoàng Bá Thuần, ông liền cười lên một trận “Chờ không nổi sao?”

“Đó là đương nhiên” Hoàng Bá Thuần không ngại miệng mà nói, Hoàng Bá Thủ Thiêm lắc đầu thở dài, xem ra đứa con này ông cũng không hiểu là bao, đợi luôn Hoàng Bá Thuật thành gia lập thất ông có thể an tâm ra đi, an tâm mà tìm Vân nhi của ông.

Một đoàn người khởi hành từ Huyền Vũ sơn trang đi tới Hoàng Bá phủ, trên đường tiếng kèn thổi thật náo nhiệt, vả lại kiệu của Huyền Vũ sơn trang quả có khác, to hơn và đẹp hơn các kiệu hoa khác ở trong thành, càng nổi bật trong đám đông.

Nam nhân từ ghen tỵ sinh ra ngưỡng mộ, nữ nhân ghen ghét cũng đành phải chúc phúc, vì họ quả thật rất đẹp đôi khiến người đời ngưỡng mộ.

Đông Phương Triển đứng trong đám đông chỉ biết âm thầm chúc phúc cho nàng được hạnh phúc mà thôi.

Cửa kiệu dừng lại tại Hoàng Bá phủ, tân lang vừa bước ra khiến đám đông liền ồn ào lên vì nụ cười trên khóe môi của tân lang lộ rõ sủng nịnh vô hạn, vả lại tân lang thay đổi rất nhiều khiến nữ tử cũng phải ghen tỵ với tân nương.

Sau khi đá cửa kiệu, Trần ma ma mập mạp liền công tân nương từ hỷ kiệu đi ra, một tràng pháo bông thi nhau nổ, cặp long phụng chính thức bước vào cửa tiến tới hỷ đường.

Nơi có hai ‘nhất gia chi chủ’ tọa tại bích ngọc ý, Trần ma ma sảng giọng.

“Nhất bách thiên địa”

“Nhị bách cao đường”

“Phu thê giao bách”

“Phụ mẫu chứng giám”

>

Tân nương liền được dìu đi, một thân hỷ bào càng làm cho tân nương lộng lẫy thêm mấy phần, đời người chỉ có một lần, nhân lần này phải làm cho thật lộng lẫy, vậy mới không uổng một kiếp.

Dù rằng tân lang suất tới độ rất nhiều nữ tử muốn bỏ nhà tới ăn sống nhưng mà có ba bóng dáng cũng suất không kém tân lang đang cùng hàn huyên, làm cho bọn nữ tử hận không thể lập tức trối họ đem về nhà.

“Mạc huynh, tam tiểu thư không tới góp vui?” dù rằng họ không thể kết duyên với nhau, nhưng Âu Nhã Vy vẫn luôn xem nàng là bằng hữu mà đối đãi.

Lắc đầu, Huyền Vũ Dạ Mạc cảm thán “Đệ biết bản tính của tiểu muội huynh rồi, chỉ biết ăn chơi liêu lỏng, mặc cho huynh dạy bảo muội ấy cũng không nghe lọt tai câu nào”

“Vậy sao?” Hoàng Bá Thuật thân là người nhà trai nhưng cũng suất không kém phần nào, cả bốn nam nhân cùng đứng chung với nhau càng khiến cho người ngoài thêm khát, không chỉ luận gia thế, luận tướng mạo, luận tài trí thì khẳng định họ cũng không thua gì tân lang

Huyền Vũ Dạ Mạc chỉ biết lắc đầu than thở, bất chợt Đông Phương Triển loạn choạng “Nâng ly, chúc tân nương hạnh phúc”

Âu Nhã Vy nhăn mày, liền điểm huyệt của Đông Phương Triển ngăn không cho hắn nói bậy, nhưng là hai đại nam nhân kia đã nghe và hiểu thấu.

Hỏi thế gian tình là gì? Thật bi ai!

Hỷ đường đang tràn ngập tiếng cười của khách nhân, tất cả mọi người đều say mềm, kể thì buồn chuyện người thì hoan hỷ, trong tân phòng rộng lớn, tuy rằng tràn ngập một màu đỏ, tiếng cười nói bên ngoài vang vọng vào, nhưng có ai biết trong tân phòng đang tràn ngập một mảnh cô đơn.

52. Chương 52: Khởi Đầu

Đang lúc cao trào, muốn kiếm tân lang đi náo tân phòng thì mới phát giác tân lang không còn ở đây, có kẻ thì cười vui vẻ nói: Tân nương xinh đẹp động lòng nên tân lang không thể chờ lâu, nói tới đây mọi người liền không khách khí bậc cười khanh khách lên.

Đang rượu chè bát nháo thì Hoàng Bá Thuật liền xụ mày khi có người thông tri hẩn một tin động trời, hẩn cứ tưởng mình say quá nghe nhầm đi.

Mặc cho đêm khuya tĩnh lặng, nhưng có một con phố vẫn rất náo nhiệt, đèn được thắp sáng khắp cả phố, nơi không bao giờ được gọi là ‘im lặng’, chỉ trừ buổi sáng.

Trong một căn phòng, ánh nến mập mờ, tiếng thở dốc của đôi nam nữ càng lúc càng kiệt lực, không chỉ có một nữ nhân mà đến tận hai nữ nhân, hồi lâu tiếng thở dốc mới ngưng lại.

Nam nhân nằm bệch trên giường, không khí trong phòng tràn đầy mùi hoan ái khó nói.

Nữ nhân khoái trí ngẫm: ai nói nam nhân là quân tử? Mặc dù là đêm tân hôn vẫn tìm đến họ thôi, rồi tự giác dựa vào lưng của nam nhân một cách nũng nịu, bởi vì nam nhân này khiến nữ tử phải tự giác hạ mình, huống chi các nàng chỉ là son phấn nữ tử.

Nam nhân liền lôi kéo nữ nhân vào ngực, đặt lên môi của nàng ta nụ hôn thật mãnh liệt “A, Thuần, người ta cũng muốn” nữ nhân bị bỏ rơi không phục liền yêu cầu hẩn.

Buông nữ nhân kia ra, muốn thỏa mãn cái nữ nhân đang yêu cầu hẩn thì cửa phòng được bậc ra, phá hỏng không khí trong phòng “Hoàng Bá Thuật, lăn ra đây cho ta”

“A” các nữ nhân xấu hổ khi thấy hai đại nam nhân xộc vào phòng, mùi vị của căn phòng làm cho kẻ thì chán ghét, người thì kinh bỉ.

“Cút” Hoàng Bá Thuật hướng tới hai nữ nhân kia quát, họ liền nhặt lại quần áo “Ta là kẻ ra bạc, ai cho các nàng ra?” thanh âm khàn khàn của nam nhân phía sau tấm màn chướng truyến tới, hai nữ nhân không khỏi phần khởi, liền sà vào lòng của hẩn.

“Đại ca, đại ca điên rồi” đứng tại thính phòng, ngược vào tắm phòng, Hoàng Bá Thuật không thể không nổi trận lôi đình.

“Hoàng Bá Thuật, đêm nay là đêm tân hôn của ngươi, vì sao ngươi lại dám làm thế?” Đông Phương Triển bất bình liền lên tiếng, hai mắt như muốn phun ra lửa thiêu đốt cậu nam trước mặt.

Trái áp phải ôm, Hoàng Bá Thuật thanh thần hỏi “Thế hai người muốn ta phải làm sao?”

Giận đổng cả người, nhưng Đông Phương Triển vẫn nhượng bộ khi nghĩ tới danh dự của Tuyết, hạ giọng “Hoàng Bá Thuật, ta cho ngươi một cơ hội, một là quay về động phòng với Tuyết, hai là ngươi sẽ không toàn mạng quay về!”

“Nếu muốn động phòng, bốn công tử ta thật không ngại, chỉ bằng Triển đệ có thể thay bốn công tử động phòng?” yết hầu bậc ra giọng nói vô tình bậc nghĩa liền nhận lấy một tiếng quát “Cầm thú”

Đông Phương Triển không ngại xộc vào tư phòng mà lôi ‘cầm thú’ ra, ‘cầm thú’ chỉ khắc ra một câu “Buông”

Thanh âm lạnh lùng, từ trong bóng tối phát ra, hàn khí pha lẫn sát khí khiến cho hai người liền giật mình, Đông Phương Triển nó lỏng tay lùi lại hai ba bước, Hoàng Bá Thuật liền hỏi “Đại ca cuối cùng huynh muốn sao?”

Vươn tay lên, Hoàng Bá Thuật khẽ ngáp, lộ rõ sự lười biếng “Hảo, về ngủ” rồi hai nữ nhân liền ồ ạt xông nhéo, Hoàng Bá Thuật cười tà tứ, néo nhẹ cằm của các nàng “Các nàng yên tâm, ta có bảo quên các nàng đầu nào?”

Giọng nói khàn khàn mỉa mai khiến cho hai nam nhân muốn bóp chết ‘cầm thú’ bên trong, sau khi một thân chinh tề thì ‘cầm thú’ đi ra,

Hoàng Bá Thuật liền nhăn mày nói “Trước khi bước vào phòng tắm tử, huynh nên đi tắm gội” mặc dù hẳn không hiểu rõ tính nết của đại ca, nhưng là Tuyết không đợi được nữa, mai mới kiếm ‘cầm thú’ hỏi chuyện cuối cùng vì sao lại đối xử với Tuyết như vậy!

“Ân” không hiểu Hoàng Bá Thuần có nghe theo hay không, chỉ thấy dáng vẻ của Hoàng Bá Thuần rất mệt mỏi, rất mơ hồ, buông huơ đáp.

Bước vào phòng một cách bình thản tựa như không biết chột dạ là gì, rồi tự ngồi xuống ghế một cách tự nhiên, một thân hỷ bào nhưng lại lạnh như một tảng băng ngàn năm.

“Vì sao, vì sao chàng phải làm thế?” vừa mới bước vào phòng nàng đã biết hẳn làm những gì, nước mắt nhịn không được, rơi xuống, nức nở hỏi.

“Thế muốn ta phải làm sao?” nếu so bì với mấy hôm trước thì Huyền Vũ Dạ Tuyết thật nghi ngờ có phải có ai đánh tráo Hoàng Bá Thuần hay không, vì sao từ một ôn nhu công tử liền biến thành ‘tuyệt thế lãnh băng’, ngay cả khẩu khí cũng thay đổi.

Huyền Vũ Dạ Tuyết bước ra khỏi giường đi tới bên cạnh Hoàng Bá Thuần giúp hắn thoát y “Thiếp không bận tâm, chỉ cần biết chàng thật sự yêu thiếp được rồi”, nàng sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để lấy lòng nam nhân hiện tại.

Cười mỉa “Vậy sao?” Huyền Vũ Dạ Tuyết lộ ra chút thất sắc nhìn nam nhân hiện giờ, mái tóc phong trần được cắt ngắn gọn gàng, tóc búi lên cao thật gọn gàng, lộ ra dáng vẻ gia trưởng của một nam nhân, càng tôn lên độ tuấn duật vốn có của hắn, nhưng là ngũ quan vốn lạnh lùng, nay càng thêm phần lạnh tanh thật khiến người khác phải khiếp đảm mà tránh xa hắn ra.

“Cuối cùng chuyện gì đã xảy ra với chàng?” tỏ ra dáng vẻ mình là một hiền thê, Huyền Vũ Dạ Tuyết thử sờ khuôn mặt tuấn lãnh kia, quan tâm mà hỏi.

Không có phản ứng, Huyền Vũ Dạ Tuyết liền sinh nghi “Chẳng lẽ chàng nhớ lại...” bất giác Huyền Vũ Dạ Tuyết liền lùi lại khi thấy nụ cười yêu nghiệt của Hoàng Bá Thuần, trong bóng đen Hoàng Bá Thuần lộ ra dáng vẻ như quỷ ăn thịt người, làm cho nàng không khỏi cảm thấy hoảng loạn.

“Sợ rồi sao?” đôi mắt chim ưng bạc tình, lạnh nhạt nhìn Huyền Vũ Dạ Tuyết, nàng lắc đầu, cười gượng “Chúng ta là phu thê mà, sao thiếp lại sợ chàng?”

“Vậy đến gần ta” bạc môi hé lộ, khuôn mặt vẫn uy nghiêm lạnh như tiền, Huyền Vũ Dạ Tuyết không nghĩ ngợi liền tiến tới “Bốp”

“Á” từ da mặt truyền tới sự đau đớn, năm ngón tay đều hiện diện lên khuôn mặt trắng nõn tinh tế của nàng “Chàng” nàng không tin khê nhìn nam nhân trước mặt, vì sao lại ‘đánh’ nàng?

“Nhớ kỹ, từ nay...không, mãi mãi cũng không được đến gần ta” Hoàng Bá Thuần lạnh lùng nói, rồi tránh nàng như tránh rắn rết.

Cười thật thê lương, mắt rưng rưng “Nguyên lai chàng đã nhớ hết tất cả” nàng không tin, mê thuật của nàng bị hắn hóa giải, nàng thật không tin, kẻ trúng mê thuật không phải vĩnh viễn đều bị khóa đi ký ức sao, vì sao hắn lại nhớ lại?

Khuôn mặt hắn không tự giác gương lên nụ cười ác ma “Ta vốn chưa từng bị người thao túng, chỉ trừ đêm đó, chính tay ta đâm chết ái thê của ta”

“Chàng câm miệng, thiếp mới chính là thê tử được chàng cưới hỏi, nó chỉ là tiện nhân” Huyền Vũ Dạ Tuyết rống lên, đến phút cuối nàng không hiểu vì sao hắn lại si mê ‘hồ ly tinh’ kia chứ, nàng có thua kém ‘hồ ly tinh’ kia đâu, muốn gì nàng cũng có, thậm chí so với ả, nàng yêu hắn gấp trăm gấp vạn lần.

Cười thật trào phúng, tiếng cười tựa như hứng thú, tựa như vui vẻ, nhưng lại tràn ngập sự đau đớn chua xót “Rất tiếc, người cũng chỉ là công cụ trả thù của ta, ta cưới người với mục đích ‘trút hận’, và không tượng trưng cho ta xem người là thê tử, ta cưới người chỉ muốn dằn vò người, để cho người hiểu cảm giác chính tay giết chết người mình yêu là cảm giác như thế nào, cũng như người vô tình đã bóp chết trái tim ta, thê tử của Hoàng Bá Thuần chỉ có một nhưng không phải là người”

Cả người Huyền Vũ Dạ Tuyết run liên hồi, tự cảm môi không ỉnh được khóc, nàng nói “Nhưng thiên hạ đều công nhận ta mới là thê tử của ngươi” không lẽ hắn đã quên đi đêm nay có bao nhiêu người chứng kiến hôn lễ của mình sao?

“Đó là thiên hạ, riêng ta thì không” Hoàng Bá Thuần nói đúng lắm, kẻ làm trượng phu không tiếp nhận nương tử của mình, cũng chính là ‘nương tử’ chỉ là một danh xưng, là một cái bình phong để che mắt người đời.

“Không, chàng là tướng công của thiếp, chàng không thể đối xử với thiếp như vậy” Huyền Vũ Dạ Tuyết liền ôm lấy bóng dáng muốn ra đi, giọt ngấn giọt dài nói.

Bàn tay lạnh lẽo gạt bỏ đi đôi tay đang ôm lấy thắt lưng của hắn, hất bóng dáng mềm mại xuống mặt đất giá băng “Đây chỉ là khởi đầu thôi”

“Chàng nhẫn tâm vậy sao?” Huyền Vũ Dạ Tuyết biết nhưng vẫn ngu ngốc hỏi, hắn đáp trả “Ngươi nói sao?”

“Người phụ tình ngươi là ta, kẻ ngươi nên giết là ta, nhưng ngươi lại giết đi người ta yêu nhất, ta đương nhiên phải nhẫn tâm với ngươi rồi, không nhẫn tâm với ngươi thì ta nhẫn tâm với ai” cả người như chìm trong cõi mộng lung, Hoàng Bá Thuần cười chua xót lẫn thê lương.

Kẻ mà Huyền Vũ Dạ Tuyết nên giết chính là nam nhân bạc tình như hắn, sao lại nhẫn tâm giết đi người mà hắn yêu nhất, chính tay của Huyền Vũ Dạ Tuyết đã đâm vào tim của Hoàng Bá Thuần một cách vô hình, cả đời này, Hoàng Bá Thuần cũng không thể yêu ai và cũng không thể tiếp nhận ai nữa.

Bất giác Hoàng Bá Thuần lại nở lên nụ cười thật đau thương, khiến kẻ ngoài cuộc cũng không nhìn được, nước mắt khe rớt xuống.

“Nếu như nó không cảm dỗ chàng thì thiếp sẽ không hành động như vậy, đó chính là lỗi của nó!”

“Câm miệng, ngươi là đồ dê tiện, ngươi là hung thủ, ngươi là sát nhân giết hại muội muội mình” Hoàng Bá Thuần cảm phần hướng tới Huyền Vũ Dạ Tuyết buộc tội, càng khiến cho kẻ ngoài cuộc chân đứng không vững mà quỹ sập xuống đất.

“Kẻ giết chết nó là chàng, chính tay chàng đã đâm nó, chính chàng đã sát hại nó” Huyền Vũ Dạ Tuyết không phục liền kháng nghị, tay chỉ vào hắn mà buộc tội.

“Im miệng” Hoàng Bá Thuần siết chặt tay, cả người run rẩy sau cùng không chịu nổi sự đau khổ liền chọn phương pháp bỏ chạy, đây tuyệt đối không phải là hành động của hắn, nhưng hắn đành hét lên để phát tiết “AAAAAAAAAAAAA” vì không có cách nào đối diện với sự thật trước mắt.

Huyền Vũ Dạ Tuyết liền ngã xuống sàn nhà khóc nức nở.

“Tại sao?” kẻ ngoài cuộc bấy giờ mới đủ khả năng tự gượng dậy hướng tới nàng hỏi.

Khe ngẩng đầu lên, nàng liền thất sắc “Tại sao phải làm thế?”

“Tiểu thúc...ta...” Huyền Vũ Dạ Tuyết áp úng, khuôn mặt tái nhợt đi, khi biết được chuyện khi này đã vô tình bị Hoàng Bá Thuần nghe hết.

“Không, đừng gọi ta, ta hận ngươi” Hoàng Bá Thuần nhìn không được, liền rút nước mắt rồi quay đầu đi, cũng chọn phương pháp bỏ chạy.

53. Chương 53: Thưởng Nguyệt

Chạy nhanh vào rừng sâu, tiếng la hét thống khổ của Hoàng Bá Thuần vẫn không dứt.

Chân bắt lết, ngã khụy xuống đất, phải, hắn chính là hung thủ trực tiếp giết hại nàng, hắn là hung thủ, hắn là tội đồ, hắn là kẻ đáng chết “AAAAAAAA” hắn chỉ biết hét lên để phát tiết nỗi đau trong tâm hắn.

Sau một hồi loạn choạng thì hắn đi tới căn nhà gỗ, vốn dĩ rất ấm áp, nơi này luôn có người yêu bé nhỏ của hắn, luôn đứng trước cửa chào đón hắn, nụ cười của nàng luôn ngọt ngào, khiến hắn ngọt tâm tâm can.

Nhưng giờ đây chỉ còn sự lạnh lẽo đón chào hắn, chỉ còn hình ảnh của nàng quanh quẩn nơi này.

>

>

>

> nói xong hắn liền ôm lấy nàng vào lòng.

Khi đó thân thể nàng rất mềm mại ấm áp, không như hôm đó, nàng rất lạnh, toàn thân cứng ngắt, thân thể nàng thật lạnh, khiến hắn đau đớn

“Không” hắn rống lên một cách đau khổ, đây mãi mãi là ác mộng là một hồi ức đau khổ của hắn.

Giọt nước mắt bất giác chảy xuống, hắn chưa từng khóc, hắn chưa từng khóc kể từ hồi mẫu thân hắn tạ thế, nhưng là giờ đây, hắn rất thương tâm, hắn rất nhớ nàng....

Hoàng Bá Thuần quỳ trước phần mộ của một kẻ vô danh mà khóc rống lên, nếu hắn chính tay giết nàng, hắn đã đau đớn tới bán sống bán chết, còn nàng? Nàng bị hắn đâm thì sao? Hắn thật không dám nghĩ, chắc rằng nàng ở địa phủ oán trách hắn rất nhiều...

Sau một hồi phát tiết, hắn thẫn thơ, rồi cư xử như một kẻ thần trí bất phân, tay cực lực túm lấy từng cành cây ngọn cỏ, hay là từng miếng đất lên, cứ như một tiểu hài tử đang xây lâu đài cát, nhưng cái hắn xây chính là một ngôi mộ.

Đôi mắt sáng quắp trong đêm, hắn tùy tiện dùng nội công ép cho cành cây trước mặt bung ra thật nhiều vỏ cây, rồi chọn lấy một khúc thật đẹp, tự mình cắn vào ngón tay, khắc > rồi cắm vào nắm mồ vừa được mọc lên.

Không ai muốn tự khắc tên mình lên một nắm mồ trừ phi kẻ đó bị điên, nhưng với Hoàng Bá Thuần thì khác, trái tim hắn đã tan nát cũng đồng nghĩa với việc hắn không phải là con người nữa, hắn chính là một ‘cầm thú’, ă, hắn từ nay sẽ là trở thành một ác nhân, một đại ma đầu.

“AAAAAAA” Hoàng Bá Thuần lại rống lên một cách đầy thống khổ chỉ có hắn biết, trời biết, đất biết.

Hắn muốn chết...trong phút nông nổi hắn có nghĩ tới, nhưng là hắn không ỉn chết, hắn phải trả thù!

Hắn phải chính tay giết chết người đã hại nàng, nàng chết ra sao, hắn sẽ bắt người đó chết như vậy, nhưng...như vậy thì quá dễ cho tiện nhân kia rồi.

Ngẩng đầu lên, hắn hứa hẹn “Tiểu thê tử, chờ ta, ngày ta giải quyết tiện nhân kia cũng là ngày ta và nàng đoàn tụ” rồi ôm chặt lấy nhánh gỗ có khắc tên nàng, lộ ra khuôn mặt rất si tình.

“Có ánh trăng làm chứng, chúng ta sẽ được đoàn tụ” ôm chặt lấy khúc gỗ, Hoàng Bá Thuần lẩm bẩm nói, như có trời và trăng minh giám cho tấm chân tình của hắn.

Nguyệt cao cao, tỏa ánh vàng, nguyệt lụi tàn, tâm vụt tắt, nhìn cảnh vật, nhớ cố nhân.

“Thật không thể ngờ được, đây là đại giáo chủ của chúng ta?” thanh âm kinh hách, khuôn mặt lộ rõ sự kinh ngạc mà hét lên.

Đứng trên cành cây cao, nơi có ngọn gió mát vi vu thổi qua làm mát cả lòng người, nhưng lại khiến cho những kẻ ở đây cảm thấy trái tim càng trống trải, càng đau khổ như muốn cùng san sẻ nỗi đau với nam nhân phía dưới.

“Độc nương, khê thôi, kéo chủ tử phát giác” khê nhắc nhở kẻ không biết điều dám hét thật to, Độc nương tử liền phồng môi, kháng nghị “Gì chứ, người ta chỉ là ngưỡng mộ thôi!”

Lắc đầu Công tôn tiên sinh không muốn khai khẩu, mắt híp lại Dạ Nhất nói “Chỉ có điều A Nhất không tin nổi là vì sao chủ tử lại có thể thoát được ma thuật của tiện nữ kia?”

“Đó là do sức mạnh của ban chỉ tạo nên” Công tôn tiên sinh liền giải thích. (Ban chỉ = nhân)

“Ban chỉ?” Độc nương tử tò mò hỏi.

“Ân, là ban chỉ, là bảo vật định tình của Bạch ngọc gia đã hóa giải, cũng chính là do bản thân của chủ tử quá yêu phu nhân, nên đã hóa giải tất cả”

“Vì sao khi đó ngài không nói?” Dạ Nhất ngu muội hỏi

“Ta chỉ mới lục lại trong trí nhớ thôi” Công tôn tiên sinh trừng mắt với Dạ Nhất và ái ngại nói, người già rồi, trí nhớ cũng kém đi.

Dạ Nhất khẽ cười nhưng lại cười không ra hồn, Độc nương tử liền xoắn tay áo lên lộ rõ khi thể muốn xuất trận của mình “Người làm gì đó?” Dạ Nhất nhăn mày với hành động này của Độc nương.

“Thì kiếm nàng ta tính sổ, đòi lại công đạo cho phu nhân chúng ta” dù chưa từng gặp mặt nhưng người khiến cho chủ tử si tình, tiên sinh ca ngợi, Dạ Nhất bênh vực thì là một người rất đáng nể, nên Độc nương tử cũng muốn góp chút sức.

“Đừng làm vậy, chủ tử có lệnh là mọi việc để chủ tử định đoạt” Công tôn tiên sinh khéo nhắc nhở, Độc nương tử liền xụ mày

“Chỉ cần người giúp cho A nhị, A tam bình phục là công tôn ta cảm tạ người lắm rồi”

Nghe lời Công tôn tiên sinh, Độc nương tử than nhẹ “Chỉ có như vậy thôi, yên tâm đi” rồi phi thân đi về, chẳng qua nàng chỉ muốn giúp chủ tử đôi chút nào ngờ lại chứng kiến được cảnh thê lương như vậy.

Cũng trong vòng đêm nay, Phỉ lão lão tái xuất giang hồ sau mấy năm biệt tích, một hơi giết chết rất nhiều nhân mạng vô tội, từ hài đồng 3 tuổi cho tới cụ già 80 tuổi cũng không tha.

Máu thi nhau chảy thành sông, cây thi nhau trồng lên nhau, ước tính đêm nay chính là một đêm kinh hoàng nhất, Phỉ lão lão tái xuất giang hồ là điều không hay ho gì cả.

Tại Âu Nhã sơn trang, có một nam tử đồng thời cũng đang hướng lên mặt trăng to tròn, nhớ lại những ngày gặp nhau, bất chi bất giác mở miệng cười yếu ớt, nhưng sau đó trầm mặt, lại hiện lên thống khổ, rồi thở dài.

Tại Đông Phương sơn trang, ánh trăng chiếu xuống vài tia sáng yếu ớt trong thật mờ ảo, một nam tử hiện diện dưới ánh sáng của ánh trăng, hần đang say bí tỷ bên hậu viên cùng làm bạn với vò rượu.

Tại Di Hồng Lâu, một nam tử luôn được gọi là nhu thuận công tử, một nam nhân rất hào phóng, nụ cười phong trần luôn hiện diện trên khuôn mặt, đứng ngay nam tử lại không thể cười nổi, chỉ biết thần thơ, ánh mắt mông lung hướng lên mặt trăng tựa như một tiên tử bị bỏ quên, một kẻ bị phạm trần ruộng bỏ.

54. Chương 54: Việc Tốt Không Ra Khỏi Cửa, Việc Xấu Cứ Tranh Nhau Mà Ra

Kinh thành thêm một ven hoảng hốt, ánh bình minh vừa mới vươn lên, người trong kinh thành người thì kinh hách, kẻ thì kinh ngạc, người khiếp đảm, kẻ sợ hãi, cứ như họ đang nằm mộng vậy.

Từng tiểu chim công, ngực to, mông nhỏ, eo thon gọn, thi nhau xếp hàng vào Hoàng Bá phủ, sau một hồi ngắm no mắt ra thì họ liền truyền miệng nhau: những 12 bình hoa được tuyển vào Hoàng Bá phủ.

Sau một hồi săn tin thì càng hồi hộp gay cấn khi đích thân Hoàng Bá Thuần tới tuyển chọn 9 vị thiếp, 3 tiểu thiếp.

Vậy ước tính bây giờ trong Hoàng Bá phủ có tận 1 thê 12 thiếp, thiên, có ai có thể giải thích việc làm của Hoàng Bá Thuần?

Nếu ai từng tham gia vào hôn lễ đêm qua, thì sẽ nhớ rõ tân lang phi thường nhu tình, là một hảo tượng phu trong mắt của mọi người, như thế nào giờ thì ngược lại?

Cứ như thế đêm qua còn là một giấc mộng, những kẻ vừa dự lễ hôm qua, hiện tại vẫn chưa hết kinh hách với việc làm của tân lang, cứ như hần là – Trần Thế Mỹ thứ hai???

Có kẻ lại đồn, Hoàng Bá Thuần vì trả thù cho ai đó nên mới nhấn tâm chà đạp lên danh dự của Huyền Vũ Dạ Tuyết, có người lại đồn chắc chắn là Nhiều Nhiều, người có thể làm Hoàng Bá Thuần bỏ rơi Huyền Vũ Dạ Tuyết chính là Nhiều Nhiều cô nương.

Aiz, nhưng ai thèm quan tâm tới tin tức vô vị đó, người đời chỉ đi theo và nguyên rửa hành vi tội tệt của Hoàng Bá Thuần, cuối cùng là kéo theo nhiều mồm miệng, càng dậm mồm thêm muối, cứ sợ cơn chưa đủ chín liền không ngại ‘bỏ dầu vào lửa’, khiến ọi việc liền chạy theo chiều hướng xấu.

Đôi mặc dù chưa tan rã nhưng kẻ có mắt cũng thấy chắc chắn không níu kéo được thế cục ‘phu thê’ bao lâu đâu.

Cuối cùng họ không hiểu, giữa họ xảy ra tranh chấp gì mà đi tới thế cuộc trở mặt nhau như vậy?

Nếu Hoàng Bá Thuần được gọi là phong lưu công tử là chuẩn xác, trong mắt các ngự quân tử thì Hoàng Bá Thuần chính là kẻ họ sùng bái, trong mắt các nữ lưu nhà lành thì Hoàng Bá Thuần chính là kẻ mà các xử nữ nên tránh xa, tuy nhiên gặp được Hoàng Bá Thuần thì mọi việc có thay đổi hay không thì tùy ý trời.

Vì thế trong một buổi sáng mà Hoàng Bá Thuần thành danh, tiếng xấu đồn xa, càng đồn càng xa, càng thổi càng thổi, càng nói càng bị bóp méo, càng truyền càng hưng phấn, ước tính Hoàng Bá Thuần phen này không bị kẻ khác gọi là – Trần Thế Mỹ cũng không được rồi!

Cũng trong vòng một buổi sáng mà rất nhiều xác chết được xếp hàng, thi nhau đem đi mai tánh, chuyện này khiến ột số người cư ngụ trong kinh thành đều lo sợ pháp phòng, không biết chính mình có bị biến thành thầy ma dưới chướng của Phỉ lão lão, tuy nhiên chuyện của Phỉ lão lão thì làm sao mà hấp dẫn bằng Hoàng Bá Thuần – Trần Thế Mỹ thứ hai chứ!.

.....

Bước qua những con đường đá ngoằn ngoèo, tới những phiến đá to bóng bẩy, thì ba nam nhân đều nhìn nhau rồi thở dài, lại đi theo bóng lưng của chú tiểu kia, hy vọng sẽ tìm thấy người mình cần tìm.

Nói ra thật không ai tin nổi, ba đại nam nhân cùng giáp mặt dưới núi mà cùng tìm kiếm một người, kẻ thì muốn biết sự thật, người thì muốn giáp mặt hàn huyên, kẻ thì muốn giáo huấn.

“Đi thêm hai chặn đường là tới nơi Khai Tâm thí chủ cư ngụ” chú tiểu cười nhẹ, rồi chấp tay đi tiếp

“Ân” ba nam nhân đồng thanh đồng tiếng đáp lại.

Sau khi vượt qua một chặn đường dài cuối cùng họ cũng tới nơi, hiện diện trước mặt họ là một căn nhà gỗ nhỏ đơn sơ.

Thật không tin nổi một nữ lưu lại có thể cư ngụ nơi rừng sâu hẻo lánh như thế, cũng phải trong mắt họ nàng là – cường nữ, không sợ trời không sợ đất, luôn cao ngạo và rất khoái hoạt.

“Ba thí chủ cứ từ từ, Hành Thiện xin cáo lui” Hành Thiện liền cáo lui, theo ánh nhìn thì một cái giếng cũ kỹ hiện diện, kế bên là thùng gỗ mục nát, bước vào nhà thì mặt bàn đã bị một lớp bụi mỏng phủ lên, đủ chứng tỏ đã lâu không có người tới ở.

“Không!” thanh âm hoảng sợ rít lên cao, đủ đánh động hai bóng dáng, cả hai người liền nhanh chân chạy tới nơi phát ra tiếng hét kinh hồn kia.

Đạp vào mắt họ là hai nắm mồ, một nắm mồ nguyên vẹn, còn nắm bên cạnh sớm bị kẻ khác quật lên, ngay cả linh bài cũng bị chẻ ra làm đôi, vậy điều gì làm cho Hoàng Bá Thuần phải hét lên như gặp quỷ?

Đôi tay run run, khi cầm hai mảnh gỗ ghép lại với nhau, lập tức hiện lên đầy đủ với một dòng khắc bằng máu >

>

Một thanh âm vang lên trong trí óc của Hoàng Bá Thuần như sáng tỏ mọi việc.

>

“Không” Hoàng Bá Thuật đau đớn hét lên, một bầy chim chóc ẩn náu trong cây liền dang cánh bay ra do bị tiếng hét của Hoàng Bá Thuật hù dọa.

Giật đi tấm gỗ trong tay của Hoàng Bá Thuật, Âu Nhã Vỹ tròn cả mắt khi nhìn vào tấm gỗ, hấn lắc đầu không muốn chấp nhận việc trước mặt “Cuối cùng xảy ra chuyện gì, xảy ra chuyện gì!” nghe khẩu khí của hấn, cũng biết hấn không bình tĩnh là bao.

Vì sao Hoàng Bá Thuật lại gọi Huyền Vũ Dạ Nguyệt là ái thê? Vì sao Hoàng Bá Thuật phải tự lập bia mộ cho mình? Vì sao Huyền Vũ Dạ Nguyệt lại chết? Vì sao? Vì sao? Trong đầu Âu Nhã Vỹ hiện lên hàng trăm, hàng ngàn câu hỏi ‘vì sao’!

“Đây...là ác mộng...là ác mộng...phải...đây là ác mộng...” vì không muốn đối diện với sự thật Huyền Vũ Dạ Mạc liền lẩm bẩm nói, trong 3 nam nhân, kẻ sớm bị việc này làm cho thần trí túng quẫn chính là Huyền Vũ Dạ Mạc.

Điều mà Huyền Vũ Dạ Mạc ngày đêm sợ hãi đã đến, đôi mắt đen tuyền của Nhiều Nhiều làm cho Huyền Vũ Dạ Mạc nhận ra, nàng có đôi mắt rất giống với Huyền Vũ Dạ Nguyệt – muội muội thân sinh của hấn.

Hấn không tìm được chứng cứ, nhưng hấn khẳng định, cái tiểu nữ hài kia nhất định đang giấu hấn một chuyện gì đó, như cái hôm Hoàng Bá Thuật khê trách móc nó, thì nó liền khóc lên một trận, làm sao hấn không nhận ra, đó là đau lòng vì tình, thay vì đau lòng vì tình thân chứ!

“Không” hấn rống lên một cách thống khổ, không đủ kiên định, thân thể mông lung không xác định liền bỏ nhào tới “Nhất định là ác mộng, là ác mộng” rồi cố gắng cào cấu đất cát lên một cách túng quẫn.

Vừa bước tới đây thì không tự giác nuốt nước miếng, người thì khụy gối đau buồn tới chảy cả nước mắt, kẻ thì điên cuồng mà đào đất, người thì chỉ biết lặng đi với khúc gỗ trên tay, bất giác thở dài, hướng tới họ nói “Người ra không còn, hà tất phải đau lòng?”

55. Chương 55: Không Thể Hoàn Thành Hiếu Đạo

Sau khi châm cứu cho Huyền Vũ Dạ Mạc thanh tỉnh lại thì nữ nhân vận bạch y liền gói gém đồ nghề của mình muốn tẩu thoát, thì tức tốc bị một thanh âm giữ lại “Người là ai, cuối cùng người biết những gì?”

“Ngô” mới thoát nên lời, trường kiếm sắc bén đã kề ngay cổ nàng, nàng vội giơ hai tay ra như vẽ đầu hàng “Ngô, ta là người tốt, không nên làm vậy a”

“Nói” giọng điệu lạnh lùng Âu Nhã Vỹ thật sự không còn sự nhẫn nại, nàng cúi đầu, đành thở dài “Là Độc nương tử”

Cả ba nam nhân liền tròn mắt nhau, có ai mà không biết ‘Độc nương tử’ chứ, một thân độc được, gặp phật giết phật, gặp người giết người, kẻ chết dưới tay của Độc nương tử là con số đếm không xuể.

“Người là người của Thiên Cơ Các?” Độc nương tử có chút giật mình nhìn lại cái nam nhân đủ khả năng áp chế nàng, dù là nàng biết cái nam nhân này nhất định không tầm thường nhưng tại sao lại biết nàng là người của ‘Thiên Cơ Các’.

“Đừng kinh ngạc, sở dĩ ta biết là vì trên túi gấm của ngươi đã để lộ ký hiệu” Âu Nhã Vỹ giải thích, quả nhiên trên túi của nàng được thêu ký hiệu riêng của ‘Thiên Cơ Các’, tự cần rằng, nguyên lai là do nàng quá bất cẩn.

“Tiểu tử, ngươi là ai?” nếu không phải là người trong giang hồ thì tuyệt đối không thể biết ký hiệu của ‘Thiên Cơ Các’.

“Ta là Âu Nhã Vỹ” người giang hồ gọi hấn là ‘Yến Huân’, cũng không có nghĩa rằng hấn thích dùng tên này đi tác oai tác quái, vả lại hấn tự biết tên của mình đặc tội qua nhiều người, không nên tự trút lấy phiền phức.

“Cuối cùng người biết những gì, ta muốn biết sự thật!” thanh âm yếu ớt, đôi mắt trầm lắng, Hoàng Bá Thuật đã quá mệt mỏi với hiện tại rồi, chỉ mong biết được sự thật.

“Phu nhân, nàg đừng làm ta khó xử” nam nhân nhắn mày, dẫ dẫ lấy thiếu phu.

“Hắn là đồ sở khanh, chúng ta đều bị nói lừa gạt, ô...ô...ô...” bà khóc thật bi thương, Huyền Vũ Tuấn Quyết lim dim mắt, thở dài “Phải, chỉ trách chúng ta quá sơ ý để hắn gạt” đáng lý ngay từ đầu ông nên nhìn thấu mặt thật của hắn.

“Nguyệt nhi thì đã đành, hiện nay ngay cả Mạc nhi cũng đi mất dạng...ô...ô...ô...” bà không thể ngừng khóc, lòng bà đau như bị dao cắt, trời mới hiểu được nỗi khổ của người làm mẹ như bà, mang nặng đẻ đau những 10 tháng vậy mà “Ô...Ô...Ô...”

Tiếng khóc truyền tới tai một người khiến mặt của kẻ đó vốn dĩ không được sáng lạn nay liền nhẵn lại đôi chút.

Ba ngày trôi qua, đối với hắn cũng như vừa trải qua cả thế kỷ, hắn thật sự đã bị cạn kiệt sức lực, cảm thấy không thở nổi.

Khi thấy bóng dáng của hắn lướt qua, không ít kẻ hầu người hạ cũng sửng người ra.

“Cuối cùng con cũng chịu vác mặt về rồi sao!” vừa thấy một bóng dáng quen thuộc đi vào thì Huyền Vũ Tuấn Quyết rầm nhẹ, nhưng khi chạm mặt thì ông liền nhẵn mày.

Mặc dù Huyền Vũ Dạ Mạc một thân bạch bào, khuôn mặt vốn tuấn tú, sáng lạn, nay đã biến sắc trở nên thất thần da dẻ có chút tái nhợt, trên khóe mắt còn lộ rõ vẻ mệt mỏi, bước đi có chút chậm rãi, làm cho người ta có cảm giác hắn bị người khác vét sạch thân mình.

“Mạc nhi, con bị sao vậy, vì sao mặt mũi lại như vậy?” đang khóc tới điên đảo thần trí thì bà liền vươn người dậy, không thể không quan tâm đứa con ruột thịt của mình, bà vươn tay, chạm mặt đứa con ba ngày không thấy bóng dáng lo lắng mà hỏi.

Khẽ cầm nhẹ tay bà, hắn nói “Ân, hài nhi không sao” hắn chỉ híp mặt cười nhẹ, thật chất bây giờ có cho hắn ăn thịt rồng hắn cũng cười không nổi.

Hắn phải nói làm sao đây, tư chất của hắn cũng không tệ, không lý nào lại không đoán được kết quả, sở dĩ Hoàng Bá Thuần sau khi kết hôn liền đại biến chất nhất định bên trong có ẩn tình.

Hắn ước gì hắn không biết sự thật còn hơn là bị sự thật ám ảnh, hắn làm sao nói với phụ mẫu rằng tỷ muội tranh giành nam nhân mà lạm sát nhau?

Nụ cười hóm hỉnh, cử chỉ nghịch ngợm, cả người toát ra khí chất hào phóng, tiểu muội của hắn vẫn đứng trước mặt hắn nũng nịu không hề nhẽo vùi hắn tiền, hay là không biết xấu hổ nằm ăn vạ bắt hắn phải đưa đi dạo, hoặc là làm mặt quỷ tối ngày cứ bám lấy hắn, làm phiền hắn, lúc đó hắn thấy tiểu muội hảo phiền.

Nhưng sao giờ đây hắn thấy rất trống trải, xung quanh toàn là hư không, rất lạnh lẽo, tiểu muội hắn đang cười, nhưng dần dần cũng biến mất trong không trung đi.

Thiên, không cần phải thế, không cần phải đối xử với tiểu muội hắn như thế, không cần thiết phải lấy đi sinh mệnh của tiểu muội hắn!

Càng nghĩ tới thì khuôn mặt của hắn hiện lên tia thống khổ, nhìn thấy hành vi kỳ quái này, không khỏi khiến cho hai lão nhân gia hoảng sợ nhìn nhau, rồi hỏi “Mạc nhi cuối cùng xảy ra chuyện gì với con, hay là Nguyệt nhi có chuyện?”

Bị mẫu thân làm cho thanh tỉnh, hắn khẽ an ủi “Ân, Nguyệt nhi không sao...Nguyệt nhi thật không sao...”

“Mạc nhi con có chuyện gì giấu mẫu thân” nhìn vào đôi mắt già nua hiện đầy đau khổ của bà, cũng vì chuyện của nhị muội mà bà đã đau khổ, hắn không thể đả kích bà thêm một lần nữa.

Đôi mắt dần mờ nhạt, hiện lên một tầng nước long lanh, bà khẽ lấy khăn lau mắt rồi khóc tiếp “Ô...Ô...Ô...”

“Mẫu thân, chẳng qua Nguyệt muội chỉ đi thỉnh danh y thôi” không đành lòng cuối cùng hắn liền nói dối.

“Danh y?” Huyền Vũ Tuấn Quyết có vẻ không tin, nếu là đi thỉnh danh y thì vì sao nét mặt của con hắn lại thê lương như vậy, cứ như người trong miệng con trai ông nói: ‘một đi không trở lại’?

“Ân, vì Nguyệt muội phát hiện ra bản thân Nguyệt muội bị nan y, nên đành phải trở về sơn cốc chữa trị, ước tính chừng nào chưa trị lành thì sẽ không về” cười gượng, hắn trả lời.

“Ồ...ô...ô...đứa tiểu hài tử thật ngốc mà...sao lại không cùng bàn với người lớn như chúng ta chứ ô...ô...ô...” rõ là không xem họ là người một nhà mà, đi hết 12 năm khó khăn lắm mới có thể cùng gia đình giáp mặt đoàn tụ, vì sao lại cư xử ích kỷ như vậy?

“Vì Nguyệt muội sợ mọi người lo lắng cho bệnh trạng của mình, nên chỉ có thể báo cáo cho hài nhi”

“Thật là bất hiếu mà” Huyền Vũ Tuấn Quyết oán nhẹ.

Ân, phải muội ấy rất bất hiếu chưa thể hoàn thành hiếu đạo đã vội ra đi rồi....Nguyệt muội...muội thật bất hiếu....nuốt đi nước mắt muốn tuôn trào, hân hưởng tới phụ mẫu cáo lui, hân thật sợ ‘giấu đầu lòi đuôi’ rỉ ra nước mắt, và lại so với Nguyệt muội thì phụ mẫu vẫn thương Tuyết muội hơn!

56. Chương 56: Chờ Chàng Quay Đầu Lại

“Đại thiếu gia đã ra lệnh, không ai được bước vào, nhị thiếu gia đừng làm khổ tiểu nhân” mặc kệ năm đại hân hung hăng cản trở, sau ba ngày trở về Hoàng Bá Thuật đã khôi phục lại tâm trạng cùng thể lực, quát “Tránh ra”

“Nhị thiếu gia” năm đại hân yếu ớt kháng lại, không phải là họ không niệm tình nhị thiếu gia, nhưng là đại thiếu gia so với nhị thiếu gia khủng bố hơn nhiều.

“Các người dám xem thường bổn thiếu gia?” Hoàng Bá Thuật hai mắt phun lửa, rống lên, hân cần biết sự thật, nếu bây giờ ai ngăn cản hân thì hân sẽ xé xác kẻ đó.

Quả thật năm đại hân bị ánh mắt cùng lời nói của Hoàng Bá Thuật làm cho kinh hoảng, ai nói Hoàng Bá Thuật không phải là tiểu đệ của Hoàng Bá Thuần! Cả hai người cũng ‘khủng bố’ như nhau!

“Ách, nhị thiếu gia” thừa lúc năm đại hân không để ý Hoàng Bá Thuật liền xô họ ra, hung hăng xộc vào trong.

“Nhị thiếu gia” năm đại hân đau khổ gọi, muốn níu kéo nhưng lại bị thần sắc của Hoàng Bá Thuật đe dọa, hy vọng ngày này năm sau họ vẫn có thể ‘đứng’ tại đây!

“Lui ra đi” một thanh âm yếu ớt từ vang ra, thì năm đại hân liền mừng rỡ cả nước mắt vội lui ra.

Vừa về tới Hoàng Bá phủ hân đã hỏi các người hầu về bóng dáng đại ca hân, nguyên lai hân đi hết ba ngày thì đại ca hân cũng biệt tích mất ba ngày, ăn cơm còn nhiều hơn ăn cơm Hoàng Bá phủ.

Hân đáng lẽ nên nhận ra đôi mắt kia chính là nghĩa muội hân, sao hân có thể hồ đồ như vậy, nghĩ lại khi đó hân công kích nghĩa muội hân thì nghĩa muội hân lộ ra khổ tâm, chỉ biết chạy đi không hề làm theo nguyên tắc của bản thân mình mà ‘cản’ trả hân, thì hân biết nghĩa muội nhất định rất đau đớn.

“Nguyệt muội vì sao mà chết?” vào đây đã lâu thì đại ca hân im lặng bấy lâu, chỉ ba ngày không gặp mà đại ca hân trở thành một nam nhân yếu ớt bất cần đời, thật khiến cho kẻ khác nhìn vào cũng thấy thương.

“Không liên quan tới đệ” lười biếng nhếch môi, đôi mắt chỉ chăm chú nhìn về nơi xa xăm mà nói, “Dẫu sao đệ cũng là nghĩa huynh của nàng ta” Hoàng Bá Thuật trợn mắt kháng nghị, không thể tin nổi cái tên trước mặt nói cái gì!

“Ta không công nhận” yết hầu khẽ bậc rồi lại tắt, Hoàng Bá Thuật xuống nước không được liền ‘trở mặt’, nắm lấy vạt áo kẻ vô tâm kia, hỏi “Đây không phải là chuyện của mình người, người không có quyền giấu đi sự thật”

Cười lạnh “Nói cho người nghe thì sao, người có thể giúp nàng trả thù, dựa vào người?” nghe được lời khinh miệt của Hoàng Bá Thuần thì Hoàng Bá Thuật liền buông tay, chân hơi chao đảo.

Phải, dựa vào hắn thì làm được gì, hắn luôn mong muốn Tuyết làm đại tẩu của hắn, hắn thật sự không thể làm gì Tuyết, cũng như đêm đó nghe chính miệng Tuyết thừa nhận rằng: nó đáng chết, nhưng hắn có thể làm gì? Chỉ dám bỏ lại một câu: ta hận ngươi, rồi xoay lưng bỏ đi.

“Vậy con ngươi thì sao, ngươi tự nhận mình có bản lĩnh đó sao?” Hoàng Bá Thuật cười mỉa, không quên công kích kẻ đối diện.

Bất giác ngoảnh mặt lại, nụ cười quỷ dị hé mở “Ngươi nói sao?” Hoàng Bá Thuật nuốt nước miếng, từ khi nào mà đại ca hắn có nụ cười như một ác nhân như vậy.

“Ta không có bản lĩnh đó sao, chuyện ta làm chưa đủ tàn độc?” khế môi không ngừng nhếch lên, đôi mắt chim ưng lạnh băng, cả người tỏa ra sát khí, Hoàng Bá Thuật ngờ nghệch hỏi, chẳng lẽ ba ngày nay, hắn chưa đủ tàn độc?

Hoàng Bá Thuật vội lắc đầu, bị chính hành động của đại ca mình dọa tới cả người cũng đứng không vững mà ngồi bịch xuống đất, ngược mắt lên nhìn lấy ác ma đang tiến tới, nụ cười yêu nghiệt đang dần phóng đại trước mặt hắn.

“Phải, ta nên lột da nàng ta ra rồi uống máu nàng ta, từ từ rút xương của nàng ta, rồi đem đi cho chó nhai, ngươi nói có được không?” Hoàng Bá Thuật hưng phấn nói, không quên nở nụ cười yêu nghiệt.

Hoàng Bá Thuật cứng đờ cả người không thốt nên lời nào, bất giác Hoàng Bá Thuật liền cười đến điên đảo thần trí “Nhưng để nàng ta chết như vậy thật không công bằng, không công bằng”

Cả đều bị hàn khí ngự trị, tiếng cười của hắn vang xa cả trăm dặm khiến cho những kẻ nghe được cũng muốn cong giò bỏ chạy, Hoàng Bá Thuật xoay lại, nâng cằm tiểu đệ mình lên “Ngươi yên tâm đi, ta sẽ không để nàng ta sống tốt đâu, ta bắt nàng ta nợ máu phải trả bằng máu, ta muốn nàng ta vĩnh viễn không được sống tốt” dứt lời Hoàng Bá Thuật không quên nở lên nụ cười quỷ dị kia “Ahahahahahaha” hắn sẽ không để giết chết Nguyệt nhi của mình sống nhỡn nhơ, hắn phải thay nàng báo thù, rửa hận.

Qua đêm nay, hắn biết vì sao Hoàng Bá Thuật tự khắc tên mình vào nắm mồ kia rồi, bởi vì ngay cả hắn cũng không nhận ra đây chính là đại ca của hắn nữa, hắn không còn là một Hoàng Bá Thuật anh minh lỗi lạc, cao ngạo, bá đạo nữa, hắn đã đi mất rồi....

.....

“Nguyệt nhi, Nguyệt nhi” nằm trên giường, Hoàng Bá Thuật cũng không quên lẩm bẩm, ôm chặt lấy tấm chăn để phát tiết tránh cho cơn đau hành hạ, nhờ vậy mà trái tim hắn đã bớt đi dớn đau phần nào.

Hai tay hắn nắm chặt tấm chăn, trên trán đổ đầy mồ hôi hột, bạc môi thổ hồng hén, dù là trong cơn mê sảng, nhưng vẫn không quên gọi tên nàng, khiến cho nữ nhân ở bên cạnh, lo sốt vó.

Không biết ‘Nguyệt nhi’ mà chủ nhân nàng gọi là ai, rất quan trọng sao? Không phải chủ nhân hắn si tình ‘Nhiều nhi’ sao? Vậy sao lại cười ‘Huyền Vũ Dạ Tuyết’? Nhưng khi uống say lại luôn miệng gọi ‘Nguyệt nhi’!

Mặc dù nàng không muốn nói xấu chủ nhân nàng, nhưng mà chủ nhân nàng cũng quá hoa tâm đi!

Nhưng dạo này chủ nhân nàng hành xử rất kỳ quặc, từ khi lấy thiếu phụ nhân thì con người hoàn toàn đại biến, cũng như hôm động phòng chủ nhân lại bái phỏng lầu xanh, nhưng lại là ở kế bên, rõ là cừu nhân của vậy mà chủ nhân cũng ghé qua ủng hộ? Có phải nhất thời hoa mắt mà đi lầm chỗ? Hay là không muốn bị kẻ khác phát giác chuyện xấu của mình là ‘đêm động phòng hoa chúc’ còn không bỏ được tật xấu liền đi trăng hoa?

Thật không biết chủ nhân của nàng nghĩ sao nữa!

Cũng phải độc thân nam nhân nuôi dạy con cái làm sao mà bằng được nữ nhân chứ, vả lại con người đại lão gia lạnh nhạt như nước, so bì với tảng đá cũng không kém là bao nhiêu, chẳng trách được chủ nhân từ nhỏ trừ bỏ ăn chơi mà còn đa tâm.

“Chủ nhân, người thật khiến Thẩm Hồng lo chết đi là được” vừa giúp Hoàng Bá Thuật lau hết mồ hôi thì Thẩm Hồng khẽ oán trách, muốn bưng thùng nước dơ đi ra ngoài thì bị một bóng đổ hù dọa tới đứng tim.

“Thiếu....thiếu phu nhân...” phải thật khó khăn Thẩm Hồng mới động dậy được và lên tiếng.

Huyền Vũ Dạ Tuyết vắt tay, tỏ ý kêu Thẩm Hồng đi ra ngoài “Nhưng là...nhưng là...” Thẩm Hồng không dám quyết định thay chủ nhân, nên lộ rõ sự quẫn bách, không biết nên làm sao.

“Ta là thiếu phu nhân hay là người?” lộ rõ thị uy, Huyền Vũ Dạ Tuyết lạnh lùng nói, Thẩm Hồng liền nhìn lại bóng dáng nhếch nhác trên giường rồi lại thở dài bước ra đi.

Chủ nhân tha lỗi cho Thẩm Hồng bất lực, không phải Thẩm Hồng không tuân lệnh của chủ nhân, nhưng là thiếu phu nhân thật quá đáng sợ đi, quả là ‘phu thê’ có khác!

Sau khi cửa được đóng lại, “Xoạt” xiêm y được thoát ra lộ ra đôi chân trắng nõn đang từ từ di chuyển lên giường.

Khẽ vuốt nhẹ lên khuôn mặt của nam nhân đang say giấc nồng “Nguyệt nhi, có phải là nàng” bàn tay to lớn của nam nhân vội chụp lấy bàn tay nhỏ bé rồi vui vẻ hỏi.

Khẽ nhả mày, nhưng nữ nhân không bận tâm liền ký hạ xuống bạc môi một nụ hôn, bắt giác đôi mắt nam nhân chợt mở to ra “Tiện nhân”

Bị một đạo lực lớn mãnh đánh tới, vì không phòng vệ kịp liền hưởng hết một chưởng, bóng dáng nhỏ nhắn chĩa sát, trượt trên sàn nhà, đập mạnh vào tủ gỗ “Rầm” theo phản ứng, nàng la lên vì đau đớn “Á”

Vội lau sạch bạc môi cứ như nữ nhân đó là ‘ôn dịch’ truyền nhiễm, nam nhân nổi giận “Ai cho người tới gần ta” còn dám xích lõa bò lên giường hắn, rõ đáng hận.

Khẽ lau đi vệt máu, nữ nhân đáp “Chàng là trưởng phu của thiếp, thiếp là nương tử của chàng vì sao lại không thể tới gần chàng?”

“Đừng khua môi múa mép, người thân là thê của ta lại tùy tiện chạy tới , người có biết người đã vi phạm tới quy tắc làm nương tử của mình chứ!” vội khoác lại áo bào, cứ như sợ bị ‘phi lễ’ thêm một lần.

“Chàng có từng xem thiếp là thê tử của chàng? Chúng ta còn chưa động phòng chàng đã vội đi trăng hoa, một ngày nạp hết cô nương này tới cô nương khác, ba ngày nay chàng có từng cùng thiếp hành phòng chưa?” nàng nói năng cứ như thể nàng chịu ủy khuất, bị nam nhân phụ.

“Bổn phận làm thê tử là phải biết, một nam nhân nên có tam thê tứ thiếp” nhìn bóng lưng to lớn, thanh âm lạnh lùng càng khiến cho nữ nhân lã chã nước mắt, đáp “Thiếp biết, nhưng chàng có biết thiếp rất yêu chàng, chỉ cần chàng cho thiếp một cơ hội, thiếp nhất định sẽ đền bù”

Bạc môi nhếch lên, cười nhẹ “Bù đắp, người có thể bù đắp?”

“Ân, thật sự thiếp có thể bù đắp” nữ nhân vui mừng lau đi nước mắt gượng dậy vội đi tới phía trước.

“Đứng yên”

Cước bộ khẽ dừng lại vì thanh âm lạnh lùng kia.

“Nếu người dám trái lệnh ta thêm một lần nữa ta sẽ hưu người”

“Chàng” nữ nhân á khẩu chỉ biết ủy khuất bất phục, nam nhân xoay mặt lại, cười kinh bỉ “Sao, không phục?”

Lắc đầu, nàng nói “Chỉ cần chàng chịu tha thứ cho thiếp, chàng muốn gì thiếp cũng có thể làm cho chàng hài lòng”

Mắt đẹp híp lại, tràn đầy khinh miệt “Ta chưa từng mong muốn người làm cho ta hài lòng cả, từ trên xuống dưới của người cũng chẳng bao giờ làm cho ta hài lòng cả”

“Chàng không thử thì làm sao biết!”

Cười khẩy lên một tiếng “Vậy người tự cho rằng người có thể làm ta hài lòng?”

Nữ nhân e lệ gật đầu nhưng lại bị gọi một gáo nước lạnh “Ta phi”

Nữ nhân liền cứng ngắt cả người, nam nhân đi tới gần “Người không sợ hung thủ giết người này sẽ đâm chết người như đã đâm chết ái thiếp mình?”

“Nàng ta đã chết, mọi chuyện được xóa bỏ, chàng hãy quên đi có được hay không” nữ nhân mồm miệng lạnh lợi kháng nghị, bất giác liền bị nam nhân hung hăng cầm chặt lấy miệng “Nghe đây, vĩnh viễn ta cũng không quên được món quà người ban tặng cho ta, người nào đã tặng quà cho ta thì ta cũng ‘hảo tâm’ tặng lại cho kẻ đó món quà hơn gấp trăm ngàn lần”

Chậm rãi phun ra từng chữ rồi nam nhân xoay lưng bỏ đi, nữ nhân tâm đã chết hẳn liền ngã xuống bật khóc, sau một hồi, nữ nhân liền vươn người lên lộ ra dáng vẻ kiên cường bất khuất “Thiếp tin, nhất định chàng sẽ hồi tâm chuyển ý, thiếp tin”

57. Chương 57: Thất Vọng

Hai bóng dáng trên mái ngói vội vàng phi thân đi, lục y nữ nói “Nha, đáng lẽ chúng ta giúp dân trừ hại giết đi cái tiện nam – Sở Khang kia, nào ngờ lại nghe được một câu chuyện kích động như vậy”

“Tình ái luôn là độc dược” hồng y nữ lắc đầu khẽ than, lục y nữ nói “Ngắm đi ngắm lại thì nữ nhân chúng ta luôn là kẻ chịu thiệt”

Hồng y nữ thì cho rằng “Độc nhất là lòng dạ nữ nhân”

“Nha, đại tỷ, người vì sao lại tự hạ thấp danh dự của nữ nhân chúng ta?” lục y nữ không vui liền phản bác.

“Ngốc, chúng ta là nữ tử”

Lục y nữ liền phồng mũi lên “Dẫu sao muội cũng chán ghét cái nam nhân đó”

Cười trào phúng “Nếu như nàng ta không đau lòng quá độ thì e rằng giờ này hai chúng ta đang ăn cơm ở dưới suối vàng rồi”

“Nga” lục y nữ kinh hoảng lên, hồng y nữ liền lắc đầu “Muội còn nhỏ nên chưa thấu hiểu sự đời” nghe khẩu khí của nàng ta hồng y nữ đã khẳng định nhất định nàng ta có võ công tuyệt đỉnh.

“Nhưng là” lục y nữ muốn kháng nghị, nhưng lại đuối lý “Tỷ không tin một người mượn tay nam nhân giết đi muội muội mình là người tốt” so với muội muội mình, thì hồng y nữ lại có vài phần chín chắn.

Phòng môi “Hảo, muội phục tỷ” dù nói thế nhưng mặt nàng lộ rõ vẻ bất phục, hồng y nữ thở dài “Hảo, vậy chúng ta nên nói về Tuyết Sơn”

“Dương Tả – Hữu truyền chúng ta về, muội phi” lục y nữ mở miệng chỉ toàn là lời nói khiêu khích. (Tả – Hữu = trái, phải)

“Nhưng là lần này là đại hội tuyển chọn lại chương môn nhân, muội không muốn về đó một chuyến sao?” so với lục y nữ thì hồng y nữ lại chừng trạc thấu hiểu chuyện.

“Hừ, trên đó chỉ toàn là những nguy quân tử lừa người dối quỷ, muội mới không thèm làm nữ nô cho họ sai khiến” từ khi lão lão bí ẩn mất tích thì Tuyết Sơn liền đại loạn, kẻ này thì tranh công, kẻ kia thì đoạt lợi, ngày trước còn mang danh xưng quân tử xoay lưng liền lòi đuôi, giả nhân giả nghĩa.

“Dù muốn hay không cũng nên về đó một chuyến xem xét tình hình” hồng y nữ khẽ khuyên can, lục y nữ đảo đôi mắt như đang suy nghĩ, bất chợt yểu xìu nói “Đi thì đi” xem họ muốn bày trò gì.

Cả hai người liền hướng về phía Bắc mà thẳng tiến, mặt trời dần nhô lên, một ngày mới lại tới, vạn vật trong thiên hạ đều xoay chuyển đi theo bố cục đã được định sẵn.

Cả người rã rời, bóng dáng loạng choạng, đôi mắt nhập nhèm ngáy ngủ, cả người toát lên mùi rượu nồng, chiết phiến trên tay, bóng dáng siêu vẹo, đảo đảo bước về nhà, đủ thấy cái nam nhân trước mặt đã có một đêm ăn chơi trác táck.

“Cuối cùng có chuyện gì đã xảy ra với các người?” thanh âm khàn khàn trầm thấp vang lên, ngẩng cao đầu, hần liền hướng tới phụ thân, cười vui vẻ “Sớm”

Nụ cười khanh khách trên khóe môi thật khiến cho nam nhân trung niên muốn thưởng một bạt tai cho kẻ trước mặt, nhưng rồi lại thôi “Cuối cùng các con đang giấu phụ thân điều gì” ông muốn biết, cái gì đã khiến cho hai con trai của ông biến thành hình dạng này.

Chiết phiến giơ lên, Hoàng Bá Thuật mơ hồ nói “Cạn ly” cắn chặt môi không inh ‘bùng nổ’, liền hạ lệnh “Người đâu, mau pha trà giải rượu cho nhị thiếu gia”

“Ân” hai tỳ nữ liền lui xuống, sau một hồi được tỳ nữ hầu hạ, một ngụm trà lọt vào miệng, làm mát cả cổ họng, mùi thơm nồng của trà xông lên đại não làm cho hần hoàn toàn tỉnh táo cả người “Ách, phụ thân”

Hần liền đứng phắt dậy hướng về ‘nhất gia chi chủ’ mà hành lễ, khẽ hừ lạnh “Tỉnh rồi sao, tỉnh rồi thì có thể nói cho lão gia này biết cuối cùng các người đang bày trò gì!”

Bất giác khuôn mặt của hần liền cứng ngắt, cười thật gượng gạo “Phụ thân, thật đa nghi”

“To gan” nội lực phát ra đủ làm cho kẻ phía dưới thủng cả màn nhĩ, Hoàng Bá Thuật liền xoa xoa hai cái tai tội nghiệp của mình “Ai ui, phụ thân bình tĩnh, tuổi già sức yếu không nên sinh khí”

“Một là nói rõ, hai là đừng về đây nữa” cơn bão đang ùn ụt nổi lên, hần liền chấp tay cầu khẩn van xin đại lão gia đừng có làm mưa làm bão nữa, hần đã đủ khổ rồi

“Hừ” đại lão gia vẫn không có ý định buông tha, nhất quyết phải tra ra mọi chuyện. Cười cười, hần khẩu bất đối tâm “Chẳng qua chỉ là chút chuyện vặt không đáng bận tâm”

Nói xong tim hần liền nhói lên một chập, tim đập nhanh vài nhịp, bất giác hần để lộ ra vẻ sầu cảm khiến cho ‘đại lão gia’ bên trên liền bùng phát thêm một lần “Các người có xem lão gia này là phụ thân của các người, các người muốn kích cho lão gia này chết đi mới hả dạ” có phải do ông tự tác nghiệt hay không, hay do ông quá buông lỏng với việc nuôi dạy con cái?

Không xong, hần biết ‘đại lão gia’ mà tức giận lên thì cả phủ sẽ xảy ra đại kiếp, gà bay chó sủa, mà chính xác ‘nhà tan cửa nát’, sợ dĩ đại ca hần khùng bố như vậy là do ‘phụ thân’ hần di truyền.

“Lão gia, xin ngài hãy bình tĩnh” thanh âm yếu ớt, huyền nhuyễn mềm mại truyền tới, làm cho hai người vội đứng hình.

Một thân hồng bào, nàng kiều diễm mỹ lệ, dù đã thành gia lập thất nhưng khuôn mặt nàng vẫn non nớt, thanh nhã khiến cho kẻ khác cũng phải động lòng “Thỉnh lão gia uống trà tịnh tâm”

Mặc cho Hoàng Bá Thủ Thiêm muốn nổi cơn đại hồng thủy đánh úp đi cái nam tử không biết điều phía dưới nhưng nể tình ‘nàng dâu’, ông liền nuốt trôi cơn giận của mình, cơn bão tạm thời đình chỉ hoạt động, cầm lấy tách trà, hừ lạnh “Xem đi, chỉ còn mỗi Tuyết nhi là có hiếu còn quan tâm đến ông lão này”

Bất giác Hoàng Bá Thuật cười khổ, xem ra mọi người đều bị khuôn mặt của Tuyết đánh lừa, dù cho hần có dùng ‘thiên ngôn vạn ngữ’ nói, thì cũng mọi người cũng chẳng tin, bây giờ hần mới thấy rõ được khuôn mặt thật của Tuyết.

Nàng chỉ sợ hần khai nàng ra, nên mới chen vào cuộc, yên tâm đi hần cũng không muốn chuyện này lộ ra, vì hần biết Tuyết nhất định sẽ xoay chuyển thế cục làm tổn thương danh dự của người dưới tuổi vàng, điều hần làm cho nghĩa muội chỉ có như vậy thôi, nghĩa muội đừng trách nghĩa huynh yếu đuối và vô dụng, nghĩa huynh đã làm tới sức cùng lực tận rồi.

Nhìn vào đôi mắt của Hoàng Bá Thuật thì Huyền Vũ Dạ Tuyết tạm thời an tâm khi thấy được hần không định khai nàng ra, xem ra ‘tiểu thúc’ này thật sự oán hận nàng, nhưng nàng không bận tâm, nhất định sẽ dùng thời gian xóa nhòa mọi hiểu lầm, rồi mọi người cũng vui vui vẻ vẻ làm người một nhà.

Cười nhạt nhẽo, Hoàng Bá Thuật nói “Vây hài tử xin cáo lui, để lại phụ thân từ từ hưởng hiếu đạo của nàng dâu”

Rồi vội cất bước ra đi, từ ngày hôm đó hần cũng không gọi nàng là ‘tẩu tử’ nữa, đơn giản hần quá thất vọng với con người nàng rồi.

58. Chương 58: Quĩ Đạo Xoay Chuyển

Thu đến xuân đi, hoa nở hoa tàn, một năm đã trôi qua, nhưng cũng không xóa nhòa đi nỗi đau mất mát của mọi người.

Trong lúc dầu sôi lửa bỏng, đã bén lên một ngọn lửa tình yêu bất diệt, liền bị ban tặng cho đôi tân nhân: Huyền Vũ Dạ Mạc cùng Mộ Dung Miễn Miễn.

Vốn dĩ Huyền Vũ gia đã trở thành thông gia cùng Hoàng Bá gia, nay lại có Mộ Dung gia làm hậu thuẫn càng thêm lớn mạnh, cũng nhân lúc này Huyền Vũ đại lão gia đến Hoàng Bá gia đòi lại công đạo, lúc đi vào hiên ngang lẫm liệt bấy nhiêu lúc đi ra thì chật vật thê lương bấy nhiêu.

Về phía giang hồ thì Tuyết Sơn nổi lên một trận đấu nội, người trong giáo bắt đầu cắn xé lẫn nhau để giành chức chủ môn nhân của Tuyết Sơn.

Võ lâm chí tôn, quần hùng thiên hạ, nếu ai có tài đều có thể tới Tuyết Sơn cùng tranh ghế ‘chủ môn’, nào ngờ giữa đường lại xuất hiện một ‘Trình Giaó Kim’ cản trở.

‘Trình Giaó Kim’ này không những một thân tuyệt y, võ công lợi hại, liền tiếp đả bại các quần hùng, giẫm đạp thân xác kẻ bất tuân hướng tới ghế chủ môn nhân.

Môn hạ bất phục liền trực xuất khỏi Tuyết Sơn, kẻ làm loạn giết không tha, cuối cùng mọi người đều phải quy phục vì ‘Trình Giaó Kim’ kia căn bản là vị Đồng Lão tôn kính bị mất tích bấy lâu của họ.

Năm thứ hai đến, tin tức thiên tử đích thân xuất tuần đã lan truyền ra ngoài, tạo cho các loạn thần tặc tử một cơ hội tốt để tự mình xưng bá một cõi, nhân lúc thiên tử đi sẵn sẵn liền cho người ám toán.

Nhưng thật không may mắn cho đám loạn thần tặc tử cũng bị một ‘Trình Giaó Kim’ cản đường vị đó không ai khác chính là Thần Vũ Phong – tứ vương gia, cũng nhờ đó mà xóa tan tin đồn tứ vương gia cùng thiên tử có xích mích, nếu có xích mích thì tại sao tứ vương gia phải làm loạn liêu minh ngăn cản đám phản nghịch phía dưới?

Mà cái lạ là thiên tử mất tích hơn nửa năm liền được ‘đóng gói’ trở về, chỉ trong một đêm liền khiến kinh thành thêm một lần bạo động, sau khi trở về khảng định không bị mạo nhận liền cải biên hết chính sách bấy giờ, tạo điều kiện tốt uôn dân an cư lạc nghiệp.

Vốn dĩ thiên tử hà khắc, nghiêm nghị, lạnh nhạt vô tình nay liền biến thành một người yêu dân như con, đối đãi mọi người rất tốt, không chỉ được lòng dân mà còn được lòng quần thần, cùng tứ vương gia hợp lực càng khiến cho Thần Trường quốc trở nên hùng mạnh, nếu thiên tử đã tạo được lòng tin uôn dân thì không lý nào muôn dân lại không biết điều đem chuyện triều đình ra làm đề tài buôn dưa. (nhiều chuyện)

Phía bắc vốn dĩ là một nơi lạnh lẽo ít người qua lại nay liền trở nên nhộn nhịp khi nhiều được mọc lên, thu hút hơn hàng trăm nghệ nhân cùng những người có trí thức về ngành âm nhạc về nơi đó.

Khi đi ngang qua Tây Bắc dừng nên vội vàng, hãy dừng lại cước bộ, đi tới nơi thiên đường của âm nhạc thưởng thức, có thể không so bì được với nơi Tây Vực xa xôi nhưng cũng có thể sánh kịp với các thần ca xưng bá một thời.

Cũng dạo gần đây cùng sát nhập với nhau cùng trở thành liên minh, nhưng cùng với vẫn đấu đá lẫn nhau không ai chịu thua ai.

Năm thứ ba đến, thiên tử đã tạo cho muôn dân bất ngờ khi phong tặng chức vị quận chúa – Thần Nhẽ ột nữ lưu tầm thường nơi thâm sơn dã cốc.

Nghe đồn ngoại trừ đôi bào huynh đệ ra thì không ai gặp được vị quận chúa bí ẩn đó cả, cũng nghe đồn năm xưa chính vị quận chúa đã cứu thiên tử thoát khỏi kiếp nạn.

Danh hiệu vừa ban đi, chiến sự lại bùng nổ, nước Tử Trì quyết tâm xưng bá một cõi, nơi đầu tiên họ nhắm đến là nước Thần Trường, chiến sự liên miên xảy ra, nhưng thiên tử nay đã khác xưa, không ngại đích thân trình chiến càng làm cho nghĩa quân hùng hồ quyết tâm diệt địch.

Cũng không biết từ đâu lại xuất hiện nhiều đại bàng đen bên trên dọa cho họ một ven yếu tim, đại bàng không những hung tàn mà còn nhắm tới quân địch tàn sát bừa bãi khiến cho quân địch liên phải tháo chạy, thiên tử quyết tâm diệt cỏ tận gốc tự vạch ra kế sách giết hết những kẻ bất trung với mình.

Cũng nhờ đó mà biết thế lực của thiên tử hùng mạnh cỡ nào, trong giang hồ cũng được thiên tử cài nội gián.

Năm thứ tư đến, ngoại giặc đã giải quyết xong, việc nội trong quốc lại nổi lên, giang hồ thêm một lần đấu đá lẫn nhau do cùng dẫn đầu, kẻ tự xưng mình là thiên hạ đệ nhất bá chủ cũng bắt đầu bị họ kích tới bộc phát.

Không biết từ đâu xuất hiện bảy đại sát nhân, gặp quỷ giết quỷ, gặp phật giết phật, dường như chém giết chính là thú vui tao nhã của họ.

Có câu: Hồ không thị uy liền bị xem là mèo bệnh, Đồng Lão mặc dù ít ra mặt nhưng những tay sai của bà đều là người không mắc bệnh ‘cuồng giết người’, thì là kẻ ‘bệnh hoạn’ thích trêu đùa nhân mạng.

Làm cho mọi người đều sợ khiếp vía, kẻ đụng chạm với họ thì phải ngồi xe lăn hoặc liệt hết nửa đời, kẻ đắc tội họ thì toàn gia xử chết, mà lạ là quan phủ lại nhắm mắt mở giả như không thấy, nên họ biết có hậu thuẫn, chớ nên đắc tội.

Cuối cùng sau nửa năm chém giết nhau thì chính là kẻ thắng cuộc và đã thuận phục được giang hồ, Thần Trường quốc tạm thời trở lại cuộc sống yên ổn, không còn cảnh máu chảy thành sông.

Năm thứ năm đến, chính là một năm yên ổn nhất trong vòng bốn năm qua, nghe đồn trong lúc ngao du sơn thủy Đồng Lão đã kết thân cùng với Thủy Mẫu nương nương.

Lại nghe đồn Đồng Lão sau khi trở về liền đại biến, rất thích đi du hí dân gian.

Năm thứ sáu đến, chẳng hiểu Phỉ lão mắc bệnh đại gì đêm khuya đột nhập Hoàng Bá phủ chém đi các tiểu thiếp đã đành ngay cả chó gà cũng không tha.

Về phía giang hồ thì cũng không định tha cho người của quyết diệt cỏ tận gốc, cả hai đại phái bùng nổ với sự trợ giúp của trong vòng một đêm bị thảm sát toàn giáo.

Họ còn định tiến công lên làm càn, hòng thực hiện ý đồ xưng bá giang hồ, nhưng giờ đây đã hùng mạnh hơn xưa, bất kỳ nơi nào cũng hiện đầy các kỳ nhân dị sĩ, chưa lên tới đỉnh đã hoàn toàn bị đả bại bởi các hồ nước nóng cực độ.

Lợi dụng về địa thế đặc trù, thì hoàn toàn chiếm được thế thượng phong, họ đành phải rút lui ẩn nhẫn đợi chờ thời cơ đến.

Sau bao cuộc ngược thân, dày vò tinh thần thể xác lẫn nhau, tiền nhiệm chính thức tan rã, Hoàng Bá Thuần sợ rằng tiếng ‘thơm’ chưa đủ vang dội liền đứng trước mặt bàn dân thiên hạ, hương thân phụ lão, viết thư hù thê với nhiều tội trạng.

Người ngoài cuộc phần nộ vô cùng, nhưng chỉ biết đứng yên chờ định thế cuộc, chỉ có người trong cuộc mới biết rõ vì sao lại trở mặt không nhận mặt bà con.

Cũng trong vòng năm nay thiên tử -Thần Vũ Hiên bước sang tuổi ba mươi, ước tính đại thọ lần này được tổ chức phi thường trọng đại. « Chương sauChương tiếp » Tham gia diễn đàn Webtruyen và đăng truyện tại đây

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Viết bình luận... Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0 Nhập thông tin

Họ tên: Email: + =

Hoàn tất Website đọc truyện online sưu tầm và cập nhật liên tục các truyện tiên hiệp, truyện kiếm hiệp, truyện đô thị từ nhiều nguồn khác nhau trên mạng. Mời bạn đọc và ủng hộ website bằng cách giới thiệu đến bạn bè, chúc bạn có những giây phút đọc truyện thư giãn thật bổ ích. Google - Publisher

Tạp chí Ô Tô - Xe Máy hàng đầu việt nam

59. Chương 59: Tiểu Tiểu Điều

Tây Bắc

Một lớp tuyết mỏng phiếm trên mái ngói, người dân đi lại trên đường đều phủ lên người một lớp áo ấm dày. Bởi vì cái lạnh luôn ngự trị tại nơi này, nóng ẩm không bao giờ được phép đặt chân đây.

Một cỗ xe ngựa di chuyển trên đường, thùng xe so với những cỗ xe ngựa khác to hơn.

Sự hiện diện của chiếc xe ngựa này khiến cho những bá tánh đi dưới đều phải chú ý và ngưỡng mộ, xe ngựa dừng chân tại một tữu lâu rộng lớn, vừa bước xuống, hai nam nhân đã khiến cho kẻ khác phải ngoáy đầu lại nhìn và trầm trồ khen.

Nam nhân đi trước trầm lặng gia trưởng, kẻ đi sau không hề thua kém, bạc môi hé lộ, nhìn áo bào sang trọng của họ, cũng đủ biết gia thế họ không hề đơn giản.

Thấy khách quý thì lão bản chạy ra như tên lửa, xoa xoa tay, hớn hở tiếp đón “Khách quan cho hỏi dùng cơm hay ở trọ”

“Ở trọ, ba phòng” thanh âm khàn khàn trầm thấp bậc lên, nghe rất có nam tính vị khiến cho các nữ nhân tại tữu lâu dừng lại hành động dùng cơm, lộ ra khuôn mặt hoài xuân.

Ai cũng khẽ cảm thán, khuôn mặt đã là tai họa, thân hình lại càng là tai họa, nay ngay cả giọng nói cũng tràn ngập tai họa, ân, hẳn là đồ hại dân hại nước.

“Ân, thỉnh hai đại công tử lên lầu” xoa xoa bàn tay lão bản nở lên nụ cười phước hậu đón chào, kẻ đi sau khéo nhắc “Nhớ giúp ta cho ngựa ăn”

“Ân” xoa xoa tay, lão bản cung kính đáp.

“Woa, lâu lắm rồi mới thấy được đại suất ca như hai nam nhân kia” một nữ lưu bên hông đeo trường kiếm lộ rõ mình là giang hồ nữ tử, nên mới cả gan không khách khí bình luận nam nhân ở trước mặt bản dân thiên hạ.

“Nha, thật là nhìn tới tim lão nương cũng đập thành thịch đây nè” chống nạnh hai tay lên thất lưng, nữ nhân bên cạnh cũng lộ ra vẻ phóng đảng không hơn kém gì cô nương trước mặt.

.....

Nếu so bì vào năm, sáu năm trước thì vùng này chỉ là nơi địa phương chim cũng không thể sinh sản, nay liền mọc lên rất nhiều tữu quán, hay là nhiều món ăn lạ thu hấp thực khách.

Một bát canh nóng hay một bình rượu nóng cũng đủ xoa dịu đi cái lạnh nơi này, lồng đèn được treo đầy khắp nơi, thấp sáng cả dãy phố, xung quanh thật náo nhiệt người qua lại.

“Đặt đi đặt đi, đặt xong thì bỏ tay ra” một cái nữ nhân chân gác lên bàn, tay cầm một chén kêu ‘leng keng, leng kheng’, hô to mời gọi những kẻ hám cờ bạc tới chung vui.

Bày bàn chưa bao lâu, liền thu hấp được rất nhiều ánh mắt của kẻ hám bạc, họ không tiếc thân mình chen vào góp vui góp vui.

Thanh âm đồng đánh trong treo cứ vang lên “Một, hai, ba, tiểu”

“Ồh...” một số người thua liền than lên, tay kia bận rộn hốt bạc, một tay tiếp tục lắc hột xí ngầu trong chén xem ra cái nữ nhân này thu lợi được không ít bạc đi.

“Mại dô, mại dô, cơ hội phát tài đây”

“Xem ra ở đây cũng náo nhiệt không kém đi” cười nhạt, nam nhân vừa hớp ngụm rượu, mắt chăm chú không rời nhìn quang cảnh náo nhiệt ở đối diện mà bình luận.

Nam nhân kể bên thì im lặng như một tảng băng sống. Tiếng ồn ào huyền náo càng xáo động nhiều người lui tới chung vui.

“Cái tiện nhân này dám ăn gian” cuối cùng cũng xảy ra tranh chấp, nữ nhân cường ngạnh hai tay chống nạnh, điệu ngoa nói “Tiện nam này, người dám vu oan lão nương”

Thanh âm đồng đánh trong trẻo nhưng hết sức chua ngoa, khiến kẻ nghe cũng phải nhăn mày vì thanh âm tục tũn đã đành mà còn rít lên.

“Tiện nữ, người nói gì” nam nhân không chịu thua, liền đập tay xuống bàn “Rầm”

“Lão tử người, dám tới đây phá lão nương, hảo, lão nương không phát uy người liền cho lão nương dễ ăn hiếp” xoắn tay áo lên, nữ nhân lộ rõ bản tánh hung hăng ngang tàn của mình.

“Thế thì phải xem tiện nữ nhà người phải làm sao xử rồi” cười mỉa, nam nhân lùi lại hai ba bước liền xuất hiện không ít đại hán to lớn, người thì lộ rõ khuôn mặt lưu manh kẻ thì lộ rõ bản chất thâm tà.

Mặc cho nữ nhân trước mặt dung nhan tầm thường, nhưng thân thể đầy đà, hai ống tay áo xoắn lộ rõ da thịt nông nà khiến cho nhiều nam nhân háo sắc nhìn đắm đuối.

Tất cả mọi người hoảng sợ đều bỏ chạy, còn nữ nhân một tay gom bạc hòng tháo chạy thì bị các đại hán ngăn cản, nữ nhân cười e lệ khiến ột đại hán phân tâm, nhân lúc này liền thưởng một cú vào hạ phúc của hắn “Á” rống lên, nàng ta không ngại đẩy nam nhân ra rồi tháo chạy, làm mất quý “Lêu lêu”

Hành động này khiến ọi người liền cười thầm, thế là trong chốc lát cảnh rượt bắt giữa mèo và chuột xảy ra khiến ọi người cười no bụng.

Đại hán cao to cũng bị sức nữ nhân nhỏ nhắn mãnh mãnh đánh gục, nàng ta thì chui qua bàn này tới bàn khác, còn họ thì đụng hết bàn này tới bàn khác, thế lương hơn nữa là họ to lớn không chui lọt những lỗ ‘chó’ mà nàng ta chui qua, nàng ta thì còn khoái trí ôm đồ cười hí hục, đại hán thì ảo não thở hí hục.

Bất giác nữ nhân đụng phải một bức tường thịt liền ngã lăn quay ra đất “Ai ui” khẽ xoa xoa tiểu thí thí của mình, nàng ta ngược mắt lên nhìn nam nhân cao to lộ rõ hung tàn trước mặt.

“Lần này thì nàng ta chết chắc” lúc này tại trà quán đối diện một khách nhân thông dong bình luận, khách nhân đối diện đáp “Hắn có phải Trương Quỳnh của Sòng Tân Lợi?”

“Ấn, hắn bá đạo ngang ngược đã đành, còn rất hung hăng nữa, những kẻ lọt vào tay hắn chỉ có con đường là – tử!”

Khách nhân khẽ rung mình nhìn sang bên kia, nữ nhân đã bị hắn tóm lên “Tiện nữ, còn muốn chạy nữa không?”

Cười nhin nót ra mặt, khẽ xoa xoa vạt áo của nam nhân như rất biết điều “Ấn, tiểu nữ thật không dám a”

Nam nhân cười phóng túng một ven kéo theo tiếng cười phóng dăng của các đại hán, nữ nhân nhắm ngay yếu điểm liền hung hăng cắn một miếng trên bả vai của nam nhân “A” hắn la như heo bị thiến liền thả nữ nhân ra.

Nữ nhân gượng dậy liền hung hăng thử một đập vào tiểu đệ đệ của Trương Quỳnh “Á” chưa hết cơn đau này nối tiếp cơn đau kia, khiến Trương Quỳnh khụy chân xuống đất, chặt vật một ven.

Các đại hán liền truy đuổi cái nữ nhân không biết điều kia, sau một hồi náo loạn, nữ nhân đã biến mất các đại hán không khỏi bàn hoàng, vội đi tìm từng nơi, có ai mà biết nữ nhân đang bò dưới bàn của các thực khách bên này chứ.

Thấy chân mình hơi nhột nhột thì nam nhân vội nhìn xuống bàn dưới, nữ nhân liền lộ mặt ra, bốn mắt nhìn nhau trong chốc lát, bất giác các đại hán đi ngang qua, nữ nhân hoảng sợ khẽ giơ tay lên miệng “Suýt” rồi chấp tay khấn cầu cái suất nam nhân này rộng lượng hải hà, đại từ đại bi ra tay cứu giúp

Khuôn mặt tuy rằng tầm thường nhưng lại hết sức khôi hài, bất giác suất nam nỡ lên nụ cười tuần mỹ, khiến tim nữ nhân liền đập thành thịch một trận “Đại ca, có việc gì sao?” nghe được giọng tò mò của tiểu đệ, nam nhân thu hồi lại nụ cười, bình thản thưởng trà.

Hoàng Bá Thuật liền xụ mày cau có, bất giác các đại hán liền chú ý tới mảnh vải quen thuộc dưới chân bàn, liền khoanh tay, uy nghiêm đứng trước mặt của họ, bấy giờ Trương Quỳnh được diu tới, vội rống “Lôi tiện nhân ra, chém chết nó”

Bất chợt Trương Quỳnh thất sắc khi diện kiến hai khuôn mặt tuần duật kia “Ách, nhị đại Hoàng Bá công tử” họ...họ...họ...làm sao mà ở đây?

“Ý tứ của Trương công tử, tại hạ không hiểu lắm” bạc môi hé lộ, thanh âm dễ nghe nhưng tràn đầy uy hiếp, Trương Quỳnh thất sắc “Nhưng là cái cái cái....cái này...”

“Hừm” Hoàng Bá Thuần lên giọng, Trương Quỳnh vội lắc đầu, dù không cam tâm nhưng cũng rộng lượng nói “Rút” trước khi ra đi không quên quay đầu lại nhưng rồi lại sợ hãi vắt giò lên cổ mà chạy.

Bởi vì mấy năm nay, ở kinh thành ai mà không biết Hoàng Bá Thuần là kẻ tàn độc, sử dụng hết mọi thủ đoạn trong thương trường, khiến một số người phải tán gia bại sản, thấy các thê thiếp chết trước mặt, hán cũng không thất sắc, miễn là kẻ nào đụng tới hán, cũng đều không hảo sống.

Hảo hán không chịu thiệt trước mắt, đương nhiên Trương Quỳnh phải co giò lên cổ mà chạy.

Thu hồi lại ánh nhìn, thì liền liếc sang cái nam nhân đối diện. Hoàng Bá Thuật không tự chủ liền cúi thấp đầu, tự mình ăn chính mình, bất giác hai tròng mắt của Hoàng Bá Thuật muốn rớt ra khi thấy cái đầu xinh xắn hé lộ dần dần chui ra.

Ôm quyền hành lễ, khuôn mặt nhỏ nhắn hé lộ nụ cười tươi rói “Ân, thật đa tạ hai vị đại gia đã ra tay cứu vớt” nói xong liền nhìn rưng rưng vào bàn thức ăn “Muốn ăn?”

Nghe Hoàng Bá Thuần khai khẩu, nữ nhân không biết thẹn vội gật gật đầu “Mời”

“Thế thì tiểu nữ không khách sáo, đa tạ Hoàng bá công tử” nghe Trương Quỳnh gọi, nên tiểu nữ nhân cũng bắt chước theo, nhưng tiếc thay, chưa kịp đụng vào bàn thức ăn thì...

“Phốc” hớp trà trong miệng liền bắn ra như thác đổ xuống sông, lập tức liền nhận được hai ánh nhìn ‘hung thần dạ quỷ’.

“Không muốn tiếp đãi ta thì thôi cũng không cần phải độc chiếm” khẽ phòng môi, nữ nhân tiếc nuối số thức ăn trên bàn bị nước miếng của Hoàng Bá Thuật phun tới thực bản.

“Ngô, ý của ta không phải thế” Hoàng Bá Thuật vội phản bác, sở dĩ hán hành động hồ đồ như vậy là vì đại ca của hán thôi, giúp đỡ tiểu nữ nhân này đã đành mà còn hảo tâm mời nữ nhân này ‘ăn’? Chẳng phải đại ca hán không thích gần nữ lưu con gái nhà lành sao? Nhớ lại nụ cười khi nãy thì hán thực sợ đại ca lại động tâm rồi.

Cứ tưởng 6 năm nay, đại ca chỉ yêu mến mỗi Nguyệt muội, nào ngờ, nào ngờ lại...

“Tiểu tiểu đệ, tiện nô nhà ngươi chết đi đâu rồi” bất giác một thiếu phụ mập mạp, khuôn mặt lộ rõ hung tàn vừa đi vừa rống lên cứ sợ cả thiên hạ chưa biết tới ‘tiện nô’ trong lời nói của bà ta.

“Đứng lại” ánh nhìn ngoan độc liền dừng lại trên người của một bóng dáng đang lén lút chạy, bóng dáng đó liền dừng lại cước bộ “Tiểu bát điểm này dám trốn đi chơi?” bóng dáng mập mạp liền vươn tay tóm nhanh bóng dáng mảnh khảnh của nữ nhân.

“Ách, mụ mụ a, ta nào có” khẽ phản bác lại, nàng cười tới phong tình vạn chủng nhưng cũng không có tác dụng liền bị mụ mụ hăng hăng lôi đi, trước khi đi xa tiểu nữ nhân không quên hướng tới họ nói “Hoàng bá ân công có duyên sẽ gặp lại” rồi vẫy vẫy tay với hai người bất giác lại bị mụ mụ hung hăng nhéo một cái thật mạnh vào tai.

Hành động hai người hết sức khôi hài, khiến cho Hoàng Bá Thuật không khách khí cười vang một trận.
Sau khi tiểu cô nương rời đi, tất cả đều trở lại bình thường, không khí xung quanh liền bị sự ảm đạm bao trùm lên.

60. Chương 60: Gặp Lại

“Đại ca có hứng thú với nàng ta?” đang đi thong thả trên đường Hoàng Bá Thuật to gan hỏi, lập tức liền bị nhận được tia sát khí.

“Ngô, ngươi ta chỉ nói thôi!” hắn vội phản bác, bảo toàn mạng nhỏ của mình.

Bất chợt Hoàng Bá Thuật lại lặng im, sáu năm nay hắn chưa một giây nào quên được nàng, hễ nhắm mắt hay nằm ngủ hắn đều nhìn thấy nàng, nàng luôn ngự trị trong trái tim của hắn, nàng mãi mãi là ái thê duy nhất trong lòng của hắn.

Một cỗ xe ngựa đi qua một ngôi làng lạnh lẽo, nơi này ước tính vừa trải qua cuộc lạm sát hay vừa bị sơn tặc hỏi thăm, cả làng đều bị thiêu đốt, thi chất ngổn ngang, trong thật thê lương.

Xe ngựa dừng lại, xa phu chịu không nổi liền kiếm chỗ nào nôn mửa, hai nam nhân bước xuống liền nhăn mày không chịu được với mùi hôi thối quanh đây, bất giác một đoàn ngựa ô ô đi tới, tất cả đều nhảy xuống ngựa và khám xét nơi này.

“Bẩm Dương Tả xứ, là họ” một thuộc hạ quay lại bẩm báo cho nam nhân ngồi tiêu sái trên ngựa ô to lớn, một bộ xiêm y màu trắng, lộ rõ thân phận là người phái Tuyết Sơn.

Sờ cằm, mắt đẹp híp lại “Người không phạm ta, ta không phạm người, hảo, giỏi lắm, làm tốt lắm” rồi xoay đầu ngựa lại, hạ lệnh “Rút”

Trước khi Dương Tả xứ – Dương Nhạc chạy ngang qua, ánh mắt hắn lướt qua bóng dáng cùng ánh mắt của Hoàng Bá Thuật, sau đó liền đi mất dạng.

“Họ là ai?” Hoàng Bá Thuật vội hỏi.

“Là người của Tuyết Sơn” chứng tỏ đây chính là khu vực do Tuyết Sơn cai trị, và ‘họ’ đương nhiên là hắn biết rồi, hắn hận không thể giết chết ‘họ’ nữa là, nhưng giờ hắn phải hoàn thành đại sự trước, rồi mới tính tới ‘họ’.

.....

“Chiếu tướng” vội chớp lấy con tướng đối diện, tiểu nữ nhân cười thật khoái trí “Tiểu nha đầu, ngươi không thể chờ cho lão phu chút ít sĩ diện sao?” đầu sao cũng là bồ lão, vậy mà bị một tiểu nha đầu ăn quân, quả mất mặt.

“Sĩ diện không thể ăn thay cơm” nhún nhún vai, tiểu cô nương lộ rõ là người thấy tiền sáng mắt, cả đám lão bằng hữu liền tan rã, chỉ còn lại một người ngồi tại mái đình đếm từng đồng tiền vạt vả kiếm được.

Một cỗ xe ngựa vừa lướt qua, đúng lúc tiểu nữ nhân nhảy xuống đình, nhưng đầu lại quay ngược hướng xe ngựa.....

“Khụ...khụ...khụ...” trong một mái nhà nhỏ nằm ngổn ngang giữa nơi thâm sâu hẻo lánh “Mụ mụ, người không sao chứ”

“Khụ...khụ...khụ...” thiếu phụ mập mạp đau tới khó thở, muốn nói nhưng lại không được, bất giác tiểu nữ nhân liền đánh xủ thiếu phụ mập mạp kia để bà dễ thở hơn.

Tiểu nữ nhân không ngừng ngại chạy tới ra làng để thỉnh đại phu.

ngước mắt lên nhìn tấm bảng hiệu, tiểu nữ nhân hô to “Mở cửa, Văn đại phu, mở cửa”

“Rầm, rầm, rầm” tiếng đập cửa mạnh mẽ, cho dù thánh nhân cũng phải thức dậy, hưởng hồ lại vị ‘Văn đại phu’ trong kia.

Sau một hồi, Văn đại phu uể oải đi ra, mở cửa, nhìn thấy cái nữ nhân trước mặt “Cái tiểu diều này, đêm khuya còn làm phiền ta an giấc”

“Mụ mụ, mụ mụ không xong rồi” kéo một góc áo của Văn đại phu, tiểu nữ nhân gấp gáp, đôi mắt phủ lấy một tầng nước tựa như rất đáng thương.

“Cũng tốt, người biết mà đó là loại bệnh không thể chữa trị” Văn đại phu mặc dù là một đại phu tốt, là thần y ẩn danh, nhưng đối với loại bệnh này ông cũng phải ‘kiêm nhường’ mà sống.

“Không đâu, ta biết ông có cách mà, ông có cách mà” tiểu nữ nhân liền quỳ xuống khóc nức nở “Trên đời này ngoại trừ ông, không ai có thể khiến mụ mụ ta sống cả, cầu cầu Văn đại phu, đại từ đại bi”

“Tiểu diều, người có hiểu không, diêm vương đòi người canh ba, không thể sống tới canh năm” gạt đi tay của tiểu nữ nhân, Văn đại phu bắt đầu nói.

“Không, nhất định ông có cách, ông có cách mà” vẫn níu chặt lấy ống quần của Văn đại phu giữa mãi không buông, nức nở năn nỉ.

Hành động của cả hai người liền đánh thức tửu lâu đối diện cùng với hai bên hàng xóm “Văn đại phu, người có để cho Tắc Nguyên Hùng này ngủ hay không, hay đợi chờ mai ta sẽ phá quán” một cái đầu từ cửa sổ thò ra, mang đầy giận dữ quát.

Chen giữa hai bên nhà vẫn không thua thiệt “Văn Chính Hoàng, người mau lên đi, ta muốn ngủ” giọng nữ nhân to lớn, mang theo nội lực ngàn năm đủ làm cho Văn đại phu đứng tim, cơn buồn ngủ hoàn toàn bị đình chỉ tại đây.

“Văn Chính Hoàng” tất cả các nhà đều thấp sáng lên cùng hô to, ước chừng trăm dặm xung quanh chỉ vang lên tên ông.

“Hảo, hảo, hảo, các người không cần hô, ta đi, ta đi thì được rồi chứ gì” Văn Chính Hoàng đứng giữa phố mà quát lên, bực nhọc liếc nhìn cái bóng dáng phía sau, tiểu nữ nhân liền cười nhe răng lộ rõ sự chột dạ của mình.

“Lần nào gặp người cũng đều xui xẻo” miệng già lẩm bẩm, tiểu nữ nhân chỉ có thể cười hì hì sau lưng thôi, thầm cảm tạ các vị láng giềng tốt bụng.

“Im đi, Văn Chính Hoàng, ta muốn ngủ” lại là thanh âm có nội lực hùng hồ khiến Văn Chính Hoàng cắn chặt môi, không ỉn bị kích tới hộc máu tươi trắng thiên, tiểu nữ nhân liền hướng tới nơi phát ra thanh âm uy hùng cảm tạ.

Nữ nhân cũng đáp lại bằng một nháy mắt, liền rút đầu vào, đóng lại cửa sổ.

“Nơi này cũng lạ thật, làng xóm đồng tâm nhĩ” đứng trên lan can của tửu lâu, Hoàng Bá Thuật một thân giá y, nhưng vẫn không giảm bớt đi sự tuần duật của mình, phi thường ngạc nhiên với những người ở đây, và lại bóng dáng của tiểu nữ nhân kia, còn có chút quen thuộc.

Khẽ cười khanh khách, một khách quen trọ lâu năm nói “Vì các người mới tới nên không hiểu, mụ mụ của tiểu diều tuy thân hình mập mạp, nhưng cũng sắp cưới chim về trời rồi”

“Ồ” Hoàng Bá Thuật giật mình rồi nhìn lại nam nhân kế bên hỏi tiếp “Vậy Văn đại phu kia có thể trị” tiểu tiểu diều, nhớ lại mụ mập mạp khi đó, vậy ra là hai mẫu tử nhà họ.

Lắc đầu “Văn đại phu cũng chỉ có thể giúp bà ta kéo dài thêm sinh mệnh, mọi người đều khuyên tiểu diều bỏ cuộc đi, nhưng mà tiểu diều lại một mực không nghe, aiz, chỉ hao tổn sức lực cùng tài của thôi” sống ở đây ai mà không biết tiểu tiểu diều là một tiểu cô nương phi thường hiền hậu, luôn chăm lo ụ mụ của mình, mặc dù luôn bị mụ mụ trách phạt, nhưng nàng ta vẫn không oán chút nào, còn kiếm từng chút bạc phụn chỉ để chữa bệnh ụ mụ, họ thật khâm phục sự kiên trì, nhẫn nại của tiểu tiểu diều, nên có thể giúp, họ liền giúp.

“Sao các ngươi không lên ‘Tuyết Sơn’ thỉnh người xuống chạy chữa, nơi này cũng thuộc cai quản của ‘Tuyết Sơn’ ” trong mơ hồ Hoàng Bá Thuật nói ra, lập tức nhận được một trận cười khổ của khách nhân hiện tại, hần lắc đầu “Tuyết Sơn là loại địa phương gì, kỳ nhân dị sĩ thì nhiều nhưng là có mấy ai bằng lòng chạy chữa cho bọn dân quèn nghèo mặc như chúng tôi chứ”

Cười nhạt, khách nhân liền thoái lui về phòng, khẽ vỗ nhẹ vai của Hoàng Bá Thuật “Tuyết Sơn là cấm địa, hiện tại thế cục hỗn loạn, để cho bọn cừu nhân của Tuyết Sơn nghe được, e rằng mạng sống các ngươi cũng không còn” nơi này tuy rằng thuộc quyền quản giáo của Tuyết Sơn, được canh phòng nghiêm ngặt, nhưng nước xa không thể cứu được lửa gần, bất cứ lúc nào họ cũng có thể đi điểm danh với tổ tiên.

Lão bá hảo tâm nhắc nhở rồi cũng quay về phòng, đêm nay bầu trời tịch mịch không một ngôi sao nào tỏa sáng cũng như tâm trạng của Hoàng Bá Thuật hiện giờ.

Bất giác tai hắn nghe thấy tiếng của rất nhiều bước chân hướng về nơi đó, không nghĩ ngợi nhiều, hắn từ lan can liền nhảy xuống phố và lần theo dấu chân đó.

....

“Chạy đi” tiếng la thất thanh quen thuộc vang lên, khiến bóng dáng đang tới liền đập nhanh một dip, sử dụng chút tiểu xảo của mình đẩy lùi đám hắc y nhân, tiểu nữ nhân cản trở họ tiến công vào nhà.

“Đúng là sao chổi, kỳ nào gặp người cũng chỉ mang tới cho ta họa sát thân, diệt môn” Văn Chính Hoàng ai oán, mặc cho dầu sôi lửa bỏng, ông vẫn thích mạnh miệng oán trách.

“Giết sạch những người ở đây” một hắc y nhân lạnh lùng hạ lệnh, các hắc y nhân khác liền xông vào như bầy sói đói.

“A” chóng cự không được tiểu nữ nhân liền ngã lăn quay xuống đất, tưởng chừng cái chết cận kề, thì có một người đã xông vào đây.

Khi hắc y nhân vung kiếm lên dự định đâm chết thiếu nữ trước mặt, liền bị một hung khí nào đó chặn ra làm đôi, tất cả hắc y nhân đành chỉ công việc liên nhìn ‘khách không mời mà đến’.

“Hoàng bá đại ân công” trong mơ hồ tiểu nữ nhân xoa xoa tiểu thí thí hét lên, nam nhân hiện tại một thân màu trắng, nhưng đôi mắt âm lãnh, hiện lên mùi sát khí khá nồng, trường kiếm trong tay đã nhuốm nhuộm một màu đỏ thẫm.

Không tự giác bước chân của các hắc y nhân run rẩy vì sợ hãi, ba mươi sáu kế, tẩu là thượng sách, vì vậy kẻ chạy được thì chạy, không chạy được liền bị Hoàng Bá Thuật chém chết.

“Không, buông mụ mụ ta ra” hắc y nhân sợ hãi liền uy hiếp người bệnh trên giường, tiểu nữ nhân liền nắm lấy chân hắn, bị hắn đá một cú thật đau xuống bụng “Á”

Đôi ủng da đen sau lưng tiểu nữ nhân, ngửa mặt ra nhìn đằng sau, nàng có chút sợ sệt, Văn Chính Hoàng đứng nép sau góc nhà cũng mau chóng tới đỡ nàng lên.

“Thả người” một câu nói ngắn gọn, nhưng hàn khí tuôn trào khắp căn nhà, khiến tay hắc y nhân run run lên. Nhưng hắc y nhân tuyệt không buông, đao vẫn kề sát cổ “Ta không phải là tiểu hài đồng 3 tuổi” nhìn đôi mắt lạnh lẽo muốn giết người thì hắc y nhân biết chắc, nam nhân trước mặt không thể xem thường và tuyệt đối không có ý niệm buông tha cho bất kỳ ai.

“Thả người chừa cho người con đường sống” thanh âm thấp tới cực độ, như cô hồn dạ quỷ, đây chính là sự nhấn nhay cực hạn của Hoàng Bá Thuật.

“Người không được...nuốt lời” thấy đối phương lửa hận sắp bộc phát thì hắc y nhân vì hoảng sợ mà nói lỏng tay.

“Thả người” giọng nói không kiên nhẫn, hắc y nhân nuốt nước miếng, liền buông người chạy đi.

Tiểu nữ nhân vội đi tới thì một hắc y nhân vốn nằm la liệt dưới đất liền vươn người dậy đâm sau lưng của nàng ta một nhát.

> hai thanh âm cùng hòa tan vào nhau “Phập” một người đã vội đẩy tiểu nữ nhân ra để hứng đi nhất kiếm lạnh lẽo đó, Hoàng Bá Thuần vội chém chết hắc y nhân đáng quyền rửa kia.

“Không” thanh âm nữ nhân hét lên cực to nghe thật thê lương.

“Không, mù mù, người điên rồi” tiểu nữ nhân rút cả nước mắt mà oán trách hành động đại dột của mù mù.

Cười mãn nguyện “Mặc cho...mù...mù...không phải...thân sinh...của...người...nhưng...” liền ho ra máu “Khục”

“Không, mù mù, người thật đại dột, vì sao không để tiểu điều chịu đựng” nàng không muốn tin sự thật trước mặt, vì sao mù mù lại quá đại dột đỡ cho mình một đao chứ.

“Mù...mù...tự biết mình...không qua nổi...đêm...nay...khục” mặt mày tái nhợt lại, thay vì bà chết, còn hơn là con gái bà chết, đôi mắt muốn nhắm nghiền đi không còn muốn lo hồng trần thế sự.

“Văn đại phu, cầu cầu ông hãy cứu mù mù của ta” tiểu nữ nhân liền quay sang Văn Chính Hoàng cầu cứu, ông trừng mắt quát “Ta không phải là thần tiên”

Bất giác tiểu nữ nhân khóc đến long trời lở đất, mù mù liền khiển trách “Tiểu điều...không cho...phép...người...như...vậy,...đại...phu...tận...lực...bao...ngày...chữa...trị, mang...ơn...không...kịp...”

“Đó mới chính là tiếng nói của con người” Văn Chính Hoàng mạnh dạn nói “Hừ” Hoàng Bá Thuần thở ra khí ngạo mạn, khiến Văn Chính Hoàng phải cúi đầu, sống khép nép.

Thở dốc, bàn tay mù mù khẽ đặt lên gò má đầm nước mắt của nàng “Tiểu... điều...mù...mù...không...xong...rồi...mù...mù...phải...đi...”

Tay rút xuống, dòng nước mắt tụ lại ở khóe mắt khá lâu cũng rơi xuống

61. Chương 61: Liễu Thiên Nguyệt

“Tiểu điều, sao này người tính sao?” sau khi chôn cất xong thi thể của mù mù, Văn Chính Hoàng hỏi, nhoeo môi cười nhạt “Thiên hạ rộng lớn tất có chỗ cho ta đi”

Rồi vỗ nhẹ lên lưng ông “Yên tâm đi, ta không sao”

Cười nhạt “Điều đó thì ta biết” ở làng này có ai mà không biết tới năng lực kiếm tiền của ‘tiểu điều’ chứ, một ngày ba bữa không sợ đói.

Rồi quay lại nhìn bóng dáng của nam nhân phía sau “Hoàng bá đại ân công, vì sao người lại đi tới nơi hẻo lánh này?”

Đảo mắt, hắn nói “Vì phụ thân”

“Nguyên lai phụ thân ân công mắc nạn y!” tiểu nữ nhân nhướn mày hỏi, hắn gật đầu

“Văn Chính Hoàng là một nhân tuyển tốt đó”

“Này, tiểu điều nhà người đừng lôi ta vào cuộc” người Văn Chính Hoàng như gắn lò xò tức tốc phăng ra xa ‘tiểu điều’ trăm vạn thước.

“Văn đại phu chẳng trách Liên tỷ không bằng lòng gả cho người!” khẽ lắc đầu, tiểu nữ nhân tỏ vẻ khiển trách “Tiểu điều này, người có thôi hay đi không” đỏ mặt, ông quát.

Đứng trước mặt một nam nhân tuấn mỹ vô trù mà nói xấu ông, đúng là quá đáng mà, bất giác hai người đều cười lên, Văn Chính Hoàng phồng mũi thở phì phò vì tức giận, liền rống “Ta mặc kệ hai người đó”

Văn Chính Hoàng liền đi mất dạng, bỏ lại hai người, bấy giờ nàng ta hỏi “Phụ thân đại ân công mắc bệnh gì?”, cười chua xót “Là do ta bất hiếu đã liên lụy phụ thân”

Đôi mắt to tròn đen nhánh liền hé lộ nhìn lấy Hoàng Bá Thuần, trong một phút giây nào đó, Hoàng Bá Thuần liền giật mình, vội ho khan, nói “Là bị tâm bệnh”

Thấy hành động của Hoàng Bá Thuần có chút kỳ quặc, nhưng nữ nhân cũng không nói nhiều, chỉ nói “Yên tâm đi, đại ân công, tướng ngài cát nhân thiên tướng”

Tự nhìn lên bầu trời, thở dài “Hẹn ngày tái ngộ, đại ân công” Hoàng Bá Thuần muốn nói thêm gì đó nhưng rồi lại thôi chỉ có thể đứng nhìn bóng lưng kia đi mất dạng.

....

“Cung nghênh chủ nhân đã về” một cầu thang rộng lớn ngoằn ngoề hướng lên đỉnh núi, chính xác đây là bên trong lòng núi.

Một thân bạch bào, lộ ra áo yếm màu đỏ, trên trán lưu giữa ấn ký màu đỏ đậm, mái tóc đen nhánh chải dài xuống tận thắt lưng, đôi mắt đen huyền, cả người tỏa ra khí chất nữ vương lẫm liệt.

Từng bước một bước lên từng bậc cầu thang để tiến lên nơi phát ra ánh sáng.

“Cung nghênh chủ nhân đã về” khi bước qua từng bậc cầu thang liền vang lên thanh âm cung kính của lính canh gác.

Hai nữ nhân đứng trước hang khẩu, kẻ đỏ thắm, người xanh lục, vừa nhìn là biết bào thai song sinh, người thì mang vẻ đẹp chững trạc, người thì mang nét đẹp ngây ngô “Cung nghênh chủ nhân, chủ nhân vạn phúc”

“Aiz nha, các người thực hảo phiền, từ khi nào lại trở nên khéo nịnh nọt như vậy hử?” thanh âm thanh tao, nhẹ nhàng, nhưng lại mang đầy hàm ý mỉa.

Cười che miệng, hai nữ nhân không ai dám vượt quá phận, xoay đầu lại, nàng hỏi “Tuyết Hoa Liên đã khai chưa” (Khai = nở)

“Khải bẩm, vẫn chưa” nhún người xuống, lục y nữ đáp, nhả mành nàng quở trách “Ta chỉ mới đi hết một tháng người liền trở thành như vậy sao, Quyên nhi, người khiến lão lão hảo buồn!”

Cười khanh khách lên, Tố Lạc Quyên không ngại nói “Ai bảo ngài làm mặt lạnh trước” rõ ràng người khởi xướng nên phụ này chính là lão lão nha, Tố Lạc Hiểu ở kế bên cũng nhin không được phì cười.

Khẽ nhéo mũi Lạc Tố Quyên, nàng nói “Nha đầu này thật là không chừa cho ta chút mặt mũi”

Xoa xoa mũi, Lạc Tố Quyên lè lưỡi bắt đắc dĩ cười.

“Thôi được rồi ta muốn đi thăm cô cô”

“Ân” hai người vội đáp, rồi tiến lên mở đường cho vị chủ nhân của mình.

Tuyết Sơn quanh năm đều có tuyết rơi, nhiệt độ có khi hạ tới cực thấp, có khi lại lên tới cực cao, thế nào cũng lạnh lẽo cả.

Vì vậy người ngụ tại Tuyết Sơn kẻ nào không có nội công hộ thể thì căn bản không thể lên tới Tuyết Sơn, nếu không lạnh chết, cũng bị nhiệt độ làm tổn thương nội thể mà chết.

Tuyết Sơn là đỉnh núi của một đại băng sơn, cũng là miệng khẩu của một đại núi lửa, cho nên sống tại đây căn bản không cần phải nấu nước mực dục canh y, mà có hồ lệ thiên, hay ôn tuyền.

Lính canh cửa thấy được bóng dáng đang tiến tới liền thanh tỉnh, vội cúi người xuống hành lễ “Cung nghênh chủ nhân”

Áo bào phát lên, họ liền nghe lệnh, cửa được mở ra, một khí trắng xộc tới, mang theo sự lãnh lẽo của nơi này vươn ra, bước chân vào căn phòng, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra muện phiền.

Giường băng hình vuông hiện lên giữa phòng, một nữ nhân xinh đẹp nằm ngổn ngang trên giường băng, cả người đều bị một lớp tuyết mỏng phủ lấy, khuôn mặt thanh tú theo đó cũng bị tuyết trắng bao lấy.

Khẽ đi quanh nữ nhân xinh đẹp, nàng liền ngồi sát mép giường vươn tay sờ lấy khuôn mặt thanh lệ mỹ miều đã sớm lạnh ngắt vì bị băng phủ lấy “Cô cô, người nhớ không được xảy ra chuyện gì nha”

Thanh âm khàn khàn có chút xúc động, đồng lão – Liễu Thiên Nguyệt lại nói thêm “Người nói vẫn chưa một lần nào ghé thăm Tây Vực, chỉ cần cô cô thanh tỉnh, Nguyệt nhi sẽ cùng cô cô tới Tây Vực du ngoạn một chuyến”

Vội lau đi nước mắt trên khuôn mặt, một tiểu thuộc hạ đứng tại cửa “Khải bẩm chủ nhân, Dương tả xứ cầu kiến”

“Truyền hân tới tắm phòng của ta” Liễu Thiên Nguyệt giấu đi nét u sầu liền cất giọng

“Ân”

“Chủ nhân, người yên tâm đi nhất định Thủy Mẫu sẽ mau chóng khỏi thôi” Tổ Lạc Hiểu ở kế bên khẽ an ủi.

“Ân, nhất định là thế” Liễu Thiên Nguyệt tự tin khẳng định, nàng tin nàng sẽ có cách giúp cho cô cô của mình thức tỉnh, nhất định là thế.

Cánh cửa liền tiếp được mở ra, ba người liền tiếp tiến vào trong, thượng tọa, mặt đẹp khe liếc bóng dáng cao to cường tráng liền hỏi “Thế nào rồi?”

“Khải bẩm, họ vẫn không ngừng tác oái, còn giết đi hơn trăm người của Tuyết Sơn” Dương Tả xứ chấp tay mà bẩm, thấu hận không thể giết chết những tiện nữ dám náo loạn địa phận của Tuyết Sơn, rõ không xem Tuyết Sơn ra cái gì cả.

Nhoãn môi cười nhạt “Đến Thiên Cơ Các mua tin, xem họ đi đến đâu, ta liền truy đuổi tới đó” nàng không tin là không tìm được kẻ đầu đàn, chỉ cần giết chết đi người đó, vậy thì sẽ không ai dám hồ nháo ở đây nữa, vả lại, nàng cũng muốn lợi dụng điều này để trả thù cho cô cô của mình.

“Ân” Dương tả xứ lĩnh mệnh “Tiểu Quyên, phái Lãnh Huyết đi dò la tung tích của Di Hoa Cung”

“Ân” Tổ Lạc Quyên liền gặt đầu cả hai cùng lui ra, trong phòng chỉ còn hai người, đỉnh lưu hương tỏa ra mùi thơm nhạt, nàng liền nằm bậc xuống thấp nhuyển một cách mệt mỏi.

“Chủ nhân, để Lạc Hiểu giúp người xoa lưng” Tổ Lạc Hiểu liền lên tiếng.

“Vậy thì làm phiền người” nàng cũng đồng tình, hôm nay, có cả giác như xương đều rã rời ra.

“Đó là bổn phận nên làm của Lạc Hiểu” nói xong Tổ Lạc Hiểu liền khai triển ‘nghề’ của mình, hưởng thụ bàn tay mềm mại xoa nắn lưng mình thì Liễu Thiên Nguyệt cảm thấy khoan khoái cả người.

“Kỳ trắng sắp lên, chủ nhân có cần xuống núi” nghe xong nàng chỉ cười gượng “Không cần nữa” người đã ra đi, nơi đó chỉ còn một mảnh lạnh lẽo, nàng chính là khắc tinh tái thế.

Bất giác Tổ Lạc Hiểu cảm thấy mình hơi sai, nàng vội nói “Không phải lỗi của người”

“Chủ nhân” gọi tên nàng bất đắc dĩ, Liễu Thiên Nguyệt liền cười nhạt “Tiểu hài kia không sao chứ”

Thấy chủ nhân không muốn nhắc thì Tổ Lạc Hiểu liền biết điều nói “Ân, nghe Hắc cô nương nói chờ khi Tuyết Sơn bớt se lạnh sẽ tới bái phỏng”

“Ừm...” khẽ đáp, bất giác đôi mắt nhắm nghiền lại, Tổ Lạc Hiểu nghe thấy tiếng thở đều đặn, liền bước ra ngoài.

Trong giấc mơ của nàng đêm nay cũng không thay đổi, vẫn là hình ảnh của một đôi lứa tình nhân ân ái ái trong một căn phòng.

Muốn bước tới gần để xem rõ mặt thì đột nhiên giẫm phải hố băng, liền rớt xuống hồ >

Nước.....rất lạnh....rất lạnh....lạnh thấu xương....lạnh tới tâm can cũng đau nhói....

Một bóng dáng lụy tàn, quần áo cầu nhàu rách rưới liền bị lòng biển chôn nuốt vào bụng...nơi đó rất lạnh....lạnh tới nước mắt của nàng bắt tri bất giác tuôn trào...

“Hư” giật mình thức tỉnh thì thấy xung quanh đều như cũ, ngoài phòng sáng trưng luôn có người thay đèn, bên ngoài đã tối đi, liền lau đi mồ hôi trên trán.

Bất giác lại sờ thấy một dòng nước ướt bên gò má thì nàng cười nhạt “Cuối cùng ta là ai?” bao năm nay nàng hỏi đi hỏi lại câu ‘Ta là ai’ nhưng cũng không ai tìm ra đáp án.

Ác mộng vĩnh viễn siết chặt lấy nàng nhưng là nàng lại không thể tự nhìn rõ sự việc trong giấc mộng, dùng vạt áo lau đi nước mắt, tiến tới gương đồng, nàng liền sờ lấy mặt mình rồi thở dài.

Bất giác mái tóc đen nhánh từ từ bị một màu trắng bao lấy, nàng vội nhìn ra ngoài thì đêm nay trăng rất tròn rất vàng, khẽ vuốt nhẹ mái tóc bạc phơ của mình thì nàng không khỏi đau lòng cười khổ.

Nàng không biết bản thân mình đã đắc tội gì với mà lại bị trúng độc của Phỉ lão lão, lại còn làm hại bản thân xém bị ‘hương tiêu ngọc vắn’.

Nếu không phải có nội công hộ thể, kháng được chất độc, thì giờ này nàng biến thành xác khô hoặc là mất xác nơi đáy biển chứ không thể cải trang thành sư phụ của mình, đứng tại đỉnh Tuyết Sơn, làm chủ của một vùng.

Nàng chưa từng nghĩ sẽ cùng người khác sinh sự hay thống nhất ngũ đại phái, hoặc là xưng bá giang hồ gì cả, cũng chưa từng nghĩ sẽ trả thù, vì đơn giản nàng không muốn ‘đả thảo động xà’, cũng không muốn nhớ về chuyện lúc trước.

Vì trong mỗi một giấc mơ của nàng, đều là cảnh đầm máu, hoặc là bị người khác quăng xuống đáy biển, nhớ lại khiến cho cõi lòng nàng tan nát, trái tim như bị bóp chặt lại, không thể thở nổi.....nhưng cô lại cười khổ, hiện tại có gì mà không tốt? Vô công cao cường, một người trên trăm người, không lo ăn lo nghĩ, thích đến chỗ nào ‘ngoạn’ cũng được, không nhất thiết phải tìm lại ký ức.

Nhắm mắt lại vùng đất của Tây Vực lại mở ra, những người nơi đó ai cũng thân thiện, phong cảnh hữu tình, nhất là bình minh lên, thật là đẹp, nàng thật thích Tây Vực.

62. Chương 62: Gặp Lại

“Bẩm chủ nhân dưới núi truyền tới, có người họ Hoàng Bá cầu kiến” một người tới nội điện mà bẩm báo.

Ngước mắt nhìn, thu hồi sách trong tay “Thỉnh” câu nói này khiến cho hai bóng dáng phía sau có chút rung động, mỗi cử chỉ của họ nàng đều nghe thấu dù rằng nàng không có mọc thêm ‘mắt’ sau lưng nhưng nàng một thân ‘tuyệt học’ nên phản ứng của mọi người không thể nào không lọt qua tai nàng được.

“Các người ngạc nhiên?” thấy chủ nhân ‘nhân từ’ mở miệng trước thì Tổ Lạc Quyền không ngại miệng trào phúng nói “Hắn chính là kinh thành tuyệt đại –Trần Thế Mỹ”.

Không khỏi kinh ngạc, nàng hỏi “Vì sao?”

“Hắn vì một danh kỹ mà làm tổn hại người hắn yêu hơn bảy lâu nay, sau khi tán tán hợp hợp thì cùng người hắn yêu chính thức bãi đường thành thân, nhưng trong ngày động phòng hắn lại đi phong hoa tuyết nguyệt bỏ lại thê tử cô đơn hiu quạnh, chẳng những vậy mà chín thê, tam thiếp trong một ngày”

Nghe lời nói của Lạc Tổ Quyền thì nàng chóng mặt hoa mắt, trong trí nhớ của nàng hắn là một suất đại nam nhân....còn là một người nhân nghĩa thấy bất bình liền ra tay tương trợ, tuyệt không phải là hạng người như Tổ Lạc Quyền nói.

“Muội sai rồi, hắn là vì trả thù cho ái thê của hắn thôi” Tổ Lạc Hiểu từ trước tới giờ không bao giờ cùng muội muội thân sinh của mình bất đồng ý kiến, ngoại trừ lần này.

“Ngụy biện, hắn tuy nói thể nhưng mà đêm nào cũng ‘phong hoa tuyết nguyệt’ tại có bao giờ nhớ tới vị thê tử trong miệng hắn nói đâu” Tổ Lạc Quyền Khoanh tay trước ngực, không quên cười mỉa.

“Muội thật là rõ hồ đồ” không chịu thua về lý, Tổ Lạc Hiểu cũng không muốn tốn nước miếng để giải thích cho kẻ ‘tai trâu’ hiểu.

“Hảo, các muội muội không cần sinh khí” thanh âm mềm mại cất lên khiến Tổ Lạc Quyền vội nuốt lại khí giận vào bụng rồi trừng mắt nhìn hồng y nữ kế bên.

Khẽ day day huyết thái dương của mình, Liễu Thiên Nguyệt vội nhắm mắt tĩnh dưỡng, đành rằng nàng ‘vô công tuyệt đỉnh’ những tai nàng vẫn là yếu điểm, không thể chịu đựng được hai dàn loa phát thanh lớn như vậy, huống hồ nó lại được đặt ở kế bên nàng.

Sau hai khắc, một tiểu nam tử vào bẩm báo “Khải bẩm chủ nhân, người đã tới” nàng gật đầu, một giọng to lớn vang lên “Truyền”

Vừa bước chân vào, mùi hương lan tỏa khắp nơi, gọi cho nam nhân sinh nghi, bước qua cây cầu nhỏ lướt qua ôn tuyền trước mặt, tiến vào nội điện, bốn cây cột nhà to lớn điêu khắc hình con phượng tiến lên được dựng sừng bốn phía, bên trên có một tháp nhuyễn lốt nhưng trắng hiện lên.

Một nữ nhân hiện diện, ngoại trừ đôi mắt khiến hai người dị nghị thì hoàn toàn không có gì sinh nghi với đại mỹ nhân trước mặt, nàng đang nằm như phật di lạc, tay chống lên má, xung quanh là chướng ầm nệm êm, còn có hai tỳ nữ bằng thanh ngọc khiết hầu hạ, quả thật nàng rất biết hưởng thụ.

Mắt nhìn hai đại nam nhân đi tới thì nàng khẽ đánh giá, nam nhân đi trước tuần duật mùi vị nam nhân trưởng thành hiện rõ qua thân hình, bạc môi khép lại lộ rõ tính gia trưởng, đôi mắt chim ưng lạnh tanh lộ rõ nguy hiểm!

Nam nhân theo sau thì lộ rõ đào hoa của mình qua đôi mắt, khuôn mặt luôn hé lộ nụ cười nhạt, cả người phảng phất mùi vị phong lưu công tử.

“Chúng ta lại gặp nhau” thanh âm đồng đánh trong trẻo vang lên mặc cho Hoàng Bá Thuần ngoài mặt không biểu hiện chút sắc thái gì, nhưng trong lòng sớm đã có một trận sóng ngầm mãnh liệt.

Hành động này khiến cho hai nữ tỳ phía sau giật cả mình, Hoàng Bá Thuật nhăn mày nhìn lấy đại ca của mình, nhưng Hoàng Bá Thuần vẫn lẳng lặng ngược mặt nhìn lên phía trước.

“Tâm bệnh phải chữa bằng tâm dược, Hoàng Bá đại ân công ngài hiểu chứ?” còn nhớ ngày hôm đó, hắn đã nói ra bệnh trạng của phụ thân mình, nàng nghe rõ, và hiểu, kẻ hắn muốn tìm là nàng, rất tiếc nàng lại chẳng thể chữa được loại bệnh đó.

Khẽ hé bạc môi “Tại hạ biết lão lão có thể chữa được!” đôi mắt chim ưng thâm tình kiên quyết gọi cho nàng chút sợ hãi rất quen thuộc, nhưng là...vội cười nhạt, nàng gượng người lên “Mặc dù lão lão tự biết tuổi tác mình so với hai người gấp ba gấp bốn con số, nhưng các người là ân công của ta làm sao ta có thể nhận được đại lễ của ân công đây?”

Cả hai đều nhìn thẳng vào nhau không ai né tránh ai không ai nghi kỵ ai, hồi lâu Hoàng Bá Thuần mới mở miệng “Vay môn chủ nợ tại hạ một ân tình, thỉnh môn chủ hạ giá tới Hoàng Bá phủ một chuyến để đáp trả ân tình”

“To gan” Tổ Lạc Quyên liền quát cái đại nam nhân không biết điều này, đành rằng hắn tuần mỹ vô trù, cả người đều tỏa ra hàn khí không thể xâm phạm nhưng mà chủ nhân họ cao cao tại thượng không kém phần nào, kiềm nhường đã đành, nay còn dám yêu cầu quá đáng.

Khẽ lắc đầu, nàng nói “Không phải lão lão không muốn giúp đỡ mà là lão lão ta đang chờ Tuyết Hoa Liên khai hoa để cứu chữa cô cô của lão lão”

Hai người giật mình họ chưa từng nghe Tuyết Sơn Đồng lão lại có cô cô, Tuyết Sơn Đồng lão đã hơn trăm tuổi vậy cô cô của nàng thì bao nhiêu tuổi đây? Thật khiến cho người khác tò mò.

Thấy hai đại nam nhân sững người ra thì nàng liền che miệng cười không khách khí “Yên tâm đi cô cô của lão lão không phải yêu quái như hai người đang tưởng”

Mặc dù nàng biết xưng hô ‘lão lão’ rất tổn thọ a, nhưng mà đã giả dạng thì phải giả cho thật giống mới không phụ lòng sự phụ nơi chín suối.

Còn nhớ lại ngày nàng bị Dương Tả – Hữu vớt lên, nghe họ nói nàng đã chìm sâu vào trạng thái ‘ngủ sâu’ tức là ‘chết’, họ cứ tưởng nàng là con cá ‘mặn’ nên hảo tâm giúp nàng đào một lỗ ‘quăng’ con cá mặn đen đúa xuống hố.

Trong lúc đó khi ánh trăng chiếu vào thân thể nàng, thì cả người nàng như được giải thoát khỏi kiếp sinh tử, từ một cục than ‘đen’ biến trở lại hình dạng ‘hồng nhuận’, từ cá mặn biến thành cá sống.

Nhưng khi tỉnh lại thì nàng cũng phải chữa trị nội thương tới mất ba bốn tháng mới hồi phục, sau cuộc đại chiến tranh giành tại Tuyết Sơn thì nàng hoàn toàn sức cùng lực tận, phải tới Tây Vực dưỡng thương.

Sau khi lành lại nàng cũng từng hỏi ‘Ta là ai, ta tên gì’ nhưng ai cũng lắc đầu, chỉ biết Đồng Lão tên Liễu Thiên Nguyệt thay vì nói ta là đệ tử thì Dương tả xứ giúp ta cải trang thành Đồng Lão để bình phục mọi

người.

Mỹ nhân nở nụ cười khiến tim hai người có chút đập mạnh, Hoàng Bá Thuật thì không nói nhưng mà ngay cả Hoàng Bá Thuần cũng có hứng thú với người hơn trăm tuổi thì hẳn không biết nên khóc hay nên cười đây.

“Vậy mạo muội cho tại hạ hỏi khi nào Tuyết Hoa Liên khai hoa?” gạt đi nam nữ tư tình, Hoàng Bá Thuần bình thản hỏi.

“Không biết” nàng cũng thanh thản không kém, nếu lấy ‘tiểu diệu’ hôm kia so bì với hôm nay thì hoàn toàn là khác, có giáp mặt ở ngoài đường thì cả hai cũng không thể nhận ra nhau.

“Lão lão ta là người có ơn tất báo có cừu tất trả, hay là vậy đi, các ngài cứ lưu lại vài ngày biết đâu Tuyết Hoa Liên nở thì lão lão ta sẽ cùng các ngài đi một chuyến” nguyên tắc làm người của nàng là như vậy, nàng không muốn làm trái lại nguyên tắc của mình, vả lại là một mũi tên trúng hai con nhạn.

“Hảo, cứ vậy đi” Hoàng Bá Thuần vội đáp ứng, vì sợ rằng Đồng Lão sẽ thất tín, mặt bỏ tát bụng bỏ dao dăm, Đồng Lão chính là người như vậy.

“Người đâu hãy thu xếp cho ân công của ta thật chu toàn” nghe được thanh âm quen thuộc mọi người đều nhận lệnh, cả hai lui xuống.

“Chủ nhân” Tổ Lạc Quyên khẽ phản bác, tay áo nàng đưa ra “Được rồi, ta biết muội không phục nhưng quả thật ta cũng có việc phải xuống núi, vả lại ta không thích nợ nần kẻ khác”

Một lời đã quyết không ai có thể thay đổi được thế cục, Tổ Lạc Quyên thở dài, nàng chỉ sợ chủ nhân bị nam sắc mị hoặc thôi chứ không có gì to tát cả.

63. Chương 63: Hoa Khai

“Đệ thật không hiểu bản thân Đồng Lão một thân tuyết y, sao lại chịu chói trước căn bệnh của muội muội nàng ta” còn có muôn vạn câu hỏi hiện ra trong đầu Hoàng Bá Thuật, sau một hồi nghiền ngẫm, rồi lại nói “Không biết Đồng Lão có thể trị được cho phụ thân không?”

“Không tin thì đừng dùng” chỉ thấy Hoàng Bá Thuần thờ ơ trả lời, rồi cởi áo khoác ra nằm xuống giường ngọc.

Đôi mắt đen nhánh long lanh nhiều nước, rất giống rất giống, cắn chặt răng, chắc hẳn đêm nay hẳn lại một đêm vô眠. (Mất ngủ)

.....

“Ồ, hẳn lại tới?” bỏ trái nho xanh ngắt giòn tan vào miệng, ngược nhìn người đang quỳ bên dưới nói.

“Ân”

Cười thật ngọt “Ai nói Tuyết Sơn ngoài Dương Tả – Hữu ra thì không còn mỹ nam tử” bất giác các tỷ nữ khẽ cười, nàng lại lắc đầu “Có lợi nhất cũng chỉ là các tiểu hài nữ như các người” khẽ trách oán các tiểu chuột nhất vụng trộm cười thầm, nàng trào phúng nói, lại gọi thêm một trận cười.

“Hảo, chuẩn tấu”, nghe vậy, hạ nô vội lĩnh mệnh vội lui xuống. Xoay người lại nằm thật thoải mái, chân này gác lên chân kia, lộ ra bộ dạng thập phần hưởng thụ.

Dưới núi, lúc này đang xảy ra cuộc ẩu đả với nhau, một người truyền lệnh tới “Không nên ẩu đả nữa, chủ nhân đã đồng ý, hẳn có thể lên Tuyết Sơn”

Lão nhân gia vội dừng lại hành động, rồi phui phui áo bào của mình, trừng mắt “Xem như người may mắn”

“Thất lễ” tỏ ra ăn năn vì hành động vội vã mà dẫn tới ẩu đả rất may là được Đồng Lão lượng thứ cho, aiz.

Đặt chân lên mảnh đất lạnh lẽo này đã lần thứ ba, không biết thân thể của sư phụ có khản hồi lại không hay vẫn bị đóng thành băng.

Bất giác khi vừa mới lên tới đỉnh núi thì hần xém sẩy chân lăn xuống núi lại. Tròng mắt muốn rớt cả ra, càng xem càng lớn, cái bóng lưng quen thuộc của nam nhân trong mái đình khiến hần sợ khiếp vía.

“Lại là người sao?” một tiểu cô nương nhận ra nam nhân trước mặt, nên dừng lại cước bộ ngạc nhiên hỏi, đã thành công đã động được nam nhân trong đình.

Cả hai nam nhân liền giao mắt nhìn nhau “Yến đại hiệp, người không sao chứ?” một bàn tay khẽ đưa qua đưa lại trước mặt Âu Nhã Vỹ, hần vội thanh tỉnh “Ân”

“Hương này” tiểu cô nương lịch thiệp cười mỉm chi, dẫn lối cho Âu Nhã Vỹ, Âu Nhã Vỹ chỉ tùy tiện gạt đầu với tiểu cô nương, trước khi ra đi vẫn còn tròng mắt nhìn nam nhân trong đình.

Hai nha hoàn thân cận của Đồng Lão cũng ra tiếp đón chứng tỏ rằng vị trí của Âu Nhã Vỹ tại nơi này không thấp lắm, Hoàng Bá Thuần khẽ nghĩ.

“Yến công tử, lại gặp” cười e lệ, Tổ Lạc Quyên gạt đầu nói.

“Ân” gạt đầu cho có lệ, Âu Nhã Vỹ vẫn giữ vững vị trí quân tử, Tổ Lạc Hiểu ở kế bên liền thở dài, như câu nói của chủ nhân: kẻ có lợi là các tiểu nha đầu bọn họ thôi, mặc dù Yến công tử rất soái ca, là một đại hiệp hành tẩu giang hồ, nhưng là nàng tổng cảm thấy muốn gây được sự chú ý của Yến công tử, thì rất khó, xem ra tiểu muội của nàng, thật hết hy vọng rồi.

Từ phòng bước ra, mí mắt hần giật giật, so với tháng trước sư phụ hần vẫn không có gì thay đổi cả, vẫn nằm im bất động, Tuyết Liên Sơn khi nào người mới nở? Để cứu mạng sư phụ của ta!

....

Trong một căn phòng quý dị, có rất nhiều đồ lặt vặt mà đa số là chủ nhân nơi này tự chế tạo ra, tiếng đập “Keng, keng, keng”

Tiếng bào cắt gỗ “Rào, rào, rào”, tiếng các bình thủy tinh được ngọn lửa phía dưới nung cháy lên “lộp bộp, lộp bộp” tiếng nước chảy “Róc rách, rách rách” đổ từng giọt từng giọt xuống khuôn thép phía dưới.

Một nữ nhân hé đầu lên “Thiên a, chờ hơn trăm ngày cuối cùng cũng có thể hoàn thành” cười híp con mắt, vội đập vào tay “Bộp”

“Hảo, nhân ngày đạt được chiến lợi phẩm, phải ăn mừng thắng lợi” nữ nhân đẹp như hoa nhường nguyệt thẹn này không ai khác ngoài bạn – Đồng Lão của chúng ta.

Dùng nội công tóm chặt một vũng nước được đặt trong thùng gỗ, rồi dùng hàn khí đóng băng, rồi lại đập nát khối băng ra từng cục từng cục, bỏ vào cốc gỗ được nàng đặc chế ra “Công nhân có hàn băng hộ thể cũng không quá ngại đi”

Cười tới trời long đất lở, tự rót nước ô mai đặc chế vào, vào thưởng tự thành quả mình tạo nên, mặc dù nàng mất trí nhưng trí nhớ ở thế kỷ 21 nàng vẫn nhớ rõ như in, nên nàng tận dụng nguồn lực cùng tài sức của ‘Tuyết Sơn’ giúp nàng hoàn thành sự nghiệp, đó là chế tạo ra vật dùng linh tinh, mặc dù vật liệu rất khó tìm nhưng tung hoành ngang dọc hơn sáu năm qua đối với nàng không còn quá khó nữa.

Uống xong ly ô mai ướp lạnh thì nàng hoàn toàn thỏa mãn với những vật hiện giờ, tròng kính cũng khắc rồi, chỉ đợi cái đồng nước thủy tinh đông đặc này đông lại thì nàng có được một ‘mắt kính’ hoàn mỹ.

Nở thêm một nụ cười mãn nguyện, nàng vội đóng lại cửa mật thất di chuyển ra bên ngoài, rồi đi tới thư phòng, tiếp tục hoàn thành việc xem sổ sách của mình.

Nàng mở ‘nghệ nhân cát’ là nhất thời hứng thú thôi, nào ngờ càng làm thì càng phát triển, càng phát triển thì càng phiền chứ sao, càng có thêm nhiều đóng sổ sách cần quản, càng phải chú ý tới nhiều nhân lực nơi xa, aiz, thật mệt mỏi.

Nàng quả thật là mệnh khổ mà, kiếp trước là một tổng giám đốc nhưng ‘đoản mệnh’, kiếp này lại chung số phận là ‘tổng giám đốc’ nhưng là ‘cổ nhân tổng giám đốc’, cũng không khác xa với trước kia!

“Cốc, cốc”

“Ân”

“Chi nha” ba cánh cửa liên tiếp mở ra, hai nha hoàn vội quỳ xuống hành lễ “Chủ nhân, Tuyết Liên Hoa đã nở”

“Thật vậy sao” buông cây bút trong tay, thần thái hưng phấn lên hỏi “Ân”

“Hảo, mau đi chuẩn bị” Liễu Thiên Nguyệt phấn khởi dặn dò, bất giác tự ngấm trong gương đồng, nếu ra ngoài với mớ tóc này sẽ dọa cho kẻ khác chạy mất.

Nhớ lại bộ áo Tây Vực khi xưa bây giờ có cơ hội để mặc rồi, nửa đêm thức giấc, khắp nơi trong đều được ánh đuốc thấp sáng, Âu Nhã Vỹ vừa nghe được thông tri thì hoàn toàn thanh tỉnh, e rằng đêm nay hẳn cũng không thể nào chợp mắt.

Một bóng dáng kiều diễm đi tới, trên đầu đội khăn xoan trùm kín tóc, trên trán lộ ra một điểm màu đỏ, hai chiếc bông tai to lồ lộ được gắn trên tai, một thân thổ cẩm lộ ra bắp tay trắng nõn nà, mi thanh mục tú quả thật là một mỹ nữ tử.

Mắt có chút híp lại, lộ rõ sự hiếu khách “Âu Nhã công tử, đêm khuya đã làm phiền tới giấc ngủ của công tử, bốn lão lão thật áy náy”

Đây là lần đầu tiên Âu Nhã Vỹ diện kiến khuôn mặt của Tuyết Sơn Đồng Lão hai lần trước dù chạm mặt nhau như kẻ trên cao người phía dưới, hẳn quả thật không nhìn được dung nhan của người phía trên, như lời đồn đãi Tuyết Sơn Đồng Lão luyện kỳ công nên có thể giữ mãi tuổi thanh xuân, mặt thanh tú, thân đầy đặn của thiếu nữ tuổi trăng rằm, quả thật là đúng.

Nụ cười nhạt trên bờ môi “Ân, không liên quan đến Đồng Lão, là do tại hạ quá cấp bách với bệnh tình của sư phụ, phải nói là tại hạ cùng sư phụ nợ ân tình của Đồng Lão mới phải”

Sư phụ của hắn chính là Thủy Mẫu nương nương của , mặc dù là tà ma ngoại đạo nhưng sư phụ hắn vẫn giữ mãi nguyên tắc làm người không nên đụng phải là chém, đụng trái là giết, hẳn ngoài việc kính nể sư phụ ra còn rất tôn trọng sư phụ của hắn.

“Đó là điều đáng làm” mắt đẹp khẽ híp lại, một tỷ nữ bưng theo một khay, trên khay đựng một bát ngọc đi tới “Hảo, đã đến lúc”

Hai tay chấp lại đằng sau, tất cả những người không vận sự liên thoái lui, chỉ có hai nha hoàn thiếp thân cùng sánh vai kẻ bước với chủ nhân vào phòng.

Bị trúng độc của Hoa Vô Tình cung chủ thì nhất định phải có Hỏa Linh Châu, nhưng Hỏa Linh Châu mấy năm trước đã bị Thiên Cơ Các cướp mất rồi lưu lạc tới địa phương xa xôi nào đó.

Hiện tại chỉ có thể chờ đúng mùa Tuyết Hoa Liên nở để lấy làm dược dẫn, mặc cho Tuyết Hoa Liên là một loài cây cực độc, nhưng hiện tại chỉ có thể độc công độc giải trừ chất độc của Thủy Mẫu nương nương.

Khi bắt mạch cho Thủy Mẫu nương nương thì nàng có chút kinh ngạc, ngoài hàn độc ra còn có sợi thần kinh nào đó bị một khối hay một vật thể không sát định chặn lại?

Không còn thời gian nữa Tuyết Hoa Liên có một yếu điểm là trước khi nở và sau khi nở liền không được để ánh mặt trời pha chạm nếu không thì sẽ tan chảy, trong phòng chỉ còn vang lên tiếng lạch tạch tiếng vận nội công thôi...

Màn đêm chìm vào tĩnh lặng, vài tia nắng chiếu rọi xuống nơi này, ánh nắng yếu ớt dần dần thống trị nơi này, chìm hốt lú lo bên ngoài, trong phòng ngập lên một trận căng thẳng, từng giọt mồ hôi trên trán chảy xuống gò má, hai nha hoàn bên cạnh liền ngưng hít thở.

Cây kim châm kích thước nhỏ, nhưng lại dài chừng một tấc đang từ từ rút ra trên đỉnh đầu của nữ nhân đang nằm trên giường băng, Liễu Thiên Nguyệt cũng không dám thở mạnh chỉ có thể dùng nội công từ từ giúp cô cô mình ép cây kim châm chặn đi kí ức của cô cô mình.

Thật ra là ai ác tâm lại có thể sử dụng thủ đoạn tàn độc này để ngăn chặn kí ức của một con người, tốt nhất người đó nên cầu nguyện nàng không tìm thấy kẻ đó nếu không nàng sẽ chặt hết tay chân của người đó rồi để trong lu từ từ hành hạ.

Thân là bằng hữu đồng hương cùng xuyên, tuy rằng tuổi tác lớn hơn nhưng nàng vẫn rất kính nể người trước mặt, vừa mới kết giao một ngày Hoa Vô Tình đã vội phá hỏng tình chi giao của hai người bằng cách hạ độc vào người của Thủy Mẫu, quả thật rất đáng giận.

“Cạch” kim châm hoàn toàn được rút ra khê rơi xuống đất, tới đây cả ba người mới dám thở mạnh “Xem ra lão thiên gia còn thương xót” sau khi bắt mạch cho Thủy Mẫu khẳng định nàng ta còn thở thì Liễu Thiên Nguyệt lẩm bẩm nói.

“Thật ra ai mà tàn độc như vậy” nhăn mày trước hành động tàn nhẫn thì Tổ Lạc Quyên liền khiển trách.

Tổ Lạc Hiểu giúp Liễu Thiên Nguyệt lau đi mồ hôi đọng lại trên mặt cùng sóng mũi, nàng khê vịn vào tay của Tổ Lạc Hiểu để thở dốc.

“Hãy kiểm người sắc theo phương thuốc này, ta cần phải đi đánh cờ đây” nàng yếu ớt nói, mắt muốn nhắm nghiền lại, mái tóc từ từ biến thành màu đen lại, chứng tỏ nàng sức cùng lực tận.

“Ân”

“Tạm thời Thủy Mẫu không tỉnh được, nhưng yên tâm đã qua khỏi thời nguy hiểm rồi” nàng một hơi nói hết với nam nhân trước phòng rồi hấp tấp ra đi, hận không thể ngủ ngay tại chỗ. « Chương sauChương tiếp » Tham gia diễn đàn Webtruyen và đăng truyện tại đây

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Viết bình luận... Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số kí tự: 0 Nhập thông tin

Họ tên: Email: + =

Hoàn tất Website đọc truyện online sưu tầm và cập nhật liên tục các truyện tiên hiệp, truyện kiếm hiệp, truyện đô thị từ nhiều nguồn khác nhau trên mạng.Mời bạn đọc và ủng hộ website bằng cách giới thiệu đến bạn bè, chúc bạn có những giây phút đọc truyện thư giãn thật bổ ích. Google - Publisher

Tạp chí Ô Tô - Xe Máy hàng đầu việt nam

64. Chương 64: Xuất Sơn

“Có thư của đại thiếu gia” Tổ Lạc Quyên phấn khởi di chuyển tới thượng phòng nói

“Suyt” liền bị Tổ Lạc Hiểu chặn lại hành động “Chủ nhân còn ngủ?”

Khê chu môi vì biết mình luống cuống, Tổ Lạc Hiểu biết được đến kinh thành ngoạ là mơ ước của Tổ Lạc Quyên, nhưng là chủ nhân của họ không thích nơi kinh thànhsâm uất nhiều người chỉ thích ‘tĩnh lặng’ cùng ‘bình dân’ như Tây Vực thôi.

“Người yên tâm đi, lần này chủ nhân muốn không đi cũng không được” thấy khuôn mặt xụ lại một đồng của tiểu muội thì Tổ Lạc Hiểu vừa pha sẵn trà vừa nói.

Tổ Lạc Quyên tròn mắt ra như được chỉ điểm, nàng liền bay ra ngoài phòng đóng cửa lại mới nhảy tưng lên mà hoan hô.

Nói thật lần trước tới kinh thành được một lúc đã vội bị triệu về Tổ Lạc Quyên còn chưa tham thú hết, nay nhất định phải ‘ngoạ’ một chuyến thật đã mới được.

Ngày hôm sau cũng là lúc nàng bái biệt mọi người cùng Âu Nhã Vỹ, theo suy đoán của nàng thì Thủy Mẫu phải năm sáu ngày mới tỉnh lại, thêm một tuần mới hồi được sức, nếu tính toán tỉ mỉ thì tuần sau nàng đã về lại Tuyết Sơn giáp mặt tái ngộ cùng nàng ta được rồi, vì thế nàng rất an tâm mà đi.

Hai cỗ xe ngựa đi trên đường thật bắt mắt, cỗ trước sang trọng không nói, cỗ sau thành linh xuất hiện hai tên đại hán bắp thịt cuộn cuộn lồ lộ phơi bày trước mắt mọi người. Khuôn mặt hung tàn, mày rậm, rõ là cái măng phu! (người thô lỗ)

Một tên thì làm mã phu, một tên thì ngồi bên cạnh, nhưng mà khí cường hân trên người họ vẫn không thể nào giảm bớt.

“Đã nói với các ngươi rồi, không nên hoành tráng như vậy” bên trong cỗ xe ngựa truyền tới tiếng trách nhẹ, mặc dù là đại hán dũng mãnh cường tráng nhưng võ công không thua kém ai nghe được lời trách mắng thì một tên lên tiếng “Chủ...tiểu...công tử không nên sinh khí, chẳng qua chỉ là an toàn của công tử thôi”

Vì nhất thời không biết xưng hô ra sao nên khiến cho đại hán có chút ngập ngừng nhưng vẫn lộ rõ khẩu khí cung kính, khẽ nâng mắt kính lên thì nàng than thở, ngoài nàng ra, thì còn có hai tiểu nha đầu nữa, tuy vóc dáng ‘liều yếu đào tơ’, nhưng võ công hơn người, có họ rồi, cần gì hai huynh đệ Thất Sát Tinh nữa chứ.

Điều nàng không trông mong liền tới, cứ tưởng giao cho họ nhiệm vụ quan trọng, họ sẽ đi suốt tháng, nào ngờ, họ đã về tới, cả bảy người đều muốn theo nàng bảo hộ nàng nhưng là họ bảy người nha! Nàng bắt quá chỉ đi có ba bốn ngày không cần phải quá khoa trương đi!

Thất sát tinh trong lời đồn là quái vật thích ăn thịt người giết người làm thú vui là thật nhưng đó chỉ là quá khứ, bây giờ họ cải tà quy chính, nhưng vẫn lộ rõ thể mạo của mình là thân hình cao to cường tráng, da thịt màu đồng lồ lộ, bắp tay cuộn cuộn, mặt mày như quỷ sai, sao có thể không khiến người khác sợ hãi và dị nghị chứ? Mặc dù chỉ có hai người thôi cũng đủ khiến cho kẻ khác không dám tiến tới gần.

Đúng là muốn yên tĩnh cũng không được a.

Vừa bước xuống ngựa trời đã sập tối, một bàn tay đưa tới đỡ, nàng liền nhắm cả mắt thuận theo tự nhiên liền nương theo sức mạnh của đại hán trước mặt mà đi xuống.

Lập tức thu được ánh nhìn của nhiều người do nàng ăn mặc dị hợm đã đành mà còn mang theo nhiều thân tín ‘tỏa sáng’ như vậy, có ai mà không bị nàng thu hút chứ, vả lại hai đại suất ca đó cũng khiến cho người ta tặc lưỡi trầm trồ không ngại miệng mà khen tấm tắc.

Khi bước vào tửu lâu thì nàng cảm thấy rất quý dị nhưng liền giả vờ yếu đuối làm một bệnh hoạn công tử.

Mọi người liền chú ý vào bóng dáng yếu ớt đi tới, khuôn mặt có chút nhợt nhạt nhưng đeo một vật thể kì lạ có hai miếng trong suốt che trước mắt mọi người đều không hiểu có tác dụng gì nhỉ, còn hai tỷ nữ theo sau thì quả thật không thể khiến người ta không chảy cả nước miếng vì vẻ đẹp tuyệt mỹ của các nàng.

Nhưng khi thấy hai đại nam nhân đi tới thì nam nhân trong tửu lâu liền suy sụp ý chí lẫn tinh thần, người đi trước đã đủ hại dân hại nước người đi sau tuy không bằng người đi trước nhưng cũng đủ hơn họ rồi.

Bất giác hai tên đại hán khoanh tay hung hăng bước tới, hừ mạnh vào tên nam nhân không tự lượng sức mà đánh giá chủ nhân của họ, khiến cho nam nhân chạy mất dép đã đành mà người trong tửu lâu liền bị hoảng sợ một ven.

“Ách, hai vị đại nhân đừng làm tiểu nhân khó xử a” chứng kiến khách của mình chạy từng lượt từng lượt thì lão bản muốn rót cả nước mắt mà nói, bất giác một đỉnh vàng lớn trước mặt “Bao hết”

“Ách, hảo hảo” lão bản ngự tại vùng sâu vùng xa này khó lòng có thể kiếm được nhiều vàng trong một ngày, đỉnh vàng này cũng đủ cho lão dưỡng già nếu biết tiết kiệm, một mặt cầm lấy đỉnh vàng vuốt ve ra mặt, mặt kia liền nói “A Phúc, đóng cửa, đóng cửa nghỉ bán”

“Ân” A Phúc liền đáp đuổi hết khách nhân đi, còn nàng thì thở dài, có cần phải ra tay rộng rãi quá không Hoàng Bá đại công tử! >

Tự bản thân hắn cũng không biết vì sao lại hành xử như thế, chỉ cần cứu được phụ thân hắn không tiếc tiền, bất giác hắn liền tự suy nghĩ ra lý do như thế để tự chế động suy nghĩ vớ vẩn của hắn.

Khi nàng vừa đặt chân vào dục thùng thì liền nghe trên mái ngói có tiếng ‘sột soạt’ truyền lại, không để nàng bận tâm, hai nha hoàn liền đuổi theo, nàng vội vàng mặc lại y phục, bất giác Thất Dạ cùng Thất Khuyển liền xộc vào “Chủ...công tử, có kẻ hành thích”

“Xử lý họ đi” kể mà hai người họ nói nhất định là hoặc vì nàng cứu đi Thủy Mẫu liền đắc tội tới Hoa Tuyết Tình, mà Phi lão lão muốn thừa cơ hội này tiêu diệt nàng luôn, phi, nằm giấc mộng thiên thu của các người đi! Bồn lão lão còn lâu mới để cho bọn người đắc ý.

“Rầm” bất chợt một khối thuốc nổ liền xộc thẳng vào, khiến nàng chóng mặt hoa mắt, không ngờ họ lại để hèn chơi tập kích bằng hương mê sao, trong lúc nàng chao đảo đột nhiên có một người xuất hiện liền ẵm nàng trên vai và đi mất dạng.

Vậy nàng đã bị tóm gọn, đơn giản thôi bởi vì khi kỳ trăng tới nàng sẽ mạnh mẽ vô cùng khi kỳ trăng vừa qua đi thì võ công nàng chẳng khác gì đứa tiểu hài tử ba tuổi, được bế trên vai, luồng gió của chà xát lên mặt, nhưng là...nàng không sợ...còn có cảm giác rất ư là quen thuộc.

“Rào...rào...rào...” khi nàng thanh tỉnh lại đôi chút thì xung quanh nàng có một đồng lửa vây quanh, bên cạnh còn có một thác nước, nàng đang nằm lên ngoài bào của một người nào đó.

“Cứ thoải mái!” một thanh âm trầm thấp quen thuộc vang lên, đánh vào tim ta, khiến tim ta lỡ nhịp và cảm thấy an tâm?

Tự ta cũng giật bản mình lên, như thế nào lại đối với đại nam nhân này có ‘tình ý’?

Tự lắc đầu để an ủi bản thân không được nghĩ bừa, nghe lời nói của Lạc Hiểu hần đã có chính thất mà lại có ái thê, hần vì ái thê mà không ngại đâm đạp lên thân xác của nữ nhân khác mà nữ nhân kia lại là chính thất danh chính môn thuận của hần, đủ biết hần đối xử với ái thê đã mất của mình ra sao, bất giác tim ta thấy chua xót lên một trận...

“Lão...”

“Gọi ta Tần công tử là được rồi” vươn người dậy nàng trở nên lạnh lùng, khê nhắc nhở.

“Ân” chỉ cảm thấy nam nhân bên kia nhẹ nhàng đáp lại vẫn làm động tác bỏ củi khô vào đồng lửa.

“Khụ...” trời se lạnh, mà nàng mặc có lớp áo mỏng manh khó trách có thể ho lên, lập tức dẫn dụ một bóng dáng đi tới “Đã tỉnh? Mau, tới đồng lửa kia sưởi ấm đi”

Một bàn tay to lớn xuất hiện nương theo sức mạnh của hần, ta đứng lên bất giác tim vẫn đập thành thịch?

Cười khổ ta đi tới ngồi xuống, đột nhiên ta cảm thấy ấm cả người khi một áo khoác to lớn phủ lên người ta, nhìn lại nam nhân bên cạnh, hần chỉ lạnh lùng trưng bày bản mặt vốn có của mình.

“Yên tâm đi, lão lão ngươi sẽ không sớm cười hạc quy tiên đâu, vẫn còn sức lực chữa trị cho phụ thân ngươi” nói ra nàng cảm thấy đau lòng, hần đối xử tốt với nàng chẳng qua là phụ thân hần cần nàng chữa trị thôi.

Thân ảnh hần run run, hần quan tâm tới nàng xuất phát từ nội tâm như thế nào mà nàng lại nói ra câu đó? Bất giác hần cũng tự rùng mình vì sao đối với nàng lại có cảm giác? Mà tuổi tác của nàng so với hần...hần đáng lý nên biết mới phải....

Tới đây hần mới hỏi “Bản thân Tần công tử là một thần y vì sao phải kiếm Văn đại phu chữa trị ụ mục của ‘tiểu tiểu điều’?”

Cười lạnh “Văn đại phu vốn là một đại phu chuyên về tim mạch, là một người có kinh nghiệm lão luyện vả lại Văn đại phu theo dõi bệnh tình ụ mục đã lâu không biết chút nhiều thì có thể biết chút ít”

Rồi lại nói “Vũ nhi là tên thật của ‘tiểu điều’ hai người họ nương tựa với nhau mà sống, trong một lần vì trợ giúp ta, Vũ nhi bị bọn sát hại, vì cứu một kẻ không quen biết như ta mà hy sinh tánh mạng, ta thân là Đồng Lão võ công tuyệt thế cũng không cứu được Vũ nhi, đành phải giả dạng làm ‘tiểu điều’ để ụ mục an lòng, vì ta biết được ụ mục sắp không xong rồi, nhân lúc cuối đời ta muốn ụ mục sống an nhàn bù đắp lại những gì Vũ nhi đã làm cho ta, nên giả trang làm Vũ nhi tiếp xúc với ụ mục”

Nói tới đây ta thêm một lần cười khổ “Nào ngờ bị mù mù phát hiện từ lâu đã đành mà còn hại mù mù phải hy sinh tánh mạng để bảo vệ cho ta, cả đời này ta luôn ray rứt vì đã nợ hai mẹ con họ”

“Sinh ly tử biệt ai cũng từng trải qua, có điều sớm hay muộn thôi, ông trời đã an bài, thay vì buồn bã, Tần công tử nên sống thật hữu ích mới trả được ơn đức của họ đã bỏ ra cho ngươi” Hoàng Bá Thuần không hiểu nổi chính mình vì sao có thể nói ra lời nói này để an ủi nàng.

Khẽ cười lên, nàng nói “Xem ra con người người ngoài mặt chừng trạc, bên trong cũng toàn chứa đạo lý thâm sâu, người sắp biến thành ông cụ non rồi” bất giác hai người liền cười lên.

Nhìn hắn, ta không biết có nên hỏi không, hắn cũng nhìn ta, âm thầm nói “Tần công tử không hiểu Tần công tử có gì muốn chỉ giáo?”

Cười chột dạ và ái ngại, ta lắc đầu, khéo léo từ chối “Vẫn không có chuyện gì cả!”

“Hay là Tần công tử đã nghe được chuyện không hay của tại hạ?” phút chốc ta giật bắn mình, ta liền tròn mắt nhìn hắn, sau đó lộ ra chút áy náy, Hoàng Bá Thuần chỉ cười nhạt “Ta không có thuật đọc tâm, nhưng kẻ nào giáp mặt với ta cũng hỏi như thế” hắn đã quen rồi!

Hai người nhìn nhau hồi lâu rồi lại cười lên một trận, ta nói “Ngươi vì sao lại bị người đời phỉ báng?”

Ngước mắt lên trắng sắp tàn “Vì trả thù cho nàng, ta không ngại”

“Ngươi rất yêu nàng” khi hỏi ta có cảm giác mình rất nhiều chuyện.

“Phải, yêu nàng đến ‘thiên trường địa cửu’ nhưng mà nàng lại ‘đoản mệnh’, nàng bị chính tay người mình yêu nhất sát hại” nghe hắn nói bất giác ta kinh ngạc, hắn chỉ biết cười chính mình rồi âm thầm ngắm nhìn bầu trời.

Ta cũng không muốn hỏi hắn nữa, vậy ra chính tay hắn đâm chết ‘ái thê’ của mình, vậy hắn còn hận ‘chính thất’ mình làm gì, trừ phi ‘chính thất’ của hắn giờ trò đùa bên trong...nhất định là thế.

65. Chương 65: Bạn Đồng Hành

Khi trời sáng dần, cả hai mới bước chân trở về, khi thấy bóng dáng nàng, mọi người đều nhón nháo lao ra.

“Chủ nhân, người không sao chứ?” Tổ Lạc Hiểu kiểm tra thân thể Liễu Thiên Nguyệt từ đầu tới cuối chân mới có thể thở phào nhẹ nhõm “Thật phải cảm ơn trời”

Cười nhẹ “Ta không sao!” rồi tắt cả ánh mắt lại chia sang nam nhân phía sau ta, ta từ tốn nói “Đêm qua bị tập kích, rất may Thuần tiểu đệ đã cứu ta”

Mới đi hết nửa đêm nay liền thay đổi xưng hô, càng khiến cho người ta nghi ngờ.

“Ta rất mệt mỏi, muốn mục dục canh y” đánh tan đi mối nghi ngờ của năm người tại hiện trường, ta nói.

Bất giác Tổ Lạc Quyên liền thanh tỉnh “Ân, để Quyên nhi đi chuẩn bị”

Xoay lại cười nhẹ với hắn “Ngươi cũng nên đi nghỉ đi”

Hoàng Bá Thuần chỉ cười đáp lại, tự nghĩ: Thuần tiểu đệ? Quả thật chỉ có Đồng Lão mới dám gọi hắn như thế, mặc dù tự mình là thông minh, nhưng khi trò chuyện với Đồng Lão, hắn cũng bị xoay như chong chóng.

Xe ngựa lại bắt đầu lên đường, đi tới đâu Liễu Thiên Nguyệt cũng bị người ngoài để ý cùng dị nghị, vì phục trang cực dị hóm đã đành mà còn được hai đại hán cùng hai tuyệt thế tiểu mỹ nhân hầu hạ.

“Cứu mạng, cứu mạng” trong toa xe, Liễu Thiên Nguyệt chỉ thờ ơ liếc mắt tới Tổ Lạc Hiểu, nàng tích tíc hiểu ra vấn đề, chui ra khỏi toa xe.

“Điều dân to gan, dám cả gan ở dưới trướng của Tuyết Sơn làm vậy” khi chạy tới thì Tổ Lạc Hiểu thấy một cảnh man rợn, hai thiếu nữ bị hai kẻ cuồng đồ giờ trò thú tính, rất may là nàng tới kịp, nếu không nàng thật sự không dám nghĩ tới việc tiếp theo.

“Người của Tuyết Sơn” tên đen đúa giật bắn cả mình, nớ lỏng hành vi cầm thú của mình, tên kẻ bên quất “Vây mà cũng tin, xem nàng ta đi, tay chân nhỏ nhắn, thân hình thon gọn, lại có khuôn mặt đẹp như tiên nhân, rất hợp với khẩu vị của ta”

Chính hành vi chêm chêm miệng này của hắn khiến cho Tổ Lạc Hiểu nổi giận, tuy rằng nàng có thân phận là tỷ nữ, nhưng là ‘thiếp thân’ của Đồng Lão, ít nhiều gì cũng một thân tuyệt nghệ, vậy mà bị đám hạ lưu này phỉ báng.

“Chịu chết đi”

Từ vạt áo lộ ra hai lưỡi dao to lớn, đây chính là vũ khí độc môn của Tổ Lạc Hiểu, cũng chính là vật chí mạng.

“Á” chưa đầy ba chiêu, hai tên hạ đẳng đã gục xuống đất

“Á” một tiếng hét tràn đầy kinh hách vang lên, chim chóc trong rừng cũng xà cánh bay đi, do bị tiếng hét to lớn này dọa ột trận.

Người vừa hét lên, vạt áo đã bị xé ra một nửa, lộ ra áo yếm thêu hoa mẫu đơn, còn cô nương nhỏ tuổi bên cạnh thì bị xé nát cả áo yếm, lộ ra xuân quang, có thể thấy họ là một tiểu thơ và nha hoàn.

“Các người không sao chứ” nhìn cảnh vật trước mặt làm cho Tổ Lạc Hiểu không khỏi thương tiếc.

Cả hai người cùng lắc đầu “Ồ...ô...ô...đạ tạ vị ân nhân này đã ra tay tương trợ” nước mắt giọt ngấn giọt dài.

Nhìn xung quanh chỉ thấy một chiếc xe ngựa siêu vẹo, cùng tên mã phu đã bị giết chết, than nhẹ “Vị tiểu thơ này, xin hỏi hai người dự tính ra sao”

“Vốn là chúng ta muốn tới kinh thành thăm lão gia nhà tiện nô, nào ngờ trên đường lại gặp bất hạnh, rất may mắn gặp vị đại ân nhân này” nha hoàn thút thít khóc, đặt lên người Tổ Lạc Hiểu một sự khẩn cầu vô hình.

“Kinh thành” đảo mắt, “Ân, chúng tiểu nữ là người của phủ Đô Thống, tiểu nữ là lệnh thiên kim của ngài ấy”

“Phủ Đô Thống” khiêu mi lên, Tổ Lạc Hiểu đỡ hai nàng đứng lên, rồi hướng về phía xe ngựa của chủ nhân.

Hai cỗ xe ngựa to lớn đậu ngay ven đường, vừa thấy Tổ Lạc Hiểu thì Tổ Lạc Quyên hỏi “Tỷ, người không sao chứ”

“Chỉ là bọn hạ đẳng nhân vật, không đáng lo” lúc này Tổ Lạc Quyên mới để ý ở phía sau tỷ tỷ mình còn có hai người lạ mặt “Họ là...”

Vừa thấy Tổ Lạc Quyên hỏi tới, hai người họ đồng thời ngước đầu lên, rồi tròn mắt ra, vì rất ít song bào thai lại giống nhau như đúc, cho nên họ có chút kinh ngạc.

“Đưa cho họ chút ít quần áo, ta có chuyện muốn thưa với chủ nhân” Tổ Lạc Hiểu dặn dò kỹ càng, rồi đi vào toa xe.

“Chủ nhân đâu?” vừa vào toa xe đã thấy ‘vườn không nhà trống’ thì Tổ Lạc Hiểu sửng sốt.

Tổ Lạc Quyên bất đắc dĩ chỉ chỉ vào cỗ xe ngựa phía trước.

Trong toa xe, vừa nghe Tổ Lạc Hiểu nhắc tới mình thì Liễu Thiên Nguyệt nhô đầu ra “Ta ở đây”

“Chủ nhân!” chủ nhân là nữ nhi lại tùy tiện chui vào chỗ của nam nhân? Tuy rằng đang giả trang, nhưng thân phận vẫn là cô nương xuân xanh, sao có thể hồ đồ như vậy? Tổ Lạc Hiểu bất đắc dĩ than nhẹ.

Bỏ qua sắc mặt khó coi của Tổ Lạc Hiểu, Liễu Thiên Nguyệt để ý tới hai bóng dáng xa lạ bên kia thì hỏi “Các người là...”

Tổ Lạc Hiểu thở mạnh, rồi đi tới nói nhỏ vào tai của nàng, có câu: chuyện xấu không nên nói to, huống hồ nhìn dáng vẻ của họ cũng đủ biết, họ là con nhà quan.

“Được rồi, tùy ý người” rồi chui rúc đầu vào trong toa xe.

“Tiếp”

Vì trên đường đi quá tẻ nhạt, nên nàng đã nảy ra ý rủ hai người này cùng chơi cờ, nhưng họ lại không biết chơi.

Nên hiện giờ nàng đang giảng giải cho họ cách chơi bài bích để tiêu khiển thời gian.

Mới đầu Hoàng Bá Thuần không hề muốn đụng vào thứ đồ Tây Dương này, vì cảm thấy nhảm nhí! Nhưng hồi lâu lại thay đổi ý định, khi nhìn hai người chơi đến thật cao hứng thì trong lòng lại nảy sinh một loại cảm giác lạ kỳ, đó chính là ghen tỵ.

Liên cỗi bỏ hết mọi quy củ do chính mình tạo ra, cùng gia nhập với họ, lát sau vì thiếu một tay chơi nên nàng đã lôi kéo Tố Lạc Quyên vào cuộc.

Vì chuyện khi này, nên không kịp vào trấn, đêm nay chỉ có thể tá túc tại khu rừng hoang sơ này.

Mỗi người đều được phân phó một công việc, lát sau, một ngọn lửa được nhóm lên, tất cả mọi người liền quay quần bên đồng lửa.

Bấy giờ hai chủ tớ nhà họ Lương mới thấy rõ mặt của hai vị đại nam nhân đối diện, vì là tiểu thơ con nhà nòi, nên từ nhỏ luôn bị nhốt trong khuê phòng, ít tiếp xúc với bên ngoài.

Thấy tiểu thơ nhà mình nhìn chăm chăm vào hai người kia thì Tô Tâm khẽ nói nhỏ “Tiểu thơ...”

Bị lời nói của Tô Tâm giục tỉnh, Lương Chiêu Nghi cụp mi xuống, tỏ ra xấu hổ vì đã luống cuống.

Ngồi kế bên Hoàng Bá Thuật, Liễu Thiên Nguyệt thúc nhẹ vào hông hắn, rồi ghé sát vào tai hắn “Xem ra các người cũng đào hoa đi” đi tới đâu cũng có người liếc mắt đưa tình, vậy ra chỉ cần hai người họ đi điều hành giữa phố đông, chắc sẽ gom được một mẻ giai nhân về nhà.

Cười như không cười “Nếu như Tần huynh chịu gỡ bỏ đi vật quái gở trên mặt, thì ắt hẳn cũng không thua kém đi”

Hai người vốn dĩ im hơi lặng tiếng với nhau, nhưng nhờ cuộc vui chơi khi này, mà cả hai nhanh chóng kết thân.

Nghe được lời nói giễu cợt của Hoàng Bá Thuật thì Liễu Thiên Nguyệt ném cho hắn cái nhìn đương nhiên “Điều đó bốn công tử đã biết, nếu không nhờ bốn công tử làm nền, hai người nghĩ có thể qua mặt được bốn công tử hay sao?”

Trên trán mọi người đều hiện sẵn ba vạch màu đen khi nghe được lời nói phi thường cao ngạo và không biết thế nào gọi là ‘xấu hổ’.

Bất chợt Hoàng Bá Thuật cười lên, nhìn biểu hiện trên khuôn mặt cùng lời nói của Liễu Thiên Nguyệt có chút rất quen..., nhưng rồi hắn giật bản mình, miệng há to không khép lại được.

Vừa mới giật đi cánh gà trên tay Lưu Phong xoay qua thì nhìn thấy miệng hắn há to, nàng rất có hảo tâm, liền thuận tay nhét móng gà vào miệng hắn “Hết đói?”

Ba vạch màu đen lại xuất hiện trên trán, Hoàng Bá Thuật rút móng gà ra khỏi miệng, rồi ánh mắt di dời đi chỗ khác, đáy mắt hiện lên tia muộn phiền.

66. Chương 66: Phát Sinh Vấn Đề

“Chưa ngủ?” thanh âm khàn khàn nam tính đã đánh gãy đi suy nghĩ của Liễu Thiên Nguyệt, không cần nhìn mặt cũng biết người đang tới là ai, nàng chỉ cười nhẹ “Àn”

Ngồi kế bên nàng, Hoàng Bá Thuần cũng không nói được lời nào, hai người chỉ biết âm thầm ngồi ngắm sao trên trời.

Lúc này Liễu Thiên Nguyệt mới mở miệng hỏi “Có tâm sự?”

Hoàng Bá Thuần chỉ cười khổ, hỏi ngược lại “Có tâm sự?”

Cười khẩy “Ta không biết, chỉ là ta cảm thấy rất muộn phiền”

“Vì sao?”

Tiếng thở dài sâu, mím chặt môi, nàng nói “Ta ghét kinh thành...”

Mày rậm vô thức nhướn lên, rồi nhìn nàng bằng đôi mắt khó hiểu, nàng cười nhẹ “Không phải lỗi do người, người không nên tự trách, thật ra ngoài hứa trị bệnh cho phụ thân của người, ta còn có việc khác”

Nghe vậy hắn cũng đỡ tự trách hơn, bất giác hắn lại cảm thấy giật mình, khi tiếp xúc với Liễu Thiên Nguyệt, hắn có cảm giác như hắn không phải là Hoàng Bá Thuần, chính vì điều này hắn càng nghi.

Hay là do hắn tự đa tình?

“Còn tâm sự của người?” nhìn hắn trầm ngâm thì Liễu Thiên Nguyệt nhin không được tò mò nên hỏi.

“Ta cảm thấy người rất quen thuộc, chúng ta đã từng quen biết” khi hỏi xong câu này, nàng ngậy ra, rồi nhìn hắn chăm chăm.

Hắn cũng nhìn nàng, trong chốc lát, bốn mắt giao nhau, một mảnh im lặng, cả hai cũng không thốt lên nửa lời.

“Chủ nhân, đã muộn, người chưa ngủ?” vừa vặn Tổ Lạc Hiểu đi qua, đã phá vỡ được cục diện rối rắm này.

“Àn, ta vào ngay” vừa trả lời xong, nàng nhìn về phía Hoàng Bá Thuần tỏ ra vẻ bất đắc dĩ rồi nói “Ngủ ngon” và xoay lưng đi, lúc này nàng mới dám thở mạnh.

Khi nàng rời đi, hắn thật muốn giữ chặt nàng, hỏi cho rõ, cuối cùng họ có quen nhau không, hay chỉ là do cảm giác rung động nhất thời...

Thở dài, hắn tự trách, hay là quá lâu không gần gũi nữ nhân nên sinh ra ảo giác, nhưng là ngoại trừ Nguyệt nhi thì không ai tạo được cho hắn ảo giác đó cả, thật phiền!

Khuôn mặt, ngoại hình, chẳng có chỗ nào giống với Nguyệt nhi, chỉ duy nhất có đôi mắt rất đẹp, chính đôi mắt đó đã cuốn hút hắn....ách, thật phiền!

Nguyệt nhi, nàng ở đâu, nàng có biết ta nhớ nàng không? Ngược mắt lên bầu trời, hắn tự hỏi, trong đấy mắt hiện lên một tia cô độc, mảnh đất rộng lớn, chỉ còn mỗi bóng dáng cô đơn của Hoàng Bá Thuần.

Vừa đặt chân về chỗ ngủ, nàng đã kéo chăn đắp qua mặt, lúc này khuôn mặt nàng nhin không được, nổi lên rạn mây hồng.

Suất...suất chết người đi...

Đôi mày rậm kết hợp với mí mắt mỏng lại dày, đôi mắt chim ưng thuần thúy như muốn hút đối phương vào sâu trong đáy mắt, bạc môi mỏng dày kết hợp với hơi thở nam tính lạnh lùng, thiên a, sao lại có thể như vậy.

Già rồi mà còn động dục, đúng là không biết xấu hổ!

Tức chết ta đi là được.

Trời chưa sáng, mọi người đã tỉnh giấc, và tự thu dọn đồ đạc của chính mình.

Vừa thấy bóng dáng của Liễu Thiên Nguyệt thì Hoàng Bá Thuật vội kéo lại “Này, là hướng này cơ!”

Theo phản ứng thường thức, Liễu Thiên Nguyệt xoay người lại “Di” Hoàng Bá Thuật giật bắn mình khi thấy đôi mắt gấu mèo to đùng thật sinh động hiện lên trên khuôn mặt của Liễu Thiên Nguyệt.

Có lẽ vì đi qua vội mà nàng quên đeo mắt kính, nên liền lộ ra khuôn mặt ngáy ngủ, vì đêm qua lo suy nghĩ quần, nên đã không thể chớp mắt, đến tận canh tư mới có thể ngủ được một chút, nào ngờ canh năm lại bị lỗi dậy, thực khổ.

“Ta...mệt...” miễn cưỡng khắc ra câu này, Liễu Thiên Nguyệt muốn gục vào lòng ngực của Hoàng Bá Thuật mà ngủ.

“Chủ nhân...” Tổ Lạc Hiểu đỡ khóc đỡ cười, nhìn thấy hành động không đúng đắn của chủ nhân thì có chút oán trách, trách chủ nhân quá tùy tiện, trách chủ nhân không bỏ được tật hám trai.

Giơ tay lên tỏ ý mình không sao, rồi sau đó đảo đảo chân bước lên xe, ngủ gục bên vai của người kế bên.

“Chủ...” Tổ Lạc Hiểu khóc không ra nước mắt, muốn nói với Liễu Thiên Nguyệt rằng, nàng đi làm hương rồi, nhưng lại bị ánh mắt của Hoàng Bá Thuật ngăn chặn, bất đắc dĩ nàng thở dài, rồi nhìn về toa xe phía trước, lại thở dài, sau đó mới bước chân lên toa xe của chính mình.

Xe ngựa lại rào bước đi tiếp, Hoàng Bá Thuật day day huyết thái dương, không thể tin nổi đối diện hắn là cảnh tượng gì.

Nữ thì tựa lên vai của nam nhân mà ngủ thiếp đi, nam thì tựa lên đầu của nữ mà nhắm nghiền mắt lại, ắt hẳn là đêm qua họ cùng vô miên đi...

Ngay cả Tổ Lạc Quyên cũng tròn to mắt ra, nhưng lại chẳng dám hé ra câu nào, mặc dù nhận lời là trông chừng chủ nhân, nhưng là...nhìn chủ nhân ngủ thật ngon thì nàng không dám đánh thức chủ nhân của mình.

Mặc cho nàng không thích cái đại nam nhân hoa tâm này, nhưng là...nể mặt chủ nhân, nàng tạm thời bỏ qua sự vô lễ của hắn đối với chủ nhân.

Do bánh xe cán phải hố to, khiến xe ngựa nảy lên một cái, làm Hoàng Bá Thuần giật mình tỉnh giấc, rồi xoa xoa trán của mình, nhìn sang đối diện, thì thấy họ cũng nhắm mắt ngủ rồi.

Đột nhiên trên bả vai truyền tới một sức nặng, làm cho khí huyết không lưu thông, hắn muốn vươn người lên, nhưng lại phát hiện một việc hết sức kinh hách, vật nặng kia lại là một đầu người?

Vậy ra thứ ấm áp kia là đầu của Đồng Lão sao?

Hắn thật muốn đẩy nàng ra, nhờ nàng mà đêm qua hắn chẳng có giấc ngủ ngon...nhưng khi thấy nàng ngủ say như vậy thì hắn lại không nỡ...

Nhìn khuôn mặt chìm sâu vào giấc ngủ của nàng thì hắn thật muốn ôm chặt nàng, để nàng tựa người vào lòng hắn mà an giấc...

Ách, nếu cứ như vậy, hắn sẽ phát điên mất!

67. Chương 67: Xa Lánh

Nàng đã ngủ thật ngon, tới khi xe ngựa dừng hẳn mới mở mắt ra, nàng không kiên nhẫn gì mà dang rộng hai tay, ngáp thật to “Oa

”

“Thật sáng khoái” rồi lại nhắm nghiền mắt vào, hồi lâu nàng mới mở to mắt ra, với vẻ mặt chấn động “Ách...”

Ba ánh nhìn, ba đôi mắt nhìn chằm chằm vào nàng, họ đều không thể tin nổi đây chính là cử chỉ của một người quyền cao chức trọng, của một nữ nhân.

Còn Tổ Lạc Quyên thì sớm diện kiến thói nhếch nhách của chủ nhân mình rồi, nhưng là nàng vẫn thầm cảm thán.

“Thật...thật có lỗi” vì chột dạ, nên ta ăn nói cà lăm, nhưng là sao ta vẫn không cảm thấy mình có lỗi nhỉ?

“Đã tới” Hoàng Bá Thuật chỉ cười xòa rồi nhắc nhở.

“Ồ” không đợi ta đứng dậy, Hoàng Bá Thuần đã lướt ngang qua người của nàng.

Chính hành động này làm cho ta cảm thấy có gì đó không ổn lắm....

Từ lúc xuống xe, cho lúc ăn cơm ở quán trọ ra thì ta không còn thấy bóng dáng của Hoàng Bá Thuần nữa, lúc này ta mới hỏi “Đại ca người giận ta? Vì ta đã đề lên vai hắn lâu như vậy?”

Hoàng Bá Thuật vẫn điềm đạm từ tốn ăn cơm “Không đâu!” theo hắn, đại ca không phải là loại người mỗ nhon như vậy.

“Nhưng là...” rồi thở dài, ta thật sự không dám nói tiếp vì ánh mắt của thuộc hạ của ta, nhìn ta có chút trách oán.

Cả buổi tối này, ta cứ cảm thấy khó chịu, bồn chồn trong người, tâm có chút kỳ lạ, nhưng là ta không biết nó kỳ quái ở chỗ nào.

Thay vì ngồi ngây ngốc, tự kỷ ở trong phòng, ta đã thay đi y phục cao sang, rồi vận lấy y phục thường dân, thay vì đi bằng cửa trước thì ta sẽ trốn bằng đường cửa sổ.

Vừa bắt gặp bóng dáng của Hoàng Bá Thuần đang ngốc lảng ra ở bờ sông “Đại ca”

Chỉ liếc mắt nhìn Hoàng Bá Thuật một cái, rồi lại hướng về cảnh sắc bên sông, Hoàng Bá Thuật thở dài “Huynh giận nàng ta...” đáng lý hắn nên gọi nàng một tiếng lão lão mới phải, nhưng là khuôn mặt xinh đẹp kia, có điểm không thích hợp, vì nàng quá trẻ, không hợp với danh xưng như vậy.

“Không” mới lạ.

Cất đi suy nghĩ trong lòng, Hoàng Bá Thuật thẳng thắn khuyên bảo “Thật ra Nguyệt muội đã đi lâu rồi, mặc dù đệ có chút điên rồ, nhưng là, nàng cũng...hợp với huynh...”

Chính hắn cũng không tin hắn đang nói cái quái gì, nhưng mà khi thấy Liễu Thiên Nguyệt ở bên đại ca, thì đại ca hắn đã cởi mở hơn và dễ gần, không như sáu năm về trước, đóng chặt trái tim mình, không cho ai khác đi vào.

“Nếu đệ còn nói ra những lời này, huynh nhất định sẽ động thủ giết chết đệ” chậm rãi phun ra câu này, Hoàng Bá Thuần rời đi.

Hoàng Bá Thuật hừ lạnh “Đồ chết giẫm, rõ ràng thích muốn chết, vậy mà còn giả thanh cao!”

Đi trên đường, chân hắn cứ như không còn là của hắn, mơ mơ hồ hồ mà đi trong dòng người đông đúc.

Cuối cùng chính bản thân hắn cũng không biết hắn đã đi tới nơi nào, chỉ thấy nơi này vừa náo nhiệt mà lại đông người.

Trong phút chốc, hắn bị đẩy vào bên trong, nguyên lai là nơi này đang biểu diễn tiết mục làm xiếc, nên mới lôi kéo được nhiều người chen lấn vào xem.

Một người dựng ngược toàn thân trên cái bóng lớn, từ từ di chuyển sang chỗ khác, lập tức xuất hiện bóng dáng của một người mà hắn không ngờ tới.

Thấy có người nhìn mình, theo ánh nhìn, ta cũng kinh hách không kém.

Hai ánh mắt giao nhau, hai người cũng không nói lên lời, đúng là bất ngờ, làm sao có thể dễ dàng chạm mặt giữa chốn đông người như vậy?

Thời gian tích tốc trôi qua, tiết mục cũng hoàn, tất cả mọi người đã dời đi, chỉ riêng hai bóng dáng đang đứng trong dòng người, nhìn nhau bằng ánh mắt mãnh liệt.

“Ta” hồi lâu, ta mới có dũng khí để tiếp chuyện với hắn, cắt ngang lời ta hắn nói “Thật không hy vọng chuyện này sẽ tái diễn”

Gì cơ?

“Tâm của ta mãi mãi thuộc về ái thê của ta, vì vậy, đừng bao giờ nghĩ sẽ bước chân vào cuộc sống của ta”

Cái gì?

Nói xong, hắn không cho ta cơ hội để nói, lãnh tình xoay người ra đi.

Còn ta đương nhiên trở mặt ra, chỉ biết nhìn bóng lưng to lớn của hấn đi mất dạng....

Liễu Thiên Nguyệt nhoèn môi cười mỉa, tứ chi tê liệt, đau phé tâm can, lát sau, khi da mặt truyền tới một trận ngứa ngáy, ta mới biết, hóa ra, ta đã sớm khóc ra nước mắt!

Thật ra hấn có phải quá đáng lắm không, nhìn sắc mặt của nàng, cứ như vẻ, hấn đã tổn thương nàng.

Đột nhiên tâm hấn đau?

Từ chối nàng, hấn đau!

Cái này không khỏi khiến hấn thấy buồn cười, nhưng là sự buồn cười liền thay thế ột trận đau lòng.

Hấn tự mắng chính mình ngu ngốc đi, trong phút chốc quẩn trí, hấn che mặt lại, lộ ra vẻ muộn phiền.

Hấn đã động tâm sao?

Nếu không, sao vừa nhắm mắt lại, nàng lại hiện lên trong tâm trí hấn, nghĩ về nàng, trái tim hấn thấp thỏm không yên.

Không thể nghi ngờ gì nữa, hấn đã từng trải qua một lần rung động trong đời, cái loại cảm giác này, sao hấn không biết cho được!

Chết tiệt!

Hấn quả nhiên đã động tâm!

68. Chương 68: Đồng Tâm Kết

“Hoàng Bá công tử” vừa nghe thấy có người gọi mình, theo bản năng, Hoàng Bá Thuần quay đầu lại.

Lương Chiêu Nghi vì đuổi theo Hoàng Bá Thuần mà thở gấp, chỉ vì là con nhà quan, từ nhỏ đã triển chân, nên bước đi so với những người khác có hơi khó khăn.

“Chuyện gì” thấy nàng đầu cúi cúi, thì Hoàng Bá Thuần lên tiếng hỏi.

“Cái này” từ đai hông, Lương Chiêu Nghi móc ra một vật “Mong công tử hãy nhận cho” nàng lấy hết dũng khí mới dám nói ra tấm chân tình của mình.

Đồng Tâm Kết (Là vật đính tình của thời cổ đại *chỉ chỉ* tấm ảnh ở trên ý)

Hoàng Bá Thuần hơi chấn động, không nghĩ tới loại thực nữ như nàng dám đi bày tỏ, dù nàng lương thiện, thùy my, nhưng thật sự không hợp với hấn.

Vốn dĩ hấn muốn từ chối, nhưng khi thấy hai bóng người xuất hiện thì ma sai quỷ khiến, âm dương quái khí, Đồng Tâm Kết đã cầm chặt trong mu bàn tay của hấn.

“Ồ, đại ca” rồi nhìn lại Lương Chiêu Nghi mặt cúi sát xuống đất, và tinh mắt nhìn thấy trong tay của đại ca hình như đang nắm chặt cái gì đó.

Khuôn mặt hiện lên rạn mây đỏ, Lương Chiêu Nghi then thùng chạy đi.

Hoàng Bá Thuần mắt ti hí nhìn Hoàng Bá Thuần bằng ánh mắt chất vấn, Hoàng Bá Thuần chỉ thờ ơ thờ dài “Chẳng có việc gì cả!” rồi thờ ơ xoay lưng đi ra khỏi khách trọ.

“Thật ra hai người đã xảy ra chuyện gì” không giấu giếm gì, hôm qua sau khi bị đại ca quở trách, hấn đã có chạy theo, thì đã chứng kiến hết thấy mọi việc, chỉ tiếc rằng hấn võ công không được tốt, tai không được thính, nên chẳng nghe được cuộc đàm thoại của họ.

Nhưng dùng đầu ngón chân để đoán, chắc hấn đại ca của hấn đã làm tổn thương nàng rồi, nếu không nàng làm sao đứng khóc một mình giữa chốn đông người?

“Chẳng có gì cả” bờ môi mỏng nở lên nụ cười mỏng manh, sau đó chắp hai tay lại đằng sau, rồi di chuyển ra khách trọ.

Cũng tốt, so với Lương Chiêu Nghi, nàng quả thật thua rất xa, rất xa....

“Lão...chủ nhân, người không sao chứ” thấy Liễu Thiên Nguyệt từ khi lên xe ngựa đã trầm ngâm, nhất định là có quỷ, vì chủ nhân của họ không phải là hạng người im hơi lặng tiếng.

Nghe được giọng của Tổ Lạc Hiểu, nàng lắc đầu, nghĩ ý không sao, rồi trầm ngâm tiếp.

Hoàng Bá Thuần, người quá lợi hại, ta đã quá xem thường người, người cả gan dám thâm đi tâm của chủ nhân, người làm cho chủ nhân ta như vậy, ta cũng không để cho người sống yên ổn, Tổ Lạc Hiểu thầm nghĩ.

Ánh dương vừa mới khuất, bọn họ đã đi vào nơi phồn thịnh nhất của Thần Trường quốc, là – kinh thành.

Vén màn cửa lên, đây là lần thứ hai, nàng đặt chân vào kinh thành, nhưng nàng vẫn chưa giảm đi nỗi sợ hãi của ba năm về trước, nó mãi mãi là cơn ác mộng đối với nàng...

“Tần công tử, công tử không sao chứ” nhìn thấy Liễu Thiên Nguyệt dùng sức nắm chặt lấy quần của mình thì Lương Chiêu Nghi thuận miệng hỏi.

Nàng gong kính lên sóng mũi, nàng lắc đầu “Ân, không sao”

Tổ Lạc Hiểu vươn tay, nắm chặt tay nàng, tựa như trấn an cảm giác thấp thỏm không yên của nàng.

“Đại thiếu gia, nhị thiếu gia, hai người đã về” xe ngựa vừa dừng tại cửa phủ, lão nô bộc cung kính đứng trước cửa, nở lên nụ cười phúc hậu, chào đón thiếu gia của mình.

Vén màn cửa lên, Hoàng Bá Thuần chỉ lãnh mạc “Ừ”, lúc này Lương Chiêu Nghi vừa bước xuống, hần hướng tới lão Phúc “Sai người tiễn Lương tiểu thư về Đô Thắng phủ”

Trước khi đi Lương Chiêu Nghi ngượng ngùng nhỏ nhẹ nói “Ta chờ ngài” rồi bỏ đi.

Lão Phúc có vài phần sững sốt, nhìn lại thiếu gia nhà mình, sau đó lập tức di dời ánh nhìn đi chỗ khác vì Hoàng Bá Thuần nhìn thật khủng bố đi.

Khi Liễu Thiên Nguyệt vừa bước chân xuống thì sắc mặt nhợt nhạt, thập phần khó coi, ngay cả đi lại còn phải nhờ Tà Tịch – một trong thất huynh đệ Thất Sát Tinh giúp đỡ.

Tà Tịch ẵm lấy nàng với tư thế như mẹ bồng con, rồi nói “Cảm phiền”

Hần không dám hướng tới Hoàng Bá Thuần cầu khẩn điều gì, bởi vì hắn cũng như lão Phúc..., mặc cho là sát thủ giết người không chớp mắt, nhưng là chủ nhân của họ, vẫn quan trọng hơn.

Hoàng Bá Thuật tựa tiểu phi tiểu, ném cho Hoàng Bá Thuần nụ cười nhạo báng “Theo ta”

“Chủ nhân, vị công tử đó là...” không chủ nhân của hắn tới Tuyết Sơn thỉnh Đồng Lão sao? Vì sao lại mang một tiểu bạch kiểm, vừa yếu ớt, bệnh tật về nhà?

“Không nên lo chuyện bao đồng” rồi xoay người đi vào nhà.

Lão Phúc chết lặng tại môn, rồi thở dài, quả thật thiếu gia nhà ông càng ngày càng không có tính nết con người...

“Tần công tử, người bị chứng say xe?” lúc này chẳng tiện hỏi, hiện tại Hoàng Bá Thuật mới mở miệng, thoải lòng hiếu kỳ của mình.

“Không...chẳng qua...mệt quá độ...” thanh âm yếu ớt nức Quảng từ trong vọng ra, Hoàng Bá Thuật ngồi tại thính phòng có chút không đành lòng nói “Vậy Tần công tử hãy nghỉ ngơi đi, không phiền”

“Ừ” rồi sau đó nàng khép nghiền đôi mắt nặng trĩu xuống, từ từ đi vào giấc ngủ

Đóng cửa lại, Hoàng Bá Thuật nhìn lấy hai tỷ nữ nhà họ Tổ, từ trong đáy mắt họ, hắn nhìn được sự căm ghét tột độ của họ đối với hắn, thì hắn thầm oán: Đây là tai họa do đại ca ta gây ra mà, sao lại đổ lên đầu ta? Aiz, có lẽ câu: quýt làm cam chịu là đúng đi.

Cất đi suy nghĩ, hắc cũng nên đi thôi, bởi vì hắc chưa muốn bị hai vị nữ tỳ trung thành soi mói đời tư đâu. Sau thăm trong cánh rừng lớn, trong một hang động.

“Cuối cùng hắc cũng về rồi sao?”

“Ân”

Nằm trên ghế quý phi, nữ nhân khoác lên mình lớp da cáo trắng mịn, so với 6 năm trước, dung nhan đã có sự thay đổi, nét ngây thơ lương thiện đã biến mất, đổi lại là nét đẹp tà mị tới sắc xảo.

“Vậy hắc có mời được Đồng Lão?”

“Chỉ thấy một tiểu bạch kiểm với hai đại nam nhân, cùng hai nữ nhân...”

“Còn gì nữa?” thấy hắc y nhân có chút ngập ngừng, thì đôi mắt của nữ nhân lộ ra chút tà khí.

“Còn có hai cô nương, một ăn mặc như thiên kim tiểu thư, kẻ đằng sau là nha hoàn, được người của Hoàng Bá phủ tiễn về Đô Thống phủ”

“Nói vậy, là họ cùng nhau lên đường suốt mấy ngày nay” từ ghế quý phi, nữ nhân xúc động, nâng người dậy.

“Chắc là vậy...” vừa nói xong thì đã bị gối mộc anh [1] đập vào người “Chắc hay không chắc!” khi nữ nhân nổi đóa, quả là đáng sợ.

Dù đau thấu xương, hắc y nhân vẫn chấp tay hành lễ “Vì người của Tuyết Sơn toàn là tinh anh, võ cao siêu quần, nên chúng thuộc hạ không thể tiếp cận sát quá...”

“Vậy người không phải là tinh anh, người không có nội công thâm hậu, võ công siêu quần?” nhướng ày chất vấn.

“Thuộc hạ vô dụng” hắc y nhân quỳ sập xuống, xin nhờ, hắc là con người, không phải là tiên nhân, làm sao cùng lúc đấu lại với nhiều cao thủ khác?

“Người” nghiêng rằng, trên trán nữ nhân thụ kích tới nổi gân xanh, rồi gương cao âm điệu “Phế thải, toàn bộ là phế thải”

Tất cả các thuộc hạ ở xung quanh cũng không dám lên tiếng, chỉ dám cúi thấp đầu, vì từ ngày chủ nhân bị hưu, tính tình trở nên quái gở, thậm trí còn hay lời từng điểm của hạ nhân ra mà bắt lỗi, đã có rất nhiều người chết thảm dưới tay nàng, vì vô ý làm phật lòng nàng.

Aiz, ai bảo kiếp trước họ không tích đức, nên kiếp này mới phải hầu hạ một chủ nhân tính tình hung tàn như vậy, cũng chẳng biết khi nào họ cùng chung số phận với những người kia đây...

Nguyên lai người này chính là Huyền Vũ Dạ Tuyết, từ khi bị Hoàng Bá Thuần phản bội, nàng đã biến chất, trở thành một ác nhân, làm toàn chuyện xấu, khiến nhiều người chán ghét.

Tình?

Cuối cùng là gì? Lại có thể đem một lương hảo thiếu nữ biến ra thành cái dạng này...

Nếu biết, thì từ cổ chí kim đã không có nhiều người hãm sâu vào dẫn tới không lối thoát.

Gối mộc anh [1] Là gối bằng gỗ, hình vuông, coi phim về cổ đại, chắc hẳn các bạn đã từng thấy qua rồi.

69. Chương 69: Sàm Sỡ Phụ Nữ Trung Niên

Sau khi ngủ đủ giấc, việc đầu tiên mà Liễu Thiên Nguyệt làm chính là thực hiện lời hứa của mình, chữa trị cho Hoàng Bá lão gia.

Đặt tay ông về lại trước bụng mình, mím chặt môi, hồi lâu, ta nói “Việc này, để ta về tra lại sách y đã”

Mặt của Hoàng Bá Thuần cùng Hoàng Bá Thuật hiện lên vài hắc tuyến....

“Ta nói này, không phải ta bất lực, chỉ là lâu quá chưa lao động, có chút mệt mỏi, người cũng nên thông cảm cho bà lão này chứ nhỉ?” liếc xéo hai người, ta thu dọn đồ nghề nói, dám nghi ngờ ta, đồ không biết điều!

“Vậy có cách trị?” bạc môi khạc ra một câu, Liễu Thiên Nguyệt thở dài, nói “Không tin thì đừng dùng”

Trước khi bước ra cửa, ta nhớ lại một việc gì đó, rồi hướng tới họ nói thêm “Hoặc là có một chuyện gì hoan hỉ, kích thích được não bộ của Hoàng Bá lão gia, nếu không, dù có tiên nhân hạ phàm đi chăng nữa, cũng chịu trời”

Một tiếng thở dài, Hoàng Bá Thuần nhìn lại phụ thân của mình, vốn dĩ ông rất khỏe mạnh, vậy mà giờ đây...lại bị hấn hại tới như vậy, ngồi tại mép giường, nắm lấy tay ông “Có phải hải nhi đã sai, đã sai rồi không...”

Vì trả thù cho Nguyệt nhi, hấn đã bất chấp tất cả, làm một bất hiếu nhi tử, lãnh tâm mà đối với ông, nên ông mới bị biến dạng như vậy.

Một bàn tay đặt lên vai hấn “Hãy nói cho phụ thân nghe, vì sao huynh đã biến trở thành như vậy, có lẽ vì điều này, sẽ kích thích được phụ thân?”

Hoàng Bá Thuần không nói, chỉ âm thầm liếc nhìn nam nhân trung niên trên giường.

....

Tại hoàng cung, trong ngự thiện phòng.

“Khải bẩm Hoàng Thượng, Lý công công diện kiến”

Nam tử dừng lại động tác “Truyền”, từ cánh cửa của ngoại điện liền vang lên tiếng bước chân của Lý công công.

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế, Tứ vương gia vạn phúc” Lý công công đầu cúi thấp, mắt nhìn xuống mặt đất, quỳ rạp xuống mặt đất, khan giọng cung kính nói.

“Bình thân” yết hầu lên xuống, Lý công công liền ngược mặt lên nhìn nam tử toàn thân màu vàng trước mặt, ngực thêu con rồng uy mãnh, liền nói “Khải bẩm, có thư của quận chúa”

Tứ vương gia vốn đang chăm chỉ cúi đầu ăn nhồm nhoàm, liền ngoái đầu lên, hai mắt sáng trưng như lượm được của quý, liền ‘vô phép vô thiên’ đẩy ghế ra, vọt tới sau lưng của ‘thiên tử’

Khẽ lắc đầu “Lui xuống đi”

“Ân” Lý công công liền lui xuống.

Giật lấy bức thư trong tay, giọng ai oán “Con quỷ này, cuối cùng cũng chịu bước chân vào kinh thành rồi sao?”

“Đệ không thể chờ cho hoàng huynh chút mặt mũi nào sao” mắt đẹp híp lại khó lường, giọng băng lãnh vang lên.

Mây khê chau lại, miệng chu chu ra, Tứ vương gia –Thần Vũ Phong liền méo máo miệng “Huynh bắt nạt ta?”

Day day huyết thái dương, Thần Vũ Hiên thanh minh “Con mắt nào của đệ thấy hoàng huynh ức hiếp đệ?” chẳng lẽ y cảm thấy hấn đối xử chưa đủ ‘tốt’ với y sao?

“Mắt trái cùng mắt phải” Thần Vũ Phong chớp chớp đôi mắt, ngây thơ vô số tội đáp, khiến cho ‘thiên tử’ không biết phải nói làm sao.

“Lão thiên đã bất công với đệ, nay cả huynh cũng ức hiếp đệ sao” một bộ mặt bi thảm được trưng ra khiến cho ‘thiên tử’ dễ khóc dễ cười.

“Hảo, liền chiều ý đệ, muốn gì tùy đệ” hấn chỉ biết gương cờ trắng đầu hàng, lười tranh cãi với hạng người không nói lý.

Thần Vũ Phong liền trở lại sắc thái sáng lạn, vui vẻ cầm chặt bả vai của ‘hoàng huynh’ mình mà lay mạnh “Biết mỗi huynh tốt với đệ”

Không ngại hôn nộ hôn nhẹ trên trán của Thần Vũ Hiên, liền tung tăng ra đi.

“Oẹ” sau khi tiểu đệ ra đi thì Thần Vũ Hiên liền chịu không được cái xốc mạnh liên tiếp của y, liền ‘ói’ hết buổi ăn vừa mới được đắp vào bụng.

....

Nàng đã bế quan tận hai ngày, cũng không bước chân ra cửa, việc ăn uống đều đương nhờ ở hai nha hoàn.

“Chủ nhân, mau nghỉ ngơi, uống hớp trà sâm” vừa đẩy cửa vào, Tổ Lạc Hiểu đau lòng nói, nhìn chủ nhân ngày đêm đọc sách y đến quên ăn, quên ngủ, thì Tổ Lạc Hiểu không khỏi cảm thấy đau lòng.

Buông y thư ra, Liễu Thiên Nguyệt xoa xoa huyết thái dương, hai ngón tay lần lượt lướt nhẹ qua bầu mắt, như muốn xóa tan đi sự buồn ngủ.

Sau đó hớp một ngụm trà sâm để điều dưỡng lại, lúc này Tổ Lạc Hiểu mới nói “Chủ nhân, kỳ thật bệnh trạng của Hoàng Bá lão gia các đại phu có tiếng tại tứ phương đều phải đầu hàng, chủ nhân không nên hao tâm tổn lực vào chuyện đầu không”

Nở lên nụ cười mỏng không thể mỏng hơn “Cám ơn người đã quan tâm ta, nhưng là ta đã hứa với hân, không thể thất hứa được, vả lại ta phải mau chóng trị hết bệnh cho phụ thân hân, có vậy, ta mới có thể mau chóng rời khỏi đây” khi nói xong, không hiểu vì sao, tim ta lại co quắp lại, rất đau rất đau...

“Thật sự?” Tổ Lạc Hiểu ngờ vực, hỏi.

“Thật sự!” mắt híp lại như tân nguyệt, ta đưa ra đáp án cuối cùng, rồi lẩn tránh đi ánh mắt dò xét của Tổ Lạc Hiểu, liền cúi đầu vào sách.

Tổ Lạc Hiểu thâm than, rồi đem chén ra ngoài, trước khi đi, liếc nhìn vào người bên trong, rồi thở dài, sau đó khép lại cửa.

Thấy cửa đóng lại, thì Liễu Thiên Nguyệt mới dám thở mạnh, hy vọng nha đầu kia không tỉnh mất tới vậy....

Nói tới đây ta lại trầm ngâm, khuôn mặt hiện lên một tia u sầu, vươn tay lên, cổ tay tích tụ lại đạo lực vừa phải.

“Bốp” thanh âm giòn tan từ phòng vang lên.

Năm ngón tay in hằn trên má trắng nõn, ta cắn môi, nhin không nổi, rên lên “A, chết tiệt”

Không ngờ đau như vậy!

Thật ngu, còn nhiều cách khiến mình thanh tĩnh, đâu nhất thiết phải tự làm thương mình như vậy? Ách, Khả Tâm Nguyệt, mày thật ngu!

Vì tự nhốt mình trong phòng hai ngày, nên ngày ít nhiều gì cũng rất phiền não, một là chuyện của Hoàng Bá đại lão gia, hai là muốn tránh mặt hân, khoan đã, có phải ta đã đảo ngược lại?

“....”

“Aiz” ta lắc đầu than thở, dọc theo hành lang, khi đi ngang qua một nơi, bước chân ta không tự chủ dừng lại.

Uống tới ngà say, trời đất cũng không biết, hân chỉ biết dúm thẳng mặt vào bàn đá, rồi tự lẩm bầm một mình.

Chân bước nhẹ nhàng, khi tới gần, mới nghe rõ được hân đang nói cái gì, tất cả chỉ vì bản năng tò mò của nàng....

Đang mơ màng, chớp mũi vươn đến một mùi hương quen thuộc, mày không tự giác cau lại.

Mày nhướn lên, ta cảm thấy có gì đó buồn cười, nguyên lai, khi uống say, hân như một tiểu hài tử vậy, chỉ biết ôm bàn, nằm bẹp ra, thật tức cười.

Ta lại phát hiện ra với tư thế này, hấn rất đang yêu, càng khiến cho người ta cảm thấy thương yêu không ngớt.... “Chết tiệt” quỷ tha ma bắt ta đi, thấp rủa một câu, nếu ta mà ở đây thêm một phút giây nào nữa, ta nghĩ, ta sẽ nhào tới quỳ rũ hấn...36 kếp, tẩu là thượng sách.

Đã muộn, bóng dáng đảo đảo liên tiếp ta tới mép tường, bạc môi đã thiếp lên môi của

Mở to con mắt, nàng ngốc lảng ra, không thể tin nổi sự thật trước mặt, nàng bị sàm sỡ?

Mà người sàm sỡ nàng lại là hấn!

Nguyên lai ngay cả nữ nhân trung niên, hấn cũng không tha!

Mặc dù ta mới hai mươi, ba mươi, nhưng là...ta đang giả dạng nha? Không lý nào hấn không biết?

Mùi rượu xộc vào mũi, ta biết hấn đã say, tay liền đẩy hấn ra, nào ngờ hấn càng ôm chặt, cạy miệng ta ra, đầu lưỡi ẩm ướt như linh xà chui vào, quấn chặt lấy lưỡi thơm tho của ta, tận lực hút hết mật ngọt trong khoang miệng của ta.

Mắt của nàng chỉ có ngày một to ra, ước chừng, tròng mắt cũng muốn rớt ra, nàng muốn phản kháng, liều mình giãy giụa, nhưng là kháng cự vô lực, hơi thở của hấn tràn đầy trong mũi, miệng của nàng, khiến nàng cũng say theo hấn.

Đã từ rất lâu, rất lâu, không ai hôn nàng như vậy....theo bản năng tìm tòi, nàng liền ôm lấy hấn, đáp lại nụ hôn nóng bỏng mãnh liệt của hấn.

70. Chương 70: Cường Đoạt Trong Đêm

“Nguyệt nhi” khẽ buông môi nàng ra, cho nàng một chút không khí tươi mát, sau đó lại bá đạo ấn vào.

Vốn đang cùng hấn trầm luân, nhưng nghe được giọng nói thâm tình cùng câu nói của hấn: ‘Nguyệt nhi’, thì ta thức tỉnh, “Ưm” tưởng hấn buông tha ta, nào ngờ, hấn lại tiếp tục nhúng chìm ta.

Tất cả nội lực đều tụ lại tại đan điền, ta dùng hết sức, đẩy hấn ra, rồi thuận chân, đạp cho hấn mấy cú cho bỏ ghét.

“A” trong mơ hồ bị đẩy ra, mà còn phải hứng chịu một cơn đau về xác thịt.

Sau khi xác định bản thân mình bình tĩnh hơn thì kẻ nằm dưới đất đã bất tỉnh nhân sự “Đáng chết” thấp giọng thầm rủa, sao ta có thể hồ đồ như vậy?

“Thật là...” bất đắc dĩ than nhẹ, rồi thở dài, nhìn nam nhân bị nàng đạp tới tả thì trong lòng ít nhiều gì cũng dâng lên chút cảm giác tội lỗi...

Nhưng rõ là hấn khi dễ nàng?

Nhưng hấn say!

Phải, hấn say, cũng không tính là phi lễ đi.

Nhưng hấn dám nhìn ta, nhớ vị thê tử đã khuất của mình?

Điều này quả đáng giận!

Nhưng là....vì sao ta phải giận? Ghen?

“Đồ điên” ta mới không tin mình ghen..., nhưng trong lòng, vẫn rất khi chịu, tâm rất đau, rất đau....

Thêm một tiếng thở dài, nàng vác hấn lên vai, rồi vận chuyển vật nặng nề này về đúng với vị trí của mình.

Âm dương quái khí, nàng thật điên rồi, vì sao lại đi tới cái nơi là ?

“Nguyệt nhi” bạc môi khạc ra một câu, lập tức nhận được phản ứng run run của người nào đó.

Trong lúc tức giận, ta thầm nghĩ: phải, Nguyệt, Nguyệt, Nguyệt: là một cái tên đẹp, nhiều người dùng vẫn đúng thôi....phải, không được suy nghĩ thừa thãi nữa, mặc dù người tên Nguyệt, nhưng không phải là ‘Nguyệt nhi’ của hân.

Cảm nhận được người trên bả vai đang nhúc nhích thì cánh môi mím chặt hơn, cố gắng mở cửa phòng, tay vừa chạm vào cửa, thì người phía trên không chịu yên ổn, an phận, mà lao về phía trước.

Thành ra, chính cả ta cũng bị liên lụy “A” chân ta mất trọng điểm, theo hân phi vào phòng, mặt ta đập vào cửa.

“Két”, cửa liền bật ra, cả hai bóng dáng ngã nhào vào phòng.

“Bịch”

“A da” đau quá, đau quá đi, ô...ô...ô..., ta thầm oán, từ khi nào mà ta biến thành tấm nệm lót cho người khác vậy.

“Ừm...” Hoàng Bá Thuần thuận miệng rên nhẹ, rồi lại ngủ tiếp...

“Mẹ nó” Liễu Thiên Nguyệt hận chính bản thân mình không thể biến dạng thành khủng long bạo chúa, ăn thịt tên vô ơn này.

Chính vì tức giận, Liễu Thiên Nguyệt khá thô bạo, thay vì công hân lên giường, đã nắm lấy chân hân, lôi kéo từ thính phòng đi vào sương phòng. (~~~~~~)

“Đúng là hảo tâm chẳng có hảo báo đáp” sờ sờ lại khuôn mặt của mình “Rất may chưa hư mặt nạ của ta...” rồi liếc nhìn bóng dáng trên giường, sau đó nhẹ nhàng thở ra.

Rất may là hân say...

Khi ta muốn xoay người ra đi thì, di, như thế nào lại không đi được?

Lúc này ta mới chú ý, tay của hân đang tóm lấy một góc váy của mình, theo phản ứng, ta liền gắt gao kéo tay hân ra khỏi váy mình, nhưng khi chạm vào lại không muốn buông.

Tay hân rất ấm áp, rất quen thuộc, một khung cảnh mơ hồ lại xuất hiện, một đôi nam nữ trong phòng, mà nữ nhân ngồi thân mật trên đùi nam nhân, nam nhân kia nắm chặt tay của nàng, cả hai người tựa như phu thê, rất ngọt ngào.

Chỉ tiếc rằng khung cảnh khá mờ ảo, ta không cách nào nhìn thấy mặt của họ..., bờ môi mọng, nở lên nụ cười lạnh, ngồi vào mép giường, ta nói “Cuối cùng ta là ai?”

Nói lên câu này khuôn mặt nàng hiện lên một tia bi thương, là chưởng môn nhân của Tuyết Sơn, một trong bát đại môn phái lớn mạnh nhất trong giang hồ, nhưng thật bi ai, ngay cả thân phận của mình cũng không biết “Người nói, có phải ta vô dụng?”

Nam nhân trên giường vẫn không hé ra lời nào, ta lại nói “Người, đồ ngốc, ta mang thân phận là gì chứ, sao dám tơ tưởng đến người”

Nghĩ về buổi tối của hai hôm trước, hân thú thật với ta, thì ta thấy tức cười “Mặc dù, quả thật...ta có chút xú cảm tình với người...là chút xú thôi, nhưng ta làm sao sánh bằng vị Lương gia tiểu thư kia chứ” người ta ngây thơ, thuần khiết, trong trắng, còn nàng? Nàng làm sao dám mộng tưởng kia chứ.

Bàn tay không tự chủ được, sờ lên trán của hân, lúc này ta cười có chút hả hê “Thật ra ta có hơi nghi ngờ, người có dùng loại mỹ phẩm nào không, sao da mặt có thể bóng loáng như vậy hả? Thật ghen tỵ”

“Ta nói, nếu người mà ở thế giới của ta, nhất định người không cần phải làm việc vất vả, cũng có nhiều nữ nhân nguyện ý bỏ tiền để bao nuôi người” nói xong, ta cười tới thật tươi, rồi sau đó, ta khề hít mũi, thay mình tủi thân.

Khi nàng ngẩng đầu lên, ánh sáng trắng vừa đúng lúc trảm xuống, theo cửa sổ, chiếu rọi vào phòng, đôi mâu của nàng được thắp sáng trong giây lát, cả người như chìm vào hư không

Gian phòng này, khung cảnh này, thật quen mắt...

“Á” bịt lấy tai, tâm run rẩy, phi như tên lửa, xông ra khỏi phòng....

Đôi mắt nhập nhèm hé mở, trong màn sương mù một bóng người biến mất, nâng tay lên, sau đó siết chặt lại.... từ từ chìm sâu vào giấc ngủ

Một bóng dáng màu trắng lượn lờ trong đêm, điểm nhẹ ngón chân, nhanh nhẹ như chú sóc, phi từ mái nhà này đến mái nhà khác.

Một đại trạch to lớn xuất hiện, nơi này dù sáng hay tối, cũng đều có người đi tuần, những ngọn đuốc thấp sáng cả khu hành lang, mắt nhìn những tiểu lính lát kia đi khỏi, thân thủ nhẹ nhàng mở cửa ra.

Cửa vừa mới hé mở, một bàn tay to lớn đã nắm chặt cổ tay của bạch y nhân “Râm” sự việc xảy ra chỉ trong tích tắc.

Vừa vào tới phòng, mũi kiếm lạnh lẽo đã kề sát cổ “Người là ai?” giọng điệu lạnh lẽo, nhưng mà bạch y nhân cũng không lộ ra một tia sợ hãi, ngược lại, còn vui vẻ, nũng nịu nói “Nha, đại gia, ngài quên mất người ta rồi sao?”

Bàn tay nhỏ bé trắng nõn đi theo sườn mặt, vuốt ve yết hầu của nam nhân, rồi nhẹ nhàng trượt xuống khuôn ngực rắn chắc, cả thân thể liền dán sát lên người của nam nhân.

Một cái đẩy nhẹ, cả người bạch y nữ nhân liền ngã xuống bàn, bóng dáng to lớn của nam nhân theo đó mà khóa trụ người nữ nhân, như muốn nhốt nàng ta trong không gian eo hẹp.

Trong bóng đêm, hai nụ cười giảo hoạt cùng nở rộ lên...

71. Chương 71: Cổ Nhân

“Ta còn tưởng nhà ngươi sẽ chôn thân trong Hoàng Bá phủ rồi?” bạc môi lạnh nhạt phun ra lời nói lạnh lẽo.

Nữ nhân cười e lệ “Nha, người ta nào quên đại gia ngài chứ?”

“Phải không?”

“Người nói thử xem?” bàn tay không tự chủ ôm lấy gáy của nam nhân, khiến cho không gian của hai người càng thu nhỏ lại.

“Đủ rồi” không khí ái muội liền bị tiếng thô rỗng của nam nhân phá vỡ, đôi mắt trợn lên “Ta không thích nữ sắc, đừng chạm ta”

Tiếng cười hồn nhiên, hào sảng vang lên, thấy nam nhân đẩy mình ra, nữ nhân bất đắc dĩ ngao ngán “Chắc chắc, nếu để cho người ngoài nghe thấy được một đại nam nhân, không ham mê nữ sắc, mà lại yêu thích nam sắc, người nói xem sẽ có hậu quả gì”

Châm nến lên, căn phòng lập tức được thấp sáng, hiện lên dung nhan của đôi cô nam quả nữ trong phòng.

“Là do ai?” thanh âm oán trách vang lên, lộ lên tuấn nhan trẻ trung, vạn người mê.

Nhún nhún vai, giật lấy ly trà của nam nhân “Ta nói, tứ muội a, người cũng thật thảm” mỗi lần nói tới đây, nàng liền không khách khí ôm bụng cười.

Giật lại ly trà, hồng lên “Người có tin ta công bố thân phận của người cho khắp thiên hạ biết không hả – Khả Tâm Nguyệt” thật là một nữ nhân không biết tốt xấu, dám dẫm đạp lên vết thương của người ta.

(Khả Tâm Nguyệt: là tên nữ chủ trước khi xuyên qua)

Liễu Thiên Nguyệt cười ngọt, một giây, hai giây, khóe miệng theo đó mà kéo giãn ra, nhìn thập phần quái gở “Không sợ hoàng huynh trăm đầu, thì cứ tự nhiên”

Nam nhân –Thần Vũ Phong cười không thể tin nổi, khoanh tay trước ngực rồi mĩa mai nói “Chỉ sợ không được như ý nguyện của người”

“Chắc chắc, xem kìa, mới vậy thôi đã nổi hỏa rồi sau, đúng là không có chút khí khái của....” chữ ‘nam nhân’ chưa kịp nói liền bị cắt đi “NND [1], nếu muốn nam nhân, Hoàng Bá phủ đầy ắp cho người chọn”

“Ghen tỵ?” nhướn ày chất vấn.

“Nực cười, bốn vương gia ta đây, có chỗ nào thua kém hai huynh đệ hần” Thần Vũ Phong cạy mạnh miệng.

“Phải không?” mi liễu cụp nhẹ xuống, lộ ra dáng vẻ yêu kiều, mảnh mai như xà yêu.

Nghe người bạn tốt của mình chất vấn, thì Thần Vũ Phong mím chặt môi “Cuối cùng yêu nữ nhà người có việc gì?”

“Bộ phải có việc gì mới có thể ghé qua phủ đệ của hoàng đệ sao?” chớp chớp mắt, nàng lộ ra vẻ ngây thơ vô số tội.

“Cái nữ nhân này, người thật biết cách làm phiền người ta” kéo ghế, Thần Vũ Phong ngồi hần xuống ghé, rồi nói thêm “Xây ra chuyện gì sao?”

Thở dài, Liễu Thiên Nguyệt nói ra mục đích mà mình đến “Ta muốn người dùng thân phận của mình đi tới tàng kinh các của thiếu lâm, mượn vài thứ”

Mày nhướn cao lên “Với thân phận của người, người làm được điều đó”

“Còn không phải nói do hai người, đã bảo hai người đừng có lạm dụng chức quyền....”

“Stop” cắt đứt lời nói của nàng, Thần Vũ Phong ném cho nàng ánh mắt khinh miệt “Yêu cầu của người, cũng là lấy chức vị của ta ra, người nói thử xem, nhà người có lạm dụng chức quyền?” nực cười.

Lè lưỡi ra, nàng xấu hổ nói “Gì chứ...chẳng qua, người ta không thích xuất hiện giữa chốn đông”

Cầm chặt cảm tinh xảo của nàng “Sợ bị cầu thân sao?”

Nói tới đây, thì cả khuôn mặt Liễu Thiên Nguyệt trầm lại, thấy mình nói sai lời, thì Thần Vũ Phong vội sửa chữa “Yên tâm, ta sẽ giúp người”

“Đa tạ” khoe môi miễn cưỡng rặn lên một nụ cười

“Mà thứ người cần mượn, là vật gì...”

“Sách y”

.....

Chim chóc kêu lú lo ngoài vườn, từng tia nắng chiếu rọi khắp mặt đất, một ngày mới lại tới.

“Chủ nhân của nhà người đâu?” vừa mới mở cửa, Tổ Lạc Hiểu đã giáp mặt với khuôn mặt so với đáy nồi không hơn không kém.

Ném cho người đối diện ánh nhìn khinh thường “Không biết”

Lập tức cảm thấy có một hung khí bao vây lấy cả thân mình, nhưng Tổ Lạc Hiểu đã quật cường đáp lại với khí lạnh quanh mình, mắt đối mắt với hung thủ.

Tưởng chừng hần sẽ nổi giận, nào ngờ, hần lại xoay người bỏ ra đi.

Đúng là nha hoàn trung thành, cũng phải, Hoàng Bá Thuần – hần đã đối xử rất tệ với chủ nhân nàng ta, rất xứng đáng bị đối xử như vậy.

Vừa mới sáng sớm, hai người đã ra ngoài, đi tới du hồ, ngoạn một chuyến.

Đứng tại đầu thuyền, ánh nắng chiếu rọi vào khuôn mặt trắng nõn, mắt ngọc mày ngài, mái tóc đen huyền theo gió mà tung bay, trên đôi mắt lấp lánh chứa một tâm sự nặng.

“Không phải người chứ, ta có lòng tốt, mời người đi dạo hồ, nào ngờ người lại trưng bày bản mặt này cho bốn vương xem sao?” từ trong thuyền, truyền ra thanh âm trầm ấm của một nam nhân

“Cứ ăn đồ của người đi” ném cho Thần Vũ Phong ánh nhìn mỉa mai, Liễu Thiên Nguyệt lạnh nhạt nói.

Tay phải cầm cánh gà, tay trái cầm đuôi ngỗng, cả bàn đều chứa đựng sơn hào hải vị, rất may trên thuyền ngoại trừ hai người, chỉ có thuyền phu, và thuộc hạ thân cận của Thần Vũ Phong, sớm chứng kiến cảnh ăn uống của chủ nhân nhà mình, nên không mấy ngạc nhiên cho lắm, nếu không chỉ sợ người ta cười rớt răng.

“Con quý cái, nhà người đừng vội cao ngạo” mặc dù có hơi chột dạ, nhưng da mặt của Thần Vũ Phong sớm đã luyện tới đao thương bất nhập.

“À phải, hôm nay là ngày gì, vì sao lại náo nhiệt như vậy” bấy giờ ta mới để ý tới, ngoại trừ thuyền hoa của tứ vương phủ, thì còn có rất nhiều thuyền hoa khác.

Ném cho thuộc hạ thân cận –Phiên Vân ánh nhìn, Phiên Vân vội mở miệng nói “Là ngày đại hỷ của Trần viên ngoại với Lương đại nhân –Đô đốc đại nhân”

“Lương Du Thiên?” nghe ta nói, thuyền phu chỉ gật đầu, coi như ta nói đúng.

“Sao, người biết lão?” cắn một miếng thật bự trên cánh gà, Thần Vũ Phong thuận miệng hỏi.

“Không, nhưng lại quen biết nữ nhi của lão” bước vào khoang thuyền, vội chỉnh lại váy áo, ta dựa lưng vào gối nhuỷ bên thuyền, thuận tay hớp lại một miếng trà.

“Nữ nhi? Ta chỉ nghe nói lão có nhi tử” lập tức nhận được ánh nhìn miệt thị của Liễu Thiên Nguyệt, nàng hừ hừ nói “Ta đã tra qua, ở quê, lão còn có một vị thiên kim”

“Hóa ra là vậy”

Đột nhiên thuyền hơi rung một chút, theo phản xạ, cả hai người liền liếc nhìn bóng dáng vừa mới lên thuyền “Đã mạo phạm, xin tứ vương gia tha tội”

Bỏ hết thức ăn trên tay, Thần Vũ Phong khôi phục lại bộ dạng lạnh nhạt, Phiên Vân khom lưng nói nhỏ bên tai của hắn “Là người của Lương đại nhân –Đô tổng đốc; Nhạc Ngạn thuộc hạ thân cận của lão”

Gật gật đầu, giọng điệu ảm đạm “Có việc gì?”

“Đại nhân nhà ti chức kính thỉnh tứ vương gia cùng vị bằng hữu đi một chuyến tới Phúc Yên Lâu để dự một buổi tiệc nhỏ” thuyền của An thân vương phủ quả có khác, dẫn dụ được ánh mắt của vô số người trên sông, sớm đã truyền tới tai của Lương Du Thiên.

Liếc mắt nhìn Liễu Thiên Nguyệt như hỏi ý nàng “Được thôi”

Rồi nhìn Nhạc Ngạn, nói “Nghe rồi chứ?”

“Ân” rồi xoay người, phi thân về lại thuyền của mình.

“Sao, chắc hẳn là thiên kim của lão xinh đẹp tựa thiên tiên, nên nhà người mới nghĩ đại ca của nàng ta chắc hẳn không thua kém đi?” vừa thấy người ra đi, nàng đã vội nói lời cợt nhả.

“Vẫn là người hiểu ý ta” vì kẻ được Liễu Thiên Nguyệt để ý, nhất định rất đẹp, nên nàng ta mới khắc sâu vào tim kỹ như vậy.

Lắc đầu, Liễu Thiên Nguyệt cười bất đắc dĩ, tạt hám trai vẫn chưa bỏ, thuyền của họ chuyển đi hướng khác, chậm rãi mà đi tới tòa thuyền lâu năm tầng trôi bồng bềnh giữa sông.

Cả Phúc Yên Lâu đều bị Trần – Lương hai nhà bao hết, rất nhiều thuyền đã đỗ về đây để dự hôn lễ của hai nhà.

Khi thuyền hoa của An Thân phủ liền thu hút không ít ánh nhìn của người ngoài, vì nghe đồn, Tứ vương gia –Thần Vũ Phong lạnh nhạt không nói, mà không ham mê nữ sắc, thân là bào đệ cũng là đại hồng nhân bên cạnh hoàng thượng, vốn dĩ nên thu nạp rất nhiều bình hoa, chim yến đi, nhưng mà đáng này, Tứ vương gia liếc cũng không thèm liếc tới những nữ nhân tuyệt sắc do các đại thần dâng lên, nói chung Tứ vương gia tuyệt đối là một nam nhân đáng giá nhất trong Thần Trường quốc.

Nhưng hiện nay, như thế nào bên cạnh lại xuất hiện một nữ nhân, nhìn kia, nhìn kia, nắm tay thật thân mật, mọi người thầm nói trong lòng.

Vì tỏ ra mình ga lăng, nên Thần Vũ Phong liền đưa tay ra, đỡ lấy Liễu Thiên Nguyệt, không ngờ chính hành động này, đã gây lên một trận sóng gió.

Thu hồi hình ảnh đáng ghét kia vào mắt, mím chặt môi, tay cũng siết chặt thành quyền.

“Thuần đại ca, người sao vậy?” ngồi kế bên, không quan sát được cảnh vật ở bên dưới, Lương Chiêu Nghi tò mò hỏi.

“Không có gì” chết tiệt!

Thay vì mặc đồ nam nhân, ta sớm đã thay bộ y phục nữ nhân, nên thu hút được không ít ánh nhìn của mọi người xung quanh.

Nhưng đối với những ánh mắt này, cả hai người cũng đã quen rồi, nên ứng xử rất tự nhiên.

“Tứ vương gia vạn tuế, vạn vạn tuế” tất cả mọi người trong hiện trường thấy được bóng dáng kia xuất hiện, liền quỳ rạp xuống đất.

“Không cần đa lễ, đều đứng lên đi” nghe vậy, hiện trường lập tức khôi phục lại, chỉ có một điểm khác biệt là từ vui vẻ tới im lặng.

“Như thế nào, bốn vương đáng sợ sao? Vì sao lại đón tiếp với bốn vương bằng khuôn mặt kia, các người không thấy bốn vương đang mặc gì sao? Hôm nay chính là ngày đại hỷ, không cần phải quá để tâm thân phận” chính vì Thần Vũ Phong rất ít xã giao, toàn dành hết thời gian vào việc đốc thúc quân, nên không ít người tưởng lầm là kẻ thường chém giết trên sa trường nhất định là một người lạnh lùng, nghiêm khắc

Lương Du Thiên liền liếc nhìn mọi người, sau đó họ lại giả vờ rặn lên nụ cười, hiện trường miễn cưỡng khôi phục lại ba bốn phần đi.

72. Chương 72: Quan Hệ Của Chúng Ta

“Tứ vương gia, thật quý hóa, được ngài ghé qua” Lương Du Thiên nở lên nụ cười nồng hậu, nhiệt liệt hoan nghênh Thần Vũ Phong.

“Không cần phải đa lễ” cả hai ít nhiều gì cũng là cộng sự trên sa trường, không nên hữu lễ như vậy.

“À vị cô nương này là...” Lương Du Thiên cũng như mọi người, khá tò mò với bóng dáng đằng sau của Thần Vũ Phong.

Thần Vũ Phong liền bậc lên tiếng cười hào sảng, rồi ghé sát vào tai của nàng, nói với giọng đủ cho người gần đây nghe “Nguyệt nhi, theo nàng, chúng ta có quan hệ gì?”

Dù mọi người đang cười nói, nhưng vẫn không tự chủ vênh tai lên nghe.

Đồ chết giẫm! Sớm biết nàng ta chẳng có hảo tâm rồi, đúng là quá sơ suất, mới trúng kế của hần ta, Liễu Thiên Nguyệt thầm rủa.

Thần Vũ Phong miễn cưỡng nhin đi tiếng cười trong lòng, đáng đời, ai bảo bình thường hay cợt nhả y, để y xem, hôm nay tiểu nữ nhân này sẽ nói thế nào, ha ha ha, thật mát dạ nha, nguyên lai khoái cảm khi trả được thù là như vậy

Nhìn khuôn mặt như tiểu nhân đắc chí của hần thì ta càng tức giận, hỏa diễm trong lòng càng tăng, nhưng sau đó khóe môi dần ra, cười thực ngọt “Phân biệt sao?”

“Trong lòng ngài, tiểu nữ có vị trí gì, chẳng lẽ ngài không hiểu?” tất cả mọi người đều nhăn cả mày, vì câu trả lời của Liễu Thiên Nguyệt như thực như không, khó phân biệt nổi.

Hay lắm, tiểu nha đầu kia, quả thật là câu trả lời hay, mọi việc lại đẩy hết lên đầu y, hừ, dù trong lòng không thể tiêu hóa nổi câu trả lời của nàng, nhưng y cũng phải trưng lên nụ cười chiêu bài của mình “Hảo, hảo, liền như nàng nói”

Tất cả mọi người đều bị hai người xoay vòng vòng, không ai hiểu nổi, họ cuối cùng có quan hệ gì, nhưng là nhìn thấy chuyện gì cũng hỏi ý của nàng, nhất định nàng có thân phận rất đặc biệt, nên mới được tứ vương gia coi trọng.

“Thỉnh” Lương Du Thiên chỉ biết thở dài, rồi ánh mắt di dời đi tới chỗ của nữ nhi ông thì vội cau mày thô, rồi nói với Nhạc Ngạn “Giúp ta hảo hảo tiếp đãi với tứ vương gia cùng vị cô nương này”

Lúc này theo ánh nhìn của Lương Du Thiên, nàng liền để ý tới một bóng dáng quen thuộc, cả người nàng chết lặng tại chỗ.

Hoàng Bá Thuần đang ngồi tại đại sảnh của con thuyền, mà người kế bên, lại là người nàng biết đến – Lương Chiêu Nghi.

>

Hóa ra là vậy..., cười lạnh, nhìn thấy biểu hiện kỳ lạ trên mặt của Liễu Thiên Nguyệt, Thần Vũ Phong cũng tò mò, nhìn theo, mày y nhướng tới cao, rồi hỏi “Cái nữ nhân bên hắn, là ai?”

Lúc này ta để ý tới sắc mặt tối tăm của Lương Du Thiên, vội dùng chân dẫm nhẹ lên chân của Thần Vũ Phong.

“Đi ” không chú ý tới hoàn cảnh hiện tại, mà lôi kéo Thần Vũ Phong ra đi.

Chỉ vì hai người là thượng khách, mà Tứ vương gia là ai? Sao có thể ngồi chung với những người như vậy, Lương Du Thiên đã sắp xếp sẵn một gian thượng phòng để tiếp đãi hai người.

Lúc này Thần Vũ Phong hỏi “Cuối cùng nàng ta là ai?”

“Là nữ nhi của Lương đại nhân”

“Ách” Thần Vũ Phong hô lên, rồi nhìn về phía Nhạc Ngạn, chỉ thấy bóng lưng vững trãi của y, rồi thở dài, hắn đã biết lý do vì sao bị Liễu Thiên Nguyệt dẫm vào chân rồi, hóa ra là vậy..., hắn cũng quá luống cuống đi, aiz.

Sau khi dùng bữa tiệc xong, Thần Vũ Phong say như hủ chìm, căn bản chẳng phân biệt được ai với ai, sau một hồi lảo đảo, cùng với các gia đình của Lương gia hợp tác, đã tổng cổ Thần Vũ Phong đi về, khục, phải nói là khiên về...

Còn ta ở lại đây, vì đứng tại lan can của lầu bốn nhìn hướng ra du hồ, có thể cảm nhận được một khung cảnh rất tuyệt, ta có chút không nỡ về sớm, nên ở lại ngắm cảnh.

Mặt hồ phẳng lặng, ta còn nhìn ra phía xa bên hồ kia, người đi lại bên đó rất nhỏ, khung cảnh thật thú vị, khiến ta yêu thích không thôi.

Liễu Thiên Nguyệt vẫn đứng lẳng lẳng ở góc khuất, lúc này có hai người đang tiến tới, thanh âm mềm mại, nghẹn ngào truyền tới đã đánh thức bản năng tò mò của nàng.

“Vì sao?”

“Đã nghe những gì kinh thành đồn?” giọng điệu lãnh mạc, khiến cho lục y cô nương căng thương tâm, nhưng nàng là thật sự yêu thích nam nhân này “Nếu chàng không yêu mến ta, vì sao lại đồng ý nhận đồng tâm kết từ ta?”

Nhớ lại ngày đó, nàng phải bỏ ra không ít dũng khí, mới có can đảm đi ngỏ lời yêu với hắn, khi hắn nhận lấy, tâm nàng nở hoa, hoan hỷ không ngừng, nhưng hiện tại như thế nào lại đối xử như vậy với nàng?

“Ta...” nguyên lai hai người này chính là Hoàng Bá Thuần và Lương Chiêu Nghi, đối phó với câu hỏi của Lương Chiêu Nghi, thì Hoàng Bá Thuần á khẩu, sao hắn dám nói, hôm đó vì sợ bị nhìn thấy, nhất thời không kịp chế được, mà giấu đi đồng tâm kết kia?

“Dù phụ thân phản đối, ta cũng không quan tâm, ta vẫn chỉ yêu chàng” thủy mâu nhi trân thật nhìn lấy Hoàng Bá Thuần, chứng minh nàng là thật tâm.

Sớm nghe qua danh xưng của hắn, nhưng con tim nàng vẫn không tự chủ được mà đi yêu thương hắn, quả như lời đồn, hắn là một tuấn mỹ trác tuyệt nam nhân.

Không như các công tử nhược chất khác, cả người hắn đều tản ra khí khái nam nhân nồng đậm, khi nhìn sâu vào đôi mắt ưng của hắn, thì đối phương liền mất đi lí trí, không chìm chế được, muốn yêu thương hắn.

Nếu nói nàng yêu hắn ngay từ ánh mắt đầu tiên, có lẽ không sai đi.

Có lẽ Lương Chiêu Nghi đã tính sai, khi nam nhân thấy được vẻ mặt của nàng, nhất định sẽ muốn bảo vệ, an ủi nàng, nhưng nàng đã sai trầm trọng.

Nhiều năm trước, vì không phân biệt rõ thế nào là yêu, hắn đã làm tổn thương một người, để rồi người đó cắn trả lại một miếng thật đau, hắn hận, hận nhất chính là những thiên kim tiểu thư như Lương Chiêu Nghi!

“Thê tử của ta chỉ có một, ta sẽ không bao giờ tiếp nhận nữ nhân nào khác cả”

“Nhưng là người đã hừ nàng” đừng tưởng rằng với lời nói đó, nàng sẽ bỏ cuộc.

Hoàng Bá Thuần hừ lạnh “Nếu đó là nữ nhân ta yêu, ta nhất định không buông tay” sau đó, hắn khom lưng ghé sát tai của nàng “Rất tiếc, ả chỉ là công cụ phục thù của ta, đối với ta mà nói, nữ nhân nào cũng như nữ nhân này, ta đều không hứng thú, họ chỉ là những người làm ấm giường của ta thôi” phải, chỉ vì muốn báo thù, hắn đã làm hết tất cả mọi việc tàn nhẫn, bỏ mặt sự sống chết của những nữ nhân kia.

Hối hận?

Không!

Hắn không hối hận.

Nếu thương hại người khác, thì ai thương hại hắn? Có câu: Người không vì mình trời chu đất diệt.

Đây là khuôn mặt mà cả đời Lương Chiêu Nghi cũng chưa từng gặp phải, chính nàng cũng không nghĩ tới ngoài mặt hắn lạnh nhạt, thì tâm cũng đi theo mà vô tình, lãnh huyết như vậy “A” Lương Chiêu Nghi hét lên, rồi ôm mặt chạy đi trong nước mắt.

Nấp trong góc chết, nàng có hơi kinh ngạc, trong tâm đột nhiên cảm nhận được có một luồng nước ấm tràn vào, không tự giác mà cảm thấy cao hứng.

Nhưng rồi hình ảnh kia xuất hiện, từ tâm trạng vui vẻ lui sang rầu rĩ, xoay người lại, nàng đang chờ người kia đi, mới có thể ra mặt...

“Chắc chắc, từ khi nào Đồng Lão biến thành chuột nhắt?” chính là thanh âm nhẹ nhàng bên tai, hơi thở quen thuộc khiến ta bừng tỉnh trong suy nghĩ của mình “A”, bản năng mách bảo, ta phải lùi bước.

Đôi mắt ta trợn to, vì không tin nổi, hắn...hắn như thế nào mà phát hiện ra ta?

Rồi vội thanh tỉnh, đáp “Chỉ là trùng hợp”

Khóe miệng khiêu gợi dẫn ra “Phải không?”

Nuốt một ngụm nước miếng, ánh mắt ta lảng sang chỗ khác “Phải! Tất cả là do hai người, đáng lý hai người nên tìm một căn phòng, cả hai đóng cửa lại, uống miếng trà, ăn miếng bánh, từ từ mà nói, đằng này, các người lại công khai đứng trên hành lang giải quyết việc tư, ta là tình cờ đi ngang qua, nghe được, nói xem, có phải do hai người?”

“Ồ, hóa ra là lỗi của ta?” đáy mắt lóe lên tia phức tạp, hắn cười khổ, như thế nào lại đổi trắng, thay đen như vậy?

“Đương nhiên là lỗi của người!” nàng nói với giọng đương nhiên, mà không hề biết ghi chữ ‘xấu hổ’

“Vậy ra, phải như người với Tứ vương gia, đóng cửa phòng với nhau, từ từ nói?” gương cao âm điệu.

Mày nàng nhướn lên, sao giọng của hấn cứ như....ăn dấm? Có phải do ta lại quá đa tình không? Lại suy nghĩ đi đâu nữa rồi.

Điên rồi, mày điên rồi!

Lí chí nói cho ta biết, ta nên chạy, nhưng là...có một số việc, ta muốn làm rõ “Ta nghĩ, chuyện đó không liên quan tới ngài!”

Nụ cười lạnh trên môi “Hôm qua, ta vẫn chưa quên những gì ngươi nói”

Nhiều năm qua, hấn đã tập ình thói quen, sau khi uống say, sẽ nhớ lại việc xảy ra đêm trước, những lời của nàng, hấn nghe rõ mồn một, rành mạch!

Chuyện nàng nhấn tâm đập hấn, hấn cho qua, nhưng nàng dám lẩn tránh hấn, tuyệt không cho phép!

Sắc mặt nàng chuyển sang trắng bệch, rồi sau đó cương ngạnh nói “Hôm qua ta nói rất nhiều, làm sao mà nhớ nổi, ta đã nói cái gì, à phải, ta bận, phải đi trước” 36 kế, tẩu là thượng sách.

“Muốn đi, không dễ” thấy nàng lại muốn trốn tránh, thì hấn kích động, liền kéo lấy nàng, áp sát vào vách tường gỗ, hai tay chống trước mặt nàng, có ý đồ giam nàng trong không gian chật hẹp, không cho nàng bỏ trốn.

“Ngươi” từ thẹn hóa giận, nhưng lại không nói lên lời, trái lại tim có cảm giác như mong chờ điều gì đó?

Cúi đầu xuống, hấn thấp giọng “Nguyệt nhi, ta biết là nàng mà, là nàng, phải không?” hấn đã nhờ Dạ Tam kiểm chứng, quả thật nàng lại sử dụng loại mặt nạ kia, ngoài ra, đêm hôm qua, hấn cũng xác nhận, nàng chính là Nguyệt nhi.

Nguyệt nhi của hấn, một người chết có thể sống lại, đúng là có chút hoang đường, nhưng là ngoại trừ Nguyệt nhi, không ai có thể làm cho hấn ấm lòng, ngay từ ánh nhìn đầu tiên, hấn đã cảm nhận, tiểu tiểu điều kia, rất đặc biệt, hóa ra, là nàng, là nàng.

“Ta không phải là Nguyệt nhi, ta không phải, nghe cho rõ đây, ta là Liễu Thiên Nguyệt”

73. Chương 73: Xin Lỗi

“Ta không phải là Nguyệt nhi, ta không phải, nghe cho rõ đây, ta là Liễu Thiên Nguyệt” nàng lập tức phủ nhận, thậm chí còn giãy giụa trong lòng hấn.

“Nàng chính là Nguyệt nhi, đừng tự lừa người lừa mình nữa, Nguyệt nhi, Nguyệt nhi của ta” đáy mắt xẹt qua tia hoan hỉ vì nàng chính là Nguyệt nhi của hấn, lẫn đau thương vì nàng không nhận ra hấn.

“Nghe cho rõ, đời này kiếp này, ta hận chết ngươi” đẩy hấn ra, nàng lạnh lùng nói, sau đó từ cửa sổ, đập nước phi thân lên bờ.

“Nguyệt nhi” hai tay siết chặt thành quyền đầu, răng nghiến chặt lại, hấn đau lòng khôn xiết.

.....

Chân của nàng cứ như không còn thuộc về nàng, một mạch đi thẳng tới địa phương có tên phố Tô An, liền hướng tới phía đại trạch trước mặt, mới cam tâm dừng chân lại.

Từng hình ảnh lại đập vào đầu nàng, những hình ảnh đang ngày càng ngày càng hiện rõ nét, nhìn thấy nhân vật kia, khiến nàng khiếp đảm không thôi.

Trong lúc nàng muốn xoay người ra đi thì có một sức lực vô hình níu giữa nàng, lúc này nàng để ý có một tiểu nam hài đang kéo váy của nàng.

Đôi mắt đen tuyền ngậy thơ, phục trang tiểu thiếu gia, trong đứa trẻ này khá là khôi ngô, nàng cười nhẹ, ngồi xổm xuống “Con nhà ai, sao lại đáng yêu như vậy?”

Mày đen vô thức nhú lại, tiểu hài môi phụng phịu “Là tuần tú, không phải đáng yêu!”

Nghe nó trả lời, ta bất mãn “Còn nhỏ, sao lại gọi là tuần tú, phải nói là đáng yêu?” rằng còn chưa cai, cái gì mà tuần tú với chả khôi ngô.

“Nhưng phụ thân nói, không được khen nam tử là đáng yêu, mà phải gọi là tuần tú!” tiểu hài cãi chày cãi cối.

Vì lời nói của tiểu hài, ta không thể ngừng lại tiếng cười, rồi vỗ vỗ lên đầu nó “Quả thật đáng yêu”

Đột nhiên đôi mắt tiểu hài trợn lên “Đã nói không được gọi là đáng yêu”

“Hảo, không đáng yêu” bẹo nhẹ má tiểu hài, coi như là chiều nó, ai bảo lòng tự trọng của nó quá cao làm gì....

“Lăng nhi” thanh âm trầm thấp của một nam nhân từ trước truyền tới, làm tay ta hơi run rẩy.

“Phụ thân” vừa nghe được tiếng phụ thân, nó lập tức vui vẻ chạy như cơn lốc lao về phía nam nhân trước mặt.

“Lăng nhi, quên lời phụ thân dạy dỗ, không được đi lung tung?” thấy được tiểu hài nhà mình chạy đi rong chơi thì Huyền Vũ Dạ Mạc không khỏi lo lắng.

“Lăng nhi không đi lung tung chỉ là....” Khi vừa nhìn tới bóng dáng trong gốc, thì người đó, vô tình đã biến mất, không để lại một câu.

“Chuyện gì vậy?” theo ánh nhìn của Huyền Vũ Lăng, hẩn hỏi.

Huyền Vũ Lăng lộ lên vẻ đau thương lẫn mất mát.

“Lăng nhi?” bị phụ thân giục tỉnh, Huyền Vũ Lăng nói “Khi này có một cô cô đứng tại đây, nhưng là cô cô đã đi mất”

“Ồ” Huyền Vũ Dạ Mạc ngạc nhiên “Cô cô có hình dáng ra sao?”

“Mắt rất đẹp, trên đây còn có nốt ruồi son” vừa nghe chữ ‘nốt ruồi son’ thì Huyền Vũ Dạ Mạc chết tâm, nhìn theo phía trước, đôi mắt lộ lên một tia buồn bã, phút chốc thêm một cỗ xe ngựa từ xa đỗ tại cửa sơn trang,

“Sao hai người lại đứng đó>” Huyền Vũ Tuấn Quyết từ xe ngựa bước ra, rồi có chút sững sốt khi thấy con trai mình đứng như trời trồng.

Lắc đầu, dần hết bi thương vào đáy lòng “Ân, không có việc gì”

Cả ba cùng bước chân vào, bấy giờ, nàng mới dám bước ra, nước mắt nhịn không được thi nhau rớt xuống.

Nhớ lại trước đây, nàng không sao tự dẫn vật chính mình, khi nhìn thấy đại ca lộ lên tia buồn bã vì mình thì nàng càng khổ tâm....nhưng....Huyền Vũ Dạ Nguyệt đã chết rồi!

Đại ca, đại ca, muội thật sự xin lỗi, nói lên câu này trong tâm, nàng liền xoay người bỏ đi.

Đột nhiên mắt giật giật, theo cảm giác, hẩn liền buông tiểu hài trong tay ra, chạy xộc ra, rồi ráo riết đi tìm một thứ gì đó, ngay cả hẩn cũng không hiểu.

“Mạc nhi, Mạc nhi, xảy chuyện gì?” Huyền Vũ Tuấn Quyết thấy con trai mình như gặp ma vậy, không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

Sau một hồi tìm kiếm vô vọng, Huyền Vũ Dạ Mạc lâm ra tuyệt vọng, nhẹ nhàng nói, như mất lực “Không”

“Chẳng lẽ là...Nguyệt nhi...” Huyền Vũ Tuấn Quyết có một tia hoan hỉ, bao nhiêu năm nay, nó đi mất tăm, nay đã về sao, nó đã về rồi sao?

“Nguyệt nhi đã về rồi sao?” thanh âm mềm mại truyền tới, khiến lông trên người Huyền Vũ Dạ Mạc dựng cả lên “Nếu muội ấy về, nhất định sẽ đứng tại đây!”

“Phải rồi, muội đi du ngoạn, chắc đã mệt mỏi, đến đây, chúng ta vào nhà hẩn nói” rồi lẳng sang chủ đề khác.

“Phải đó, vào thôi” lực tập trung của Huyền Vũ Tuấn Quyết cũng biến mất, chỉ vội chăm lo cho đứa con đáng thương này.

“Hảo” Huyền Vũ Dạ Tuyết cười mỉm chi, trước khi vào, liếc ra ngoài một chút rồi sau đó mới cam tâm bỏ hết lo âu, đi vào nhà.

.....

Ngoài dựa liệu của Liễu Thiên Nguyệt, sau khi nàng đi có ba ngày, Thủy Mẫu cũng từ trong cõi mộng lung tỉnh lại “A”, cả thân mình nàng mềm nhũn ra, trong đầu nàng những kí ức xưa không ngừng ùa về, đôi mắt nàng trợn to ra.

Vừa nghe thấy trong phòng vang ra thanh âm nhẹ, Âu Nhã Vỹ cao hứng đi vào “Sư phụ, người đã tỉnh” sau bao ngày, cuối cùng sư phụ hần đã tỉnh.

Bị giục tỉnh, nàng ngẩng đầu lên, có chút ngạc nhiên gọi “Vỹ”

“Ân, là đồ nhi, sư phụ, người đau sao?” thấy nàng vừa tỉnh dậy dùng nước mắt rửa mặt thì Âu Nhã Vỹ không vui.

Nàng đã nhớ lại tất cả rồi, nàng nhớ lại ‘hần’, cả hài nhi của nàng, bất giác nàng lại khóc rống lên vì mình đã bị kẻ khác hãm hại đến mất cả trí nhớ.

“Sư phụ, ai ức hiếp người?” nhìn nước mắt cứ trào ra như suối của sư phụ càng khiến cho Âu Nhã Vỹ cảm thấy khó hiểu.

Sư phụ luôn là người mẫu thân thứ hai của hần, còn nhớ khi hần 10 tuổi lên núi đạo chơi liên bị kẻ khác uy hiếp rất may sư phụ xuất hiện kịp lúc giải cứu hần, sau đó hần liền bái nàng làm sư phụ, được nàng giáo dưỡng truyền thụ võ công.

Mặc dù sư phụ của hần được người giang hồ đồn đại là một đại ma đầu, nhưng trong mắt hần, sư phụ chỉ là một nữ nhân yếu đuối do bị kẻ khác khống chế, cứ đến ngày mười năm mỗi tháng đều không thể tự khống chế bản thân mình đi giết người bừa bãi.

Hay là sư phụ hần đã nhớ lại hết thấy mọi việc?

“Ta muốn đi tìm Nhật, ta muốn đi tìm hài tử của ta” khóc lóc một hồi, nàng chợt nhớ lại và đứng dậy, đi tìm lấy hài tử của nàng.

“Sư phụ, người mới tỉnh lại, không nên quá lo lắng, chuyện tìm người cứ để một hai ngày hần đi” bộ dạng này của nàng, hần chỉ sợ, vừa đi được ba bốn bước đã không trụ nổi, đừng nói chi đường xuống núi gồ ghề khó tả.

“Không, ta muốn tìm Nhật nhi, cùng Thuật nhi...” Lời nói biến mất vô tung vô ảnh, thu hồi lại đại trưởng, Âu Nhã Vỹ nói “Xin lỗi”

Nguyên lai là do Âu Nhã Vỹ đánh nàng bất tỉnh, chỉ để ngăn cản hành động đại đột của nàng.

Sau đó liền bước ra phòng, để lại bóng dáng của Thủy Mẫu nương nương nằm tại giường bệnh chờ nàng hồi phục sức khỏe hần tính.

74. Chương 74: Người! Vô Sĩ!

“Quận chúa, ngủ ngon” nàng chỉ cười nhẹ với tiểu cung nữ, rồi sau đó đắp chăn đi ngủ.

Ta thật không dám trở về Hoàng Bá phủ, nhưng lại không biết trốn đi đâu mới tốt, chỉ có hoàng cung mới là nơi an toàn, nên ta đã dùng thân phận quận chúa về lại hoàng cung.

Chuyện kể ra thật dài dòng, năm đó, ở dưới núi Trùng Vân, ta đã cứu vớt được một nam tử.

Vì thương cho y không còn nhà để về, nên đã đem y về Tuyết Sơn, sau khi chạy chữa cho y, thì câu y vừa tỉnh đã thốt nên lời thoại cũ rích “Đây là đâu, ta là ai?”

Sau đó còn nói mình là người của thế kỉ 21, lúc đó mọi người ai cũng sợ hãi, không biết đó là địa phương nào, ngoại trừ ta.

Y kể, trong chuyến dã ngoại với cô em gái, y đã gặp tai nạn, cả chiếc xe đều lao xuống dốc núi, khi tỉnh, đã xuyên –qua.

Ta dốc hết khả năng, dùng hết mọi nhân lực của người trong giáo phái, giúp y tìm lại thân phận, nhưng đều vô ích.

Và ta cùng y xưng huynh gọi muội, đơn giản vì y không chỉ thông minh, còn khá hòa đồng, hào sảng, rất dễ nói chuyện.

Khi ta cùng y giao tiếp, cứ như là đang trở về lại thế giới hiện tại, kể từ lúc đó, hai ta đã rất thân thiết.

Rồi một ngày, chúng giáo đồ phát hiện ra thân phận của y, không chỉ có ta ngạc nhiên, ngay cả y cũng sợ hãi hết ba ngày.

Sau ba ngày khuyên can, y đã đồng ý trở về với thân phận của cơ thể kia, cứ như một giấc mộng, một giấc mộng dài.

Vì đã nhận lời giúp đỡ y, nên ta đã giả dạng làm cung nữ, theo y trở về, lúc đó, cả hai đều có chút ít sợ, vì nghe nói, Tứ vương gia là một lão hồ ly ranh mãnh, với thiên tử có cừu oán, nên luôn muốn phục thù.

Nào ngờ, sau ba hồi tiếp xúc, họ mới nhận ra, nguyên lai người anh thì nhập xác vào thiên tử, người em thì đã nhập xác qua Tứ vương gia, cả ba liền nhin không được, cười phá lên một trận.

Sau đó, ta kết giao với vị Tứ vương gia, cùng nàng ta đi du sơn ngoạn thủy, ngoại trừ lần đó ghé qua kinh thành, ta đã tuyên thệ, không bao giờ đặt chân trở lại, nhưng chỉ vì trả ơn, ta đã phá bỏ lời thề.

Và...ta đã gặp báo ứng...

Trong lúc mơ hồ, ta cảm nhận được có một luồng khí nóng áp bức đến nàng, theo phản xạ, ta liền nhích qua, sau đó dụi dụi vào vật ấm áp kia, bên miệng không quên gợi lên nụ cười.

Tự nhiên ta cảm thấy có gì đó rất kỳ quái, hơi nóng từ trên phủ xuống đỉnh đầu khiến ta bừng tỉnh, vì hoảng sợ, mà ta muốn la lên “Um...”

Toàn bộ thanh âm của nàng bị phong bế trong nụ hôn của kẻ xa lạ, mà hương vị quen thuộc kia, khiến nàng khiếp đảm không thôi.

Đêm khuya đột nhập vào hoàng cung đã là tội chết, nay còn nhúng chàm cả vị quận chúa thì tội đáng muôn chết, vốn dĩ hần muốn tìm nàng nói rõ, nhưng là thấy nàng yên giấc, hần lại không cam lòng, chân không tự chủ, leo lên giường nàng, muốn ôm nàng ngủ, nào ngờ, nàng tỉnh dậy, thấy nàng hoảng sợ muốn hô lên, hần đương nhiên phải bịt miệng nàng bằng cách này.

Nha, đây không phải tại hần quấy, chỉ tại nàng luôn đủ sức quyến rũ hần nha.

Bàn tay nhỏ bé vội đập lấy lồng ngực rắn chắc của nam nhân, biểu tình trên khuôn mặt chính là khước từ sự yêu thương của hần.

Không cho nàng phản kháng, chộp lấy hai bàn tay của nàng, hần vẫn tiếp tục thực hiện hành vi cầm thú của mình.

Đầu lưỡi mạnh mẽ cạy môi nàng ra, áp bức lưỡi thơm tho của nàng, quấn chặt lấy, nhẹ mút, đi tới mỗi góc ngách ngọt ngào trong miệng nàng cắn phá bừa bãi, hấp thu hết chất dịch ngọt ngào của nàng.

Phản kháng vô hiệu, ngược lại còn bị hần quyến rũ, hương thơm khiêu gợi quen thuộc của hần, làm cho nàng không sao cưỡng lại, lưỡi phấn hồng to gan, đi theo sự chỉ dẫn của hần.

Hai hơi thở cùng hòa quyện vào nhau, thấy nàng đáp lại, hần vui khôn xiết, vòng một tay ôm chặt lấy eo nàng, tay kia áp sát đầu nhỏ xinh của nàng, để lưỡi hần đi sâu thêm, tường tận rong chơi nơi ngọt ngào kia.

Nàng cũng nhin không được vòng hai tay ôm lấy cổ hần, mặc hần rong đuối với lưỡi thơm tho của mình, cùng hần dây dưa giao triền.

Vì cái hôn sâu, khiến cho nàng không còn không khí để thở, một dòng chất lỏng theo khoang miệng chảy xuống.

Mắt ửng lóe sáng, dọc theo bạc tơ xuống vành tai tinh tế, sau đó đẩy nhẹ nàng xuống giường, bắt đầu cắn cắn.

Trong cơn mê sảng, cảm thấy mát mát thì nàng mở to mắt “Á” vội che lại xuân quang bị tiết lộ, dùng hết sức lực đá hẳn xuống giường.

“Chết tiệt” Bị dục vọng quần lấy, không kịp phản ứng, liền hứng chịu một cú của nàng, dục vọng theo đó chìm ngủ xuống.

“Người” kéo chân mỏng đắp lên người, tay nàng run run chỉ vào bóng dáng to lớn kia.

Hắn rên nhẹ, vì nàng quá bạo lực, rồi khéo môi nhếch lên một cách khiêu gợi “Ta làm sao?”

“Người” giọng nàng gương cao, nhưng rồi lại hạ xuống “Vì sao lại vào được?”

“Rời xa ta bao lâu nay, ta cứ tưởng, nàng sẽ không quên ta, nào ngờ, nàng đem chuyện ta cùng nàng, quên rõ mồn một” nhắc tới, hắn càng tức, nếu không phải hắn là chủ nhân của Thiên Cơ Các, ở đâu cũng cài nội gián, thì chắc hẳn, đêm nay, nàng đã ngủ ngon.

Phải ha, nàng...nàng làm sao mà ngu xuẩn như vậy? Quên đi cái tổ chức tình báo của hắn! Chết tiệt.

Hắn đứng dậy, tuần nhan mang theo một nụ cười tà mị, không tự chủ nước một ngụm nước miếng, trong lúc hoảng hốt nàng nói “Không được tới gần ta...ta sẽ la lên”

Cười lên tiếng “Hảo, la lên đi, để cho cả hoàng cung này thức giấc, để cho thiên hạ biết, chúng ta là có quan hệ” hắn không tin, chỉ dựa vào hắn là chủ nhân của Thiên Cơ Các, một khi đã tung ra tin này, chắc chắn ngày mai, nàng sẽ phải ngoan ngoãn về lại bên hắn.

“Vô sỉ” không thể tin nổi, nguyên lai hắn là hạng người như vậy.

“Ta vô sỉ, phải, ta vì nàng vô sỉ, cũng xứng đáng chứ” nâng cằm nhỏ nhấc nàng lên, nở lên nụ cười ranh mãnh.

“Người...buông ra” hắt bỏ đi tay hắn, nàng lộ ra vẻ chán ghét, thấy được biểu tình này của nàng, ngực hắn như bị một cây đinh găm sâu vào, rất đau, đau tới khó thở.

“Nói, vì sao nhớ ra ta, còn trốn tránh ta?” nhìn đôi mắt âm lãnh trong bóng tối, không khỏi khiến cho người ta sợ hãi, nhưng nàng hôm nay đã khác xưa rồi, tuyệt đối không khuất phục khỏi hắn.

“Ta là Liễu Thiên Nguyệt, người đừng đem ta nhìn thành kẻ khác” giọng điệu cứng rắn, có chết ta cũng không thừa nhận.

“Phải không?” khéo môi run run, mắt trái ti hí lại.

“Phải, thỉnh Hoàng Bá công tử chờ nhìn lắm, chuyện ngài xâm nhập vào phủ nội của ta, coi như ta không nhìn thấy, trước khi có người tới, thỉnh ngài hãy về đi” nàng lãnh mạc thốt nên lời nói này, trong tim không nhận được đau nhói.

“Nàng hận ta vì ta dùng dao đâm nàng, hay nàng giận ta, vì ta đã khước từ nàng?” nhớ lại đêm hôm kia, hắn tự ngẫm, mình thật ngu, sao lại nói lên lời đau lòng kia chứ, mà cũng đúng, nếu biết trước mọi việc, thì trên đời sẽ không còn khuất cái.

“Huyền Vũ Dạ Nguyệt đã chết, nàng không hận người, đúng như lời người nói, nàng đoán mệnh, nên không thể cùng người rằng long đầu bạc, kiếp này, người quên nàng đi, hảo hảo thú...” càng nghe thì hắn càng phần nộ, không cho nàng nói lời vô nghĩa, hắn liền ‘ăn’ nàng, sau tính.

Hai mắt nàng sanh to, nàng không thể tin nổi, nam nhân này quả thật bá đạo, xem lời nói của nàng như gió thổi mây bay.

Đẩy ta xuống giường lần thứ hai, vì khi này đã thoát đi áo yếm của ta, nên hiện tại, dễ dàng thực hiện ý đồ của mình.

Bàn tay chộp lấy nơi no đủ, đầu lưỡi vờn quanh một vòng quanh nhũ tiêm, rồi dùng răng nanh cắn nhẹ, sau đó bắt đầu mút.

Nụ hoa bị hấn đùa bốn tới cứng rắn, miệng nhỏ nhắn không tự chủ thốt nên lời phóng dăng “A” nhưng rồi sau đó ta đã rất nhanh đẩy hấn ra lần hai, khác với lần trước, hấn đã kéo theo tay ta, cả hai cùng ngã nhào xuống đất.

Hấn dùng chính thân mình đỡ lấy bóng dáng mềm mại của nàng, cả hai đảo một vòng quanh mặt đất lạnh lẽo, sau đó, hấn áp đảo nàng, đem nàng đặt dưới thân “Không thoát đâu” nhẹ nhàng nói bên tai ta, sau đó....

75. Chương 75: Liễu Thiên Nguyệt Ta Không Có Tỷ Tỷ

“Không” mắt lưng tròng, ta giọt ngấn giọt dài, nứt nở khóc.

“Nguyệt nhi” hấn bị biểu tình của nàng dọa cho hoảng sợ, liền đỡ nàng dậy, ôm chặt nàng “Vì sao không chịu thừa nhận ta, vì sao, vì sao chứ?” hấn không hiểu, chẳng phải họ rất yêu nhau sao, vì sao lại không thể quang minh chính đại ở chung với nhau?

Cầm đặt tại vai hấn, dòng nước lỏng từ hốc mắt chảy xuống, đem áo trên vai hấn thấm ướt một mảnh “Không thể đâu, nghe lời ta, hãy đi đi, hãy rời ta thật xa, ta không xứng với người”

“Là ta không xứng với nàng mới phải, nàng là quận chúa, ta là thường dân bá tánh, nên không xứng với nàng” Huyền Vũ Dạ Nguyệt liền phản bác “Không phải, không phải, không phải là vậy”

“Vậy nàng nói đi, vì sao lại không xứng với ta?” lấy danh phận hiện tại của nàng, chỉ có hấn không xứng với nàng, như thế nào mà đảo ngược lại!

“Người...đừng, ta không biết, ta không biết, đừng bức ta, đừng bức ta” càng nói, nàng càng khóc to.

“Vì sao, nàng chưa có quận phu, ta chưa có thê tử, chúng ta không có trở ngại” trừ phi nàng có quận phu, nhưng nàng có thì sao, hấn cũng sẽ đoạt nàng từ tay nam nhân kia.

“Không được, không thể, không thể được, người đi đi, người đi đi” từ nhu nhược nàng trở nên hung mãnh, đẩy hấn ra, không cho hấn tới gần.

“Nguyệt nhi” hấn hữu khí vô lực gọi tên nàng.

“Quận chúa, người không sao chứ?” tmột bóng đen xuất hiện ở ngoài cửa, giọng lo lắng hỏi.

“Ta...” nàng vừa mở miệng thì trời đất liền tối sập trước mắt nàng. Thu hồi lại tay, hấn ôm nàng trong tay, từ đường nào tới, về bằng đường đó, có một điều khác biệt, đó chính là hấn không về tay không.

“Két” cửa mở ra “Quận...á...có thích khách” vừa nhìn thấy bóng đen đi mất dạng bên cửa sổ, nô tỳ vội la lớn lên.

Đêm nay, cả hoàng cung liền xáo xáo....

Vừa mới mở mắt, nàng đã cúi gắt, phá hư hết đồ đạc trong phòng “Đi đi, cút đi, ta ghét các người, cút hết đi”

Không ai dám lại gần, vì sợ bị tai vạ gió bay, hiện giờ nàng thật khủng bố!

Ta vì sao lại khủng bố với kẻ vô tội như vậy, thật ra là có lý do, tất cả đều tại tên nam nhân vô sỉ -Hoàng Bá Thuần, tùy tiện đem ta ra khỏi hoàng cung, còn đem ta nhốt tại một căn nhà tại ngoại ô, thật tức chết ta, tiện nam nhân!

“Nguyệt nhi” nghe nha hoàn nói, nàng đã tỉnh, nên hấn bỏ hết mọi việc, đến đây với nàng vừa mới bước vào cửa, hấn đã phải cau mày.

Hấn đã hiểu vì sao bọn nha hoàn nhìn hấn với ánh mắt rụt rè rồi.

Tất cả đồ đạc trong phòng đã bị phá hư một nửa, trong này giống như một bãi chiến trường

“Đi đi, cút, ta không muốn nhìn thấy người” chộp lấy gối xú trên giường, nàng không lưu tình ném tới mắt hần.

Nhanh tay bắt lấy cái gối xú kia, hần bắt đắc dĩ hỏi “Nguyệt nhi, nàng làm sao vậy?”

“Ta ghét người, ta muốn đi về” hung hăng xộc ra ngoài, nhưng vừa bước ra cửa, nàng đã bị lôi kéo vào, kẻ kia thật hung mãnh, lôi kéo nàng lên giường, cả người cũng đi theo, đè nàng dưới thân “Ta không cho phép”

“Hoàng Bá Thuần – ta đã nói, chúng ta không thể” trợn to mắt, giọng điệu băng lãnh, ta tình nguyện làm hần ghét mình, chứ không muốn bị hần ghét.

“Lý do, vì sao nàng đối với ta như vậy” gương mày chất vấn.

“Không lý do gì cả, đơn giản, là vì ta không còn thích người, chúng ta đã hết” dứt lời, ta liền nhận được nụ cười khinh蔑 của hần.

“Không thích ta? Đừng quên nư hôn đêm qua, hôn thật thích thú, còn nói là không thích ta?” quỳ mới tin.

Bị hần vạch trần, mặt ta bắt giắc mặt đỏ lên, sau đó vẫn mạnh miệng “Có qua có lại, người chiếm tiện nghi ta, sao ta có thể để người được lợi như vậy, nói chung chúng ta đã hết”

Câu nào của nàng cũng từ chối tình cảm của hần, điều này không khỏi khiến hần nghi ngờ, bực môi khạc ra một câu “Hay người có gian tình với Hoàng đế ca ca của người!”

Chính câu nói này khiến ta hơi sững sốt, nhưng rồi thừa nhận “Phải, thì sao?”

“Nói dối” tưởng nàng có thể giấu được hần sao, nàng căn bản đang nói dối!

“Ta không nói dối” chẳng lẽ ta biểu cảm tệ như vậy? Chắc hần lâu chưa xài, ta đã bị lụt nghề rồi.

“Có biết sáu năm qua, ta sống như thế nào không?” biết nàng chịu nhu không chịu cương, hần liền nhỏ giọng, nói.

“Không! Ta không muốn biết” ngoảnh đầu sang một bên, nàng nhấn mạnh.

“Một ngày đối với ta như cả ngàn thế kỷ, ta rất khó mới có thể trụ lại như hiện tại, mỗi ngày ta luôn sống trong bóng tối, sống trong dằn vặt của bản thân ta”

“Không, ta không muốn nghe” nàng giãy giụa, nếu tiếp tục nói xuống, sợ mình sẽ mềm lòng.

Không cho nàng bỏ chạy, hần nỉ non bên tai nàng “Ta vì báo thù cho nàng, nhấn tâm gạt bỏ đi sự quan tâm, yêu thương của phụ thân cùng tiểu đệ, vì báo thù cho nàng, ta không bận tâm đến lời lẽ của những người ngoài, ta vẫn tiếp tục làm”

“Nàng có biết, mỗi ngày, ta trải qua một cách thống khổ, ta không còn là ta, nhiều lúc ta thật sự không muốn...sống, để xuống dưới tìm nàng, nhưng lí trí không cho phép ta làm như vậy, ta vẫn còn tin, nàng nhất định còn sống, ta không thể hồ đồ được”

“Nguyệt nhi, nàng có hiểu được nỗi khổ tâm của ta? Nàng từng hứa sẽ gả cho ta, chúng ta sẽ sống tới răng long đầu bạc, Nguyệt nhi, lẽ nào nàng vẫn còn có tâm ma? Chỉ cần nàng nói ra, ta sẽ giúp đỡ nàng, chúng ta cùng làm lại từ đầu, được không” giọng càng nói càng thấp, đáy mắt xuất hiện một tia cô độc lẫn u buồn.

“Không...không được, ta....ta...không xứng với người, Thuần, ta không còn là Huyền Vũ Dạ Nguyệt trước kia, ta thật sự...thật sự không...xứng với người nữa...” nói xong, người nàng co rút lại, che mặt, khóc tới thật thương tâm.

Cả người hần run run, tâm không khắc chế được mà đau đớn, sau khi khóc xong, trong mơ hồ nàng nói “Có biết vì sau ngày đó khi ta đặt chân tới kinh thành, ngay cả đi ta cũng liên không thể đi, phải nhờ tới Tịch Phong giúp đỡ chứ!....Tất cả mọi chuyện bắt đầu từ ba năm trước...”

“Năm đó ta tới kinh thành, sau khi được sắc phong vị trí quận chúa, ta đã lên mọi người tới thăm thú kĩ viện lớn nhất tại kinh thành...”

“Đủ rồi, đừng nói nữa, đừng nói nữa Nguyệt nhi” gắt gao ôm chặt nàng, hấn không ỉnh khóc, mặc cho tâm hấn đau không thể thở.

“Không...để...ta nói, để ta nói hết...” toàn bộ lời nói của nàng đều bị hấn nuốt hết, buông môi nàng ra “Nguyệt nhi, so với nàng, ta thật sự bẩn hơn”

Nàng lắc đầu “Ta...ta đã mang....cốt nhục của kẻ khác...”

Oanh – một đạo thiên lôi bổ xuống đầu hấn, đáy mắt hấn tối sầm lại, không thể tiêu hóa nổi lời nàng vừa mới nói.

“Vì vậy...ta không...xứng với ngươi!” cứ tưởng bí mật sẽ vùi dấu mãi mãi, không ai có thể biết được.

Vậy mà hôm nay kẻ khai quật lên bí mật kia, không ai khác, chính là bản thân nàng.

Tâm hấn chùn xuống, hấn không nói gì, chỉ lặng lẽ ra đi —

Nàng đã sớm dự đoán được, hấn sẽ như vậy, chính vì đoán được với tính khí bá đạo của hấn, nhất định sẽ thụ không nổi đả kích này.

Nàng không muốn nói, là vì muốn tốt cho hấn...nhìn hấn, nàng đoán được, chắc hấn rất đau...

Huyền Vũ Dạ Nguyệt cũng không nói gì, lẳng lặng mang trái tim thương tâm mà rời đi.

(Vì biết được thân phận thật sự của Liễu Thiên Nguyệt, nên chúng ta quay lại tên cũ thôi)

Đang đi được nửa chừng thì nghe thấy một tiếng bước chân nặng nề, còn cảm nhận được mùi sát khí rất nặng, đang hướng tới chỗ nàng “Da” thân thủ nàng nhanh nhẹn lắc qua một bên.

Mới né được nhất kiếm chí mạng kia, khoe môi hơi dãn ra “Đã lâu không gặp, muội muội”

“Im miệng” giọng điệu vô tình làm cho Huyền Vũ Dạ Tuyết sững sốt, như thế nào một đạo chưa gặp, tiểu muội nàng đại biến như vậy.

“Liễu Thiên Nguyệt ta không có tỷ tỷ, chỉ có duy nhất Tuyết Sơn là nhà” ta biết chắc hấn hấn đã tháo đi mặt nạ của ta, ta lại trở về với khuôn mặt họa thủy kia một lần nữa.

Lời của Dương Nhạc vẫn còn quanh quẩn bên tai

Huyền Vũ Dạ Nguyệt đã chết, người sống trước mắt chính là Liễu Thiên Nguyệt!

“Vả lại, bộ dạng của ngươi, đâu còn là Huyền Vũ Dạ Tuyết” ném cho Huyền Vũ Dạ Tuyết ánh nhìn chế nhạo, ta thật sự thất vọng về con người của Huyền Vũ Dạ Tuyết, từ y phục, ta liền nhận ra đây chính là chủ nhân của , những chuyện mà nàng ta làm, chỉ khiến cho ta phẫn hận.

Liền rước lấy một tiếng cười nhạo báng của Huyền Vũ Dạ Tuyết, cười đủ, môi đỏ gợn lên “Ta sở dĩ có ngày hôm nay, tất cả là do ai”

Mặt nàng không tự giác tái nhợt lại, miễn cưỡng gượng cười “Bản thân ngươi sớm đã gia nhập vào tà giáo, bản tính chân chính của ngươi chính là giết người, đừng có đổ hết lên đầu bổn tọa”

“Giả dối!” Huyền Vũ Dạ Tuyết hống lên “Tất cả là do ngươi, nếu không có ngươi, ta sẽ không ra như vậy, ta giết chết ngươi”

Dứt lời, Huyền Vũ Dạ Tuyết liền nâng kiếm lên, hướng thẳng tới Huyền Vũ Dạ Nguyệt, cả hai cùng nhau giao chiến.

Mặc dù không có binh khí trong tay, nhưng với võ công hiện tại, nàng cũng đủ ngang tài ngang sức với Huyền Vũ Dạ Tuyết.

Trong lúc nàng sắp thắng thì liền để ý, phía sau cũng có kẻ địch, chưa kịp phản ứng, mùi hương truyền tới làm nàng chân mắt trọng điểm, mắt mờ đi, đầu choáng váng.

Gối khụy xuống, cả người liền ngã đi.

76. Chương 76: Ta Là Liễu Hạo Minh

Lúc này tại đỉnh Tuyết Sơn, sau khi bình tâm đôi chút, Thủy Mẫu vẫn không từ bỏ cơ hội đi xuống núi, để tìm gặp nam nhân của mình, cùng thân sinh bảo bối.

Nơi mà Liễu Thiên Nguyệt cấp cho Thủy Mẫu là một biệt uyển khá xa với ba tòa lâu, vì nơi này phong cảnh hữu tình, không khí tĩnh lặng, thích hợp cho việc dưỡng thương của nàng ta.

Đi qua một hàng lang khá dài bắt qua ba tòa lâu thì nàng nhoẽn môi cười đẹp, vì qua khỏi ba tòa lâu này, nàng có thể tự do đi xuống núi.

“Sư phụ, người đang có bệnh trong người cần được nghỉ ngơi” một bóng dáng xuất hiện, kéo theo thanh âm uy nghiêm, nụ cười trên khóe môi liền biến mất, nàng xoay đầu lại, oán hận hắt “Vỹ nhi, ta biết người muốn tốt cho ta, nhưng nếu người cản ta thì hãy đâm chết ta” đúng, hiện tại cho dù thần tiên có xuất hiện, cũng không thể cản trở nàng được.

“Sư phụ, người đừng nên như thế, Vỹ nhi hứa, chỉ cần sư phụ hảo hảo tịnh dưỡng, sau khi hồi phục Vỹ nhi sẽ đưa sư phụ xuống núi như lời Vỹ nhi đã hứa” hẳn biết sư phụ của hắn có tính khí như con nít, nhưng mà hiện tại quả thật hắn không thể nuông chiều sư phụ của mình.

“Vỹ nhi, xem như vì sư cầu xin con, nể tình của vi sư đã dạy dỗ cho con, hãy để ta đi” nàng muốn biết ‘hắn’ còn tại thế hay không, nàng thật muốn biết ‘nhi tử’ của mình sống như thế nào, nàng thật sự muốn gặp họ.

“Sư phụ” Âu Nhã Vỹ cực lực kháng nghị, trên Tuyết Sơn mặc dù có ấm hơn những tháng trước nhưng đường xuống núi mới là một vấn đề lớn.

Bất giác một đoàn người từ bốn phía đi ra, tất cả đều là các cô nương trẻ trung vận bạch y, vừa nhìn vào phục trang, liền biết ngay là người của Tuyết Sơn

Tất cả đều hướng thẳng đến đại điện mà đi, khi ngang qua liền nhún người xuống tỏ vẻ cung kính chào hai người.

Tóm lấy một người ra “Có chuyện gì xảy ra sao?” chẳng lẽ bọn người lại không biết điều lên đây quấy phá? Nếu thật là như vậy, cho dù nàng có chết cũng liều mình xông đến đánh một trận oanh oanh liệt liệt với họ.

“Thủy Mẫu nương nương, thiếu chủ đã quay về Tuyết Sơn, nên Dương tả xứ triệu tập mọi người đến ra mắt thiếu chủ”

“Thiếu chủ” hai người đồng thanh hét to, nha, nha, nếu Âu Nhã Vỹ nhớ không lầm thì Đồng Lão đã hơn trăm tuổi rồi, lẽ nào Đồng Lão muốn hưởng thụ cảm giác con cháu đầy đàn? Nên mới nhận nuôi một đứa trẻ?

Suy nghĩ của nàng thì đồng dạng với Âu Nhã Vỹ, ngoài ra nàng biết Đồng Lão này chỉ là ‘giả mạo’, nàng ta lấy khuôn mặt của Đồng Lão để ‘chỉnh đốn’ những kẻ bất tuân, chỉ có những tháp tùng thân thuộc mới biết được khuôn mặt thật của Đồng Lão.

“Ân, vì thời tiết của Tuyết Sơn không được tốt lắm, thiếu chủ tuổi còn nhỏ, sợ không thể ở lại vùng đất lạnh giá này, nên được đưa xuống núi nuôi dưỡng, năm nay không khí trên Tuyết Sơn trở nên nóng ẩm vô thường, nên Dương tả xứ mới có ý định dắt thiếu chủ lên” rồi tiểu cô nương ngược mắt lên nhìn họ, thoáng qua là một tia quý dị.

Xua tay, cô nương liền thức thời dời đi, Thủy Mẫu cũng thản nhiên hướng theo họ mà đi.

“Sư phụ” Âu Nhã Vỹ thấy sư phụ vẫn không bỏ cuộc, nên bước ra ngăn cản.

“Vỹ nhi, từ khi nào mà người trở nên không nghe lời” liếc xéo, nàng bực nhọc oán trách.

“Chuyện gì Vỹ nhi cũng nghe lời sư phụ, chỉ có chuyện này thì Vỹ nhi không thể, chỉ cần sư phụ hảo hảo tự giác tịnh dưỡng, tự khắc Vỹ nhi sẽ nghe lời sư phụ”

Cắn chặt môi, nàng biết hấn lo lắng cho nàng, bản thân nàng ra sao nàng biết rõ, nhưng để gặp được họ nàng không ngại chuốc hết sức lực của mình.

“Sư phụ” cánh tay lực lưỡng dang ra ngăn cản bước đi của Thủy Mẫu “Vỹ nhi, ta chỉ muốn đi diện kiến mặt mũi của vị chất nhi kia thôi, chẳng lẽ không được sao” chỉ còn cách này mới có hy vọng cắt đứt hấn...

Đảo liên đôi mắt, hấn liền rút tay lại, lặng lẽ đi theo sau lưng của Thủy Mẫu, giám sát từng bước đi cử chỉ của Thủy Mẫu.

Vừa mới bước vào đại diện, thì nghe lai rai một thanh âm non nớt vang lên nhưng cũng khiến kẻ khác phải hàn phục dưới chân “Hảo, các người đứng lên đi, chớ nên đa lễ”

Khuôn mặt tuần tú, mày rậm cương quyết, đôi mắt thuần thúy, sống mũi cao cao, bạc môi mỏng manh, một thân hắc bào, đai lưng đính mã não, thắt lưng ngoài miếng thắt lưng bài ra còn có miếng ngọc bội tinh xảo, còn nhỏ tuổi nhưng lại có nét khôi ngô như vậy, đủ thấy sau này hấn chính là một tuần mỹ nam nhân.

“Nhật nhi” đôi mắt phủ lên một tầng nước sóng sánh lấp lánh, khuôn mặt phấn khởi, giọng hưng phấn cất lên.

Chính hành động đột ngột này, liền thu hút được không ít mắt tò mò của toàn thể người trong đại diện.

Đôi chân không tự giác chạy về hướng tiểu nam hài, hô lên thật vui sướng “Nhật nhi”

“A” bị một kẻ xa lạ không quen biết ôm thì tiểu nam hài lộ ra sự chán ghét, nhưng khi cảm nhận được luồng ấm áp của Thủy Mẫu thì mày rậm có chút giãn ra, thu hồi lại vẻ chán ghét.

“Nhật nhi” ôm thật chặt tiểu nam hài trong lòng, nàng nức nở cất tiếng khàn khàn gọi, chứng tỏ nàng xúc động bao nhiêu.

“Ta là Liễu Hạo Minh, không phải là Nhật nhi của phu nhân” Liễu Hạo Minh ân cần giải thích cho vị quý phu nhân này hiểu, hấn không phải là ‘Nhật nhi’ trong miệng của nàng.

“Àn, đúng đó, Thủy Mẫu nương nương nhận nhầm rồi, hấn chính là thiếu chủ của Tuyết Sơn” Dương Quân – Dương Hữu xứ bước ra lên tiếng, Thủy Mẫu ở Tuyết Sơn cực kỳ được Đồng Lão ‘yêu thương’, nên hấn cũng không muốn đắc tội, nhưng thiếu chủ thân thể yếu ớt không thể chịu nổi cái ôm áp mạnh bạo như vậy.

“Sư phụ, Dương hữu xứ nói phải” Âu Nhã Vỹ im hơi lặng tiếng này giờ nay liền âm thầm nhắc nhở, khuôn mặt Âu Nhã Vỹ bình tĩnh, nhưng trong thâm tâm sớm đang nổi lên ngọn sóng ngầm mãnh liệt.

“Không thể nào, người quả thật giống Nhật nhi” sờ khuôn mặt tuần tú của hài tử nam thì Thủy Mẫu khẳng định nói, bất giác nhìn kỹ lại thì đôi mắt có chút khác biệt, Nhật nhi của nàng có đôi mắt chim ưng cương nghị, hoàn toàn khác với tiểu hài tử này.

“Sư phụ, sư phụ năm nay cũng ngoài bốn, mà thiếu chủ lại chỉ mới năm tuổi, không lý nào lại là hài tử của sư phụ” có thể thốt lên lời nói này hấn cũng tự mừng thay chính bản thân mình, nhưng trái tim lại nhói đau lên, cứ như có một người đang bóp thật chặt, khiến hấn không thở nổi.

> bao nhiêu năm nay trong đầu hấn vẫn mãi không quên được tấm linh cửu kia, bây giờ hấn nên vui hay nên buồn đây, tiểu hài tử có khuôn mặt khôi ngô như ‘hấn ta’ vậy thì nàng có còn tại thế hay không?

Bất giác khuôn mặt nàng đổi sang buồn bã, nhưng lại phi thường chi kinh hỷ “Nói cho ta nghe, phụ thân, mẫu thân – người là ai”

Mọi người trong thính điện liền nín thinh, khuôn mặt tiểu hài tử trầm lắng, tái lại thấy rõ.

“Sao vậy?” khuôn mặt của Thủy Mẫu cũng tái nhợt lại không kém gì tiểu hài trước mặt khi thấy sắc mặt của mọi người, đừng nói cho nàng biết là họ đã không còn tại thế nha, thiên thiên vạn vạn đừng có trêu chọc nàng nha!

“Ta...ta...không có phụ mẫu, ta chỉ có hắc a di nuôi dưỡng thôi” cho tới khi hấn năm tuổi mới biết rằng mình có mẫu thân, nhưng đây chẳng phải là mẫu thân ruột thịt của hấn, chẳng qua hấn chỉ được nhận nuôi thôi...

“Không...không...thế...nào...” giọt nước mắt liền tuôn trào ra, giọng nói tựa như không khẳng định, nàng vẫn ôm một tia hy vọng nào đó.

“Hạo Minh thiếu gia” Hắc nương tử vội ôm chặt lấy tiểu thiếu gia của mình.

Mặc dù nàng không muốn nói dối với tiểu thiếu gia, nhưng là Dương Nhạc có lệnh không được truyền ra ngoài, vì sự tồn vong của Tuyết Sơn, nên nàng mới không thể nói ra sự thật.

“Ồ...ô...ô...” không tự giác Liễu Hạo Minh khóc rống lên trong lòng ngực của Hắc nương tử, lần này Thủy Mẫu đã động chạm sâu sắc về sự đau thương của một tiểu hài tử.

“Ồ, thiếu gia, ngoan, ngoan” mặc dù Độc nương tử rất muốn trách móc Thủy Mẫu nhưng mà nàng lại chẳng dám, gia nhập vào Tuyết Sơn 6 năm, tính tình của chủ nhân nàng hiểu rõ, công tư phân minh, có lỗi phải chịu nhận phạt, vị trí Thủy Mẫu trong lòng của chủ nhân rất cao, cho nên nàng không dám tùy ý đắc tội.

“Không, ta muốn gặp A Nguyệt, ta muốn gặp chủ nhân của các người” Thủy Mẫu liếc mình rống, chỉ cần gặp Liễu Thiên Nguyệt thì mọi việc sẽ rõ, nên tùy hứng nắm lấy cổ áo của người trước mặt, mà kẻ xui xẻo này chính là Dương Nhạc –Tả hữu xử.

“Thủy Mẫu, chủ nhân hiện tại đã ra ngoài thụ lý công việc” Dương Nhạc vô duyên vô cớ bị kẻ khác hỏi tội thì có chút bực nhọc nhưng vội thu lại ý hận, nói ngắn gọn cho Thủy Mẫu hiểu.

“Vậy khi nào chủ nhân người mới về” không nhìn ra hận ý của Dương Nhạc, Thủy Mẫu bị sự quẫn bách che mờ con mắt, hấp tấp hỏi.

“Chuyện này thuộc hạ không biết” điều này quả thật hẳn không biết.

Thủy Mẫu liền nước mắt đầm đìa, khóc rống lên, hành động phi thường con nít của Thủy Mẫu dọa cho tất cả mọi người trong đây một ven hú vía.

Liễu Hạo Minh dừng lại tiếng khóc, chạy tới, kéo lấy một góc tay áo “Chúng ta sẽ đi gặp nương, hỏi rõ, được chứ” mặc cho hắn mới năm tuổi, dù có một số việc hắn không hiểu, nhưng việc này đã bày sẵn trước mắt, hắn không thể không hiểu, nên nêu ra ý kiến.

“Nhưng thiếu chủ, Thủy Mẫu nương nương vừa trải qua...” ngắt đi lời nói của Độc nương tử, Thủy Mẫu nói “Không, ta không sao, ta thật không sao, chúng ta cùng xuống núi”

Nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Liễu Hạo Minh, Thủy Mẫu lòng kiên định không thay đổi.

“Sư phụ, người không nên hành xử như vậy” dù biết rằng sư phụ nóng lòng được đoàn tụ với hài tử như trong miệng của nàng nói, nhưng mà cũng nên tự lo cho bản thân trước a.

“Phải đó, Thủy Mẫu nương nương nên tự bảo trọng thân thể của người, kéo chủ nhân trách chúng thuộc hạ tác trách” mọi người nhất mực quỳ xuống, ngăn cản chuyển đi của Thủy Mẫu.

Nàng có từng nghĩ, nàng đang là miếng mồi mà bọn , săn tìm và để ý tới hay không? Chẳng lẽ nàng đã quên mất nàng bị phong tỏa hết kinh mạch, thành băng nhân là vì bị họ hãm hại sao?

Chủ nhân của họ tổn rất nhiều dược liệu quý, cùng công sức mới cứu được nàng ra khỏi chỗ chết, vậy mà nàng lại muốn đâm đầu vào chỗ chết, đùa ư, trừ phi nàng muốn hại họ bị chủ nhân trách phạt đến chết, còn lại, họ tuyệt phải giữ chân nàng, vì mạng của mình cũng như vì chủ nhân.

Thủy Mẫu bị đám người này kích tới muốn học máu tươi mà chết đi, thân thể có chút run run, Âu Nhã Vỹ nhanh nhẹn liền đỡ lấy Thủy Mẫu “Ngay cả đứng sư phụ còn không vững, vậy còn nghĩ gì là xuống núi”

“Người” trợn mắt lên nhìn Âu Nhã Vỹ, không tại mấy người thì nàng có bị như thế này không? Tự nghĩ trong lòng.

“Dương thúc thúc, người phải làm chủ cho Hạo Minh” thấy bóng dáng quen thuộc kia đứng tại góc tối, Liễu Hạo Minh bèn chạy lại nắm lấy một góc áo của người kia mà hỏi.

Hắn thông minh, ở Tuyết Sơn chỉ có Dương Nhạc mới có tiếng nói chung, nhận được sự kính trọng từ mọi người.

Cười khẩy “Tiểu tử, người thật ma lanh” đứng quan sát này giờ hẳn biết Thủy Mẫu là con người kiên trực, không dễ dàng từ bỏ đâu, không cho nàng xuống núi, nàng sẽ ra biện pháp ‘trốn đi’, chỉ bằng cho nàng đi

theo, để tiện bảo vệ nên đưa ra quyết định “Hảo, chúng ta cùng xuống núi, có đều, mọi sự Thủy Mẫu đều phải thông qua lời của ta”

“Hảo, cứ như vậy đi” Thủy Mẫu phần khởi phục hồi lại sức lực liền nhảy tưng tưng lên.

Mọi người đều ngạc nhiên với sự tuyên bố của Dương Nhạc, nhưng cũng không ai dám lên tiếng kháng nghị, vì lời nói của Dương Nhạc đa phần là đúng, nên nghe theo.

Âu Nhã Vỹ khẽ than thở, rồi chỉ biết nhìn lên bầu trời xa vời, Nguyệt nhi, hi vọng muội còn sống, chỉ cần biết muội còn sống là được rồi...

77. Chương 77: Sống Lại

“Hừ, người là đồ phế vật” thanh âm lạnh lùng vang lên, mang theo tiếng truyền vang xa, đủ biết, nơi này đồ vật thì ít, không gian thì nhiều.

“Ta cũng có lòng tự trọng nha...” nói xong, ta cụp mi xuống, vì nhận được ánh mắt hung tợn của kẻ trước mặt.

Nằm trên ghế quý phi, nữ nhân ăn mặc sang trọng, có vài nét tương đồng với người mặc áo trắng trước mặt, thu hồi lại ánh nhìn, ghé mắt vào quyển sách, rồi nhai miếng bánh, lộ ra bộ dạng an nhàn “Người có lòng tự trọng sao, vậy sao lần nào cũng phải cầu xin ta” lại thêm một lần gương cao âm điệu.

“Ta là bất đắc dĩ” so với Huyền Vũ Dạ Nguyệt trên chính, Khả Tâm Nguyệt vẫn là vô pháp có thể hung tợn giống nàng.

Ném cho nàng cái cười mỉa “Bất đắc dĩ? Tối khi nào người mới có câu nói khác? Lần trước cũng vậy, hiện tại cũng vậy? Kẻ cần ta thụ lý còn đang xếp hàng dài ở bên kia, ta đâu phải chỉ làm việc cho riêng người”

Đầu ta càng cúi càng thấp, vo ve nói “Ta chỉ bất cần...” quả thật là do ta bị trúng kế nha, đâu thể ngờ họ bỉ ổi như vậy, chơi hạ được?

“Bất cần?” rồi cười khinh mạc “Hay là người vẫn còn quá mềm lòng” mắt lóe lên tia ngoan độc, Huyền Vũ Dạ Nguyệt không thể tin được, rõ ràng ở kiếp trước, nàng là một lãnh tình tổng giám đốc, sau khi ‘tả thi hoàn hồn’ liền trở nên kém cỏi như vậy, nếu không phải linh hồn giống nhau, nàng liền cho rằng, có ai đó giả dạng nàng ta.

(Vị xuống tới địa phủ, nên tên Huyền Vũ Dạ Nguyệt trao lại cho phu nhân diêm ca nhé ^^)

Thấp hơn nữa “Ta nào có!” cái chày cái cối, nhưng vẫn không qua được măn nhãn của Huyền Vũ Dạ Nguyệt, nàng xì lạnh “Người, người, người, tối khi nào mới có thể dứt bỏ tình thân, để tự báo thù thay mình hả?”

Lần trước, nàng xem chút nữa làm cho thân thể của mình ‘hương tiêu ngọc vẫn’ rất may là có quan hệ với địa phủ, chưa đoán mệnh, nên nàng thoát khỏi cái chết bất đắc dĩ kia.

Như thế nào hiện tại lại gặp nàng ta ở cầu Nại Hà, nếu không phải nàng bắt linh hồn của nàng ta lại, khỏi phục trí nhớ thì giờ này, nàng đã đi đầu thai rồi, đúng là con bà nó mà.

“Ta...” Rặn mãi cũng không nên lời, đứng trước mặt của Huyền Vũ Dạ Nguyệt, Khả Tâm Nguyệt liền thu nhỏ mình lại, vì quả thật ta đã sai...

“Nhớ kỹ, ta không muốn gặp lại người lần thứ ba” chậm rãi nói xong, Huyền Vũ Dạ Nguyệt phát tay, bóng trắng lơ lửng liền bị hất ra xa, dần mất dạng.

Tối giờ, Huyền Vũ Dạ Nguyệt mới liếc nhìn tên xứ giả câu hồn, nhéo lỗ tai y, đánh đá nói “Người, người, người, như thế nào lại ngu xuẩn như vậy? Lúc nào cũng câu nhầm hồn!” không có nàng giúp đỡ, hẳn sớm đã hồn bay phách lạc, chứ đâu còn đứng đây nói chuyện với nàng.

“Phu nhân, tha tội, ta biết tội rồi, đảm bảo không có lần sao, tuyệt không có lần sao” quỳ sai quỳ rồi, riu rít xin tha, có lẽ kiếp trước di truyền cho y chứng quáng gà, nên đọc nhầm sổ sinh tử, lại thêm một lần câu nhầm hồn, mà xui cho y, câu hồn ai không câu, câu nhầm thể thân của phu nhân, quả thật trời cao cũng không giúp y a.

“Hạ cấp, xuống làm cai ngục” giắt lại thẻ bài trên đai hông, hai mắt Huyền Vũ Dạ Nguyệt phun ra lửa, rồi đá dít tên quỷ câu hồn kia ra khỏi phòng.

Còn về phần nàng giáo huấn Khả Tâm Nguyệt là do nàng quả thật thất bại, ừ, mặc dù là do lỗi của người địa phủ gây ra, nhưng là nàng vẫn không nhịn được muốn xả thêm một trận vào mặt của Khả Tâm Nguyệt kia, mới phôi đi nỗi hận của mình.

> thanh âm quỷ dị, độc tà, từ từ truyền ra, náo loạn cả địa phủ.

“Nàng không sao chứ?” Hoàng Bá Thuần lo sốt vó, hướng tới nam nhân trung niên đang bắt mạch cho nữ nhân ở trên giường gỗ mà hỏi.

“Nàng...” ông không biết phải nói làm sao.

Nhìn sắc mặt của công tôn tiên sinh, thì đôi ngươi hấn trầm lại, không nghĩ ngợi, liền đi sát mép giường, cầm chặt tay nàng, nhưng rồi mắt hấn mở to ra “Như thế nào lại lạnh như vậy?”

“Nàng...nàng cuối cùng bị làm sao” trong lúc quẫn trí, Hoàng Bá Thuần tóm lấy cổ áo của công tôn tiên sinh hống lên, đây là lần đầu tiên hấn không thể tự khống chế chính mình.

“Nàng...chủ nhân, người...đừng nên quá đau lòng” chậm rãi phun ra câu này, lòng ông cũng quặn đau, sáu năm không gặp, vừa mới gặp mặt lại, không ngờ lại chạm mặt nhau trong tình huống này.

“Nguyệt nhi, Nguyệt nhi, nàng sẽ không sao đâu, Nguyệt nhi” chạy nhanh ôm lấy bóng dáng của nàng, hốc mắt đỏ hoe, giọng khàn khàn, hấn thật không ngờ vừa mới rời đi đôi chút, nàng lại xa cách hấn thêm một lần nữa.

“Nguyệt nhi” hấn rống lên đầy đau thương.

Vì nhất thời không chấp nhận được sự thật, hấn đã rời đi, tự tìm cho bản thân một câu trả lời, hấn để nàng rời đi, bởi vì chính hấn là kẻ tội tệ, nếu không phải hấn, nàng sẽ không chịu khổ, sẽ không xảy ra chuyện thương tâm này, tất cả là lỗi do hấn.

Nhưng hấn vẫn không sao buông tay được, mặc kệ nàng có hải tử của ai, hấn nghĩ, hấn muốn yêu nàng, vì vậy, hấn đã quay về phòng, nhưng đã thấy nhà không vườn trống.

Sau lại nghe gia nhân nói, nàng đã rời đi, hấn chạy nhanh đi tìm nàng.

Không ngờ, hấn vừa tới đồi núi, đã gặp lũ tâm như xà hạt kia một lần nữa sát hại nàng, cứu nàng ra khỏi tay chúng, hấn không nghĩ sẽ giết lũ yêu tinh kia, cứu nàng là quan trọng, nào ngờ, vẫn không kịp.

“Nguyệt nhi, Nguyệt nhi, ta biết sai rồi, ta sai rồi, hãy tha thứ cho ta, tỉnh lại, nhìn nhìn ta, được không, Nguyệt nhi” đau phé tâm can, nước mắt nhịn không được chảy dọc xuống.

Công tôn tiên sinh mắt ướt ươn ướt, sau đó rời đi...

“Nguyệt nhi, chỉ cần nàng tỉnh, ta sẽ không để tâm nữa, chỉ cần nàng có thể mở mắt, chúng ta sẽ làm lại từ đầu, được không, được không Nguyệt nhi” lay lay bóng dáng nàng, nhưng vô vọng, đầu nàng vẫn ngã ra sau, toàn thân lạnh tanh, cứng ngắt.

“Nguyệt nhi” siết chặt nàng, hấn thương tâm không ngớt, tất cả là tại hấn, chỉ tại hấn.

Ba bóng dáng từ không trung phi thân xuống “Tiên sinh, phu nhân, nàng không sao chứ?” vừa nghe được tin đã tìm lại phu nhân, mới đầu họ còn cho là nói đùa, nhưng nghĩ kỹ Công tôn tiên sinh có bao giờ thích nói đùa, nên bọn họ đã tức tốc đi tới.

“Phải đó, tiên sinh, nàng sẽ không sao đi!” Dạ Nhất tinh mắt, nhìn thấy sắc mặt tệ hại của công tôn tiên sinh, vội hỏi, thiên thiên vụn vụn không được giống như suy nghĩ của hấn nha.

Dạ Tam cau mày, lay lay bóng dáng của công tôn tiên sinh “Tiên sinh” lòng của ai cũng như kiến bò trên chảo dầu, vậy mà ông còn chơi trò huyền bí, ấp mở không chịu nói, quả thật muốn bức điên người mà.

Dạ Nhất không nói thêm, vội tìm đến phòng của chủ nhân, chỉ nghe râm ran tiếng khóc của một nam nhân, mà thanh âm của nam nhân kia thật quen thuộc.

Tất cả các bước chân liền dừng trước cửa, không dám tiến vào thêm nữa....

Vừa mở mắt ra, nàng đã ngửi được mùi hương là lạ, nếu nàng nhớ không sai đây là mùi khét, không, cũng không phải, mùi hương này giống như có ai đang đốt giấy.

Khi vươn người dậy, thì nàng chết lặng trong cái hoàn cảnh này —

Nàng đang nằm trong miếng lót nhung vàng, điều này chẳng quan trọng, mà là cái vỏ cứng màu nâu mới quan trọng.

“Mẹ nó, phi, phi, phi, xui, xui, xui” đúng là không đại cát, còn sống mà đặt trong quan tài, lão tử nó!

Vội thi triển kinh công, nhảy xuống quan tài này, nhưng nào ngờ vì mới tỉnh lại, độc chưa giải, liền ngã nhào xuống đất.

“A da” cảm kiss thật thân mật với mặt đất, nàng không khỏi rên lên vì đau.

“Ai đó?” Hoàng Bá Thuần phi thân ra thì hai mắt hấn trợn to, cứ tưởng có kẻ dám tới cướp thi, nào ngờ —

“Nguyệt nhi” Hoàng Bá Thuần hoan hỉ chạy nhanh ôm chặt lấy bóng dáng tẻ hại nằm bẹp trên mặt đất vào lòng.

“Ách, người như thế nào lại ở đây....đừng nói quan cảnh này, do người dàn dựng” vốn dĩ ta có một tia vui mừng, nhưng nhìn lại tấm hình trên bàn thờ, rất nhanh tâm trạng vui vẻ lủi sang tức giận, thậm chí muốn cắn chết tiện nam nhân trước mặt.

“Nguyệt nhi, nàng không biết...chính nàng đã chết đi...và rồi, đột nhiên...” Nha, cái này có đại phu kiểm chứng nha, hấn cũng bắt mạch dùm nàng, khẳng định nàng đã...đã...quy thiên...

Phải ha, ta như thế nào lại quên..., bây giờ ta mới hỏi “Tại sao người ở đây?”

“Hôm qua, ta đã đuổi theo nàng, nào ngờ, khi tới nơi, nàng đã bị hạ độc thủ...” nói tới đây, hấn không khỏi chua xót, rất may nàng tỉnh lại, nếu không, hấn sợ hấn không sống nổi

Bấy giờ nàng mới nhìn thấy khuôn mặt hấn thoáng qua một tia mệt mỏi, tay nhỏ bé không hiểu, vươn lên sờ lấy cái cảm lún phún lên một ít râu ria, trong lòng không khỏi cảm thấy đau, cứ như hấn đã già đi mười tuổi vậy.

Cầm chặt tay nàng “Nguyệt nhi, hãy quên hết những chuyện kia, chúng ta bắt đầu làm lại từ đầu, gả cho ta nhé?”

“Ta....” Nhìn thấy hấn như vậy, ta đương nhiên đau lòng, nhưng ta thân bất do kỷ, không thể làm gả cho hấn, cũng không thể làm nương tử hấn.

“Phu nhân, lẽ nào ngài nhần tâm với chủ nhân như vậy sao? Người có biết vì phu nhân, sáu năm nay, chủ nhân chưa một lần được an giấc, nửa đêm thường thường gặp ác mộng tỉnh dậy?” Dạ Nhất vừa mới lao vào, đã thấy được tình trạng này, cũng nghe hết, liền nói ra tâm sự của mình

Biết phu nhân mình phúc lớn mạng lớn thoát khỏi tai kiếp, sống lại, mừng còn không kịp, nhưng mà phu nhân lại nhất mực không đón nhận lấy tấm chân tình của chủ nhân, kẻ làm thuộc hạ cũng thay chủ nhân đau đớn, liền ra quyết định nói đỡ vài câu cho chủ nhân.

“Phu nhân, vì người, hai ngày nay, chủ nhân không ai không ngủ, tự giam mình trong này với chủ nhân, khi này người đã bất tỉnh, được diu vào trong, lẽ nào người không cảm nhận được tấm chân tình của chủ nhân dành cho người? Tuyệt tình xưa đuổi chủ nhân như vậy” Dạ Nhị cũng nhện không được lên tiếng.

“Ta...” Càng nghe nàng thì tâm nàng càng mềm nhũn ra, thậm chí còn cảm thấy mình là tội đồ, nhưng rồi, cụp mi xuống “Nhưng ta còn Tuyết Sơn”

“Ai ngăn cản ta với nàng, ta nhất định sẽ giết không tha” tưởng rằng nàng vì chuyện gì, nào ngờ chỉ là chuyện này.

“Ta...không phải, Tuyết Sơn đã cứu mạng ta, có đại ơn với ta, ta không thể...”

“Vậy thì đơn giản thôi, người vừa có thể cai quản Tuyết Sơn, vừa có thể hưởng cuộc sống chồng con...” cất ngang lời nàng, công tôn tiên sinh liền ra mặt nói.

“Ta chung thủy cũng không làm được” mím chặt môi, ta không thể loại bỏ bóng ma của mình.

Phất tay, họ liền lui xuống, bấy giờ đặt nàng trong lòng, hần ôn nhu nói “Dù nàng có từng sinh hài tử với ai, ta cũng không ngại, vì nàng, chúng ta cùng nhau nuôi nấng đứa tiểu hài kia, có được không, ta nghĩ, nó cần tình thương của cả mẹ lẫn cha”

78. Chương 78: Ta Nghĩ, Ta Muốn

“Nhưng...” Không cho nàng nhưng nhị nữa, hần liền phủ lên môi mềm mại của nàng một nụ hôn.

Ta dùng hết sức đẩy hần ra “Người, mau xóa đi cái thứ ghê tởm kia đi, ta không muốn nhìn thấy những vật không đại cát kia nữa”

Mây vô thức nhướng lên, hần cười xòa “Đơn giản thôi, ta lập tức đốt hết” chỉ cần nàng quay về bên hần, đã đủ rồi, đã quá đủ.

.....

Đang ngủ thì cảm thấy có một cái gì đó đè nặng lên người, mở mắt ra, khuôn mặt tuần tú phóng đại ập vào mắt nàng, nàng hoảng sợ đến không thốt lên lời “Người...người...”

“Nguyệt nhi, ta nghĩ, ta muốn” nở lên nụ cười vô hại, liền tiếp tục thực hiện ý đồ của mình.

MN, ai mà chẳng biết người muốn, có ai nữa đêm thức giấc để chơi trò oản tù tì đâu?

“Người không biết ta đang bị bệnh sao?” chính câu nói vô tình này, khiến hần ỉu xiu, đầu vô lực gục xuống ngực nàng, thở gấp.

Ta thấy rất buồn cười, nhưng ta lại không thể cười lên tiếng. Cảm nhận được người phía dưới mình run run, đôi mắt đen nheo lại, hai tay chộp lấy nơi no đủ nàng.

“A” ta la lên, không ngờ hần lại phản công, rồi trợn mắt lên “Chàng...” Toàn bộ lời nói của nàng đều bị phong bế trong miệng hần.

Ai bảo nàng dám trêu đùa hần, nếu không thể hiện chút quyền uy, hần sẽ bị nàng nói là nam nhân bất lực!

Từ vạt áo móc ra một bình xứ trắng, dùng răng nanh cắn đi nắp bình, từ dùng miệng hút lấy một viên thuốc, rồi hướng tới môi nàng.

“Ừm” lưỡi nàng từ chối uống viên đơn dược đắng nghét này, nhưng vẫn không sao đấu thắng lưỡi hần, ‘ực’ một cái, viên đơn nằm chon trong bụng nàng.

Ta nói “Hoàng Bá Thuần, đây là...” từ liếm lại lưỡi mình cảm nhận vị thuốc, vì là đại phụ, nên cũng biết y thuật đi.

“Đã biết” đáy mắt xẹt qua tia tà tứ, nàng trợn mắt “Là thuốc tránh thai”

Hôn lên trán nàng, hần thấp giọng “Tránh cho chúng ta cầu hoan quá độ tạo nên sơ xuất, vẫn là nên làm chút phòng ngừa, bỏ đời ta 6 năm, sao có thể hoàn nhanh như vậy?”

Mắt càng trợn to, mặt càng chín ngượng.

Thoát đi áo yếm của nàng, tay hần bắt đầu vân du tứ hải trên mỗi tấc da thịt của nàng, từ cổ hôn dọc xuống xương quai xanh, rồi đi tới chỗ hõm trước ngực hôn nhẹ, tay kia xoa nhẹ lấy nơi no đủ, còn miệng thì bận rộn không kém gì tay.

“A” ta hoảng sợ, la lên, muốn đẩy đi đầu hần thì bị hần khống chế, hai tay cầm chặt lấy tay ta, mười ngón tay đan lại với nhau thật chặt, còn lưỡi hần cứ càn quấy lướt một vòng quanh hạt lựu nhỏ nhắn của ta.

Thân thể nàng run run lên, nụ hồng bị hần cắn phá liền trở nên cương cứng, ngược mắt lên, hần nhoẻn môi cười tà mị, liền ngậm lấy cái còn lại, từ từ mà an ủi.

Nụ hồng bị hấn tàn phá trở nên mẫn cảm, trở nên bóng bẩy và mịn nhàn, vươn liềm ướt át liềm nhẹ cánh môi phần nộn của nàng, hấn an ủi “Nguyệt nhi, ngoan nhé, ta yêu nàng”

Khóe môi co giật, hấn liền hôn lên môi nàng, tránh nàng la hét đòi sát hấn, hấn đưa ra tuyệt chiêu cuối của mình là tấn công nhanh gọn lẹ, mau chóng mị hoặc nàng, để nàng thành tâm thành ý cho hấn.

Lưỡi hấn linh động như con xà nhỏ, nhẹ nhàng vờn vờ, cắn, mút, lưỡi nàng, hoàn toàn khác xa với hành động thô bạo ban nãy, từ từ mà câu hoặc nàng.

Vốn đang tức giận, liền bị kỹ xảo điêu luyện của hấn làm cho run rẩy, cả người nóng ran, như chìm trong biển lửa, nụ hôn của hấn có thể nói là khiến nàng hồn phách thất lạc, đây là loại cảm giác khó có thể tả nổi.

“Cho ta” lời nói nhỏ nhẹ bên tai, mềm nhẹ như chiếc lông vũ bay chậm chậm xuống đất, khí nóng quanh quần bên tai, khiến nàng miệng đắng lưỡi khô, hơi thở trở nên gấp gáp.

Mắt thấy ngực nàng phập phồng, đôi gò bồng đảo theo đó mà nảy lên nảy xuống thì đôi mắt hấn như sáng ra, dục vọng ồ ồ kéo đến, hai tay hấn ôm trọn no đủ của nàng, khẽ xoa nắn, chà xát “Ừ”, nàng nỉ non lên.

Hấn như chú chim gõ kiến cần mẫn, hôn nhẹ lên trán nàng, đôi mày liễu, chớp mũi, đôi môi, vàng cổ trắng ngần, xương quai xanh, nơi hõm xuống ngực, chiếc bụng bằng phẳng “Đừng” đôi mắt bừng sáng, cả người nàng thanh tỉnh, sợ hãi, vươn tay đẩy đi cái đầu hư hỏng của hấn

Do nàng bắt cản cả người chìm trong dục vọng, bị hấn lột hết quần áo khi nào không hay, nay còn bị hấn càn quấy ở phía dưới thì nàng sợ hãi, nỉ non như cầu xin một điều gì đó “Đừng nha”

“Ng ngoan” an ủi nàng, hấn vẫn tiếp tục hành vi phóng túng của mình, vươn lưỡi liềm nhẹ cánh hoa vì sợ hãi mà run rẩy của nàng.

“A” nâng người, nàng rên lên, vì lưỡi hấn bắt đầu sáp nhập vào bên trong, nàng nào biết hành động này khiến hấn dễ dàng đi sâu vào nơi ngọt ngào của nàng.

“Đừng...đừng a...” thấp giọng, nàng cầu xin hấn, vô dụng, hấn vẫn thích động đây, cứ đoạt đi mật ngọt nàng tiết ra “Hừ...” Cả người nàng đều chìm vào hư không, nơi dưới không ngừng run rẩy, hấn biết, nàng sắp tới cao trào rồi.

Đôi mắt phủ đầy tầng sương mù, gò má ửng hồng, miệng anh đào nhỏ nhắn thở gấp gấp vang lên tiếng yêu mị, càng khiến hấn muốn tiến công vào nơi mềm mại, ấm áp của nàng.

“A” nàng hét lên, mang theo một dòng mật lưu động xuống, “Thật ngọt” hấn liếm đi mật ngọt của nàng “Có muốn thử tư vị của bản thân mình?” cười xấu xa, hấn hỏi.

Mắt ta trợn lên, có phải ta đã nghe lầm? Khi thấy hấn liếm môi, muốn kháng nghị, thì bị hấn cưỡng lấy tiếng nói chung, cả miệng ta liền tràn đầy một mùi hương của chính mình, mắt ta càng trợn to ra, muốn một đao đâm chết hấn, nếu ta nghe không lầm thì khi này hấn hỏi qua ta, mà ta có đồng ý đâu, mà hấn lại tùy tiện định đoạt dùng ta, đồ mặc dịch!

Cuối cùng ta biết một điều, cho dù ta có đồng ý hay không thì cũng bị nam nhân này cưỡng chế, hấn hỏi ta cho có lệ thôi, còn tùy thuộc vào hấn có đồng ý hay không, đồ xú nam nhân!

“Ta vào nhé” ta lại trợn mắt ra, ngấm lại, nếu ta lắc đầu hấn vẫn cứ vào đấy thôi “A” ta hét lên vì đau đớn, sau đó nhớ lại cảnh trước kia “Đừng, ta...ta...dơ bẩn...”

Hấn thở gấp “So với ta, nàng vẫn còn sạch sẽ” tới đây nàng không tự chủ mà lườm hấn, hấn chỉ biết cười cho qua chuyện.

Động thất lưng, của hấn tiến sâu vào, làm cho ta nhú chặt mi “Nhưng...ta vẫn đau” nơi đó của nàng không chịu nổi sự tiến công thô bạo của hấn, gắt gao mút chặt hấn.

“Hừ, đừng tự hại phúc khí của mình” bắt hấn rút ra, không khác gì chính thức phê đi hấn.

Nghe hấn nói mà nàng sợ hãi, nhưng nàng nhận ra hấn nói chính xác lắm, cái của hấn đã nóng bừng bừng, còn càng ngày càng trưởng ra, thấu hận không thể tức khắc giải quyết, hít mũi, nàng vẫn ô...ô...khóc.

Trên trán hấn đã rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, tấm lưng màu đồng cũng trần đầy mồ hôi vì sự nhẫn nại cực hạn của mình, vội khom xuống, hôn nàng, tựa như đang trấn an nàng.

Đau quá, nàng muốn hét lên thì bị hấn nuốt trọn, được sự an ủi của hấn thì nàng bớt đi đau đớn, hồi lâu thì dị vật phía dưới vẫn cứ phình to ra, khiến cả thân nàng run lên một chập.

“Đừng động nha” nhìn mắt nàng phủ lên một tầng nước thì một giọt mồ hôi trên vầng thái dương đổ xuống, của nàng gắt gap hấp chặt hấn, cảm giác dục tiên dục tử này khiến hấn muốn từng ngậm từng ngậm nuốt nàng vào bụng.

Hiện tại, muốn hấn đi ra thì không có khả năng nay, nay nàng còn to gan, dám hút hấn vào, hấn sợ hấn điền mất.

Nghe sự cảnh cáo của hấn thì mắt nàng nóng bừng bừng “Ta yêu chàng” vươn người lên ôm chầm lấy hấn, thì mắt hấn tròn to ra “Ta cũng yêu nàng” liền rút ra, đâm mạnh vào “A” cảm giác vừa thống vừa xen lẫn thống khoái.

Mỗi cái đâm của hấn cũng khiến cho nàng chết lên chết xuống, không thể nói lên lời đây là loại cảm giác gì, chỉ có thể biết cả người nàng như chìm sâu vào bể tình.

Nàng gắt gao bao chặt lấy hấn thì hấn càng thở gấp gấp liên tục động đậy, đặt hai chân của nàng lên khuỷu tay của hấn, của hấn càng sáp nhập sâu thêm “A” kích tình khiến nàng nỉ non ngâm nhẹ.

“Nguyệt nhi, Nguyệt nhi” hấn cứ gọi tên nàng, không ngừng tàn sát bừa bãi hang động ẩm ướt, chật hẹp của nàng.

“Ôm ta” mặt cho hấn dùng sức yêu thương nàng, nhưng nàng vẫn thích cảm giác hấn ôm nàng.

“Nguyệt nhi” cả người hấn liền áp sát, gắt gao bao bọc thân thể nàng, vòng hai tay ôm chặt lấy cơ thể mềm mại, yêu kiều của nàng, thân dưới vẫn không quên ma sát hoa huyệt nóng ẩm.

Ôm chặt lấy hấn, nàng nhắm mắt tận hưởng tình yêu của hấn, bất chợt nàng hét lên “A” hấn biến đổi khôn lường, động luật chuyển biến từ nhẹ nhàng sang mạnh mẽ, mỗi lần đi vào pha chạm tới nơi tận cùng mới chịu đi ra.

“A, đừng, chết mất...A” tình mê ý loạn, nàng thốt lên lời phóng đãng “A...đừng...không...” nỉ non như cầu xin một thứ gì đó, bản thân nàng cũng chẳng biết muốn cầu xin, nàng chỉ muốn chết.

“Nguyệt nhi, ngoan, Nguyệt nhi” hấn lẩm bẩm, kiên quyết cắm sâu nơi trôn mìn của nàng không có ý định muốn rời bỏ, hoặc đình chỉ hoạt động “A” cái rút ra thật nhẹ nhàng nhưng lại nhanh chóng đi sâu vào, cứ như cơn sóng nhẹ ập tới, khiến xương cốt nàng rã rời.

Hấn cứ tưởng ngày này sẽ không bao giờ đến, có thể tận hưởng, đương nhiên hấn phải ra sức làm nàng thỏa mãn, để nàng chỉ thuộc về hấn, khiến nữ nhân mình yêu thỏa mãn, chính là thành tựu to lớn của nam nhân.

Hấn như con ngựa mất cương, ra sức mà động đậy, ái dục cứ không ngừng tiết ra, thấm đẫm hết cả hai bắp đùi, hấn cứ chìm sâu vào dục vọng, đòi hỏi sự chấn gối trên người nàng mãi mãi cũng không dứt.

Tiếng động trong phòng mạnh bạo khiến người khác phải đổ mắt, tiếng nam nữ cầu hoan càng lúc càng gấp gáp, hai hơi thở hòa quyện vào không khí, tạo nên sắc xuân vô hạn.

79. Chương 79: Ta Thích Ăn Cay

Cho tới canh ba tiếng động dung tục vẫn chưa kết thúc.

Ta chịu thua “Ăn” ta thật hâm mộ vị nam nhân trước mặt, có thể động dục không ngừng nghĩ “A” một cái thúc mạnh vào hoa tâm, khiến ta hồi hồn, đôi chân không tự giác ôm thật chặt thắt lưng của Hoàng Bá Thuần.

Trải qua hàng loạt cao trào, vẫn không sao nhãng được sự cầu hoan trên người nàng “Nguyệt nhi, Nguyệt nhi, ta hảo yêu nàng, A” tự rên lên, hần biến trở lại tiết tấu nhẹ nhàng khi đặt hết mầm móng của mình ở nơi nhỏ bé của nàng.

“A” lại một dòng nước ăm chôn chặt vào bụng, cả người nàng mềm nhũn ra, không nghĩ tới hần vẫn cần mãi không buông, hần chỉ cho nàng ngủ ba canh giờ lấy sức, liền thúc giục nàng dậy cùng hần cầu hoan, nàng tuyệt đối hận chết nam nhân này.

“Thuần, buông tha cho ta, ta thật sự chịu không nổi” mỗi lần nàng la đau, dường như hần đã thủ sẵn, liền giúp nàng thoa thuốc, hai ba khắc sau hần tự biết nàng hết đau, mà bắt đầu cần quấy bên trong nàng.

“Không thể, ta chưa đủ, ân, Nguyệt nhi, ngoan” vội ngậm lấy nú hồng nhỏ xinh của nàng, lưỡi tà ác khẽ trêu đùa, vờn một vòng mới chịu dời lưỡi đi, liền ngậm lấy cái còn lại, cùng một động tác.

“Ta hận chàng, U” tuyệt đối, tuyệt đối hận hần.

“Thật là vật nhỏ ưa nói dối” thổi khí nóng vào vành tai nàng, khẽ cắn cắn, tựa như giễu cợt nàng.

Hai mắt nàng nhắm lại, không biết vì xấu hổ, hay vì sinh khí “A” nàng lại ngậm lên, thanh âm tràn đầy sự sung sướng, hần hưng hăng trừng phạt nàng vì nàng nghĩ tới chuyện khác.

Dòng chất lỏng màu trắng tiết ra càng nhiều, càng làm cho hần khoan khoái, lưu động mạnh mẽ bên trong hoa huyết của nàng, mỗi cú vào, cảm nhận được của nàng gắt gao bao bọc lấy hần thì hần sướng muốn chết.

Sau ba hồi lăn lộn hần cũng chịu thả nàng ra, nói “Chỉ cho phép nàng ngủ 2 canh giờ” vốn dĩ đang từ từ tiến vào giấc mộng đẹp, chính vì câu nói này mà hai mắt nàng mở thật to, khuôn mặt mang theo nhiều cảm xúc nhìn lấy nam nhân trên giường.

Hầu như Hoàng Bá Thuần không biết xấu hổ, liền dang tay ôm chặt thiên hạ yêu kiều trong lòng, trong khi đó thiên hạ yêu kiều đang muốn nổi đóa, cắn chết cái nam nhân đang ôm chặt mình “Hoàng – Bá – Thuần”

Nàng chính thức không giữ được bình tĩnh, bị hần làm ẹt mỗi muốn chết, nay lại bốc lột sức lao động của nàng, biến nàng thành nô lệ tình dục thì nàng thấu hận không thể nhai xương hần, quả thật quá đáng mà.

“Ân, 2 canh giờ quả thật là nhiều rồi, vậy đổi lại 1 canh giờ” không hiểu Hoàng Bá Thuần cố ý hay vô ý nói lên những lời cầm thú cũng chẳng bằng, thì nàng giận run cả người, liền nép vào người hần, sợ mình sẽ ‘đại khai sát giới’.

“Sao thế, mới đây đã lưu luyến ta?” khóe môi nhếch lên, lộ ra ý tứ châm chọc, nàng liền thở hồng hộc, nhéo thật mạnh hai má của hần “Chàng là đồ vô liêm sỉ”

Thấy mình đùa dỡn quá chớn, khuôn mặt nhỏ nhắn vì sinh khí mà ửng đỏ lên thì hần thương tiếc khôn xiết “Hảo, ta vô liêm xỉ, không nên trêu ghẹo nàng, ngoan, ta sẽ chờ nàng ngủ đủ rồi hần mạnh động”

Hai tròn mắt nàng trợn lên, trời cao có mắt, ban cho nàng một ân điển là có thể ngắt đi trong lúc này.

Hần vươn người dậy hoảng sợ, liền cầm tay bắt mạch giúp nàng, thấy nàng vô sự, chỉ giận quá độ, khí huyết không thông nên nhất thời ngắt đi, cũng tại hần đáng chết, quên rằng độc tố mới giải hết, lại vận động kịch liệt, nên cơ thể nhất thời suy yếu.

Thấy nàng vô sự, bấy giờ mới dám thở mạnh, gắt gao ôm lấy vào lòng “Nguyệt nhi, không thể trách ta, vì ta quá yêu nàng” sau khi lăm bắm ở tai nàng, sau đó phủ chăn ấm cho cả hai, liền chìm sâu vào giấc mộng đẹp.

Trong lúc này, ngoại thành hay nội thành đều có lính đi tuần tra, đem đuốc thắp sáng cả đường đi.

Bên ngoài hoàng cung nhìn vào thật tĩnh lặng, nhưng bên trong đã âm thầm nổi lên ngọn sóng ngầm mãnh liệt.

“Rầm, bịch, bịch, bịch” một tay quét hết những đồ vật trên bàn, nam nhân vận hoàng bào, trước ngực thêu con rồng, khuôn mặt tuấn tú tái nhợt, quát “Các người là đồ phế vật, cả quận chúa cũng chẳng bảo vệ tốt”

Thật đúng là một lũ vô tích sự, uống công cho hần cấp cơm cho họ ăn, như thế nào mà lại để quận chúa bị tặc tử cướp đi trong đêm, mà còn là hoàng cung, nơi được canh gác chặt chẽ, nếu đem chuyện này đồn ra ngoài, há phải làm trò cười ọi người sao?

Vị thống vệ quân mặt cúi thấp xuống ngực, quả thật y tác trách, ngay cả quận chúa cũng không bảo vệ xong, còn nói là đệ nhất thống vệ quân, đúng là mất mặt.

“Hoàng huynh, chuyện đâu còn có đó, huynh chớ giận” nam nhân mặc tử bào, tiến lên, thay vị thống vệ quân cầu tình.

Rồi nói thêm “Quận chúa một thân tuyệt công, không dễ bị bọn tặc tử làm hại”

“Cút” Thần Vũ Hiên rống lên, vị thống vệ quân chấp tay thành quyền “Đa tạ hoàng thượng khai ân” sau đó vội ly khai.

“Người có biết U Minh Cốc” bấy giờ, Thần Vũ Hiên mới âm thầm xử lý Thần Vũ Phong.

“Nếu là họ bắt người, thì chắc hẳn giờ đã công bố thiên hạ rồi, chứ không biến mất vô tung vô ảnh như vậy!” bao giờ người ngoài cuộc cũng sáng suốt hơn người trong cuộc, câu nói này quả thật không sai.

Thần Vũ Hiên lộ ra khuôn mặt mệt mỏi, sau đó đổ nhào xuống ghế, bấy giờ Thần Vũ Phong sáng suốt nói “Huynh yên tâm, sớm muộn chúng ta sẽ sớm tìm ra tung tích của nàng ta thôi”

Thần Vũ Phong thấy đại ca của mình đã nhắm mắt dưỡng thần thì thầm than, quả thật kẻ mù cũng nhìn ra, đại ca có ý với tiểu quý kia, nhận làm muội muội chỉ là cái cớ.

Nếu không phải có hai tiểu quý kia ngăn cản, e rằng nàng sớm trở thành đại tẩu của hần, và trở thành mẫu nghi thiên hạ rồi.

....

“Ta đã nói loại nam nhân như hần không thể yêu, vậy mà người vẫn cứ cắm đầu vào” Hoa Tuyết Tình liếc nhìn cái nữ nhân đang nằm trên giường được hạ nhân băng bó vết thương.

Rồi cười lạnh, nếu không phải có Hoa Tuyết Tình nàng cứu thì chắc rằng nàng ta đang bao danh dưới diêm phủ, đâu có thể nhàn hạ nằm đây.

“Câm miệng” nhắc tới thì nàng phát hỏa, nàng có gì không bằng ả ta chứ, vì sao lại đối với ả ta nhất mực chung tình, đối với nàng tàn độc nhẫn tâm như vậy.

Cái hận là vì sao ả vẫn chưa chết, người trúng độc của nàng không ai tránh qua khỏi tại kiếp là xuống dưới hoàng tuyền, vì sao ả lại không chết.

Hoa Tuyết Tình chỉ nhếch môi cười lạnh “Khải bảm chủ nhân, người có thư” một tiểu cô nương hối hả chạy vào, thở hồng hộc nói, hai tay dâng lên một phong thư trắng.

Mở thư ra đọc, đôi mắt vốn đã coi thường thế sự liền chuyển biến trở nên ngoan độc cùng âm lãnh, đôi môi như cánh hoa tươi đỏ mọng nay liền bị hàm răng vùi hoa dập liểu, khuôn mặt đẹp đẽ phút chốc biến dạng, trở nên xấu xí khó coi.

“Tiện nhân” bức thư tung bay lên cao, liền bị nội lực của Hoa Tuyết Tình đánh tan thành từng mảnh vụn.

Dạ Tuyết hơi ngạc nhiên với hành động này của Hoa Tuyết Tình, mà người khiến cho Hoa Tuyết Tình lộ ra bộ dạng này ngoại trừ ‘ả’ ta thì còn là ai “Ả chưa chết!”

“Phải, con tiện nhân Liễu Thiên Nguyệt đã giúp ả qua khỏi đại kiếp” hai cánh tay nắm thật chặt, móng tay đâm sâu vào da thịt, vài giọt máu rỉ xuống mặt đất “Bạch Ngọc Cẩm Vân, ta không tin là ta không thể giết người” ngược mắt lên trần nhà, Hoa Tuyết Tình thề thốt.

.....

“Ưm” má khẽ cọ cọ, dụi dụi vào một vật mềm mại, sau đó thở nhẹ, rồi an tâm ngủ tiếp, đột nhiên nàng giật mình tỉnh giấc.

“Sao vậy?” giọng nam trầm thấp, ôn nhu truyền tới tai, nàng có hơi sững sốt, nhìn lại tình cảnh hiện tại.

Chính xác là ta đang ngồi trên thùng xe, cái ta dựa vào là đùi hấn..., từng giọt ký ức quay trở về, ba ngày nay bọn ta..., nói tới đây mặt ta đỏ bừng bừng lên.

“Sao, nàng lại muốn?” do suy nghĩ mà ta chẳng để ý tới cái tên tiện nam đang ở kế bên tai, tiếp tục đùa bỡn ta, thì ta thẹn quá hóa giận “Im miệng”

Tiếng cười càn rỡ bật ra khỏi môi, sau đó ôm chặt nàng, đặt nàng trong lòng, nàng lại hỏi “Chúng ta đang đi đâu” chẳng phải ba ngày nay, hấn cứ ép buộc nàng lẫn trên giường cùng hấn sao, hiện tại, sao lại có hảo tâm đưa nàng rời đi?

“Đương nhiên về phủ, chẳng lẽ, nàng muốn cùng ta cá nước thân mật”

“Còn lâu” nàng rất chân chó phản bác, đập tan sự hoang tưởng của Hoàng Bá Thuần.

Hấn thở nhẹ, lộ ra vẻ ủy khuất “Nha, dẫu sao cũng không nên thẳng thắn quá, dễ tổn thương lắm nha”

Nhéo lấy má hấn “Da mặt người đao thương bất nhập, còn không biết xấu hổ” nàng ngồi lên đùi hấn, đôi môi cánh hoa khai mở, hương thơm ngọt ngào trên người nàng xộc lên mũi hấn, vốn dĩ nơi đó đã ngủ, nay liền bị nàng giục cho tỉnh giấc.

Ghì chặt đầu nàng, ấn lên môi nàng một nụ hôn mãnh liệt, một ngón bạc tơ kéo dài ra khi hấn thu hồi lưỡi, hai hơi thở hòa quyện, đan xen vào nhau.

Thật là hình ảnh dâm mỹ, nàng thầm rửa, sau đó thấy hấn cũng không có ý định buông tha cho nàng

“Hoàng Bá Thuần...ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi còn như thế...ta sẽ không thèm nhìn mặt ngươi” thở dốc, nàng trợn mắt lên phản kháng, nếu cứ tiếp tục xuống, chuyện tốt không ra cửa, chuyện xấu cứ đổ ào ào mà đi.

Gân xanh nháy múa trên trán, hấn vội kìm chế lại dục vọng của bản thân, ta chu chu môi “Ngươi đúng là dã thú”

“Điều do nàng góp công xây dựng” sau khi phục hồi, hấn không khách khí ném trả hết mọi oán khí cho nàng.

“Ngươi” mày gương lên.

“Tiểu dã miêu, thật hung dữ” vuốt nhẹ hai hàng lông mày thanh tú của nàng, hấn oán.

“Sao, ngươi hối hận” ném cho hấn ánh nhìn khinh thường.

“Ta thích ăn cay” dứt lời, hấn gởi kèm cho nàng một nụ cười đẹp.

Phòng má “Ngươi không được dùng cái nụ cười kia đi gặp người khác” hấn thật sự không biết mình có lực sát thương lớn cỡ nào hay sao?

Với lại, hấn chỉ có thể là của nàng!

“Được, sau này ta chỉ làm thế với nàng” hấn cười xòa, hấn thích nhất tính cách này của nàng, mặc dù có hơi độc tài, nhưng hành động này chứng tỏ, nàng cũng yêu hấn.

80. Chương 80: Đã Lâu Không Gặp

Lần cuối nàng mở mắt ra, thì nghe râm ran những tiếng nói nho nhỏ “Gần sắp tới gần kinh thành rồi sao?”

“Phải, sao nàng không ngủ thêm, về tới nhà, là không được ngủ đâu” nói xong, Hoàng Bá Thuần nhanh nhẹn lập tức tránh người ra.

Đánh huyệt, nàng thu tay lại, tròng mắt hấn “Ngươi miệng thú, im miệng” đồ chết giả, lúc nào cũng chỉ biết nói bừa.

“Nàng rõ ràng cũng rất hưởng thụ nha, còn nhớ hôm qua, nàng còn rên rỉ dưới thân ta: “Thuần, ta muốn”....” hấn chớp chớp mắt, tràn đầy vẻ ủy khuất.

“Người tốt nhất nên im miệng trước khi ta đá ngươi xuống xe” mặt nàng đỏ như quả cà, mắt tóe lửa.

“Nàng muốn mưu sát thân phu” hấn hét lên, làm bộ như hoảng sợ.

Nhún nhún vai “Chúng ta còn chưa thành thân, tạm thời ngươi chưa phải là trượng phu của ta, vả lại, ngươi quên mất thân phận của ta sao” nói tới đây, nàng liền cười đắc ý.

“Nha, triều đại này có luật pháp” hấn liền phân bác.

“Luật pháp cũng phải dựa vào bằng chứng” mày nhướn lên, nàng lộ ra nụ cười ranh mãnh.

“Nàng nhấn tâm vậy sao?” mắt ưng mị tình nhìn thẳng vào nàng, hấn không tin hấn không thể dụ hoặc nàng.

“Ta vốn nhấn tâm” nàng cực kỳ mát dạ, nhưng là cố tình che giấu, sau đó mềm mại nói “Tuy nhiên, nể tình người đêm đêm phục vụ ta, ta có thể đại lượng bỏ qua”

Hấn có hơi sững sốt, mặc dù tâm nổ pháo hoa, nhưng là nàng nói ra hai từ ‘phục vụ’ thì tâm hấn lại chùn xuống đáy cốc “Vậy há phải, ta là sủng vật của nàng?” sao có thể nói như vậy!

“Sao, ngươi từ chối?” còn lâu, hấn vội ôm chặt nàng “Đương nhiên là không, ta còn rất vui vẻ là đằng khác” vì nàng đang nằm trong lòng hấn, nên chẳng thấy lấy nụ cười tiểu nhân trên môi của hấn.

Ai ăn ai, ai ngoạn ai, ai phục dịch ai, chưa đến ván cuối, còn chưa biết đâu!

Mắt đẹp híp lại, nàng vươn người lên, cẩn thận dò xét hấn, mặc dù nhìn bề ngoài của hấn lạnh nhạt vô tình, nhưng hấn chính là kẻ nham hiểm xảo trá, không ít người chính là bị vẻ bề ngoài của hấn lừa gạt, oái ăm thay, kẻ đó bao gồm cả nàng.

“Nàng đang quyến rũ ta?” mày hứng thú khởi lên, hơi thở mang đầy dục vọng, hấn cố ý đánh lạc hướng nàng.

Quả nhiên, nàng bị kích tướng “Mơ đi” toàn bộ ý chí của nàng đều biến mất, lủi sang bực nhọc.

“Nhưng ta đói”

“Ta không!”

“Ta đói!”

“Ta không”

“Lẽ nào nàng bắt ta phải ăn cỏ nơi khác?”

“Ngươi dám” hai mắt suýt chút nữa phun ra hỏa.

“Vậy thì đến đây” hấn cười ôn nhu.

“Nằm mơ hấn quá sớm....A” không cùng nàng chơi trò mèo vờn chuột, hấn lập tức đối với nàng động thủ.

Cầm chắc lấy hai tay của nàng, thân hấn cũng áp đảo nàng, đè nàng dưới thân, không cho nàng giãy giụa, hấn bắt đầu chậm rãi thưởng thức con mồi.

Cách lớp vải, xoa xoa lấy vật mềm mại đang nhô lên của nàng “Thích ta làm như vậy?”

Thích

“Còn lâu” xem chút tuột miệng nói ra, khiến nàng không khỏi bực nhọc, nguyên lai, nàng cũng là sắc nữ, dễ bị nam sắc dụ dỗ.

“Thật là cứng miệng” hấn cười khở, vốn dĩ hai người đang cùng nhau ngoạn đùa, đột nhiên cả hai người không cùng hện, lập tức mở to mắt, và mau chóng phóng ra khỏi xe.

Hoàng Bá Thuần rút về phía bên trái, Huyền Vũ Dạ Nguyệt ở bên phải, xe ngựa cũng lập tức bị che đôi ra.

Xa phu chết một cách oan uổng, cả ngựa cũng cùng chung số phận.

“Là người!” cả hai người đồng thanh lên tiếng, khi hung thủ giấu mặt dần lộ diện trong bóng đêm.

Các bá tánh ở xung quanh, đã sớm chạy tán loạn.

“Cẩu nam, dâm nữ” Huyền Vũ Dạ Tuyết độc mồm độc miệng hét lên, nếu không phải vì quá buồn, ra ngoài giải sầu, sẽ không gặp được cỗ xe của Hoàng Bá gia, nếu không gặp được cỗ xe này, nàng căn bản không biết họ đang ở cùng một chỗ, mà giữa ban ngày ban mặt làm cái trò xấu người kia.

“Chuyện phu thê chúng ta, không liên quan tới người ngoài như ngươi” bạc môi khiêu gợi, nói lên lời khiêu khích.

“Hoàng Bá Thuần, uống công ta yêu thương ngươi như vậy, vậy mà ngươi lại đối xử tàn nhẫn với ta” bị người yêu ruồng bỏ khiến cho Huyền Vũ Dạ Tuyết thần trí không còn minh mẫn.

“Thứ lỗi cho ta vô phúc tiếp nhận tình yêu của ngươi” lời nói quả quyết, thẳng thắn cự tuyệt, càng thổi lên sự hận thù nồng đậm trong thâm tâm của Huyền Vũ Dạ Tuyết “Ta giết các ngươi”

Dứt lời, cả ba cùng nhau giao thủ.

Tai nhúc nhích, cảm nhận được mùi sát khí ở sau lưng, Huyền Vũ Dạ Nguyệt vội xoay người dùng kiếm cản trở.

“Nguyên lai là ngươi” Huyền Vũ Dạ Nguyệt cười lạnh.

“Ngươi cũng khôn ra rồi” nghe được lời mỉa mai thì Huyền Vũ Dạ Nguyệt không khỏi nhướn môi “Nhờ ơn ngươi” bị tấn công từ đằng sau một lần, đương nhiên nàng phải rút kinh nghiệm rồi.

“Hoa Tuyết Tình, còn nói, mau giúp ta xử lý tiện nhân kia” Huyền Vũ Dạ Tuyết rầm nhẹ, rồi hạ độc thủ với Hoàng Bá Thuần, hấn rất nhanh nhẹn, tránh được, rồi đáp trả lại bằng một chưởng.

“Tự lo cho bản thân ngươi trước đi” thấy Huyền Vũ Dạ Tuyết bị đánh thảm hại, Hoa Tuyết Tình không khỏi khinh蔑.

Một đoàn xe vừa di chuyển vào thành, dẫn đầu là hai con hắc tuấn mã to lớn.

“Đại ca, huynh nghĩ, đại công tử đã tìm thấy chủ nhân” nhận được thư của Lạc Hiểu, không ai mong muốn xảy ra vụ việc này cả, hy vọng đại công tử sớm ngày tìm ra chủ nhân.

“Ta không biết, chỉ có điều, ta hy vọng người bắt đi chủ nhân là người mà chủ nhân quen”

“Ý huynh là sao” nhìn sang đại ca mình, hấn hỏi.

“Theo bức thư thuật lại, đêm đó nô tỳ vừa mới bước vào, đã thấy quận chúa bị hung thủ ôm trên vai, và bỏ chạy bằng đường cửa sổ, vốn dĩ chủ nhân của chúng ta võ công tuyệt thế, sao dễ dàng bị bắt, trừ phi kẻ đó có võ công cao cường hơn chủ nhân, hoặc là người quen biết của chủ nhân, nên mới sơ ý không đề phòng, bị bắt đi” sờ sờ cằm, nam nhân tử sắc thuật lại suy nghĩ của mình.

Đột nhiên ngựa hí lên, không chịu đi tiếp, bắt buộc cả đoàn người, ngựa phải dừng lại, mau chóng có một người đi ra, thám thính tình hình phía trước

“Bẩm Dương Tả – Hữu xứ, bên kia có người đang ẩu đả với nhau” nói hết những gì tận mắt mình chứng kiến, Dương Nhạc phất tay có ý chỉ bảo hấn lui xuống.

Nguyên lai, hai kẻ này chính là Dương Nhạc – Dương Quân, Tả – Hữu xứ của Tuyết Sơn.

“Nơi này chỉ có một con đường, chúng ta chỉ có thể tiến lên, không thể lùi” Dương Nhạc tỉ mỉ nói.

Dương Quân chỉ đành hạ lệnh cho bọn xa phu tiến lên.

Khi vừa tiến lên thấy được tình cảnh này, thì Dương Quân không khỏi khinh hách “Chủ...chủ nhân...”

Nghe giọng nói quen thuộc của ai đó truyền tới tai, theo phản xạ, nàng xoay đầu lại “Dương Hữu xứ” chính nàng cũng ngạc nhiên không kém.

Rất may là họ đi ngang qua, vì kẻ nhận ra mặt thật của nàng, chỉ có những thuộc hạ thân tín bên cạnh thôi, còn lại, toàn bộ đều chưa hề diện kiến mặt thật của nàng.

“Tiến lên, giúp chủ nhân một tay” vừa thấy được khuôn mặt quen thuộc của Hoa Tuyết Tình, Dưng Nhạc không khỏi thống hận, vội hạ lệnh.

Vốn dĩ là một đấu một, nay liền trở thành một cuộc đại chiến, vì khi người của Tuyết Sơn xông lên, thì người của U Minh Cốc đã kéo tới.

“Chuyện gì xảy ra?” vừa mới xốc màn trướng lên, Thủy Mẫu liền mở to mắt, từ trong dòng người, nàng tình mắt thấy được kẻ thù của mình “Ta liệu chết với người” xa tận chân trời, gần ngay trước mắt, câu nói này hẳn không sai đi.

“Sư phụ” ở trong xe ngựa, Âu Nhã Vỹ hơi sửng sốt khi thấy được sư phụ mình kích động, nhảy ra khỏi xe, làm cho Âu Nhã Vỹ không tự chủ, cũng đi theo bóng dáng của sư phụ mình.

“Nguyệt...Nguyệt muội” hòa mình vào cuộc chiến, Âu Nhã Vỹ hoàn toàn chấn động khi thấy được một bóng dáng quen thuộc.

“Vỹ huynh” nàng cũng kinh ngạc lên, sau đó rút kiếm ra khỏi thi thể của người bên U Minh Cốc, tiến lên, rồi nở lên nụ cười hoan hỉ “Đã lâu không gặp” nàng không ngờ, xa nhau bấy lâu nay, nay gặp lại nhau trong tình cảnh này.

“Đã lâu không gặp” vậy là điều hẳn không mong muốn nhất cũng xảy ra, dù tâm có chua xót, nhưng mà chỉ cần nàng còn sống, nàng còn sống là đã quá đủ rồi.

Đáy mắt xẹt lên tia dị quang, đang giao thủ bên này, nhưng đôi mắt của Hoàng Bá Thuần vẫn không tự chủ dừng lại trên người của hai người ở phía bên kia.

Nhìn hai người nhìn nhau bằng ánh mắt thâm tình thì hẳn giận sôi gan, để ý tới hướng nhìn của Hoàng Bá Thuần, Huyền Vũ Dạ Tuyết nở lên nụ cười cay độc, không đợi Hoàng Bá Thuần phản ứng, mũi kiếm vô tình lạnh lẽo nhanh chóng vọt qua.

“Tiểu thê tử” Hoàng Bá Thuần hoảng hốt rống lên, ra hiệu cho người bên đó, đồng thời hẳn cũng chạy nhanh mà tới.

“Á” thanh âm hoảng sợ của một nữ nhân vang tận trời xanh.

81. Chương 81: Hồi Kết

“Tiểu thê tử, nàng mau tỉnh lại đi, nàng nữ lòng nào bỏ vì phu cùng hai tiểu hài ra đi sao?” nàng nằm bất tỉnh đã một tháng rồi.

Từ sau ngày ấy nàng gục ngã, nàng không tỉnh lại nữa, công tôn tiên sinh nói, dù nàng đã truyền hết độc qua cho Huyền Vũ Dạ Tuyết, nhưng vẫn chưa loại trừ độc tố, nên mới biến ra thành hình dạng này.

Cũng trong vòng một tháng, hẳn biết được rất nhiều bí mật kinh hoàng này, ngày kia, hẳn biết, nàng đã sinh một đứa con cho hẳn, còn đứa kia là do nam nhân khác lưu lại.

Dù sau nàng cũng sớm nói rõ, chỉ là nàng không nói cho hẳn biết, nàng cũng cùng hẳn sinh một tiểu nam hài.

Nhìn nó, hẳn rất hài lòng, nhìn đứa nhỏ kia, hẳn cũng thấy rất hài lòng, vì hai tiểu hài kia, như phiên bản nhỏ của hai người vậy.

Cũng sau ngày hôm đó, hẳn đã nhận được một món quà thứ ba mà nàng mang tặng, đó chính mà mẫu thân mất tích hơn mười mấy năm đã quay về, món quà thứ tư chính là phụ thân hẳn cũng đã tỉnh.

Tất cả mọi người cũng đã chấp nhận chuyện hai người, gia đình Huyền Vũ thì nhận nuôi đứa tiểu hài kia, thỉnh thoảng dắt tiểu nữ hài kia tới đây, để thăm mẫu thân nó.

Chỉ tiếc, mẫu thân nó chỉ là cái xác bất động.

Cho tới ngày kia, điều làm hấn sợ chính là tóc nàng, nhưng sau đó nghe bọn người Dương Tả -Hữu nói, năm xưa nàng thoát chết, cũng chính là nhờ có nội công của Tuyết Sơn, chính vì điều này, mà tóc nàng, mỗi lần tới trắng tròn, đều bạc phôi đi, không có thuốc trị.

Hấn cũng đã triệu Độc nương về, nhưng là vẫn vô dụng, Độc nương cũng đành chịu thua.

Mà hấn lại biết thêm một tin động trời, đó là Độc nương cùng Hắc nương của Tuyết Sơn là tỷ muội, chỉ là bọn họ mỗi người đều thích tìm chân trời lý tưởng của mình.

“Tiểu thê tử, bao cực khổ chúng ta điều trải qua, chỉ còn bước cuối cùng, lẽ nào, nàng lại đành lòng, bỏ lại tất cả ra đi sao” cầm chặt tay nàng, hấn vẫn không bỏ qua cơ hội nỉ non bên tai nàng.

Nhưng vẫn vô dụng....

“Nhật nhi, con yên tâm đi, nương tin chắc, A Nguyệt sẽ không đoán mệnh vậy đâu” nghe được câu chuyện xưa của hai, Bạch Ngọc Cẩm Vân biết, Huyền Vũ Dạ Nguyệt mới không đoán mệnh như vậy, nàng luôn có cát nhân phù hộ, yểm trợ

“Hy vọng là thế” đôi mắt ửng lim dim, Hoàng Bá Thuần bắt đắc dĩ đáp.

“Người đã hai ngày quên ăn, quên ngủ, mau theo ta ra ngoài, ăn chút đồ lót dạ” thấy con trai mình si tình như vậy, Bạch Ngọc Cẩm Vân cảm thấy được an ủi phần nào, nhưng mà nhìn con trai ngày một gầy đi thì nàng không khỏi chua xót.

“Hài nhi không đói” lắc đầu, hấn từ chối phải rời khỏi nàng.

“Phải đó, đại ca, lỡ như Nguyệt muội....đại tẩu tỉnh lại, thấy huynh xuống sắc, nàng liền gói gém đồ đạc theo nam nhân khác mà đi a” vừa nói xong, Bạch Ngọc Cẩm Vân hung hăng nện lên đầu Hoàng Bá Thuần “Phun nước miếng nói lại”

Hoàng Bá Thuần nhún nhún vai, huyết sáo, vờ như vô tội.

“Nhật nhi, con đi đâu” thấy bóng dáng Hoàng Bá Thuần lướt qua, Bạch Ngọc Cẩm Vân không khỏi sững sốt.

“Ăn cơm” tới đây thì Hoàng Bá Thuần ôm bụng cười lăn lóc, hóa ra điểm yếu của đại ca hấn là sợ già hơn đại tẩu sao.

Bạch Ngọc Cẩm Vân bắt đắc dĩ cũng phải che miệng cười, quả thật nam nhân luôn thấu hiểu tâm của nhau mà.

Một tháng nay, nàng lưu lạc ở địa phủ, bị Huyền Vũ Dạ Nguyệt bắt ép làm khổ công.

Ngay cả việc thay ca cho Nại Hà bà bà cũng do nàng tiếp tay, nơi này quả thật có nhiều cảnh rừng rợn, khiến nàng phải ới hết cơm đã ăn.

Làm cho nàng cũng gầy đi vài ký, quan trọng nhất là mỗi lần thấy Huyền Vũ Dạ Nguyệt bị Huyền Vũ Dạ Nguyệt hành hạ thì nàng không khỏi cau mày.

Sau đó rút ra một kết luận, có đắc tội ai, cũng đừng đắc tội phụ nữ hung tàn như Huyền Vũ Dạ Nguyệt, bởi vì sẽ chết rất thảm, không những thế, làm ma mà còn không được yên thân.

Mới đầu, nàng cũng không nhẫn tâm, nhưng sau khi nghe được nàng ta muốn giết hài tử của mình thì nàng đã cùng góp vui, náo loạn cả địa phủ, chó gà cũng không yên.

Một đàn bà đã khó chịu, hai đàn bà, liền biến thành một cái chợ, để cho lỗ tai mình yên ổn, cũng như phôi bớt nổi nhọc, nên Diêm vương rất sẵn lòng đá nàng về trần gian.

Tránh cho tình trạng địa phủ bị nữ nhân hủy hoại, Diêm vương tác trách truyền tới tai ‘ai đó’ thì không hay.

Sau khi tỉnh lại, thì hai người đã biến mất khỏi Hoàng Bá phủ, chỉ để lại một bức thư, vồn vện có mấy chữ: Chúng ta nhân lúc chưa già, liền đi vân du tứ hải, tạm biệt.

Tại Tây Vực, có một nam một nữ đang cỡi trên con ngựa, hướng về phía mặt trời mà đi, ngao du thiên hạ, bỏ hết tất cả những muộn phiền của quá khứ.

“Nàng muốn đi đâu” bấy giờ, ôm thiên hạ trong lòng, Hoàng Bá Thuần ôn nhu hỏi.

“Vậy chàng muốn đi đâu?” nghe thiên hạ hỏi ngược lại thì hần chỉ cười nhẹ “Vậy đi Tây Vực!”

“Vì sao?”

“Vì nơi đó là địa phương nàng thích đi nhất!”

“Xem như chàng biết điều” hần lại cười khỏ, nếu hần không biết điều, e rằng sớm bị nàng đá xuống ngựa rồi.

“Ta yêu nàng” cầm siết chặt nàng, hần âm thầm trao cho nàng lời yêu.

“Chàng dám không yêu ta, ta sẽ giết chàng” chính câu nói này khiến hần muốn lặn xuống ngựa, sau đó, nàng xoay người lại, ôm chặt hần “Thiếp cũng yêu chàng, tương công”

Vừa lạnh, vừa nóng, có phải nàng muốn làm cho hần đau tim mà chết? Mặc kệ, hiện tại tâm hần đang nở hoa, rực rỡ như mùa xuân, kiếp này, có thể cùng nàng gần gũi chính là hạnh phúc của Hoàng Bá Thuần – hần.

82. Chương 82: Ngoại Truyện 1: Chút Ít Chuyện Cũ (1)

Chi nhất, Hoàng Bá Hạo Minh khi sinh ra đã rất yếu ớt, thường hay mắc bệnh, còn ở chi hai, vì sao Hoàng Bá Hạo Minh lại khỏe mạnh, tất cả là do từ nhỏ y đã rất chăm chỉ luyện tập võ công, có nội công hộ thể, nên thân thể từ từ biến chuyển.

Năm Hoàng Bá Dạ My – nữ hài thứ hai của Hoàng Bá Thuần lên năm tuổi.

“Choang” tiếng bình bông vỡ kéo theo tiếng khóc của một nữ hài.

Hoàng Bá Thuần là người tới hiện trường đầu tiên “Thiên a, My nhi” hần hoảng hốt, vội ôm con ra khỏi mặt đất.

Khi đang khom người, chân hần không cẩn thận giẫm phải mảnh vụn của bình bông, làm áu liền ứa ra “Đáng chết” hần hồng lên, đứa bé trên tay hần cũng ô ô khóc, một là do tay bị chảy máu, hai là cảm thấy mình có lỗi.

“Thiên, tiểu thơ, đại thiếu gia” một nữ nha hoàn vừa đi vào cũng hoảng sợ “Đi tìm đại phu, mau, à, trước khi đi, bưng thau nước lại được đây”

Bưng thau nước vào, Hoàng Bá Thuần tỉ mỉ lau vết thương cho tiểu bảo bối của mình, sau đó lại lau vết thương dưới chân mình, và bỏ khăn vào thau nước lại.

Muốn vắt khăn thì lúc này hần mới kinh hách lên, không chờ đại phu đến, hần giao Hoàng Bá Dạ My cho nha hoàn bên cạnh “Nhớ chăm sóc tiểu thơ”.

“Ân”

Tới giờ ăn cơm hần cũng chưa về, vì giận, nên Huyền Vũ Dạ Nguyệt đã không thềm ăn nữa, quyết về phòng ngủ.

“Kèo kẹt” vừa thấy cửa mở ra, mắt Huyền Vũ Dạ Nguyệt không tự chủ híp lại, sau đó nhắm nghiền mắt lại, quyết không thềm quan tâm cái nam nhân hoa tâm kia.

“Nàng chưa ngủ?” vừa cỡi bỏ hài ra, Hoàng Bá Thuần nhẹ nhàng hỏi.

Chỉ thấy người trên giường lạnh lùng đắp chăn qua đầu, không trả lời.

Hắn cười thầm, nàng lại nghĩ hắn tới là để trăng hoa rồi, khi này hắn về, hắn nghe tiểu đệ nói: “Mùi dấm rất chua, xem ra đêm nay đại ca không thể ngủ trên giường được rồi”

Hắn có kém cỏi như lời tiểu đệ hắn nói không?

Đương nhiên là không!

“Nguyệt nhi, chớ sinh khí, ta tới Di Hồng Lâu là để làm đại sự” vừa nghe được lời nói này, nàng vội mở miệng châm biếm “Với hoa nữ tử sao?”

Hôn nhân qua đi ba năm, tưởng chừng hắn rất chung thủy, nào ngờ, đến bây giờ liền lộ ra đuôi, ngựa quen đường cũ.

“Nguyệt nhi, nàng thật đã nghi oan ta!”

“Hừ” đáp trả lại hắn là cái hừ lạnh, Hoàng Bá Thuần vội minh oan “Ta sợ dĩ nan lại lâu là chờ kết quả của việc năm xưa, nàng tới Di Hồng Lâu...”

“Sao, chàng muốn bắt bẻ ta?” nàng không ngờ hắn lại vô lại như vậy, cãi không lại, liền đem chuyện này ra uy hiếp nàng, hỏi tội nàng.

“Ta chính là nam nhân khi đó”

“Ta biết ta không trong...cái gì cơ” vốn dĩ một bụng tràn đầy bất mãn, khi nghe đến câu nói kia, nàng lập tức bật dậy, hét.

“Ta nói, nam nhân cường bạo nàng năm ấy, chính là ta” nói xong, hắn liền cụp mi xuống.

Nàng miệng chữ A, mồm chữ O.

Kéo nàng lại gần mình, hắn âm thầm giải thích “Mặc dù năm đó, nàng mất đi ba năm, cũng chính ngày đó, là ngày nàng mất, nên ta đến Di Hồng Lâu giải sầu, trong lúc rượu vào quẩn trí, liền...liền...” tóm lại một vật gì đó để phát tiết, nhưng câu sau hắn thật không dám nói ra.

“Chàng...chàng đừng tưởng rằng đưa lại một lý do nào đó, ta sẽ tha thứ cho chàng” nguyên do khiến nàng nhớ không được mặt của hung thủ, chính là nàng cũng say, nên loạn tính.

“Không, Nguyệt nhi ta nói thật, bằng chứng là, máu của ta cùng Mỹ nhi hòa chung lại với nhau được, Mỹ nhi là con gái của ta” sáng nay, khi thấy được thau nước màu đỏ, máu hòa tan vào nhau thì hắn rất hoảng sợ.

Sau đó ba chân bốn cẳng đi tới Di Hồng Lâu để tìm ra ngọc ngành, chính vì năm đó, hắn uống rất say, nên Thẩm Hồng nhớ rất rõ, vả lại, mỗi khách nhân tới đây, đều có ghi lại tên.

“Có phải năm đó nàng đi trăng hoa, lấy tên là Tần công tử” câu nói của hắn khiến nàng có chút kinh hách, ngẫm lại “Phải” nàng luôn lấy mỗi họ Tần sau khi cải nam trang.

“Vậy thì đúng rồi, vả lại Thẩm Hồng có phác lại bức họa của nàng khi đó” từ vạt áo móc ra một bức họa, chính vì đã từng nhìn thấy nàng cải nam trang, nên vừa nhìn vào đã nhận ra.

Thẩm Hồng nói: vốn dĩ, nàng cũng không nhớ ra đâu, nhưng là vì vị Tần công tử đã đem theo cái ván gỗ rất kỳ lạ, trượt tới trượt lui trước Di Hồng Lâu, mà nghệ thuật trượt rất cao siêu, khiến ọi người không ngừng tán thưởng, khuôn mặt lại thanh tú, nên Thẩm Hồng nhớ rất rõ.

“Chàng” răng kêu ken két, Hoàng Bá Thuần thở dài “Nha, năm đó, hai ta đều sai, nàng không thể đem hết mọi tội đổ lên người ta” đúng là nói cũng chết, không nói cũng chết, vậy hắn thà chết thanh thanh bạch bạch.

“Chàng còn dám nói” phản ứng kế tiếp khiến cho Hoàng Bá Thuần cũng phải đứng im 5s “Ô...ô...ô...” ngã vào lòng hắn, nàng khóc lên.

“Tiểu thê tử” ôm chặt nàng, thấy nàng khóc như vậy, hắn cũng thay nàng đau xót.

“Chàng hư hỏng, chàng xấu xa” đánh nhẹ vào hõm vai hắn, nàng sụt sùi khóc.

“Tiểu thê tử, ta biết, ta biết” xoa xoa lấy lưng nàng, giúp nàng thông khí, hân nhận tội, hân sai, hân quấy, hân biết, năm đó, chắc hân nàng đã chịu rất nhiều sợ hãi, tổn thương.

Bằng chứng là khi hỏi nàng, vì sao không nhận hân, thì nàng chỉ biết khóc, vì nàng cảm thấy có lỗi với hân, hân quả đáng chết.

Nhẹ nhàng đỡ nàng “Tiểu thê tử, ân, ngoan, không khóc, được không?”

“Nếu khi đó...không phải là ta, mà là nữ nhân khác, chàng nói, chàng nói xem...ô...ô...ô...” lúc đó, nàng không biết phải làm sao, khi nữ nhân khác có mang cốt nhục của hân.

“Không có khả năng” hân thẳng thắn nói

Nàng nấc lên, ngẩng đầu nhìn hân, hân nhẹ nhàng thủ thỉ vào tai nàng “Bởi vì ở trên giường với nữ nhân khác, ta luôn rất tỉnh táo”

Nha, cái này hân không nói dối đâu, nếu không, cả Hoàng Bá phủ cũng tràn ngập tiếng khóc của trẻ con rồi!

“Chàng” mặt nàng đỏ lên, mắt vì khóc mà ngấn lệ, hàng mi dài ướt đầm, môi vì bị chính mình hành hạ, trở nên sưng tấy lên đôi chút, còn có dấu răng, đúng là hấp dẫn tầm mắt của hân.

Thấy được ánh mặt cực nóng bỏng của hân, nàng biết hân đang muốn gì, vì vậy, vội nhảy xuống giường “Ta đói, vì chờ chàng mà ta đã...á”

Chưa nói hết một câu, hân đã ôm nàng lên giường, tước đoạt đi toàn bộ tiếng của nàng.

“Ta cũng đói, nhưng là ta chắc rằng, nàng sẽ no” nói xong, hân cười tà mị, mau chóng thoát y của cả hai người.

83. Chương 83: Ngoại Truyện 2: Chút Ít Chuyện Cũ (2)

Bắt nàng ngồi trên người hân “Trước hết, nàng muốn no, hãy yêu thương nó” nói xong, vật giữa hai chân hân ngẩng cao đầu.

Nàng bĩu môi “Chàng”

“Ng Sloan” mặc dù có chút không đồng tình, nhưng là nàng vẫn dịch dịch xuống, nơi mềm mại chà xát cơ bụng của hân, sau đó cố tình lướt qua nơi mẫn cảm của hân “Đáng chết” hân rầm nhẹ, nàng cố ý chơi xấu hân.

Nàng meo meo cười, sau đó cầm lấy vật nam tính của hân, miệng nhỏ nhả ngậm lấy, lưỡi phấn hồng vờn quanh một vòng quanh đỉnh.

“A” hân rên lên, tràn đầy hưng phấn, trải qua ba năm dạy dỗ của hân, nàng đã trở nên thành thực trong việc này, nàng chính là yêu nữ hại người, miệng của nàng ẩm ướt nóng bỏng không thua gì hoa huyết của nàng, làm cho hân muốn phát điên lên.

Tay không tự chủ đi lên đi xuống, nhẹ nhàng mà có lực vuốt ve binh khí của hân “A” khiến hân lập tức thở gấp, lưỡi nàng vẫn chơi đùa quang đỉnh của hân.

Không lâu sau, gậy nóng bỏng của hân phình to ra, gân xanh hiện lên, vừa nóng, lại cứng, trong phòng chỉ còn lại tiếng hân rên rỉ, cùng âm thanh tục tằng.

Sau khi phóng thích hết mầm móng của mình trong miệng ẩm ướt, nóng bỏng của nàng.

“A, thật lợi hại” trải qua cao trào một lần, hân nằm bẹp xuống, rên rỉ, khen ngợi nàng, sau đó lại đè nàng dưới thân một cách nhanh chóng “Bé Sloan sẽ có thưởng”

Dứt lời, thất lưng một động đã đi sâu vào hoa huyết, chạm vào hoa tâm “A” không từ chủ rên lên, tuyệt đồn theo đó cũng nâng lên, chân kẹp chặt lấy thất lưng hân, hòa theo của hân.

Cầm nhận hoa tâm gắt gao siết chặt hẳn, hẳn phát điên, lập tức rút ra, rồi ấn vào thật mạnh “A” chân càng kẹp chặt lấy hẳn, lắc lắc mông, nàng phát ra thanh âm phóng đăng “Hảo tuyệt, ân”

Bên trong nàng vừa nóng, lại trơn và mịn, hấp lấy hẳn, khiến hẳn dục tiên dục tử, thấy nàng đã thích ứng, hẳn liền tăng tốc độ ma sát, xuyên xỏ qua hoa huyết.

Yêu dịch giảo ra không ít, phát ra thanh âm khiến người ta nghe vào cũng phải đỏ tía tai.

Hai tay cầm chặt eo mảnh khảnh của nàng, hẳn ghì sát vào trong, hung hăng rời đi, lại mạnh bao cầm vào “A”

Nàng yêu kiều rên lên, cảm nhận của hẳn vừa to lại dài, khiến nàng mất cả hồn vía.

Hắn bắt đầu di chuyển nhanh lại “A...a....a...” miệng không khỏi dật ra lời phóng đăng

Cầm nhận quá nhiều niềm vui khiến hoa huyết nàng run rẩy “A...ư...”

Biết nàng sắp cao trào, hẳn rầm nhẹ “Chờ...a...” một cú thúc đẩy cuối cùng, hẳn rên lên, lập tức rút ra, bạch dịch nóng ẩm theo đó phun trào ở cái bụng nhỏ nhắn của nàng.

“Ư” nàng thở dốc ở bên giường, miệng nhỏ nhắn không khỏi vang lên lời mỉa hoặc nhân tâm, đôi mắt sưng mù mê loạn, đôi môi nhỏ nhắn khép ra đóng lại, má anh đào ửng hồng, khiến người ta muốn cắn một ngụm.

Vốn là qua cao trào, hẳn sẽ ôm nàng cùng ngủ, nhưng nhìn được nàng kích tình, diễm sắc động nhân như vậy, hẳn làm sao mà không khỏi nâng lên dục vọng vừa dứt đi của mình chứ.

Tay to lớn cầm chặt eo nàng, dục vọng giữa chân ngang hiên đứng thẳng, ma sát nhẹ huyết khẩu.

“Không, ta không chịu được nữa” nàng khước từ đi sự yêu thương điên cuồng của hẳn, nhưng nơi riêng tư không tự chủ co rút lại, hoa dịch trào ra.

Nhìn thấy cánh hoa run rẩy, có chút ửng đỏ, lại phiếm lên một màn mỏng thủy quang, quả thật càng khiến cho nam nhân muốn lập tức động dục.

“Nàng được mà” nói xong, của hẳn đẩy lùi đi trùng trùng điệp điệp, tiến sau vào hoa huyết.

“A, không” nàng nức nở khóc, nơi mẫn cảm vừa trải qua cao trào, cảm thấy đau râm ran, chua xót, nhưng là khi hẳn đi vào, nàng lại cảm thấy dễ chịu, miệng phấn nộn ngậm lên “Ân”

“Thấy chưa, nàng có thể” thấy nàng đã mỉa người, dụ hoặc như vậy, hẳn lập tức kéo bóng dáng nàng lên.

Lưng dựa vào vách giường gỗ, đặt nàng ngồi trên người hẳn, từ khi di chuyển, của hẳn vẫn không rời nơi ướt át kia, mà ở tư thế này, khiến cho hẳn càng đi sâu vào nàng, nàng than nhẹ, mắt mông lung “Ư”

“Ngoan, muốn, thì động đi” nhẹ nhàng chỉ dẫn cho nàng, nghe lời, nàng liền ôm chặt lấy hẳn, mông nhỏ nhắn liền đi lên, đi xuống.

Thủy huyết tiết ra không ít dâm dịch, đem thân dưới hai người ướt đẫm một mảnh, ngồi trên người hẳn, nàng không nhẹ nhàng di chuyển “Ừm...a...”

Hai tay bắt lấy bầu ngực, nhẹ nhàng vuốt ve, xoa nắn ra nhiều loại hình dạng, thấy hẳn vuốt ve, nàng liền cong người lên, hưởng ứng sự vuốt ve của hẳn.

“Thực ngoan” vuốt ve mông nàng, miệng hẳn ngậm lấy một nhũ miên của nàng, chậm rãi mút, thân dưới cũng chậm rãi hưởng thụ thư sướng khoái cảm.

Tiếng nam nữ ngậm nga, thở dốc, thanh âm phóng đăng, tục tiểu không ngừng vang lên.

Thấy nàng mất sức, hẳn liền giúp nàng một tay, đẩy nhẹ nàng xuống, mở rộng hai chân nàng ra, ra sức trườn cầm vào “A” nàng hô nhẹ, sau đó lại thoải mái cầm thụ.

Không đi vào sâu, hẳn sẽ không ra, mà động luật ngày càng tăng, không ngừng chạy nước rút bên trong nàng, mau chóng đem nàng lên thiên đường của dục vọng, đem đó, hẳn như điên, không ngừng phát tiết ở trên người nàng.

84. Chương 84: Ngoại Truyện 3: Chút Ít Chuyện Cũ (3)

Trong lúc mơ hồ, nhân lúc nàng còn trí thức hẩn hỏi “Phải rồi, vì sao năm đó ở trận đại chiến, nàng lại hất bỏ ta ra” vốn dĩ hẩn đã đem chuyện này quên đi, nhưng khi nhớ lại chuyện xưa kia, chỉ có chuyện này luôn là cái gai trong tâm hẩn.

Nàng giật bắn mình, tim đập nhanh một nhịp, vì nàng đang nằm trên người hẩn, cảm nhận được nhịp tim bất bình thường của nàng, hẩn liền nheo mắt “Nàng còn có chuyện giấu ta?”

Nghe được thanh âm hờn giận, nàng cắn chặt môi “Chàng có tin trên đời này là có ma hay không?”

“Hoang đường” chính câu nói này của hẩn, khiến cho nàng không sao mà nói tiếp.

“Vậy ý nàng nói, nàng là bị ma nhập?” mặc dù hẩn vốn không tin chuyện quỷ thần, nhưng là nghĩ lại về cuộc chiến năm đó, nàng thay đổi tới độ, hẩn không thể nhận ra nàng.

“Chàng sợ?” bị nàng hỏi lại thì hẩn cười xòa lên “Nếu có con ma nữ nào đẹp như nàng, ta có chết cũng không tiếc”

“Chàng” trừng mắt hẩn, nàng hữu khí vô lực, rồi nói “Thiếp vốn là linh hồn mượn xác, thiếp đến từ một thế giới khác, vì chủ nhân của thân thể này giao phó, nên thiếp ký sinh tại đây”

“Chủ nhân của thân thể này” hẩn lập lại, sau đó mắt lóe sáng “Vậy ra ba năm về trước, người đẩy ta ra, là chân chính Huyền Vũ Dạ Nguyệt”

Nàng cắn môi, gật gật đầu “Vậy chàng có sợ thiếp?”

“Tiểu ngọc, ta vui mừng còn không kịp nữa là” nàng ngày thường cũng hung hăng lắm rồi, nghĩ lại ba năm về trước, người kia hành xử ngoan độc, hẩn quả thật vô phúc tiếp thu.

Đang uống trà, thì chân chính Huyền Vũ Dạ Nguyệt lập tức hắc xì lên.

“Nếu thiếp nói, thiếp đồng tuổi với chàng, thì chàng có ghét thiếp” rất hên là nàng đồng tuổi hẩn, nếu không xảy ra thảm cảnh “trâu già ngậm cỏ non” rồi.

“Hử?” cái này hẩn quả thật to mắt, trong lòng nở hoa, vòng tay ôm lấy nàng “Ta yêu nàng còn không kịp” hẩn luôn tự ti chính mình già hơn nàng, đến đây, hẩn có thể ngon giấc.

Chỉ biết, đời này kiếp này, hẩn mãi yêu nàng.

“Ừ” nàng nũng nịu nép vào lòng hẩn, nàng nào biết chính hành động này đã gọi lên dục vọng cho nam nhân phía dưới.

“Thêm một lần nha” giọng khàn khàn, hẩn thở gấp.

“Chàng...đi chết đi” nói xong, nàng lập tức xuống giường, nhưng chân vừa chạm đất, cả người nàng liền bị “ai đó” tóm lên giường, cả hai liền tiếp tục chơi trò “nhào lộn” trên giường....

Trải qua sự cầu hoan quá độ, nàng đã nằm liệt giường hẩn 3 ngày, mới có thể rời giường, cũng dạy cho Hoàng Bá Thuần một bài học, tốt nhất không nên ăn quá nhanh, nếu không có thể sẽ hết thực phẩm, dẫn tới tình trạng nhịn đói dài dài...

Cũng vào mùa trung thu năm nay, nàng đã gặp lại một cố nhân.

“Tiểu My, đừng chạy nhanh quá, nương đuổi không kịp” nhìn bóng dáng nhỏ bé, lằng xằng của Hoàng Bá Dạ My chạy khắp chín con phố thì Huyền Vũ Dạ Nguyệt không khỏi lo lắng.

Khục, đánh chính lại nàng lo lắng là phải chăng tuổi đã già, nên sức chịu đựng kém, vừa mới chạy hai ba con phố đã xỉu lên xỉu xuống?

Thật ra cũng không thể trách nàng, ai bảo nàng đi đâu cũng có người hầu hạ, căn bản không cần đụng vào cái gì, cũng có cơm dâng tới miệng.

Đang ngừng lại ở vách tường ngoài hẻm thở dốc, sau khi ngược đầu lên, thì nàng hoảng hốt “My nhi”

Hoàng Bá Dạ My cầm lồng đèn, bóng dáng nhỏ bé chui rúc vào chỗ đông người, muốn chơi trò mèo vờn chuột với mẫu thân mình, nhưng khi xoay đầu lại mới phát hiện, mẫu thân thì không thấy, còn bản thân nàng thì đã lạc đường.

Vì chịu đựng không được nỗi sợ hãi, Hoàng Bá Dạ My khóc rống lên, giữa phố đông người, ai cũng bị tiếng khóc của nàng thu hút, dẫn dụ không ít ánh nhìn tò mò, len lén nhìn vào nàng.

“Tiểu nha đầu, vì sao lại khóc?” giọng nam dịu dàng, trầm thấp dễ nghe vang lên, theo phản xạ, Hoàng Bá Dạ My liền ngừng đầu lên.

“Cái này” vừa nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàng Bá Dạ My, trên khuôn mặt nam nhân không tự chủ lộ ra chút kinh ngạc, lẫn tái nhợt.

“Thức thức, ngươi biết ta” hít mũi, Hoàng Bá Dạ My rưng rưng đôi mắt hỏi.

Nam nhân thu lại sắc mặt tái nhợt, hai tay nâng nàng lên “Có một cổ nhân của thức thức rất giống ngươi”

“Vậy thức thức thích nàng ta?” Hoàng Bá Dạ My rất an tâm cho người lạ không quen biết ôm ấp.

“Ngươi không sợ ta bắt cóc ngươi sao?” hỏi ngược lại, vì vấn đề này, hắn không muốn đáp.

“Phụ thân nói, những nam nhân mặc mày xấu xí, tục tũn, ăn mặc rách rưới, mới cần phải tránh xa” rồi sau đó chớp chớp mắt, vờ ngây thơ “Còn thức thì hảo soái ca!”

Nói xong câu này, nam nhân không thể kìm chế, cười khanh khách lên “Tiểu sắc nữ”

Hoàng Bá Dạ My vội bác bỏ “Ngô, thức thức nói sai rồi, ta chẳng qua chỉ là thẳng thắn nhận xét thôi” còn lâu nàng mới thừa nhận là ‘tiểu sắc nữ’ trong lời nói của vị soái ca thức thức này.

Nếu chưa tiếp xúc qua, hắn không biết, nguyên lai, tiểu nữ của nàng cũng mở nhon, lanh lợi như nàng.

“My nhi, My nhi” từ chốn đông người truyền tới thanh âm mềm mại pha chút muộn phiền của nữ nhân.

Nghe được mẫu thân gọi, Hoàng Bá Dạ My liền nhảy xuống từ người của nam nhân, rồi chạy theo tiếng gọi “Nương, nương”

Vừa gặp thấy bóng dáng nhỏ nhắn của nữ nhi nhà mình, nàng hoan hỉ, nhưng rồi mạnh miệng tháu gắt “Từ My nhi, người chạy đi đâu, làm cho a nương sợ muốn chết”

Mặt phụng phịu Hoàng Bá Dạ My, môi nhỏ nhắn trề trề, nàng ủy khuất nói “Là a nương bắt lực thôi”

“Ngươi” thụ kích, nàng gương cao giọng.

“Đã lâu không gặp” vừa vận một thanh âm nhẹ nhàng như cơn gió xuân thổi tới, đã thu hút được tầm mắt của Huyền Vũ Dạ Nguyệt.

Mặc dù nàng có hơi sững sốt nhìn nam nhân hiện tại, ăn mặc như nho sinh, dáng vẻ nhu nhược, khuôn mặt ngọc, đôi mắt nhu thuận, nàng làm sao không nhận ra đây là ai cơ chứ.

Mộ Dung Vô Nhai, là hắn!

Hồi lâu, nàng nở lên nụ cười mềm mại “Công tử, người đã nhận nhầm người”

Mùa trung thu năm đó, vĩnh viễn khắc sâu vào lòng của Mộ Dung Vô Nhai, mãi mãi không quen được hình ảnh của nàng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyen-vu-da-nguyet>